orSon scott card

jocul lui ender



orson scott card

jocul lui ender

Traducere din limba engleză
MIHAI DAN PAVELESCU

nemira

Pentru Geoffrey,
Care mă face să-mi amintesc
Cît de tineri și cît de bătrîni
Pot fi copiii.

MULŢUMIRI

Fragmente din această carte au stat la baza primei povestiri science fiction pe care am publicat-o, „Jocul lui Ender", apărută în numărul din august 1977 al revistei *Analog*, editată de Ben Bova; încrederea lui şi povestirea amintită mai sus constituie fundamentul carierei mele.

Harriet McDougal, de la editura Tor, face parte dintr-o categorie restrînsă de redactori – aceia care înţeleg un subiect şi-l pot ajuta pe autor să-l realizeze exact aşa cum doreşte. Nu este suficient răsplătită. Cu toate acestea, sarcina ei a fost uşurată de munca excelentă a redactorului cu care locuiesc, Kristine Card. Nici pe ea n-o recompensez aşa cum merită.

Îi sînt, de asemenea, recunoscător Barbarei Bova, care mi-a fost prieten şi impresar la rău şi, uneori, la bine; precum şi lui Tom Doherty, editorul actual, care s-a lăsat convins să se ocupe de acest roman cu ocazia convenţiei ABA, în Dallas, ceea ce demonstrează fie admirabila lui pricepere, fie cît de mult te poate obosi un tîrg de carte.

1

TERŢUL

– Am privit prin ochii lui. Am ascultat cu urechile lui şi-ţi spun: el este! Oricum, unul mai bun nu vom obţine.

– La fel ai spus şi despre frate-său.

– A fost considerat incompatibil. Din alte motive. Fără nici o legătură cu aptitudinile lui.

– Şi cu soră-sa, la fel. Există îndoieli și-n legătură cu el. E prea maleabil. Gata oricînd să se lase dominat de voința altuia.

– Nu însă dacă respectivul îi este duşman.

– Şi-atunci, ce-o să facem? Îl înconjurăm tot timpul cu duşmani?

– Dacă va fi nevoie...

– Parcă spuneai că-ți place puștiul.

– Dacă gîndacii pun mîna pe el, eu rămîn prietenul lui cel mai bun.

– Bine. La urma urmei, salvăm lumea. Ia-l!

Femeia de la monitoare îi zîmbi prietenos, îi ciufuli părul și spuse:

– Andrew, cred că deja ți-e pur și simplu scîrbă de monitorul ăsta oribil. Ei bine, am o surpriză pentru tine. Azi îl scoatem. O s-o facem chiar acum și n-o să te doară deloc!

Ender încuviință din cap. Bineînțeles, era o minciună că n-avea să-l doară deloc. Dar, deoarece adulții o repetau întotdeauna cînd ceva urma *într-adevăr* să doară, se putea bizui pe afirmația aceea ca fiind o precizare destul de corectă a viitorului.

Uneori, minciunile erau mai sigure decît adevărul.

– Hai încoace, Andrew, și așează-te aici, pe masa de examinare. Peste cîteva clipe vine și doctorul.

Fără monitor... Ender încercă să-și imagineze cum avea să fie fără micuțul aparat implantat în ceafă. „O să mă întorc pe spate în pat și n-o să mă mai apese. N-o să-l simt furnicîndu-mă și absorbind căldura cînd fac duș.

Și Peter n-o să mă mai urască. O să merg acasă și-o să-i arăt că nu mai am monitorul, să vadă că nu-l păcălesc. Acum o să fiu un copil normal, la fel ca el. Atunci n-o să mai fie așa de rău. O să mă ierte că am purtat monitorul cu un an mai mult decît el. O să fim...

Totuși, nu cred c-o să fim prieteni. Nu, Peter e prea periculos. Se înfurie mult prea rău. Totuși, frați... Nu dușmani, nu prieteni, ci frați... capabili să trăim sub același acoperiș. N-o să mă urască, o să mă lase-n pace. Și, cînd o să vrea să se joace de-a gîndacii și astronauții, poate că n-o să fiu obligat să mă joc, poate c-o să pot sta liniștit să citesc o carte."

Însă Ender știa, chiar în timp ce se gîndea la aceste lucruri, că Peter n-avea să-l lase în pace. Cînd îl apucau pandaliile, ochii îi sclipeau într-un fel anume și, ori de cîte ori îi zărea privirea aceea scînteietoare, știa că *în nici un caz* Peter n-avea să-l lase în pace. „Exersez la pian, Ender. Vino și-ntoarce-mi partiturile. Ah, băiatul-monitor e prea ocupat ca să-și poată ajuta fratele? E prea deștept? Te duci s-omori

niște gîndaci, astronautule? Nu, nu, *n-am nevoie* de-ajutorul tău! Mă descurc și singur, puștiule, *Terțule mucos!*"

– N-o să dureze mult, Andrew, spuse doctorul.

Ender încuviință din cap.

– Monitorul este astfel construit încît să poată fi ușor deconectat. Vei simți totuși niște furnicături. Unii spun că au încercat o senzație de *lipsă.* S-ar putea să te pomenești căutînd ceva, ceva ce nu poți găsi și nici nu-ți poți aminti ce anume era. De aceea o să-ți spun eu: o să cauți monitorul, care nu mai e acolo. După cîteva zile, senzația va dispărea.

Doctorul răsucea ceva în ceafa lui Ender. Brusc, o durere îl străbătu pe băiat precum un ac, din gît pînă în rărunchi. Ender își simți spinarea smucindu-se, iar trupul i se arcui violent spre spate; capul său lovi masa. Picioarele i se zbăteau dezarticulate, iar mîinile i se încleștaseră, strîngîndu-se între ele cu atîta putere încît îl durură.

– Deedee! răcni doctorul. Am nevoie de tine! Infirmiera apăru în goană și icni văzîndu-i. Trebuie să relaxez mușchii ăștia! Vino încoace! Ce-aștepți?

Ender simți alte mîini atingîndu-l, însă nu le putu vedea. Se răsuci pe o parte și căzu de pe masă.

– Prindeți-l! strigă infirmiera.

– Ține-l nemișcat...

– Țineți-l dumneavoastră, domnule doctor, e prea greu pentru mine...

– Nu pe toată! Îi blochează inima!

Ender simți un ac înțepîndu-l deasupra gulerului cămășii. Îl ardea, însă, acolo unde se răspîndea focul, mușchii i se relaxau treptat. Acum putea plînge de spaimă și durere.

– Cum te simți, Andrew? întrebă femeia.

Băiatul nu-și mai amintea cum se vorbește. Îl ridicară pe masă. Îi verificară pulsul; făcură și alte lucruri pe care nu le pricepea. Glasul doctorului tremură atunci cînd vorbi:

– Cînd lași cîte trei ani chestiile-astea în copii, la ce te poți aștepta? Îl puteam omorî, îți dai seama? Îi puteam opri funcțiile creierului.

– În cît timp trece efectul sedativului?

– Ține-l aici cel puțin o oră. Nu-l scăpa din ochi. Dacă peste cincisprezece minute nu-ncepe să vorbească, mă chemi.

„Îl puteam omorî... Eu nu sînt gîndac."

Reveni în clasa domnișoarei Pumphrey cu un sfert de oră înaintea sfîrșitului cursului. Încă se mai clătina.

– Te simți bine, Andrew? întrebă domnișoara Pumphrey.

Băiatul încuviință.

– Ai fost bolnav?

Scutură din cap.

– Nu arăți prea bine.

– N-am nimic.

– Ar fi bine să te așezi, Andrew.

Porni spre locul său, dar se opri. „Ce căutam? Nu mai țin minte ce căutam..."

– Locul tău este acolo, spuse domnișoara Pumphrey.

Se așeză, dar îi trebuia altceva, ceva ce pierduse. „O să-l găsesc mai tîrziu..."

– Monitorul tău..., șopti fata din spatele lui.

Andrew înălță din umeri.

– Monitorul, spuse ea către ceilalți.

Băiatul întinse mîna și-și pipăi ceafa. Simți un plasture. Monitorul dispăruse. Acum era ca toți ceilalți.

– Ești necăjit, Andy? întrebă un băiat aflat pe celălalt rînd, mai în spate.

Nu-și putea aminti cum îl chema. „Peter... Nu, ăsta era altul."

– Liniște, domnule Stilson, rosti domnișoara Pumphrey.

Stilson pufni.

Domnișoara Pumphrey explica înmulțirea numerelor. Ender se juca, desenînd contururile unor insule muntoase și comandîndu-i pupitrului să le prezinte tridimensional, în rotație. Desigur, profesoara știa că nu era atent, dar nu-l deranja. Ender știa întotdeauna răspunsul, chiar și atunci cînd ea îl credea neatent.

În colțul pupitrului apăru un cuvînt, care porni să dea ocol perimetrului. La început era răsturnat și inversat, totuși Ender îl citi cu mult înainte să ajungă pe latura de jos a pupitrului, unde căpătă poziția normală.

„TERȚUL"

Băiatul zîmbi. El descoperise primul cum putea expedia misive umblătoare – și chiar și atunci cînd un dușman necunoscut vorbea urît despre el, metoda prin care o făcea îl favoriza. Nu era vina *lui* că era un Terț. Ideea fusese a guvernului, ei o autorizaseră – cum altfel ar fi putut urma școala un Terț ca Ender? Iar acum dispăruse și monitorul. Experimentul numit Andrew Wiggin nu reușise. În caz contrar, era sigur că le-ar fi plăcut să abroge decretele care-i făcuseră posibilă nașterea. A dat greș, atunci opriți experimentul!

Soneria țîrîi. Toți deconectau pupitrele sau își scriau mesaje personale. Unii expediau lecții sau notițe în calculatoarele de acasă. Cîțiva se adunaseră în jurul imprimantelor, așteptînd hîrtiile pe care le comandaseră. Ender își răschiră degetele peste minitastatura de pe marginea băncii și se întrebă cum oare își simțeau adulții mîinile. Probabil că mari și stîngace, cu degete groase, butucănoase și palme grele. Bineînțeles, aveau tastaturi mai late – dar cum ar fi reușit degetele lor masive să deseneze o linie fină, așa cum putea Ender; atît de precisă încît o putea încolăci de șaptezeci și nouă de ori într-o spirală ce se

întindea din centrul pupitrului pînă la marginea lui, fără să atingă vreodată spirele între ele. Era un mod de a-și trece timpul, în vreme ce profesoara vorbea despre aritmetică. Aritmetică! Valentine îl învăța aritmetica de la trei ani.

– Nu te simți bine, Andrew?

– Ba da, domnișoară.

– Vezi să nu pierzi autobuzul.

Ender încuviință și se sculă. Ceilalți copii plecaseră, însă cei răi aveau să-l pîndească. Monitorul nu mai exista pe ceafa lui, auzind ceea ce auzea el și zărind ceea ce zărea el. Acum îi puteau spune orice doreau, îl puteau chiar lovi – nimeni nu-i mai vedea și nimeni n-ar fi venit să-l salveze pe Ender.

Monitorul avusese anumite avantaje și urma să simtă din plin lipsa lor.

Bineînțeles, Stilson îl aștepta. Fără să fie mai voinic decît majoritatea copiilor, îl întrecea totuși pe Ender. În plus, era însoțit și de alți băieți. Întotdeauna umbla cu ei.

– Hei, Terțule!

„Nu-i răspunde. Nu spune nimic."

– Hei, Terțule, cu tine vorbim, Terțule, băi, Iubitorule-de-gîndaci, cu tine vorbim!

„Habar n-am ce să-i răspund. Orice aș zice, ar agrava și mai mult situația. Mai bine, tac."

– Băi, Terțule, băi, rahatule, ai amuțit? *Ziceai* că ești mai grozav ca noi, da' ți-ai pierdut papagalul, Terțule, n-ai decît un plasture pe gît!

– Mă lăsați să trec? întrebă Ender.

– Dacă-l lăsăm să treacă? Merită să-l lăsăm să treacă?

Rîseră cu toții.

– Sigur c-o să te lăsăm. Mai întîi o să lăsăm să-ți treacă o mînă, dup-aia fundul, dup-aia o bucată de picior...

– Unde-i papa-ga-lul? Unde-i papa-ga-lul?

Stilson îl împinse cu mîna; apoi altcineva din spate îl îmbrînci îndărăt.

– Ferăstrău, că-i mai rău! chicoti un glas.

– Tenis!

– Ping-pong!

Lucrurile n-aveau să se termine cu bine. Ender decise că ar prefera să rîdă la urmă. Cînd Stilson întinse brațul să-l înghiontească iarăși, băiețelul încercă să-l prindă. Nu reuși.

– Hopa, vrei să te bați cu mine, da? Vrei să te bați cu mine, Terțule?

Cei din spatele lui Ender îl înșfăcară, ținîndu-l nemișcat.

Rîse, deși nu-i ardea deloc de rîs:

– Așa mulți trebuie să fiți ca să bateți un Terț?

– Noi sîntem *oameni*, nu *Terți*, băi rahatule! Tu n-ai putere nici cît o ceapă degerată.

Totuși, îl eliberară. Imediat, Ender lovi puternic și fulgerător cu piciorul, izbindu-l pe Stilson drept în piept. Băiatul căzu. Ender rămase surprins – nu se așteptase să-l doboare dintr-o lovitură. Nu se gîndise că Stilson nu luase în serios o asemenea luptă, că nu se așteptase la un atac disperat.

Pentru o clipă, ceilalți se retraseră și Stilson rămase inert. Poate că se întrebau dacă nu cumva e mort. Ender însă căuta să găsească o cale de a preîntîmpina orice răzbunare. De a-i opri pe băieți să-l atace a doua zi în haită. „Trebuie să cîștig acum, și pentru totdeauna, altfel va trebui să mă bat în fiecare zi, și va fi din ce în ce mai rău."

Deși avea numai șase ani, Ender cunoștea legile nerostite ale luptelor dintre oameni. Era interzis să lovești adversarul care zace neajutorat; doar un animal putea face așa ceva.

De aceea, se apropie de trupul nemișcat al lui Stilson și-l izbi din nou, cu răutate, în coaste. Stilson gemu și se rostogoli, încercînd să scape. Îl urmări și-l lovi iarăși în

testicule. Băiatul nu mai scoase nici un sunet; se chirci, și de sub pleoape îi țîșniră lacrimi.

Ender se întoarse și-i privi cu răceală pe ceilalți:

– Poate că vă trece prin minte să săriți cu toții pe mine. Probabil că m-ați snopi în bătaie. Nu uitați însă ce le fac celor care-mi vor răul. Vă veți întreba mereu cînd o să vă cad în spate și cît de rău o să vă fie.

Îl lovi pe Stilson cu piciorul în față. Sîngele din nasul acestuia împroșcă solul.

– Nu atît de rău, urmă Ender. *Mult* mai rău.

Se întoarse și plecă. Nimeni nu veni după el. Coti pe coridorul care ducea la stația de autobuz. În spatele lui, îi putea auzi pe băieți vorbind:

– Mamă-ă! Ia uite la el! L-a terminat!

Ender își lipi fruntea de peretele coridorului și plînse, pînă apăru autobuzul. „Exact ca Peter! Cum mi-au luat monitorul, sînt exact ca Peter."

2

PETER

– Bun, e scos. Cum se descurcă?

– Cînd trăiești cîțiva ani în trupul cuiva, te obișnuiești cu el. Acum îi privesc chipul. Nu știu ce se întîmplă. Nu sînt obișnuit să-i văd expresia feței. Sînt obișnuit s-o simt.

– Haide, nu-i vorba de psihanaliză! Sîntem soldați, nu vraci. L-ai văzut cum l-a rupt în bătaie pe șeful bandei.

– A fost foarte meticulos. Nu numai că l-a bătut, l-a terminat! Ca Mazer Rackham la...

– Scutește-mă! Deci comisia apreciază că a absolvit?

– În mare parte. Să vedem ce va face cu fratele său, acum cînd nu mai are monitorul.

– Fratele... Nu ți-e teamă ce i-ar putea face lui frate-său?

– Chiar tu mi-ai spus că nu există nici un risc.

– Am mai reluat unele benzi. N-am ce face... Îmi place puștiul. Cred că o să-l nenorocim.

– Bineînțeles că asta o să facem. E meseria noastră. Noi sîntem vrăjitoarea cea rea. Promitem turtă-dulce, dar îi mîncăm pe copilași de vii.

– Îmi pare rău, Ender, șopti Valentine.

Îi privea plasturele de pe gît. Ender atinse peretele și ușa se închise înapoia lui.

– Nu-mi pasă. Mă bucur că nu-l mai am.

– Ce nu mai ai?

Peter apăru în hol, mușcînd dintr-un sandviș cu unt.

Ender nu vedea în Peter băiatul frumos de zece ani pe care-l zăreau adulții, cu păr negru, des și rebel și cu un chip ce i-ar fi putut aparține lui Alexandru cel Mare. Îl privea pe fratele său doar pentru a detecta furia sau plictiseala, stările periculoase care aduceau aproape întotdeauna suferința. Acum, cînd ochii lui Peter descoperiră plasturele de pe gît, apăru scînteierea rău prevestitoare.

Valentine o zări și ea.

– De azi e la fel ca noi, rosti ea încercînd să-l liniștească.

Peter nu se lăsă însă domolit:

– La fel ca noi? Și-a ținut căpușa pînă la șase ani! Tu cînd ai pierdut-o pe-a ta? Aveai trei ani. Mie mi-au luat-o la cinci ani. *El* aproape c-a reușit, nenorocitul, gîndacul naibii!

„E bine“, își spuse Ender. „Vorbe, și iar vorbe. Peter... Vorbăria e minunată...“

– Ei bine, continuă Peter, acum îngerii tăi păzitori nu te mai veghează. Nu mai verifică monitoarele să vadă dacă nu simți durere, s-asculte ce-ți spun, să vadă ce-ți fac. Ce zici? Eh, ce zici de chestia asta?

Ender strînse din umeri.

Brusc, Peter zîmbi și bătu din palme cu o falsă veselie.

– Hai să ne jucăm de-a gîndacii și astronauții, spuse el.

– Unde-i mama? întrebă Valentine.

– Afară, răspunse Peter. Eu sînt șeful.

– Cred c-o să-l chem pe tata.

– N-ai decît, făcu Peter. Știi că nu-i niciodată acasă.

– Bine, hai să ne jucăm, încuviință Ender.

– Tu o să fii gîndacul, spuse Peter.

– Lasă-l măcar o dată să fie astronaut, interveni Valentine.

– Ia mai ține-ți pliscul! o repezi Peter. Haide sus și alege-ți armele!

N-avea să fie un joc corect, iar Ender o știa. Nu se punea problema învingătorului. Cînd puștii se jucau pe coridoare, gîndacii nu cîștigau niciodată, și, uneori, jocul devenea violent. Însă aici, în apartamentul lor, avea să fie rău de la bun început, iar gîndacii nu puteau pur și simplu să fugă, așa cum se întîmplă în războaiele adevărate. Trebuiau să rămînă în joc atît cît voia astronautul.

Peter trase sertarul cel mai de jos și scoase masca de gîndac. Mama se supărase pe el atunci cînd o cumpărase, însă tata fusese de părere că războiul n-avea să ia sfîrșit doar pentru că ascunzi măștile și le interzici copiilor pistoalele laser jucării. Mai bine să se joace de-a războiul, și să aibă o șansă în plus de supraviețuire, cînd urmau să revină gîndacii.

„Dacă voi supraviețui jocurilor", se gîndi Ender. Își puse masca. Se strînse în jurul feței sale precum degetele unei mîini. „Dar nu așa simte un gîndac", își spuse băiatul. „El nu poartă chipul acesta ca pe o mască, este *chiar* chipul lui. Oare pe planetele lor, gîndacii se joacă cu măști de oameni? Și oare cum ne numesc ei? Viermii – pentru că sîntem atît de moi și lunecoși în comparație cu ei."

– Ai grijă, Vierme, rosti el.

De abia îl putea vedea pe Peter prin găurile pentru ochi. Fratele său rînji:

– Vierme, da? Bine, gîndăcel mititel, ia să vedem cum ți se sparge căpșorul!

Ender nu văzu lovitura, ci intui doar o ușoară deplasare a centrului de greutate al lui Peter; masca nu-i permitea vederea periferică.

Pe neașteptate, simți durerea și șocul izbiturii în ureche; își pierdu echilibrul și căzu.

– Nu vezi prea bine, gîndace? chicoti Peter.

Ender încercă să-și scoată masca. Fratele lui îi atinse testiculele cu vîrful piciorului.

– N-o scoate, șuieră el.

Băiatul își coborî mîinile.

Peter îl apăsă cu talpa. Durerea fulgeră prin Ender; se chirci.

– Nu te strînge, gîndacule! O să te disecăm. În sfîrșit, am pus laba pe unul dintre voi viu și-o să aflăm cum funcționați.

– Peter, gata..., spuse Ender.

– „Peter, gata." Foarte bine! Deci gîndacii ne pot ghici numele. Puteți vorbi ca niște copilași drăguți, ca să vă iubim și să fim amabili cu voi. Dar nu ține! Eu îmi dau seama ce sînteți de fapt. Au vrut să fii om, Terțișorule, dar, de fapt, ești un gîndac, și-acum se vede.

Ridică piciorul și îngenunche pe Ender, apăsîndu-l pe abdomen, chiar sub stern. Treptat, începu să accentueze apăsarea. Ender respira tot mai greu.

– Te-aș putea ucide-n felul ăsta, șopti Peter. Să apăs mereu, pînă mori. Dup-aia aș zice că n-am știut că te durea, că noi ne jucam..., m-ar crede, și totul ar fi în regulă. Iar tu ai fi mort. Totul ar fi în regulă!

Ender nu putea răspunde; răsufla tot mai anevoios. S-ar fi putut ca Peter s-o facă. Probabil că nu intenționa, totuși s-ar fi putut...

– Vorbesc serios, continuă fratele său. Nu știu ce crezi, dar vorbesc serios. Pe tine te-au autorizat doar pentru că eu eram atît de promițător, însă nu le-am împlinit așteptările. Tu te-ai descurcat mai bine. Ei cred că ești mai bun. Dar eu nu vreau un frățior mai bun, Ender. Nu vreau un Terț.

– O să spun totul, zise Valentine.

– N-o să te creadă nimeni.

– *Pe mine* mă vor crede.

– Atunci, o să mori și tu, scumpă surioară.

– Vezi să nu! replică Valentine. Cine te va crede cînd o să spui: „N-am știut că asta o să-l omoare pe Andrew. Iar după ce el a murit, nu am știut c-o s-o omoare *și* pe Valentine".

Apăsarea slăbi puțin.

– Bun. Nu azi. Dar într-o bună zi, voi doi n-o să mai fiți împreună. Și va avea loc un accident.

– Numai gura e de tine, spuse Valentine. N-o să faci nimic din toate astea.

– Nu?

– Și știi de ce? întrebă fata. Pentru că vrei s-ajungi în guvern, cînd o să fii mare. Vrei să fii votat. Și n-o să te voteze, dacă adversarii o să descopere că atît fratele, cît și sora ta au murit cînd erau mici, în urma unor accidente ciudate. Și mai ales din cauza scrisorii pe care am introdus-o în fișierul meu secret, care va fi deschis în caz că voi muri.

– Nu-mi vinde mie gogoși, pufni Peter.

– Scrie așa: „N-am murit de moarte naturală. M-a ucis Peter și, dacă nu l-a omorît deja pe Andrew, o va face în curînd". Nu-i suficient ca să te condamne, dar ajunge ca să nu fii niciodată votat.

– Tu ești acum monitorul lui, spuse Peter. Ar fi bine să-l supraveghezi, zi și noapte. Ar fi bine să stai tot timpul lîngă el.

– Ender și cu mine nu sîntem proști. Avem note la fel de bune ca tine. Ba chiar mai bune, la unele materii. Sîntem niște copii teribil de inteligenți. Nu ești cel mai deștept, Peter. Ești numai cel mai mare.

– Da, știu. Va veni însă o zi cînd nu vei fi lîngă el, cînd vei uita. Brusc, îți vei aminti și vei fugi la el. Și-o să-l găsești, viu și nevătămat. Iar data următoare n-o să te mai sperii atît de tare și nici n-o să mai alergi. Și, de fiecare dată, îl vei găsi nevătămat. Și-o să crezi c-am uitat. Chiar dacă o să-ți amintești ce-ți spun acum, o să crezi c-am uitat. Așa vor trece anii. Apoi va avea loc un groaznic accident,

iar eu îi voi găsi trupul și voi plînge în hohote lîngă el, și tu o să-ți amintești conversația asta, Vally, dar îți va fi rușine de tine însăți că ți-ai amintit-o, deoarece o să știi că eu m-am schimbat, că într-adevăr a fost un accident, că-i crud din partea ta să-ți reamintești ce am spus într-o ceartă din copilărie. Numai că va fi adevărat. Eu o să scap, el o să moară și tu nu vei face nimic, absolut nimic. Însă n-ai decît să crezi în continuare că eu sînt doar cel mai mare.

– Cel mai mare găozar, zise Valentine.

Peter sări în picioare și se repezi spre ea. Fata se feri. Ender își smulse masca. Peter se trînti pe spate în patul său și începu să rîdă în hohote, foarte amuzat, pînă îi dădură lacrimile.

– Sînteți grozavi voi doi, cei mai mari fraieri de pe planeta Pămînt!

– Acum ne va zice că totul a fost o glumă, comentă Valentine.

– Nu o glumă, ci un joc. Vă pot face să credeți orice. Vă pot face să dansați ca niște marionete. Îngroșîndu-și glasul, vorbi amenințător: O să v-omor, și-o să vă tai bucățele, și-o să v-arunc la gunoi!

Izbucni din nou în rîs:

– Cei mai mari fraieri din tot Sistemul Solar!

Ender rămase locului, privindu-l cum rîde, și se gîndi la Stilson, amintindu-și ce simțise cînd îi zdrobise nasul. „Lui ar fi trebuit să i-o fac. El ar fi meritat-o."

Parcă citindu-i gîndurile, Valentine șopti:

– Nu, Ender!

Peter se răsuci brusc pe o parte, sări din pat și se ghemui gata de luptă.

– Ba da, Ender, chicoti el. Oricînd, Ender.

Ender ridică piciorul drept și-și scoase pantoful. Îl ținu în sus.

– Vezi, aici pe vîrf? E sînge, Peter.

– Vaaai! Vaaai, mor! Mor! Ender a omorît o ploșniță și-acum o să m-omoare și pe mine!

N-aveai cum să-l impresionezi. În adîncul sufletului, Peter era un criminal, dar nimeni n-o știa, cu excepția lui Valentine și a lui Ender.

Mama veni acasă și-l consolă pe Ender, cînd află de monitor. Tata sosi și el și repeta întruna cît de grozavă era surpriza; aveau copii atît de fantastici, încît guvernul le spusese să facă trei și acum guvernul nu mai voia să ia pe nici unul, așa că rămăseseră cu trei, continuau să-l aibă pe Terț... pînă cînd lui Ender îi veni să-i strige: „Știu că-s un Terț, știu, dacă vrei, o să plec, ca să nu te mai simți rușinat în fața tuturor, îmi pare rău că nu mai am monitorul și acum ai trei copii și nici o explicație limpede, e atît de stînjenitor pentru tine, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!“

Stătea în pat, privind în sus prin beznă. În patul de deasupra lui îl putea auzi pe Peter, răsucindu-se și foindu-se întruna. Apoi fratele său coborî și ieși din odaie. Ender auzi apa curgînd la baie; după aceea, silueta lui Peter se contură în cadrul ușii.

„Crede că dorm. O să mă ucidă!“

Peter se apropie, dar nu se urcă în patul său.

Veni și mai aproape și rămase lîngă capul lui Ender.

Totuși nu întinse mîna, ca să ia o pernă și să-l sufoce.

Nu avea nici un fel de armă.

– Ender, șopti el, iartă-mă... iartă-mă... Știu ce simți, iartă-mă, sînt fratele tău. Te iubesc!

Mult mai tîrziu, răsuflarea regulată a lui Peter dovedi că băiatul adormise. Ender își scoase plasturele de pe gît.

Și, pentru a doua oară în ziua aceea, plînse.

3

GRAFF

– Punctul slab e soră-sa. O iubește cu adevărat.

– Știu. Ea poate strica totul, de la început. N-o să vrea s-o părăsească.

– Și-atunci ce-o să faci?

– Să-l conving că dorește să vină cu noi mai mult decît dorește să stea cu ea.

– Cum o să faci asta?

– O să-l mint.

– Și dacă nu reușești?

– Atunci o să-i spun adevărul. Avem voie să facem asta, în cazuri excepționale. Știi bine că nu putem prevedea totul.

La dejun, Ender nu avu poftă de mîncare. Se întreba mereu cum avea să fie la școală. Întîlnirea cu Stilson după bătaia de ieri... Ce aveau să facă prietenii acestuia? Probabil nimic, dar nu putea fi sigur. N-ar fi vrut să se ducă la școală.

– Nu mănînci, Andrew? îl întrebă maică-sa.

– Bună dimineața, Ender, rosti Peter, intrînd în odaie. Mersi că ți-ai lăsat mizeria aia de burete în mijlocul băii.

– Special pentru tine, mormăi băiatul.

– Andrew, trebuie să mănînci!

Ender își întinse încheieturile, într-un gest ce spunea: „Faceți-mi perfuzii!“

– Foarte amuzant, comentă mama. Încerc să fiu grijulie, dar asta nu-i interesează pe genialii mei copii.

– Genele tale ne-au făcut geniali, mamă, spuse Peter. De la tata să știi că n-am căpătat nimic.

– Te-am auzit, spuse tatăl în timp ce mînca, fără să-și ridice privirea de pe știrile afișate pe tăblia mesei.

– Nici n-aș fi zis-o dacă știam că nu m-auzi.

Masa bîzîi. Aveau musafiri.

– Cine-i? întrebă mama.

Tatăl apăsă un buton și pe ecranul său apăru un bărbat. Purta singura uniformă militară care mai însemna ceva: FI – Flota Internațională.

– Credeam că s-a terminat, comentă tatăl.

Peter își turnă lapte peste fulgii de cereale.

„Poate că, se gîndi Ender, într-adevăr, azi nu va trebui să mă duc la școală.“

– Mă duc să văd despre ce-i vorba, spuse tatăl sculîndu-se. Voi terminați de mîncat!

Rămaseră locului, dar nu mîncară. După cîteva clipe, tatăl apăru și-o chemă pe mamă.

– Ai încurcat-o, zise Peter. Au aflat ce i-ai făcut lui Stilson și-o să te trimită la-nchisoare, în Centură.

– N-am decît șase ani, prostovane, sînt minor.

– Ești un Terț, rahatule! N-ai nici un drept.

Valentine apăru somnoroasă, cu părul ciufulit.

– Unde-s mami și tati? Mi-e rău și nu pot să merg la școală.

– Ai examen oral, este? pufni Peter.

– Gura, Peter! se răsti fata.

– Ar trebui să te relaxezi și să te bucuri. Putea fi și mai rău.

– Nu știu cum.

– Putea fi un examen anal.

– Ha, ha, făcu Valentine. Unde-s mama și tata?

– Vorbesc cu un tip din FI.

Instinctiv, Valentine privi spre Ender. La urma urmei, ani de zile așteptaseră să vină cineva și să le spună că Ender fusese acceptat, că aveau nevoie de el.

– Așa-i, uită-te la el, spuse Peter. Dar să știi că poate fi vorba de mine. Poate că și-au dat seama că sînt, totuși, cel mai bun.

Se simțea frustrat și de aceea era răutăcios, ca de obicei.

Ușa se deschise.

– Ender, rosti tatăl, vino, te rog.

– Îmi pare rău, Peter, chicoti Valentine.

– Nu-i absolut nimic de rîs, se încruntă tatăl.

Ender îl urmă pe hol. Ofițerul FI se sculă în picioare cînd îl văzu, dar nu întinse mîna spre băiat.

Mama își răsucea verigheta de pe deget.

– Andrew, rosti ea, niciodată n-am crezut că ești un bătăuș.

– Stilson e în spital, spuse tatăl. L-ai aranjat destul de rău. Cu picioarele, Ender... n-a fost prea sportiv.

Ender clătină din cap. În privința lui Stilson, se așteptase să vină cineva de la școală, nu un ofițer al flotei. Era mai serios decît crezuse. Și totuși nu știa ce altceva ar fi putut face.

– Ai vreo explicație pentru purtarea dumitale, tinere? întrebă ofițerul.

Băiatul clătină iarăși din cap. Nu știa ce să spună și-i era teamă să nu se prezinte mult mai monstruos decît îl

prezentau propriile sale fapte. „O s-accept pedeapsa, oricare ar fi ea“, își spuse. „Numai să terminăm odată.“

– Eram dispuși să acordăm circumstanțe atenuante, urmă ofițerul. Dar trebuie să-ți spun că raportul n-arată deloc bine. L-ai lovit în testicule, apoi în față și pe tot corpul, cînd era căzut... Se pare că ți-a făcut plăcere.

– Nu, șopti Ender.

– Atunci de ce-ai făcut-o?

– Era cu banda lui.

– Și? Asta constituie o scuză?

– Nu.

– Spune-mi de ce ai continuat să-l lovești? Îl doborîseși deja.

– Doborîndu-l, am cîștigat prima luptă. Voiam să le cîștig și pe următoarele, chiar atunci, ca să mă lase-n pace!

Ender nu se mai putu stăpîni, era prea înspăimîntat, prea rușinat de propriile sale fapte: deși se străduise să n-o facă, plînse din nou. Nu-i plăcea să plîngă. O făcea rareori; acum, în mai puțin de o zi, plînsese de trei ori. Și, de fiecare dată, fusese mai rău. Iar să te smiorcăi în fața mamei, a tatei și a ofițerului era de-a dreptul rușinos.

– Ați luat monitorul, spuse el. Trebuia să mă apăr, nu?

– Trebuia să fi cerut ajutorul unui adult, începu tatăl.

Însă ofițerul traversă holul către Ender. Întinse mîna:

– Ender, numele meu este Graff. Colonel Hyrum Graff. Sînt directorul ciclului de antrenament primar al Școlii de Luptă din Centură. Am venit să-ți propun să intri la școală.

– După toate...

– Dar monitorul...

– Ultima etapă a testării a fost de a vedea ce se va întîmpla în absența monitorului. Nu procedăm întotdeauna așa, însă în cazul tău...

– Și-am absolvit?

Mama era neîncrezătoare.

– Pentru că l-a băgat în spital pe băiatul acela ? Ce-ați fi făcut dacă-l omora, îi dădeați o medalie ?

– Nu contează ce anume a făcut, doamnă Wiggin. Important este motivul. Îi întinse un dosar voluminos: Acestea sînt ordonanțele. Fiul dumneavoastră a primit aprobarea Serviciului de Selecție al FI. Desigur, avem deja acceptul dumneavoastră, acordat în momentul confirmării conceperii, altfel nu se putea naște. Din clipa aceea era al nostru, dacă trecea testele.

Cînd vorbi, glasul tatălui tremura:

– N-a fost tocmai elegant din partea dumneavoastră să ne lăsați să credem că nu-l doriți. Și apoi să-l luați.

– Iar șarada aceasta cu Stilson..., începu mama.

– Nu a fost o șaradă, doamnă Wiggin. Pînă n-am aflat care este motivația lui Ender, nu puteam fi siguri că nu era un alt... Trebuia să știm ce înțeles avea acțiunea lui. Sau, cel puțin, ce înțeles i-a conferit Ender.

– E neapărat nevoie să folosiți porecla aceea stupidă ?

Mama începu să plîngă.

– Îmi pare rău, doamnă Wiggin. Dar acesta e numele pe care-l folosește chiar el.

– Și acum ce veți face, domnule colonel ? întrebă tatăl. O să ieșiți pur și simplu pe ușă, amîndoi ?

– Depinde.

– De ce anume ?

– Dacă Ender dorește să vină.

Mama rîse amar.

– Aha, deci totuși e vorba de voluntariat. Ce drăguț !

– Pentru dumneavoastră doi, alegerea a fost făcută atunci cînd l-ați conceput pe Ender. Dar el n-a ales încă. Recruții sînt o carne bună de tun, dar pentru ofițeri ne trebuie voluntari.

– Ofițeri ? întrebă Ender.

La sunetul vocii sale, ceilalți amuțiră.

– Da, încuviință Graff. Școala de Luptă pregătește viitorii căpitani de nave stelare, comandanți de flotile și amirali.

– Haideți să nu ne păcălim singuri! rosti, furios, tatăl. Cîți din băieții de la Școala de Luptă ajung să comande nave?

– Din păcate, domnule Wiggin, informația respectivă este secretă. Vă *pot* spune că nici unul dintre băieții noștri care au izbutit să termine primul an n-au absolvit cu grad mai mic decît cel de ofițer. Și nici unul n-a ocupat o funcție inferioară celei de secund pe o navă interplanetară. Chiar și în cadrul forțelor de apărare locale din sistemul nostru planetar, este o cinste deloc neglijabilă.

– Cîți izbutesc să termine primul an? întrebă Ender.

– Toți cei care vor s-o facă.

Ender fu gata să rostească: „Eu vreau!" Își ținu însă gura. Ar fi scăpat pentru o vreme de școală, deși drumul dura doar cîteva zile. Ar fi scăpat de Peter – un lucru mult mai important, ce putea fi chiar o chestiune vitală. Totuși, să-i părăsească pe mama și pe tata și, în primul rînd, să se despartă de Valentine... Și să devină soldat... Lui Ender nu-i plăceau luptele. Nu-i plăcea genul de confruntări preferate de Peter – cei puternici împotriva celor slabi – dar nu-i plăcea nici varianta folosită de el: cei inteligenți împotriva celor proști.

– Cred, continuă Graff, că Ender și cu mine trebuie să discutăm între patru ochi.

– Nu, spuse tatăl.

– Nu-l voi lua fără să vă las să mai vorbiți, zise colonelul. Deși nu m-ați putea opri s-o fac.

Tatăl îl privi îndelung, apoi se sculă și părăsi holul. Mama rămase încă o clipă și-l strînse ușor de mînă pe Ender. Cînd ieși, închise ușa după ea.

– Ender, începu Graff, dacă vii cu mine, n-o să te mai întorci aici multă vreme. În Școala de Luptă nu există

vacanțe. Nici vizitatori. Un ciclu complet de instrucție durează pînă la vîrsta de șaisprezece ani – în anumite circumstanțe, poți căpăta prima permisie cînd împlinești doisprezece ani. Crede-mă, oamenii se schimbă mult în șase ani sau în zece. Dacă vii cu mine, cînd îți vei revedea sora, pe Valentine, ea va fi femeie. Veți fi ca doi străini. Vei continua s-o iubești, dar n-o vei mai cunoaște. Vezi, nu spun că va fi ușor.

– Mama și tata?

– Eu te cunosc, Ender. De mai multă vreme am studiat înregistrările monitorului. Nu le vei simți lipsa părinților... oricum, nu mult timp. Și nici ei nu-ți vor duce dorul prea mult.

Fără să vrea, lacrimile apărură în ochii băiatului. Își feri chipul, dar nu și le șterse.

– Ei *te iubesc*, Ender. Trebuie totuși să înțelegi cît i-a costat viața ta. Amîndoi s-au născut în familii evlavioase, știai? Tatăl tău a fost botezat cu numele de John Paul Wieczorek. Catolic. Al șaptelea din nouă frați.

„Nouă copii! E incredibil. Criminal!"

– În numele credinței religioase, oamenii sînt în stare de acțiuni stranii. Cunoști pedepsele, Ender – pe vremuri nu erau atît de aspre, dar nici neglijabile. Doar primii doi copii beneficiau de educație gratuită. Impozitele se majorau cu fiecare nou-născut. La șaisprezece ani, tatăl tău a invocat Legea Nesupunerii Familiale pentru a se despărți de ai săi. Și-a schimbat numele, a renunțat la religia lui și a decis să nu aibă mai mult de cei doi copii legali. Era hotărît. În copilărie a avut parte de atîtea persecuții și înjosiri, încît s-a jurat ca nici unul din copiii lui să nu treacă prin așa ceva. Pricepi?

– Nu m-a dorit...

– De fapt, nimeni nu-și *dorește* un Terț. Nu te poți aștepta să fie fericiți. Totuși, părinții tăi reprezintă cazuri

aparte. Amîndoi și-au abandonat religia – mama ta a fost mormon –, dar sentimentele lor au rămas ambigue. Știi ce înseamnă ambiguu?

– Neclar...

– Se simt rușinați că provin din familii care au recurs la nesupunere. Ascund acest amănunt. Mama ta refuză să admită că s-a născut în Utah, tocmai pentru a nu fi suspectată. Tatăl tău își neagă obîrșia poloneză, deoarece Polonia n-a aderat nici acum la Legea Nesupunerii și din acest motiv suferă sancțiuni internaționale. Deci, după cîte vezi, faptul că au un Terț, chiar și în urma instrucțiunilor directe ale guvernului, anulează tot ce au încercat să facă.

– Știu asta.

– Situația e însă mult mai complicată. Tatăl tău ți-a pus numele unui sfînt creștin. Ba, mai mult, el însuși v-a botezat pe toți trei, imediat cum v-a adus de la maternitate. Mama ta n-a fost de acord. S-au certat de fiecare dată; ea nu se opunea botezului, ci ritualului catolic. În realitate, ei n-au renunțat la religiile lor. Pe tine te privesc ca pe un simbol al mîndriei, deoarece au fost capabili să ocolească legea și să aibă un Terț. Dar, în același timp, reprezinți un simbol al lașității, deoarece n-au îndrăznit să meargă mai departe și să practice nesupunerea pe care continuă s-o considere corectă. În plus, ești și un simbol al rușinii publice, pentru că la fiecare pas apari în calea eforturilor lor de-a fi asimilați în societatea normală, docilă.

– De unde știți toate astea?

– I-am monitorizat pe fratele și pe sora ta, Ender. Vei rămîne surprins cînd vei afla cît de sensibile sînt aceste instrumente. Am fost conectați direct la creierul tău. Am auzit tot ce ai auzit și tu, indiferent dacă ascultai atent sau nu. Indiferent dacă înțelegeai sau nu. *Noi* înțelegeam.

– Deci părinții mei mă iubesc... și nu mă iubesc.

– Te iubesc. Întrebarea este dacă te doresc aici. Prezența ta în această casă este o permanentă sursă de tensiune, înțelegi ?

– Nu *eu* sînt cel care provoacă tensiunea.

– Nu-i vorba de ceea ce *faci*, Ender, ci de însăși viața ta. Fratele tău te urăște deoarece ești dovada vie că el n-a fost îndeajuns de bun. Părinților tăi le amintești permanent de trecutul pe care vor să-l uite.

– Valentine mă iubește !

– Din toată inima. Complet, fără rezerve, ea îți este devotată și tu o adori. Ți-am spus că nu va fi ușor.

– Cum este... *acolo ?*

– Multă muncă. Lecții, la fel ca la școala de aici, dar mai multă matematică și calculatoare. Istorie militară. Strategie și tactică. Și, în primul rînd, Sala de Luptă.

– Ce-i asta ?

– Jocuri de-a războiul. Toți băieții sînt organizați în armate. În fiecare zi au loc bătălii în imponderabilitate. Nimeni nu-i rănit, dar victoriile și înfrîngerile sînt importante. Toți pornesc ca soldați simpli, executînd ordine. Băieții mai mari sînt ofițerii voștri și obligația lor este să vă instruiască și să vă comande în bătălii. Mai multe nu-ți pot spune. E ca un joc de-a gîndacii și astronauții. Diferența e că ai arme care funcționează și camarazi soldați care luptă alături de tine, iar întregul tău viitor și viitorul rasei umane atîrnă de cît de bine înveți și te lupți. Este o viață dură și n-o să ai o copilărie normală. Desigur, cu mintea ta și fiind un Terț, mereu înghiontit, oricum n-ai fi avut o copilărie normală.

– Sînt numai băieți ?

– Și cîteva fete. În general ele nu trec de testele de acceptare. Au împotriva lor prea multe veacuri de evoluție. În nici un caz nu vei găsi una ca Valentine. O să găsești însă frați.

– Ca Peter?

– Peter n-a fost acceptat tocmai pentru că-l urăști.

– Nu-l urăsc. Doar că...

– Ți-e frică de el. Ei bine, să știi că Peter nu-i deloc rău. Fusese cel mai bun pe care îl găsisem după multă vreme. Le-am cerut părinților tăi să aibă o fiică în continuare – ar fi făcut-o oricum –, sperînd că Valentine va fi un Peter mai blînd. Ea a fost însă prea blîndă. Atunci te-am cerut pe tine.

– Ca să fiu jumătate Peter și jumătate Valentine.

– Dacă totul ieșea bine.

– Și-a ieșit?

– Din cîte ne dăm seama, da. Testele noastre sînt foarte bune, însă ele nu ne spun totul. De fapt, cînd ajungem la esență, nu ne spun aproape nimic. Totuși, sînt mai bune decît nimic. Graff se întinse și apucă mîinile băiatului.

– Ender Wiggin, dacă ar fi fost doar problema alegerii celui mai bun și mai fericit viitor pentru tine, ți-aș fi spus să stai acasă. Rămîi aici, crești, fii fericit. Există lucruri și mai rele decît să fii Terț, lucruri mai rele decît un frate mai mare, care nu se poate decide dacă să fie o ființă omenească sau un șacal. Școala de Luptă este unul dintre acele lucruri. Însă noi avem nevoie de tine. Poate că tu consideri gîndacii un simplu joc, dar ultima dată aproape că ne-au terminat. Ne-au fost superiori ca număr și armament. Ne-a salvat doar faptul că noi l-am avut pe cel mai strălucit comandant militar de pînă acum. Îi poți spune soartă, sau Dumnezeu, sau noroc orb – l-am avut pe Mazer Rackham.

Însă acum nu-l mai avem, Ender. Am strîns absolut tot ce-a putut produce omenirea și am construit o flotă pe lîngă care cea a gîndacilor pare o ceată de copii zburdalnici. Avem și arme noi. Totuși, e posibil să nu fie suficient. La urma urmei, în cei optzeci de ani scurși de la

ultimul război, și ei au avut timp să se pregătească. Ne trebuie cei mai buni oameni pe care-i putem obține, și asta cît mai repede. Poate că n-o să lucrezi pentru noi sau poate că da. Poate că vei ceda sub presiune, poate că-ți vei distruge viața, poate că mă vei urî pentru că am venit astăzi în casa ta. Însă dacă există măcar o șansă ca datorită prezenței tale în flotă omenirea să supraviețuiască și gîndacii să ne lase în pace pentru totdeauna... atunci îți voi cere s-o faci. Să vii cu mine!

Lui Ender îi venea greu să se concentreze asupra colonelului. Graff îi părea îndepărtat și foarte mărunt; l-ar fi putut prinde cu o pensetă și băga în buzunar. Să părăsească totul de aici și să meargă într-un loc extrem de dur, fără Valentine, fără mama și tata?

Se gîndi apoi la filmele despre gîndaci, pe care toți erau obligați să le vadă cel puțin o dată pe an. Nimicirea Chinei. Bătălia Centurii. Moarte, suferință și teroare. Și Mazer Rackham cu manevrele sale sclipitoare, distrugînd o flotă dușmană de două ori mai numeroasă și cu o putere de foc dublă, utilizînd micuțele nave pămîntene, care păreau atît de fragile și nevolnice. Aidoma unor copii, luptîndu-se cu adulții. „Și am învins!"

– Mă tem, șopti Ender. Dar o să vin cu tine.

– Spune-o încă o dată, îi ceru Graff.

– Pentru asta am fost născut, nu? Dacă nu merg, de ce mai sînt viu?

– Nu-i îndeajuns de bine.

– Nu vreau să merg, spuse Ender, dar o voi face.

Graff încuviință:

– Te poți răzgîndi. Te poți răzgîndi pînă în clipa cînd te sui în mașină alături de mine. După aceea, ești la dispoziția Flotei Internaționale. Ai înțeles?

Ender acceptă:

– Bine. Atunci să le spunem.

Mama începu să plîngă. Tatăl îl strînse puternic în brațe pe Ender. Peter dădu mîna cu el și-i spuse:

– Băftosul naibii de căcăcios fără creier!

Valentine îl sărută și-și lăsă lacrimile pe obrajii lui.

Nu avea nimic de împachetat. Nici un obiect personal pe care să-l ia.

– Școala îți va pune la dispoziție tot ce vei avea nevoie, de la uniformă, la rechizite. Iar în privința jucăriilor... acolo există un singur joc.

– La revedere, rosti Ender către familia sa.

Îl prinse de mînă pe colonelul Graff și porniră spre ușă.

– Omoară niște gîndaci și pentru mine! strigă Peter.

– Te iubesc, Andrew! hohoti mama.

– O să-ți scriem! spuse tatăl.

Iar cînd sui în vehiculul silențios de pe coridor, băiatul auzi plînsetul îndurerat al lui Valentine:

– Întoarce-te la mine! O să te iubesc toată viața!

4

CĂLĂTORIA

– Cu Ender va trebui să menţinem o balanţă delicată. Să-l izolăm suficient ca să rămînă creativ, altfel se va adapta sistemului de aici şi-l vom pierde. În acelaşi timp, trebuie să ne asigurăm că-şi va dezvolta din plin capacităţile de conducere.

– Va conduce dacă va merita să fie avansat.

– Nu-i atît de simplu. Mazer Rackham şi-a putut conduce micuţa flotă la victorie. Pînă la declanşarea următorului război, se vor aduna prea multe, chiar şi pentru un geniu. Prea multe nave. Trebuie să-şi conducă subordonaţii cu mînă sigură.

– Ce grozav! Să fii şi geniu, şi amabil.

– Nu amabil. Dacă va fi amabil, gîndacii ne vor termina.

– Deci îl vei izola.

– Pînă ajungem la Şcoală, voi avea grijă să fie complet separat de restul băieţilor.

– Nu mă îndoiesc. Abia aştept să ajungeţi aici. Am vizionat înregistrarea conflictului cu Stilson. Nu vii cu un băieţel drăgălaş...

– Greşeşti. E foarte drăgălaş. Dar nu-ţi face griji. Vom rezolva problema cît ai bate din palme.

– Uneori mă gîndesc că-ți face plăcere să faci bucăți geniile astea mititele.

– E și asta o artă, iar eu sînt foarte, foarte priceput. Dar chiar să-mi facă plăcere? Mda, poate. Mai ales atunci cînd bucățelele se remontează și iese altceva mai bun.

– Ești un monstru.

– Mulțumesc. Asta înseamnă și-o creștere în grad?

– Doar o medalie. Bugetul nu-i infinit.

Se spune că imponderabilitatea poate provoca dezorientare, mai ales la copii, care nu stăpînesc încă sensul direcției. Însă Ender era dezorientat chiar înainte de a părăsi gravitația Pămîntului. Chiar înainte de lansarea navetei.

Erau cu toții nouăsprezece băieți. Umpluseră mai întîi autobuzul, apoi ascensorul. Vorbeau, glumeau, se lăudau și rîdeau. Ender rămăsese tăcut. Văzuse cum îi observau Graff și ceilalți ofițeri. Îi analizau. „Tot ceea ce facem înseamnă ceva", pricepu Ender. „Faptul că ei rîd. Faptul că eu nu rîd."

Se jucă puțin cu ideea de a încerca să se comporte la fel cu restul băieților. Nu-i venea însă în minte nici o glumă și nici una de-ale lor nu i se părea amuzantă. Indiferent de sursa veseliei lor, Ender nu putea găsi o stare aidoma înăuntrul său. Era speriat și teama îl făcea serios.

Îl echipaseră într-o uniformă-combinezon; era straniu să nu porți o centură în jurul mijlocului. Astfel îmbrăcat, se simțea parcă în pielea goală. Peste tot se vedeau camere video, cocoțate, de parcă ar fi fost niște animale, pe umerii unor bărbați care se plimbau peste tot. Indivizii se mișcau lent și cu atenție, ca imaginile să fie cît mai bune. Ender își dădu seama că și el începuse să umble ca ei.

Se închipui acordînd un interviu televiziunii. Prezentatorul întrebîndu-l: „Cum vă simțiți, domnule Wiggin?"

„Destul de bine, doar flămînd." „Flămînd?" „Ah, da, nu ai voie să mănînci timp de douăzeci de ore înainte de lansare." „Ce interesant, nu știam acest amănunt." „De fapt, toți sîntem destul de înfometați." Iar în tot acest timp, pe durata interviului, Ender și reporterul aveau să umble înainte și înapoi prin fața operatorului, cu pași lenți și cu atenție. Pentru prima dată, băiatului îi veni să rîdă. Zîmbi. Cei de lîngă el rîdeau chiar atunci, din alt motiv. „Au crezut că rîd de gluma lor", își spuse Ender. „Însă eu mă amuz de ceva mult mai caraghios."

– Urcați pe scară unul cîte unul, vorbi un ofițer. Cînd ajungeți la un rînd cu locuri goale, ocupați-l. Nu există locuri la geam.

Era o glumă. Ceilalți băieți rîseră.

Ender era printre ultimii, deși nu chiar ultimul. Camerele continuau să transmită. „Oare Valentine mă va vedea dispărînd în navetă?" Se gîndi să fluture brațul, să alerge la camera mare și să-l întrebe: „Îi pot spune lui Valentine «La revedere»?" Nu știa că, dacă ar fi făcut așa ceva, episodul urma să fie cenzurat, deoarece se presupunea că toți băieții ce aspirau la Școala de Luptă erau niște eroi. Nu duceau dorul nimănui. Ender nu avea habar de cenzură, totuși știa că ar fi fost o greșeală să fugă spre camera video.

Traversă pasarela scurtă pînă la ușa navetei. Observă că peretele din dreapta lui era mochetat, aidoma unei podele. Acolo începu dezorientarea. În clipa cînd se gîndi la perete ca fiind o dușumea, avu senzația că el mergea pe un perete. Ajunse la scăriță și văzu că suprafața verticală dinapoia ei era, de asemenea, mochetată. „Urc în susul podelei. Mînă cu mînă, pas cu pas."

Apoi, ca amuzament, își imagină că, de fapt, *cobora* în josul peretelui. O făcu aproape instantaneu, mintal, autoconvingîndu-se de inexistența gravitației. Se pomeni

strîngînd cu palmele scaunul, deși gravitația îl apăsa cu fermitate în el.

Ceilalți băieți mai țopăiră o vreme pe scaunele lor, împingîndu-se, trăgîndu-se și țipînd. Ender examină atent centurile și-și dădu seama cum trebuiau așezate ca să-l fixeze de umeri, de mijloc și printre picioare. Își închipui nava atîrnînd cu susul în jos, de curbura inferioară a Pămîntului, ținută cu fermitate de degetele uriașe ale forței gravitaționale. „Dar vom scăpa din ele", se gîndi. „Vom cădea de pe această planetă."

Nu înțelese atunci semnificația ideii. Mai tîrziu, avea să-și amintească cum, chiar înainte de-a părăsi Pămîntul, se gîndise pentru prima dată la acesta ca la o planetă oarecare, nu neapărat lumea lui natală.

– Aha, le-ai dat deja de capăt, remarcă Graff.

Stătea pe scăriță.

– Nu veniți cu noi? întrebă Ender.

– De obicei nu cobor pe planete pentru recrutări, răspunse colonelul. Sînt un fel de șef pe acolo. Administratorul școlii. Ca un director. Mi-au atras atenția că trebuie să mă întorc, altfel îmi pierd slujba.

Zîmbi.

Ender surîse și el. Se simțea bine în prezența lui Graff. Era un om bun. Și era directorul Școlii de Luptă. Se relaxă puțin. Avea să aibă un prieten acolo.

Băieții care încă nu-și puseseră centurile erau acum fixați cu ele. Rămăseseră așa o oră, în timp ce un monitor le prezentă traiectoria navetei, istoria zborurilor spațiale și posibilul lor viitor cu marile nave FI. Extrem de plictisitor. Ender mai văzuse asemenea filme. Numai că atunci nu fusese fixat într-un scaun al navetei, atîrnînd cu capul în jos sub globul pămîntesc.

Lansarea n-a fost rea. Se speriase puțin. Cîteva zgîlțîituri, cîteva clipe de panică la gîndul că putea fi și prima lansare

eșuată din istoria navetei. Din filme nu-și dăduse seama cîtă violență puteai simți, întins pe spate într-un fotoliu moale.

Apoi totul se liniști și, într-adevăr, din acel moment atîrnă în ceruri, lipsit de orice greutate.

Dar, deoarece se reorientase deja, nu fu surprins cînd Graff apăru pe scăriță cu spatele, de parcă ar fi coborît spre botul navetei. Nici nu se simți șocat cînd colonelul își strecură picioarele sub o treaptă și se împinse cu brațele, așa încît se balansă în poziție verticală, ca într-un avion obișnuit.

Pentru unii, reorientarea însemna prea mult. Un băiat icni; Ender înțelese de ce nu avuseseră voie să mănînce absolut nimic cu douăzeci de ore înainte de lansare. Voma n-ar fi fost prea amuzantă în imponderabilitate.

Însă pentru el, jocul cu gravitația al lui Graff era distractiv. Îl împinse chiar mai departe, imaginîndu-și că bărbatul atîrna cu capul în jos pe culoarul central, apoi că stătea perpendicular pe un perete lateral. Gravitația putea funcționa în orice direcție. „În orice direcție doresc eu. L-aș putea face pe Graff să stea în cap, fără ca el s-o știe."

– Ce ți se pare așa caraghios, Wiggin?

Glasul colonelului era răstit. „Oare ce-am greșit?" se întrebă Ender. „Am rîs prea tare?"

– Ți-am pus o întrebare, soldat! lătră Graff.

„Ah, da! Acesta e începutul instrucției." Ender văzuse cîteva filme militare, și întotdeauna se răcnea din plin la începutul instrucției, înainte ca soldatul și ofițerul să devină prieteni buni.

– Da, domnule, rosti el.

– Atunci, răspunde!

– M-am gîndit cum ați atîrna cu capul în jos. Mi s-a părut caraghios.

Acum i se părea o imbecilitate, sub privirile reci ale lui Graff.

– Pentru tine o fi caraghios. Mai gîndește cineva la fel?

Murmure negative.

– Și, de ce, mă rog, nu este?

Graff îi privi disprețuitor:

– Cretini, asta avem în navetă! Imbecili cu mintea cît bobul de mazăre. Unul singur dintre voi a avut inteligența să-și dea seama că, în imponderabilitate, direcțiile sînt acolo unde dorești tu să fie? Pricepi asta, Shafts?

Băiatul încuviință.

– Ba n-ai priceput nimic. Bineînțeles că nu. Nu numai că ești prost, dar și mincinos! În naveta asta există un singur băiat cu creier, și acela este Ender Wiggin. Uitați-vă bine la el, gogomanilor! El va ajunge comandant atunci cînd voi abia veți ieși din scutece. Pentru că el știe cum să gîndească în imponderabilitate, pe cînd voi de-abia vă abțineți să nu vomitați.

Totuși, nu așa trebuia să continue filmul. Graff ar fi trebuit să-l muștruluiască, nu să-l numească cel mai bun. La început, ei doi trebuiau să fie dușmani, pentru a deveni prieteni mai tîrziu.

– Cei mai mulți dintre voi o să dea chix. Obișnuiți-vă cu ideea, picilor! Cei mai mulți vor sfîrși în Școala de Front, pentru că n-aveți creier pentru pilotajul în spațiu. Cei mai mulți nu meritați nici măcar costul transportului la Școala de Luptă, pentru că n-aveți valoarea necesară. Unii dintre voi s-ar putea să reușească. *Unii* dintre voi s-ar putea să aibă oarecare valoare pentru omenire. Dar nu vă bizuiți pe asta! Eu fac prinsoare pe unul singur dintre voi.

Brusc, Graff făcu un salt pe spate și prinse scara cu mîinile, apoi își desprinse picioarele de pe treaptă. Stătea în mîini, dacă podeaua era jos. Atîrna în brațe, dacă podeaua era sus. Deplasîndu-și palmele pe trepte, parcurse rapid culoarul pînă la locul său.

– Se pare că ai dat lovitura, șopti un băiat de lîngă Ender.

Ender clătină din cap.

– Oho, nici măcar nu-mi răspunzi?

– Nu i-am cerut eu să spună toate astea, șopti Ender.

Simți o durere neașteptată în moalele capului. Apoi, încă una. Cîteva chicoteli înapoia lui. Probabil că băiatul din spatele său își desfăcuse centurile. Din nou o lovitură „Lasă-mă!" se gîndi Ender. „Eu nu ți-am făcut nimic."

Încă o lovitură. Rîsete dinspre băieți. Graff nu vedea ce se întîmplă? N-avea de gînd să-l oprească? Altă lovitură. Mai tare. Îl duru cu adevărat. Unde era Graff?

În clipa aceea, pricepu. Colonelul provocase totul în mod deliberat. Era mai rău decît șmotrul din filme. Cînd sergentul te chinuia, ceilalți te simpatizau. Dar cînd ești preferatul ofițerului, ești urît de toți.

– Hei, căcăciosule, se auzi o șoaptă dindărăt. Recepționă o nouă lovitură. Asta-ți place? Băi, supercreier, asta-i caraghios?

O altă lovitură, atît de puternică încît Ender icni de durere.

Dacă totul fusese premeditat de Graff, n-avea să primească nici un ajutor din exterior. Așteptă, pînă cînd crezu că avea să urmeze altă lovitură. „Acum!" își spuse. Într-adevăr, lovitura sosi. Îl duru, însă Ender încercă de acum să aprecieze momentul următoarei. „Acum!" Exact așa cum bănuise. „Te-am prins", se gîndi el.

În clipa următoarei lovituri, Ender ridică ambele brațe, prinse încheietura celui din spate și o smuci cu toată puterea.

În condiții de gravitație, băiatul ar fi fost izbit de spătarul fotoliului lui Ender, strivindu-și pieptul. În imponderabilitate, zbură însă complet peste locul din fața lui, ridicîndu-se către plafon. Ender nu se aștepta la așa ceva. Nu-și dăduse seama că imponderabilitatea amplifica forța unui copil. Băiatul pluti prin aer, ricoșă din tavan și se lovi de un alt pasager, după care zbură pe culoar,

rotindu-și brațele pînă ce răcni, atunci cînd se izbi de batardoul din față, cu brațul stîng răsucit sub el.

Durase numai cîteva secunde. Graff ajunsese deja acolo, culegînd băiatul din aer. Îl purtă cu dexteritate pe culoar, spre celălalt ofițer.

– Brațul stîng. Cred că-i rupt, spuse el.

Peste o clipă, rănitul primi un sedativ și rămase liniștit în aer, în vreme ce ofițerul îi strînse o atelă în jurul brațului.

Ender simți că i se face rău. Voise doar să-i prindă brațul agresorului. Ba nu! Ba nu! Dorise să-i facă rău și smucise cu toată forța. Nu intenționase un asemenea deznodămînt, dar acum celălalt simțea exact durerea pe care Ender dorise să-l facă s-o simtă. Imponderabilitatea îl păcălise, asta fusese totul. „Sînt Peter. Sînt exact ca el." Și Ender se detestă pentru asta.

Graff veni în fața cabinei:

– Ce-i cu voi, nu-nvățați chiar nimic? În amărîtele alea de creiere nu v-a intrat nici măcar un singur lucru? Ați venit aici ca să deveniți *soldați*. În vechile voastre școli, în vechile voastre familii, poate că erați răsfățați, poate că erați duri, poate că erați deștepți. Însă noi îi alegem doar pe cei mai buni dintre cei mai buni și de-acum încolo numai astfel de puști veți întîlni. Și cînd vă zic că Ender Wiggin e cel mai bun din naveta asta, băgați-v-o bine în cap! Nu vă puneți cu el! Să știți că în Școala de Luptă au murit destui băiețași. E limpede?

Tot restul drumului a fost tăcere. Băiatul de lîngă Ender fu extrem de atent să nu-l atingă.

„Nu sînt un ucigaș", își repetă întruna Ender. „Nu sînt Peter! Indiferent ce ar zice el, nu sînt așa. Nu! M-am apărat doar. Rezistasem mult timp. Am fost răbdător. Nu sînt ceea ce zice el!"

Difuzoarele îi anunțară că se apropiau de școală; în următoarele douăzeci de minute, frînară și acostară.

Ender rămase în urma celorlalţi. Nimeni nu se opuse să-l lase să fie ultimul care părăsea naveta, urcînd în direcţia care fusese „jos“ cînd se îmbarcaseră. Graff aştepta la capătul tubului strîmt ce lega naveta de Şcoala de Luptă.

– Ai călătorit bine, Ender? întrebă vesel colonelul.

– Credeam că-mi sînteţi prieten.

Fără să vrea, glasul băiatului tremură.

– Ce te-a făcut să crezi asta, Ender? păru surprins bărbatul.

– Pentru că... „Pentru că mi-aţi vorbit cu blîndeţe şi sincer.“ N-aţi minţit.

– Nu voi minţi nici acum. Meseria mea nu este să-ţi fiu prieten. Meseria mea este să produc cei mai buni soldaţi din lume. Din întreaga istorie a lumii. Avem nevoie de un Napoleon. De un Alexandru. Numai că Napoleon a fost învins în cele din urmă, iar Alexandru a ars repede şi a murit de tînăr. Ne trebuie un Iuliu Cezar, atît că el s-a transformat în dictator şi a murit din cauza asta. Meseria mea este să produc o asemenea personalitate, precum şi toţi bărbaţii şi femeile de care va avea nevoie să o ajute. Nicăieri nu spune că trebuie să mă împrietenesc cu copiii.

– I-aţi făcut să mă urască.

– Şi? Ce-o să faci? O să te-ascunzi într-un colţ? O să-ncepi să-i pupi în fund, ca să te iubească din nou? Există un singur lucru care-i va face să nu te mai urască: să fii atît de bun în tot ceea ce faci, încît să nu te poată ignora. Le-am spus că eşti cel mai bun. Acum ai face bine să fii cu adevărat aşa.

– Şi dacă nu pot?

– Ghinionul tău. Uite ce-i, îmi pare rău dacă te simţi singur şi speriat. Însă gîndacii sînt acolo, în spaţiu. Zece miliarde, o sută de miliarde, un milion de miliarde, habar n-avem. Nici măcar nu ştim cîte nave au. Au arme pe care nu le putem înţelege şi hotărîrea de-a le folosi pentru a

ne distruge. Nu-i vorba numai de Pămînt, Ender. E vorba de noi! De omenire. Din punctul de vedere al restului Pămîntului, noi putem fi nimiciți, deoarece planeta ar continua cu următorul pas evolutiv. Dar omenirea nu vrea să moară. Ca specie, am evoluat pentru a supraviețui. Iar modul în care o facem este să selectăm și iar să selectăm și, în sfîrșit, la cîteva generații o dată, să obținem geniul. Inventatorul roții. Al focului. Al zborului. Întemeietorul de orașe, de națiuni, de imperii. Ai înțeles ceva din toate astea?

Ender crezu că înțelesese, dar nu era sigur, așa încît tăcu.

– Nu. Bineînțeles că nu. De aceea, o să ți-o spun în mod direct. Oamenii sînt liberi, cu excepția cazurilor cînd omenirea are nevoie de ei. Poate că omenirea are nevoie de tine. Ca să faci ceva. Eu cred că omenirea are nevoie de *mine* – ca să aflu la ce te pricepi. Este posibil ca amîndoi să facem niște lucruri condamnabile; însă dacă omenirea supraviețuiește, atunci am fost niște unelte bune.

– Doar atît? Simple unelte?

– Oamenii, priviți ca indivizi, sînt cu toții unelte, pe care ceilalți le folosesc pentru a ne ajuta pe noi toți să supraviețuim.

– Asta-i o minciună!

– Nu. Este doar o jumătate de adevăr. Îți poți face griji despre cealaltă jumătate după ce vom cîștiga acest război.

– Se va termina înainte ca eu să cresc, spuse Ender.

– Sper că greșești, replică Graff. Apropo, nu-ți e de nici un folos faptul că discuți cu mine. Fără îndoială, băieții le spun acum celorlalți că Ender Wiggin stă ca să-l lingă pe Graff. Dacă merge vorba că ești omul profesorilor, te-ai ars.

Cu alte cuvinte: „Pleacă și lasă-mă-n pace".

– La revedere, spuse Ender.

Se tîrî în brațe de-a lungul tubului pe unde dispăruseră ceilalți băieți. Graff privi după el.

– El e? întrebă un ofițer de alături.

– Dumnezeu știe, răspunse colonelul. Dacă nu-i el, atunci ar fi bine s-apară cît mai repede.

– Poate că nu-i nimeni, zise ofițerul.

– Poate. În cazul ăsta, cred că Dumnezeu e un gîndac. O poți spune și altora.

– O s-o fac.

Rămaseră tăcuți o vreme.

– Anderson?

– Da?

– Puștiul greșește. Îi *sînt* cu adevărat prieten.

– Știu.

– El e curat. E bun pînă-n adîncul inimii.

– Am citit rapoartele.

– Anderson, gîndește-te ce-i vom face.

– Îl vom face cel mai celebru comandant militar din istorie.

– Și după aceea îi vom arunca destinul lumii pe umeri. Pentru binele lui, sper să nu fie el. Vorbesc serios.

– Liniștește-te. S-ar putea ca gîndacii să ne omoare pe toți, înainte ca el să absolve.

Graff zîmbi:

– Ai dreptate. Deja mă simt mai bine.

5

JOCURILE

– Ai toată admirația mea. Un braț rupt... a fost o lovitură de maestru.

– A fost un accident.

– Vorbești serios? Eu te-am lăudat deja în raportul oficial.

– E prea mult. Îl transformă pe puștiul ăla afurisit într-un erou. Ar putea strica instrucția multora. Eram sigur că o să strige după ajutor.

– Să strige după ajutor? Crezusem că asta apreciai cel mai mult la el – faptul că-și rezolvă singur problemele personale. Cînd va fi în spațiu, înconjurat de o flotă dușmană, nu va sări nimeni să-l ajute, oricît ar striga.

– Cine s-ar fi gîndit că fraierul de puști o să-și desfacă centurile? Și c-o să se izbească așa rău de batardou?

– Încă un exemplu al imbecilității militare. Dacă ai fi avut un dram de minte, ai fi urmat o carieră profitabilă – de pildă, să vinzi asigurări pe viață.

– E valabil și pentru tine, minte diabolică!

– Trebuie să ne obișnuim cu realitatea că sîntem doar personaje secundare. Cu destinul omenirii în mîinile noastre. Îți dă un sentiment delicios de putere, nu?

Iar dacă de data aceasta vom fi învinși, nu va exista nici o critică la adresa noastră.

– N-am gîndit niciodată așa. Și mai bine ar fi să nu fim învinși.

– Vezi cum se descurcă Ender. Dacă l-am pierdut deja, dacă nu poate rezolva situația, cine-i următorul?

– O să fac o listă.

– Între timp, gîndește-te cum să lucrăm cu el.

– Ți-am spus. Nu poate fi smuls din izolarea lui. Îi este imposibil să creadă că va fi ajutat vreodată. Și dacă va considera, fie numai și o singură dată, că există o cale mai ușoară, e terminat.

– Ai dreptate. Ar fi teribil dacă ar crede că are un prieten.

– Prieteni poate avea. Părinți însă, nu!

Cînd Ender ajunse în dormitor, ceilalți băieți își aleseseră deja paturile. Se opri în ușă, căutînd cu privirea locul rămas liber. Tavanul era scund – dacă se ridica pe vîrfuri, îl putea atinge cu degetele. O încăpere ca pentru copii, cu patul inferior așezat direct pe podea. Băieții îl priveau pe furiș. După cum era de așteptat, singurul pat neocupat era cel de jos, chiar lîngă ușă. Pentru o clipă, Ender se gîndi că, acceptînd locul cel mai prost, nu făcea decît să încurajeze ulterioarele încercări de intimidare. Cu toate acestea, n-ar fi putut da jos un alt băiat din patul său.

Așa încît, zîmbi larg și rosti cu glas tare:

– Hei, mulțumesc!

Nu fu deloc sarcastic. O spuse cu atîta sinceritate, de parcă i s-ar fi păstrat poziția cea mai bună. Continuă:

– Credeam c-o să fiu nevoit să rog pe cineva să-mi cedeze patul de lîngă ușă.

Se așeză și privi în dulăpiorul ce stătea deschis la picioarele patului. Pe interiorul ușii era lipit un anunț:

„Pune palma pe scanerul
de la căpătîiul patului
și rostește-ți numele de două ori".

Găsi scanerul – o placă de plastic mat. Așeză mîna stîngă pe ea și pronunță:

– Ender Wiggin. Ender Wiggin.

Scanerul străluci verzui. Ender închise ușa dulăpiorului, apoi încercă s-o deschidă. Nu reuși. Puse palma pe scaner și rosti:

– Ender Wiggin.

Dulăpiorul se deschise. La fel și celelalte trei compartimente.

Primul dintre ele conținea patru salopete asemănătoare celei pe care o purta și alta albă. Al doilea avea înăuntru un minipupitru, aidoma celor de la școală. Deci încă nu terminaseră cu studiile.

Compartimentul principal conținea lozul cel mare. La prima vedere, părea un costum spațial complet, cu cască și mănuși. Deși lipseau fermoarele de etanșare pneumatică, îi acoperea perfect trupul. Era masiv capitonat, dar puțin cam rigid.

Alături se găsea un pistol. Semăna cu o armă laser, deoarece țeava era din sticlă groasă, transparentă. Totuși, astfel de arme nu puteau fi lăsate pe mîna copiilor...

– Nu este laser, rosti un glas.

Ender ridică privirea. În fața lui se afla un bărbat pe care nu-l mai văzuse pînă atunci. Tînăr și arătos.

– Emite însă un fascicul destul de îngust, continuă necunoscutul. Bine focalizat. De la o sută de metri, poate proiecta un cerculeț de lumină de șapte centimetri diametru.

– La ce folosește? întrebă Ender.

– La jocurile pe care o să le jucăm. Toată lumea și-a deschis dulapul? Bărbatul privi în jur: ați urmat instrucțiunile și ați introdus amprenta palmară și vocală? Pînă n-o veți face, nu puteți deschide dulapurile. Dormitorul acesta e casa voastră pentru primul an... sau cam așa ceva; de aceea alegeți-vă patul dorit și ocupați-l. De obicei, vă lăsăm să vă alegeți un șef și-l instalăm jos lîngă ușă, dar se pare că locul respectiv a fost ocupat. Acum nu mai putem anula codurile introduse în dulapurile personale. Deci, gîndiți-vă pe cine vreți să alegeți. Cina se servește peste șapte minute. Urmați punctele luminoase de pe podea. Pentru voi, codul culorilor este roșu-galben-galben. De cîte ori vi se va cere să urmați un traseu, va fi roșu-galben-galben, trei puncte alăturate... mergeți acolo unde vă indică luminile respective. Care-i codul culorilor voastre, băieți?

– Roșu-galben-galben!

– Perfect. Numele meu este Dap. Pentru următoarele luni, eu sînt mămica voastră.

Băieții rîseră.

– Rîdeți cît vreți, dar nu uitați! Dacă vă rătăciți prin școală, ceea ce este foarte posibil, nu începeți să deschideți uși la întîmplare. Unele dintre ele dau direct în spațiu.

Alte rîsete.

– Este mai bine să spuneți cuiva că mămica voastră e Dap și voi fi anunțat. Sau spuneți codul culorii și vi se va lumina traseul spre casă. Orice problemă aveți, veniți să discutați cu mine. Nu uitați, eu sînt singura persoană de aici care e plătită să se poarte drăguț cu voi. Însă nu prea drăguț. Dacă sînteți obraznici, vă ating. Ați priceput?

Rîseră din nou. Toți băieții din dormitor deveniseră prietenii lui Dap. Copiii înspăimîntați sînt ușor de cucerit.

– Cine-mi zice în ce direcție este „jos“?

Îi spuseră.

– Corect, așa-i! De fapt, acest „jos" înseamnă *spre exterior.* Stația se rotește, și din cauza asta aveți senzația că „jos" e într-acolo. În realitate, podeaua se curbează în sus, în direcția *aceea.* Dacă ați umbla mult încolo, ați reveni în punctul de pornire. Nu încercați însă s-o faceți. Deoarece mergînd în „sus", acolo e sectorul profesorilor, iar în partea cealaltă – cel al băieților mari. Iar băieților mari nu le plac puștii curioși. S-ar putea s-o încasați. De fapt, o *veți încasa!* Iar atunci să nu veniți bîzîind la mine. Ați înțeles? Aici e Școala de Luptă, nu o grădiniță.

– Și-atunci ce să facem? întrebă un negru, un băiețel extrem de mic, care ocupa un pat de sus, pe lîngă Ender.

– Dacă nu vă place s-o încasați, gîndiți-vă și singuri ce ați putea face. Dar vă previn: omorul e pedepsit de regulament. La fel și orice rănire intenționată. Am înțeles că în navetă s-a petrecut un incident. Un braț fracturat... Dacă se mai întîmplă așa ceva, autorul e congelat. Ați înțeles?

– Ce-nseamnă „congelat"? întrebă cel cu brațul rupt.

– Congelat? Depozitat în frig. Expediat pe Pămînt. S-a terminat cu Școala de Luptă!

Nimeni nu se uită spre Ender.

– Deci, băieți, dacă vreunul dintre voi se gîndește să fie zurbagiu, cel puțin s-o facă cu cap. Ați înțeles?

Dap plecă. Băieții continuau să nu-l privească pe Ender.

Ender avea un nod în stomac. Nu simțea nici o părere de rău pentru puștiul al cărui braț îl rupsese. Era un Stilson. Și, ca Stilson, își aduna deja o gașcă. Un grup micuț, cîțiva dintre băieții mai voinici. Rîdeau în celălalt capăt al dormitorului și, la răstimpuri, unul dintre ei se întorcea și privea către el.

Ender dorea din tot sufletul să revină acasă. Ce legătură aveau toate astea cu salvarea lumii? Monitorul nu mai exista acum. Era din nou singur împotriva bandei, numai că aceasta se afla chiar în dormitorul lui. Din nou Peter, însă fără Valentine.

Teama se menținu și pe durata cinei, deoarece nimeni nu se așeză lîngă el în cantină. Ceilalți băieți pălăvrăgeau despre fel de fel de subiecte: tabela care acoperea un perete, mîncarea, băieții mai mari... Ender nu putea decît să privească, singur...

Pe tabelă erau afișate și palmaresuri. Raportul victorii – înfrîngeri și scorul cel mai recent.

Unii dintre băieții mari priveau la anumite meciuri. Două echipe, Manticorul și Vipera, n-aveau afișat ultimul scor – rubrica respectivă clipea luminos. Ender bănui că se înfruntau chiar în acel moment.

Observă că cei mari erau împărțiți în grupuri, după uniformele pe care le purtau. În general, discuțiile se purtau între băieți cu aceleași uniforme, dar existau și excepții.

Ciclul întîi – colegii lui și cele două, trei grupuri imediat superioare ca vîrstă – aveau combinezoane albastre, simple. Însă ceilalți, care făceau parte din echipe, purtau uniforme mult mai fistichii. Ender încercă să ghicească din ce echipe făceau parte. Scorpionii și Păianjenii erau ușor de identificat. La fel, Flăcările și Valurile.

Un băiat mare se așeză lîngă el. Era mult mai vîrstnic – părea să aibă doisprezece sau treisprezece ani.

Intrase în pubertate.

– Salut, rosti el.

– Salut.

– Eu sînt Mick.

– Ender.

– Ăsta-i un nume?

– De cînd eram mic de tot. Așa-mi spunea soră-mea.

– Nu-i un nume rău aici. Ender... Terminatorul[1]. Nu?

– Așa sper.

– Tu ești gîndacul din ciclu-ntîi?

Ender înălță din umeri.

---

[1] *Ender, to end,* „a sfîrși, a termina, a încheia“ (n. tr.).

– Am văzut că mănînci singur. Fiecare ciclu-ntîi are unul de-ăsta. Un puști pe care nimeni nu-l iubește din capul locului. Uneori, mă gîndesc că profesorii o fac intenționat. Nu-s foarte cumsecade. O să vezi tu.

– Da.

– Deci, tu ești gîndacul?

– Cred că da.

– Hei! Să știi că nu trebuie să plîngi. Îi dădu lui Ender chifla sa și-i luă desertul: Mănîncă chestiile nutritive. Te țin în formă.

– Și tu? întrebă Ender.

– Eu? Eu sînt un nimic. Un pîrț prin ventilație. Sînt tot timpul aici, dar de cele mai multe ori n-o știe nimeni.

Ender zîmbi fără chef.

– Da, amuzant, da' nu-i un banc. Aici n-ajung nicăieri. M-am și făcut mare... În curînd o să mă trimită la următoarea școală. Nici vorbă să fie Școala de Tactică. Știi, n-am fost niciodată priceput ca șef. Numai tipii care devin șefi au șansa s-ajungă acolo.

– Și cum ajungi șef?

– Păi, dacă știam, crezi că mai zăceam aici? Pe cîți de vîrsta mea vezi în jur?

„Nu mulți", gîndi Ender, dar tăcu.

– Cîțiva. Nu-s singurul jumate-congelat. Mai sîntem cîțiva. Ceilalți sînt toți comandanți. Toți tipii din ciclul meu au acum echipele lor. Nu și eu.

Ender încuviință din cap.

– Ascultă, piciule. Îți fac o favoare. Fă-ți prieteni. Fii șef. Pupă și-n fund, dacă-i nevoie, însă dacă ceilalți te disprețuiesc... Te-ai prins ce vreau să zic?

Ender încuviință din nou.

– Nu-u, habar n-ai de nimic! Voi, nou-veniții, sînteți toți la fel. Habar n-aveți de nimic. Aveți capul ca spațiul. Gol! Și, dacă v-atinge ceva, cădeți grămadă. Auzi, cînd o

s-ajungi ca mine, nu uita că cineva te-a prevenit. E ultimul lucru drăguț pe care-o să-l mai facă cineva pentru tine.

– Atunci tu de ce mi-ai zis ? întrebă Ender.

– Ești șmecher, nu ? Taci și mănîncă !

Ender tăcu și mîncă. Nu-i plăcea Mick. Știa însă că niciodată n-ar fi ajuns ca el. Poate că asta doreau profesorii, dar nu intenționa să le cînte în strună.

„Nu voi fi gîndacul clasei mele“, se gîndi. „Nu i-am părăsit pe Valentine, pe mama și pe tata ca să vin aici și să fiu congelat.“

Ducînd furculița spre gură, își putu simți familia în jur, așa cum fusese întotdeauna. Știa în ce parte trebuia să întoarcă privirea, dacă voia s-o vadă pe mama, dăscălind-o pe Valentine să nu mai plescăie. Știa unde era tata, parcurgînd știrile de pe masă și lăsînd impresia că participă la conversație. Peter, prefăcîndu-se că scoate un bob de mazăre din nas... chiar și el putea fi amuzant.

Fusese o greșeală să se gîndească la ei. Simți un nod ridicîndu-i-se în gît și-l înghiți; nu-și mai zărea farfuria.

Nu putea plînge. Nu exista nici o șansă de-a fi tratat cu compasiune. Dap nu era mama. Orice semn de slăbiciune le-ar fi spus Stilson-ilor și Peter-ilor că putea fi îngenuncheat. De aceea, Ender făcu ceea ce făcea întotdeauna cînd îl chinuia Peter. Începu să recite puterile lui doi. „Unu, doi, patru, opt, șaisprezece, treizeci și doi, șaizeci și patru.“ Mai departe, atît cît putea ține minte numerele: „128, 256, 512, 1 024, 2 048, 4 096, 8 192, 16 384, 32 768, 65 536, 131 072, 262 144“. La 67 108 864 începu să fie nesigur – uitase o cifră ? Trebuia să fie la zecile de milioane, la sutele de milioane sau pur și simplu la milioane ? Încercă să dubleze totul și pierdu șirul cifrelor „1 342 nu-știu-cum. 16 ? Sau 17 738 ?“ Nu mai știa. „De la început !“ Toate puterile lui 2 pe care le putea ține minte. Durerea dispăruse. Lacrimile dispăruseră. Nu o să plîngă.

Nu plînse pînă cînd veni noaptea și luminile se stinseră. Auzi cîțiva băieți, scîncind după mamele, tații sau cîinii lor. Nu se putu stăpîni. Buzele sale formară numele lui Valentine. Îi putea auzi glasul, rîzînd undeva pe coridoare. O putea vedea pe mama, deschizînd ușa ca să se asigure că totul era în regulă. Îl putea auzi pe tata, hohotind la un film. Totul era perfect clar, și n-avea să mai fie *niciodată* așa.

„O să fiu mare cînd îi voi revedea, o să am cel puțin doisprezece ani. De ce am zis «da» ? De ce am fost atît de prost ?" Școala ar fi fost un fleac. Înfruntarea zilnică cu Stilson. Și cu Peter. Era un pișăcios. Nu-i era teamă de el!

„Vreau acasă", șopti Ender.

Dar șoapta lui era aceeași pe care o folosea cînd striga de durere, chinuit de Peter. Sunetul nu ajunse mai departe de urechile sale, ba chiar nici pînă acolo.

Și lacrimile lui putură să se prelingă nedorite pe cearșaf, dar suspinele îi erau atît de slabe, încît patul nu se clinti și atît de tăcute, încît nu puteau fi auzite. Totuși, durerea rămase acolo, sufocîndu-i gîtlejul și nările, arzîndu-i pieptul și ochii. „Vreau acasă!"

În noaptea aceea, Dap veni în dormitor și trecu neauzit printre paturi, atingînd ici-colo cîte un copil. Acolo unde o făcea, suspinele nu încetau, ci sporeau. În locul acesta, un gest de blîndețe era suficient pentru a face un copil să plîngă. Nu însă și pe Ender. Cînd intră Dap, lacrimile lui încetaseră și fața îi era uscată. Era fața neadevărată pe care o arăta mamei și tatei, atunci cînd Peter fusese crud cu el și nu îndrăznea să se dea de gol. „Pentru asta, îți mulțumesc, Peter. Pentru ochii uscați și plînsul tăcut. M-ai învățat cum să ascund orice aș simți. Am nevoie de așa ceva, mai mult decît oricînd."

Urmă școala. Zilnic, lecții. Citire. Matematică. Istorie. Video cu bătălii spațiale sîngeroase, cu soldați

revărsîndu-și măruntaiele prin navele gîndacilor. Holofilme ale războaielor „curate" ale flotei, navete transformîndu-se în norișori de lumină, echipaje ucigîndu-se cu îndemînare prin bezna cosmică. Erau multe lucruri noi. Ender muncea din greu, ca fiecare; cu toții se străduiau din răsputeri, pentru prima dată în viața lor, și pentru prima dată în viața lor se întreceau cu colegi cel puțin la fel de inteligenți.

Însă jocurile... ele erau totul! Ele umpleau orele dintre deșteptare și stingere.

Dap îi duse în sala de jocuri chiar a doua zi. Se afla deasupra sectorului unde locuiau și învățau băieții. Urcară scări de-a lungul cărora gravitația scădea treptat, și apoi, ca într-o grilă, văzură luminile orbitoare ale jocurilor.

Pe unele le cunoșteau; altele le jucaseră chiar acasă la ei. Simple sau mai complicate. Ender trecu pe lîngă jocurile video bidimensionale și privi ce jucau cei mari: jocuri holografice cu obiecte deplasîndu-se prin aer. Era singurul puști din partea aceea a sălii și, din cînd în cînd, unul dintre băieții mai mari îi dădea cîte un brînci. „Ce cauți aici? Șterge-o! Zboară!" Și bineînțeles că zbura, în gravitația redusă, ridicîndu-și picioarele și plutind pînă se izbea de ceva sau de cineva.

Dar de fiecare dată se întorcea, poate în alt loc, pentru a studia jocul din alt unghi. Era prea scund ca să vadă comenzile, dar nu erau importante. Prinsese esențialul. Felul cum jucătorul săpa tunele prin întuneric, tunele de lumină pe care inamicii le căutau și le urmăreau nemiloși, pînă îi ajungeau nava. Puteai folosi capcane: mine, bombe plutitoare, bucle prin care să-ți rătăcești dușmanul, parcurgîndu-le la infinit. Unii jucători erau inteligenți. Alții pierdeau repede.

Cu toate acestea, lui Ender îi plăcea mai mult cînd se înfruntau doi oameni. Atunci trebuiau să se folosească

de tunelele celuilalt și, în scurt timp, era clar care dintre ei înțelesese strategia jocului.

După vreo oră, se plictisi. Pricepuse deja regulile. Pricepuse și algoritmul calculatorului și știa că l-ar fi putut păcăli cu regularitate, o dată ce stăpînea comenzile. Spirale, cînd inamicul juca într-un anume fel; bucle, cînd juca altfel. Așteptînd în ambuscadă la o capcană. Instalînd șapte capcane și apoi ademenindu-l pas cu pas. Nu era nici o dificultate; jucai pînă cînd calculatorul devenea atît de rapid, încît reflexele umane nu-l mai puteau depăși. Nu era amuzant. Ar fi preferat să se înfrunte cu ceilalți băieți. Băieți care jucaseră atît de mult cu calculatorul, încît, chiar și atunci cînd se întreceau între ei, încercau să-l copieze.

Gîndeau ca o mașină, nu erau niște oameni.

„I-aș putea bate! I-aș putea bate!"

– Aș vrea să fac o partidă cu tine! i se adresă ultimului cîștigător.

– Vai de mine, ce-i asta? făcu băiatul. E un gînd sau un gîndac?

– A sosit ultimul transport de pitici, vorbi un altul.

– Dar *vorbește*... Știați că pot vorbi?!?

– Am înțeles, făcu Ender. Ți-e frică să te întreci cu mine, două din trei.

– Să te bat pe tine e la fel de ușor ca pișatul sub duș, spuse băiatul.

– Și nici pe jumătate așa de plăcut, comentă altul.

– Eu sînt Ender Wiggin.

– Ascultă, băi piciule! Tu ești un nimeni. Te-ai prins? Ești un *nimeni*, te-ai prins? Ești un nimeni pînă n-ai fript pe cineva. Te-ai prins?

Argoul băieților mai mari avea propriul lui ritm. Ender îl înțelese destul de repede.

– Dacă-s un nimeni, atunci de ce ți-e frică să vedem care cîștigă două din trei?

Acum ceilalţi băieţi deveniseră nerăbdători.

– Frige-l odată pe căcăcios, că pierdem timpul!

Ender trecu în faţa butoanelor nefamiliare. Mîinile lui erau mici, însă comenzile nu erau complicate. Îşi dădu seama destul de repede cum se comandau anumite arme. Mişcările se dirijau cu un joystick clasic. La început, reflexele îi erau încete. Celălalt băiat, al cărui nume nu-l aflase, îl întrecea cu uşurinţă. Totuşi, Ender învăţă multe şi se descurcă mult mai bine cînd jocul lı ă sfîrşit.

– Mulţumit, puştiu'?

– Două din trei.

– Noi nu jucăm aşa.

– Deci m-ai bătut prima dată cînd am atins jocul, replică Ender. Dacă n-o poţi face de două ori, n-o poţi face deloc.

Jucară din nou şi de data aceasta Ender fu îndeajuns de abil ca să aplice cîteva manevre, pe care adversarul nu le mai întîlnise, în mod sigur, niciodată. Tactica după care juca el nu se putea adapta. Ender nu învinse uşor, dar învinse.

Băieţii mari încetară să mai rîdă şi să glumească. Al treilea joc se desfăşură în tăcere absolută. Ender îl cîştigă repede şi categoric.

După ce luă sfîrşit, unul dintre privitori spuse:

– Era şi timpul să-nlocuiască rabla asta de maşină. A ajuns în aşa hal, că orice tăntălău o poate bate.

Nici un cuvînt de apreciere. Aceeaşi tăcere apăsătoare şi cînd Ender plecă.

Nu ieşi din sală. Se opri ceva mai departe şi privi cum următorii jucători încercau să folosească trucurile lui. „Orice tăntălău?" surîse el. „Nu mă vor uita."

Se simţea bine. Cîştigase împotriva celor mari. Poate că nu fuseseră cei mai buni dintre ei, însă scăpase de spaima că Şcoala de Luptă putea fi prea grea pentru el. N-avea decît să urmărească jocul şi să-l înţeleagă, iar apoi, utilizînd sistemul, putea chiar să exceleze.

Cu adevărat grele erau așteptatul și privitul. Trebui să le îndure pe toată perioada ce urmă. Băiatul al cărui braț îl rupsese urmărea să se răzbune. Se numea Bernard. Își pronunța numele cu accent franțuzesc, deoarece francezii, cu arogantul lor separatism, insistaseră ca învățarea Standardei să nu înceapă înainte de patru ani, cînd structurile limbii franceze erau deja fundamentate. Accentul îi conferea un aer exotic, interesant; brațul rupt făcuse din el un martir, iar sadismul lui era un magnet natural pentru toți cei cărora le plăcea durerea altora.

Ender deveni dușmanul lor.

Fleacuri... Îi loveau patul cu piciorul de cîte ori ieșeau sau intrau în dormitor. Îl îmbrînceau cînd își ducea tava cu mîncare. Îi puneau piedică pe scări. Ender învăță rapid să nu-și lase nici un lucru neîncuiat în dulap; învăță, de asemenea, să fie iute de picior și să-și recapete echilibrul. Bernard îi spusese odată „Maladroit", și porecla prinsese.

Existau momente cînd Ender clocotea de furie. Desigur, mînia era inutilă în cazul lui Bernard. Pur și simplu, băiatul era un torționar. Pe Ender îl înfuria cît de supuși îl urmau ceilalți. Cu siguranță își dădeau seama că răzbunările se datorau răutății. Cu siguranță, știau că el declanșase totul în navetă, că Ender nu făcuse decît să replice violenței. Însă, dacă știau, se purtau ca și cum n-ar fi avut habar; iar dacă nu știau, ar fi trebuit să-și dea seama din purtarea lui Bernard că era viclean.

Ender nu era unica țintă. Bernard punea bazele unui regat.

De la periferia grupului, Ender privea cum francezul stabilea o ierarhie. Unii băieți îi erau folositori și-i măgulea în mod deschis. Alții erau de acord să fie slujitori, făcînd orice ar fi dorit el, deși îi trata cu dispreț.

Existau însă și cîțiva pe care îi irita comportarea lui Bernard.

Privindu-i, Ender îi remarcă iute. Shen era micuț, ambițios și ușor de scos din sărite. Bernard descoperise repede toate acestea și începuse să-l numească Rîmă.

– Pentru că-i atît de *mic*, spuse el, și pentru că *șerpuiește*. Uite cum bîțîie din fund cînd merge.

Shen plecase iritat, dar băieții hohotiseră și mai tare:

– Ia uitați-vă la *fundul* lui! Pa, Rîmă!

Ender nu-i spusese nimic lui Shen – ar fi fost prea evident că-și forma propriul grup rival. Stătea cu pupitrul în poală, străduindu-se să pară cufundat în studiu.

Nu învăța. Își programa pupitrul să trimită un mesaj din treizeci în treizeci de secunde. Mesajul se adresa tuturor băieților, era scurt și la obiect. Mai greu fusese să-și scoată numele său, așa cum puteau face profesorii. Întotdeauna, mesajele trimise de băieți inserau automat și numele expeditorului. Ender nu spărsese încă sistemul de protecție al profesorilor, ca să afle cum anume putea expedia un mesaj neiscălit. Dar putea să înființeze un fișier pentru un elev inexistent, pe care îl boteză *Dumnezeu*.

Cînd mesajul fu gata, încercă să-i atragă atenția lui Shen. Precum toți ceilalți băieți, acesta îi privea pe Bernard și pe gașca lui rîzînd și glumind, amuzîndu-se pe seama profesorului de matematică, care se oprea adesea în mijlocul unei fraze și se uita în jurul lui, de parcă nu știa unde se află.

În cele din urmă, Shen își luă ochii de acolo. Ender îi făcu semn din cap, arătă în jos și zîmbi. Shen îl privi nedumerit. Ender ridică propriul pupitru și-l indică. Băiatul întinse mîna după pupitrul său și, în clipa aceea, Ender expedie mesajul. Shen îl zări aproape imediat. Îl citi, apoi rîse sonor. Se uită la Ender, parcă întrebînd: „Tu ai făcut-o?" dar Ender strînse din umeri, în semn de „habar n-am".

Shen rîse iarăși și cîțiva dintre băieții aflați mai departe de grupul lui Bernard își priviră pupitrele. La fiecare

treizeci de secunde, mesajul apărea pe toate pupitrele, le traversa și dispărea. Băieții începură să chicotească.

– Care-i poanta ? întrebă Bernard.

Ender se asigură că nu zîmbea cînd francezul își plimbă privirea prin încăpere și se prefăcu înspăimîntat, așa cum erau cei mai mulți. Bineînțeles, Shen rînjea sfidător. După o clipă, Bernard îi ceru unui băiat să aducă un pupitru. Împreună, citiră mesajul:

„ATENȚIE LA FUNDURI. BERNARD E
CU OCHII PE ELE.
– DUMNEZEU"

Bernard se împurpură de furie.

– Cine-a făcut asta ! răcni el.

– Dumnezeu, replică Shen.

– În nici un caz n-ai fost *tu*, pufni Bernard. Cerea prea mult *creier* pentru o *rîmă !*

Mesajul lui Ender se opri peste cinci minute. După o vreme, pe pupitrul său apăru:

„ȘTIU CĂ TU AI FĂCUT-O.
– BERNARD"

Nu ridică privirea, ba chiar se comportă de parcă nu văzuse mesajul. „Bernard vrea să mă prindă cu vinovăția pe chip. Nu știe cine a făcut-o..."

Bineînțeles, nu conta dacă știa. Francezul avea să-l sîcîie cu atît mai mult, deoarece trebuia să-și reconsolideze poziția. Singurul lucru pe care nu-l suporta era să se rîdă de el. Trebuia să dovedească cine era șeful. Drept urmare, Ender o încasă la duș. Unul dintre prietenii lui Bernard se prefăcu că se împiedică de el și izbuti să-i bage un genunchi în burtă.

Ender nu scoase un sunet. În privința războiului declarat, el continua să se mențină ca observator. Nu intenționa să facă nimic.

Însă în celălalt război, cel al pupitrelor, își lansase deja următorul atac. Cînd reveni de la duș, Bernard era turbat, lovind cu picioarele în paturi și răcnind la băieți:

– Nu l-am scris eu! Gura!

Pe perimetrul fiecărui pupitru se plimba mesajul:

„ÎMI PLACE FUNDUL TĂU. LASĂ-MĂ SĂ-L SĂRUT.
– BERNARD“

– Nu l-am scris eu! urla Bernard.

După cîteva minute de zbierete, Dap apăru în ușă.

– Ce-i gălăgia asta? întrebă el.

– Cineva trimite mesaje folosindu-se de numele meu, răspunse posac Bernard.

– Ce mesaje?

– Nu contează ce mesaje!

– Pentru mine contează.

Dap luă pupitrul cel mai apropiat care, întîmplător, îi aparținea băiatului de deasupra lui Ender. Citi, surîse și restitui pupitrul.

– Interesant, comentă el.

– Nu vreți să aflați cine a făcut-o? întrebă Bernard.

– Știu cine a făcut-o.

„Da“, gîndi Ender. „Sistemul a fost spart prea ușor. Intenționat l-au lăsat așa, ca să-l putem sparge. Știe că eu sînt autorul.“

– Cine-i? răcni Bernard.

– Nu cumva strigi la mine, soldat? întrebă încetișor Dap.

Instantaneu, atmosfera din dormitor se schimbă. Atît mînia prietenilor lui Bernard, cît și veselia de-abia reținută

a celorlalți se transformară în tăcere. Avea să se facă auzit glasul autorității.

– Nu, domnule, răspunse Bernard.

– Toată lumea știe că, în mod automat, calculatorul adaugă numele expeditorului.

– N-am scris eu!

– Ridici glasul?

– Ieri cineva a trimis un mesaj semnat DUMNEZEU, spuse Bernard.

– Chiar așa? se miră Dap. N-am știut că s-a înrolat.

Se întoarse și ieși, iar odaia se umplu de rîsete.

Încercarea lui Bernard de-a ajunge șeful dormitorului dăduse greș – acum doar cîțiva mai rămăseseră de partea lui. Erau însă cei mai răi. Și Ender știa că, pînă nu abandona rolul de observator, n-avea să-i fie ușor. Cu toate acestea, amestecul său în programarea pupitrelor dăduse rezultate. Bernard fusese oprit și toți băieții care aveau caracter se eliberaseră de el. Și, cel mai important, Ender o făcuse fără să-l bage în spital. Mult mai bine așa!

Se apucă după aceea să creeze un sistem de protecție al propriului său pupitru, deoarece, în mod evident, cele existente erau necorespunzătoare. Dacă un puști de șase ani le putuse sparge, atunci fuseseră puse doar ca divertisment, nu ca sisteme serioase.

„Pur și simplu, un alt joc oferit de profesori. Și încă unul la care mă pricep."

– Cum ai făcut-o? îl întrebă Shen la micul dejun.

Ender constată că era prima dată cînd un coleg de clasă mînca împreună cu el.

– Ce să fac?

– Să expediezi un mesaj sub un nume fals. Mai ales sub numele lui Bernard! A fost grozav! Acum toți îi zic Ochi de Fund. Față de profesori, numai Ochi, însă toți știu unde-i cu ochiul.

– Sărmanul Bernard, murmură Ender. Şi-i atît de sensibil...

– Haide, Ender! Ai intrat în protecţii. Cum ai făcut-o?

Ender scutură din cap şi zîmbi:

– Îţi mulţumesc că mă crezi aşa inteligent s-o pot face. Însă pur şi simplu eu am văzut primul mesajul, atît.

– Bine, nu eşti obligat să-mi spui. Totuşi, a fost grozav!

Pentru o vreme mîncară în tăcere, apoi Shen întrebă:

– E *adevărat* că bîţîi din fund cînd merg?

– Nţţ, răspunse Ender. Doar puţin de tot. Încearcă să nu mai faci paşii aşa mari, asta-i şmecheria.

Shen încuviinţă.

– Singurul care a remarcat chestia asta a fost Bernard.

– E un porc!

– Priviţi în ansamblu, ridică din umeri Ender, porcii nu-s chiar atît de răi.

– Ai dreptate, izbucni în rîs Shen. I-am jignit!

Rîseră împreună şi li se alăturară alţi doi colegi. Izolarea lui Ender luase sfîrşit. Războiul de-abia începea.

6

POCALUL URIAŞULUI

– În trecut am avut destule dezamăgiri, insistînd ani de zile, sperînd că vor depăși momentul critic, fără s-o facă însă. Dar Ender e hotărît s-o termine în primele șase luni.

– De ce?

– Nu vezi ce se-ntîmplă? E blocat pe jocul cu Pocalul Uriașului. Are cumva tendințe sinucigașe? N-ai pomenit niciodată de așa ceva.

– Cu toții ajung odată și-odată la Uriaș.

– Însă Ender nu-l mai lasă. E ca Pinual.

– La un moment sau altul, toți seamănă cu Pinual. Totuși, el e singurul care s-a sinucis. Nu cred că are vreo legătură cu Pocalul Uriașului.

– Pariezi pe mîna mea. Uită-te ce-a făcut din grupul lui!

– Să știi că vinovatul nu-i el.

– Nu-mi pasă a cui e vina; el este motivul. Ar trebui să fie uniți, dar exact pe locul lui e o prăpastie lată de kilometri.

– Oricum, nu intenționez să-l las prea mult acolo.

– Atunci ar fi mai bine să-ți refaci planurile. Clasa lui e bolnavă și el este focarul de infecție. Trebuie să rămînă pînă se vindecă.

– Eu am fost focarul de infecție. L-am izolat și uite ce-a ieșit.

– Lasă-i timp. Să vedem cum îl folosește.

– Nu avem timp.

– Nu avem timp să grăbim un puști care are tot atîtea șanse să fie un monstru sau un geniu militar.

– Ăsta a fost un ordin?

– Convorbirea se înregistrează, e procedura standard. Ești acoperit, du-te dracului!

– Dacă a fost un ordin, atunci o să...

– A fost un ordin! Îl ții pe loc, pînă vedem cum rezolvă situațiile din grupul lui. Graff, mă îmbolnăvești de ulcer!

– Nu te-ai îmbolnăvi dacă ai lăsa școala pe seama mea și te-ai ocupa de flotă.

– Flota își caută un comandant. N-am de ce să mă ocup, pînă nu-mi dai așa ceva!

Pășiră șovăind în sala de luptă, aidoma unor copii care intră întîia dată într-o piscină, agățîndu-se de mînerele laterale. Imponderabilitatea îi dezorienta puternic; în scurt timp își dădură seama că lucrurile mergeau mult mai bine dacă nu foloseau deloc picioarele.

Din nefericire, costumele erau rigide. Era mai dificil să facă mișcări precise, deoarece se îndoiau lent în comparație cu veșmintele purtate pînă atunci.

Ender strînse mînerul și flexă genunchii. Observă că, datorită rigidității, costumul amplifica mișcările. Începea cu greutate un gest, dar, după ce mușchii i se opreau, costumul continua mișcarea, cu o forță mai mare. Ajungea să dea un impuls și dezvolta o forță dublă. „Pentru o vreme voi fi stîngaci, dar mai bine să nu pierd timpul."

Continuînd să se țină de mîner, se împinse puternic în tălpi. Imediat descrise un arc larg, cu picioarele deasupra

capului, și se lovi cu spatele de perete. Ricoșeul fu violent și palmele i se desprinseră de mîner. Zbură de-a curmezișul sălii, rostogolindu-se prin văzduh.

Preț de o clipă, care i se păru cumplită, încercă să-și păstreze vechea orientare „sus-jos", corpul său străduindu-se să se îndrepte, căutînd atracția gravitațională care nu exista în sală. După aceea, se sili să-și modifice perspectiva. Se îndrepta către un perete. Acela era „jos". Și imediat își regăsi controlul. Nu zbura, ci cădea. Era un plonjon. Putea alege *cum* anume să coboare pe suprafața respectivă.

„Viteza e prea mare ca să prind un mîner și să mă opresc, însă pot atenua șocul. Pot ricoșa sub un unghi, dacă mă rostogolesc cînd ating suprafața și-mi folosesc picioarele..."

Nu ieși deloc așa cum plănuise. Ricoșă, dar nu sub unghiul bănuit și nu mai avu timp să analizeze ce se întîmplase. Se izbi de alt perete, de data asta prea rapid ca să fi avut timp să se pregătească. Totuși, întîmplător, descoperi o modalitate de a-și folosi picioarele pentru a controla unghiul de ricoșeu. Acum străbătea din nou sala, plutind spre ceilalți băieți care continuau să stea agățați de mînere. Încetinise suficient pentru a reuși să înșface și el unul. Se găsea într-o poziție relativ ciudată față de băieți, însă orientarea i se modifică iarăși și, din cîte își putea da seama, ei nu atîrnau pe un perete, ci zăceau pe podea, iar el nu stătea cu capul în jos.

– Ce vrei să faci, să te sinucizi ? întrebă Shen.

– Încearcă și tu, răspunse Ender. Costumul te protejează de orice răniri, iar ricoșeurile se pot controla cu picioarele, uite așa ! Repetă mișcarea pe care o făcuse.

Shen scutură din cap – nu avea de gînd să încerce o asemenea cascadorie nebunească. Totuși, un băiat porni, nu atît de repede ca Ender – pentru că nu începu printr-un salt – dar totuși, destul de rapid. Ender nu trebui să-i

vadă chipul ca să știe că era Bernard. Fu urmat aproape imediat de prietenul lui cel mai bun, Alai.

Îi privi traversînd sala uriașă. Bernard încerca să se orienteze spre direcția pe care o considera „podea“, iar Alai se lăsa în voia zborului, pregătindu-se să ricoșeze din perete. „Nu-i de mirare că și-a fracturat brațul în navetă“, se gîndi Ender. „Se încordează atunci cînd zboară. Intră în panică.“ Înregistră amănuntul și-l păstră pentru viitor.

Alai nu se împinsese în aceeași direcție ca Bernard. Țintise spre un colț al sălii. Traiectoriile lor erau divergente tot mai mult și, în vreme ce Bernard făcu o aterizare stîngace, ghemuită și ricoșă, Alai intră în contact simultan cu cei trei pereți ce se intersectau în colț. Șocul îi reduse considerabil viteza și-l îndreptă într-o direcție neașteptată. Alai țipă încîntat și băieții care-l priveau ovaționară. Unii dintre ei uitară că se găseau în imponderabilitate și începură să aplaude, dînd drumul la mînere. Acum pluteau lent, agitînd brațele și încercînd să înoate prin aer.

„Asta-i într-adevăr o problemă“, se gîndi Ender. „Ce faci dacă ajungi să plutești, fără viteză, departe de orice perete? În *ce* te împingi?“

Fu ispitit să încerce pe propria lui piele și să găsească răspunsul prin experimentări. Vedea însă eforturile inutile ale celorlalți și habar n-avea ce ar fi putut face el în plus față de strădaniile lor.

Ținîndu-se cu o mînă de podea, pipăi neatent pistolul care era fixat pe costum, în față, imediat sub umăr. Atunci își aminti rachetele manuale folosite uneori de pușcașii marini cînd atacau o stație inamică. Desprinse arma și o cercetă. În dormitor, îi apăsase toate butoanele, dar nu se întîmplase nimic. Poate că aici, în sala de luptă, urma să funcționeze. Nu avusese instrucțiuni și nici diferitele taste nu erau inscripționate. Trăgaciul era clasic – avusese și el pistoale de jucărie, așa cum aveau toți copiii, aproape din

pruncie. Două butoane erau ușor accesibile cu degetul mare, dar la alte cîteva, situate sub pat, nu putea ajunge decît dacă se folosea de ambele mîini. În mod clar, butoanele de lîngă degetul mare erau cele pentru folosință imediată.

Îndreptă țeava către podea și apăsă pe trăgaci. Simți arma încălzindu-se imediat; cînd depresă trăgaciul, redeveni rece. De asemenea, pe podea apăruse un cerculeț luminos.

Cu degetul mare apăsă butonul roșu de pe pat și trase din nou. Același lucru.

Apăsă după aceea butonul alb. Emise un fulger strălucitor care lumină o zonă largă, deși nu cu aceeași intensitate. Arma rămase rece.

„Butonul roșu o face să funcționeze ca un laser – deși Dap a zis că nu-i un laser –, iar cel alb o transformă în lanternă.“ Amîndouă funcțiile erau inutile pentru deplasările prin spațiu.

„Deci totul depinde de cum te lansezi, de traiectoria pe care pornești. Asta înseamnă că va trebui să devenim experți în decolări și ricoșeuri, altfel vom rămîne plutind pasivi.“ Privi în sală. Cîțiva băieți începuseră să se apropie de pereți și-și agitau brațele căutînd să prindă un mîner. Cei mai mulți se ciocneau între ei și rîdeau; alții se țineau de mîini și descriau cercuri. Doar puțini procedau ca Ender, stînd lîngă pereți și privind.

Unul dintre aceștia era Alai. Se oprise pe un perete apropiat. Mînat de un impuls, Ender se împinse către el. Cînd începu să zboare, se întrebă cum avea să reacționeze celălalt. Alai era prietenul lui Bernard. Ce i-ar fi putut spune Ender?

Acum însă nu-și mai putea modifica traiectoria. De aceea, privi drept înainte și exersă, făcînd mici gesturi din mîini și din picioare, pentru a controla direcția în care se deplasa. Cu întîrziere, își dădu seama că țintise *prea* bine. N-avea să aterizeze lîngă Alai... ci *pe* acesta.

– Prinde-mă de mînă! strigă Alai.

Întinse braţul. Alai amortiză şocul contactului şi-l ajută să poposească destul de lin pe perete.

– Excelent, spuse Ender. Ar trebui să exersăm chestiile astea.

– Aşa m-am gîndit şi eu, încuviinţă băiatul, dar s-au înmuiat cu toţii. Ce s-ar întîmpla dacă ne-am lansa împreună? Ar trebui să ne putem împinge unul pe altul, în direcţii opuse.

– Da.

– Ar fi bine?

Întrebarea dădea de înţeles că relaţiile dintre ei nu erau prea grozave... „Ar fi bine pentru noi să facem ceva împreună?“ Ender nu-i răspunse, ci-l apucă de braţ şi se pregăti de lansare.

– Gata? făcu Alai, Hai!

Deoarece se propulsaseră cu forţe diferite, începură să se rotească unul în jurul celuilalt. Ender făcu cîteva mişcări din palmă, apoi întinse un picior. Încetiniră. Repetă gestul. Rotirea încetă. Acum înaintau rectiliniu.

– Ai căpăţînă, Ender, făcu Alai. Era cea mai mare laudă. Hai, acum să ne despărţim, pînă nu ne ciocnim de grupul ăla.

– Şi după aia, ne-ntîlnim în colţul de-acolo!

Ender nu voia să piardă acest cap de pod în teritoriul inamic.

– Ultimul care-ajunge e cel mai mare băşinos!

Se mişcară lent, pînă ajunseră faţă în faţă, ţinîndu-se de mîini şi sprijinindu-se reciproc în genunchi.

– Şi-acum, ne facem vînt? întrebă Alai.

– Îţi dai seama că nici eu nu ştiu mai multe.

Se împinseră în acelaşi timp. Viteza fu mai mare decît se aşteptaseră. Ender se ciocni de doi băieţi şi nu poposi pe peretele dorit. Avu nevoie de cîteva clipe să se reorienteze şi să găsească colţul unde trebuia să ajungă. Alai se îndrepta

deja într-acolo. Ender alese o traiectorie ce includea două ricoșeuri, pentru a evita grupurile mari de băieți.

Cînd ajunse în colț, Alai își vîrîse brațele prin două mînere alăturate și se prefăcea că doarme.

– Ai cîștigat.

– Ia să-ți văd colecția de bășini, zise Alai.

– Am băgat-o în dulapul tău. Nu ți-ai dat seama?

– Credeam că-s ciorapii mei.

– Nu mai purtăm ciorapi.

– Ah, da!

Amîndoi își reamintiseră că erau departe de casă. Le mai reduse puțin din satisfacția că deprinseseră cîte ceva din tehnica deplasărilor în imponderabilitate.

Ender scoase pistolul și-i arătă ce descoperise.

– Dar dacă țintești în cineva? întrebă Alai.

– Nu știu ce se-ntîmplă.

– Hai să vedem.

Ender clătină din cap:

– Să nu facem vreun rău...

– Voiam să zic să ne împușcăm noi doi, în picior sau în mînă. Ce naiba, nu-s Bernard! Eu n-am chinuit mîțe ca să mă distrez.

– Ah...

– Nu poate fi ceva periculos, altfel nu ne-ar fi dat pistoalele.

– Acum sîntem soldați.

– Împușcă-mă-n picior!

– Nu, împușcă-mă tu.

– Hai s-o facem în același timp.

Traseră amîndoi. Imediat, Ender simți cum piciorul costumului devine rigid, imobil la încheieturile genunchiului și ale gleznei.

– Te-a-nghețat? întrebă Alai.

– Sînt ca scîndura.

– Hai să-ngheţăm cîţiva, zise Alai. Să-ncepem primul nostru război. Noi contra lor!

Zîmbiră. Apoi Ender rosti:

– Să-l chemăm și pe Bernard.

Alai înălţă o sprînceană:

– Da?

– Şi pe Shen.

– Pe Bîţîilă ăla micu', cu ochii oblici?

Ender decise că Alai glumea.

– Hei, nu putem să fim toţi negri!

Alai zîmbi larg:

– Bunicu-meu ţi-ar fi luat gîtu' pentru asta.

– Stră-străbunicu' meu l-ar fi vîndut mai înainte.

– Hai să-i luăm pe Bernard şi Shen și să-i îngheţăm pe iubitorii ăștia de gîndaci!

Peste douăzeci de minute, toţi băieţii din sală erau încremeniţi, cu excepţia lui Ender, Alai, Bernard şi Shen. Cei patru începură să fluiere și să hohotească pînă apăru Dap.

– Văd că aţi învățat să folosiţi echipamentul, rosti el.

Acţionă apoi telecomanda pe care o ţinea în mînă. Toţi fură atrași lent spre peretele pe care stătea el. Dap trecu printre băieţii îngheţaţi, atingîndu-i și dezgheţînd costumele. Mulţi începură să se lamenteze că nu fusese cinstit ca Bernard și Alai să-i împuște cînd nu erau pregătiţi.

– De ce nu eraţi pregătiţi? întrebă Dap. Toată lumea s-a îmbrăcat în costume în același timp. Dar voi aţi pierdut timpul jucîndu-vă ca niște copii. Terminaţi cu văicărelile și să-ncepem!

Ender observă că toţi considerau că Bernard şi Alai erau conducători în sala de luptă. Era perfect. Bernard ştia că Ender și Alai învăţaseră împreună cum să folosească armele, apoi deveniseră prieteni. Francezul putea crede că Ender se alăturase grupului său, dar nu era așa.

Ender făcea parte dintr-un nou grup. Grupul lui Alai. Iar Bernard intrase și el acolo.

Nu toți își dădeau seama; Bernard continua să fie răutăcios și se folosea de cei mai slabi. Dar acum Alai se deplasa nestingherit printre toți, iar cînd pe Bernard îl apucau accesele de furie, el era singurul care-l putea calma. Cînd veni momentul alegerii unui șef al clasei, Alai fu votat aproape în unanimitate. Bernard rămase morocănos cîteva zile, dar apoi îi trecu și toți își găsiră locul în noua ierarhie. Clasa nu mai era împărțită între gașca lui Bernard și proscrișii lui Ender. Alai era puntea.

Ender stătea pe pat, cu pupitrul pe genunchi. Erau orele de studiu individual și intrase la Joc Liber. Era un program trăsnit, în permanentă schimbare, în care calculatorul școlii inova întruna, construind un labirint pe care trebuia să-l explorezi. La început, puteai reveni la scene și evenimente care-ți plăcuseră; dacă nu interveneai cu nimic asupra lor, după o vreme dispăreau și erau înlocuite de altele.

Uneori erau lucruri amuzante. Alteori, excitante; trebuia să fie rapid ca să rămînă în viață. Murise în multe rînduri, dar asta nu conta; așa erau jocurile, mureai de destule ori pînă deprindeai toate trucurile. Pe ecran, personajul lui începuse sub chipul unui băiețel. După o vreme, se schimbase într-un urs. Acum era un șoarece cu labe lungi și delicate. Îl alergă pe sub mobile. Se jucase cu pisica, însă devenise banal – acum era ușor s-o păcălească.

„De data asta, n-o mai iau prin gaura de șoarece“, își spuse. „M-am săturat de Uriaș. E un joc tîmpit și nici măcar nu pot învinge. Orice aș alege, pierd.“

Ieși totuși prin gaura șoarecelui și trecu podețul din grădină. Ocoli rățuștele și țînțarii – încercase să se joace cu ei, însă era prea simplu, iar dacă se juca prea mult cu

rățuștele, se transforma în pește, și nu-i plăcea deloc. Cînd devenea pește, își amintea imediat de clipele cînd era înghețat în sala de luptă, cu tot corpul rigid, așteptînd sfîrșitul antrenamentului, cînd Dap îl dezgheța. Așa încît, ca de obicei, se pomeni urcînd colinele.

Alunecările de teren porniră imediat. La început, fusese prins mereu și strivit într-o exagerată revărsare de măruntaie scurgîndu-se de sub un morman de bolovani. Acum stăpînea tehnica de-a fugi în susul pantelor sub un anumit unghi, pentru a evita zdrobirea, urcînd întruna.

După ce parcurse o distanță, alunecările încetară să mai fie pietre și pămînt. Panta colinei se desfăcu într-o rîpă, dar nu din argilă, ci din pîine albă și pufoasă, crescînd ca aluatul, cu o crustă sfărîmicioasă. Era moale și spongioasă; personajul său înaintă mai încet. Sări jos și, ca întotdeauna, ajunse pe o masă. Înapoia lui se afla un gigantic codru de pîine și un enorm calup de unt. Iar Uriașul, rezemîndu-și bărbia în mîini, îl privea. Personajul lui Ender era cam cît capul Uriașului de la bărbie pînă la sprîncene.

– Cred c-o să te mănînc, spuse Uriașul, așa cum făcea mereu.

De data aceasta, în loc să fugă sau să rămînă nemișcat, Ender înaintă și-l lovi în bărbie cu piciorul.

Uriașul scoase limba și Ender fu trîntit pe jos.

– Ce-ar fi să ne jucăm de-a ghicitul? întrebă Uriașul.

Deci lovitura fusese inutilă: Uriașul nu făcea altceva decît să se joace de-a ghicitul. Calculator imbecil! Deținea milioane de scenarii posibile în memoria lui, dar aici programa același joc stupid.

Ca întotdeauna, Uriașul așeză pe masă două pocale, înalte cam pînă la genunchiul lui Ender. Erau umplute cu lichide diferite. Programul calculatorului era atît de bun, încît lichidele nu se repetau niciodată; cel puțin băiatul nu-și amintea așa ceva. De data aceasta un pahar conținea

o licoare cu aspect vîscos, ca o cremă. Celălalt bolborosea și spumega.

– Într-unu-i otravă, în celălalt nu, spuse Uriașul. Dacă le ghicești, ajungi-n Țara din Povești.

Ghicitul însemna să-și bage capul într-unul dintre pocale, ca să bea. Nu ghicise niciodată. Uneori i se dizolva capul. Alteori lua foc. Uneori cădea înăuntru și se îneca. Uneori cădea afară, se înverzea și putrezea. Întotdeauna era o moarte oribilă și întotdeauna Uriașul rîdea.

Ender știa că ar fi murit indiferent de alegere. Jocul era măsluit. După prima moarte, personajul său reapărea pe masa Uriașului, ca să mai încerce o dată. La a doua moarte, revenea la alunecările de teren. Apoi la podețul din grădină. Apoi la gaura de șoarece. Iar după aceea, dacă se întorcea la Uriaș ca să mai joace și murea din nou, pupitrul se întuneca, apăreau cuvintele „Sfîrșitul Jocului Liber“, iar Ender se lăsa pe spate în pat și tremura pînă cînd, în sfîrșit, putea adormi. Jocul era măsluit, totuși Uriașul pomenea de Țara-din-Povești; probabil vreun basm de adormit copiii de trei ani care avea cine știe ce Scufiță-Roșie, sau Pinocchio, sau Peter Pan, încît nici nu merita efortul; cu toate acestea trebuia să găsească o cale de a-l învinge pe Uriaș, ca să ajungă acolo.

Bău lichidul cu aspect de cremă. Imediat începu să se umfle și să se înalțe, ca un balon. Uriașul hohoti. Era mort.

Jucă din nou, iar de această dată lichidul căzu precum un bolovan și-l ținu țintuit cu fața în jos în vreme ce Uriașul îl despică de-a lungul spinării, îl dezosă ca pe un pește și-l mîncă.

Reapăru la alunecările de teren și decise să nu meargă mai departe. Ba chiar se lăsă o dată acoperit de pămînt. Deși începuse să transpire și avea frisoane, la următoarea viață urcă pe coline pînă se transformară în pîine și ajunse pe masa Uriașului, unde apărură cele două pocale.

Privi băuturile. Una spumegînd, cealaltă vălurind aidoma unui ocean. Încercă să ghicească ce fel de moarte

ascundea fiecare. „Probabil că din ocean va ieși un pește care mă va înghiți. Iar cea spumegîndă mă va asfixia. Urăsc jocul ăsta! Nu-i cinstit! E tîmpit! E un putregai!“

Și, în loc să-și afunde chipul într-un pocal, răsturnă pe unul, apoi pe celălalt și ocoli brațele Uriașului, pe cînd acesta striga:

– Trișezi! Trișezi!

Sări spre chipul lui, se cocoță pe buză și pe nas, apoi începu să-i scobească în ochi. Era moale ca brînza și, în vreme ce Uriașul răcnea, personajul lui Ender săpa în ochi, pătrunzînd în el, afundîndu-se.

Uriașul căzu pe spate. Perspectiva se modifică în timpul căderii, iar cînd rămase nemișcat pe sol, de jur împrejur se zăreau arbori stranii, făcuți parcă din dantele. Un liliac apăru în zbor și coborî pe nasul Uriașului. Ender își întoarse personajul spre el.

– Cum ai ajuns aici? întrebă liliacul. Nimeni nu vine aici, niciodată.

Desigur, Ender nu-i putea răspunde. Se aplecă, luă un pumn din substanța ce forma ochiul Uriașului și-o întinse.

Liliacul o luă și plecă, strigînd pe cînd se îndepărta:

– Bun sosit în Țara din Povești!

Reușise! Ar fi trebuit să exploreze. Ar fi trebuit să coboare din ochiul Uriașului și să vadă ce obținuse în cele din urmă.

În loc s-o facă, opri jocul, puse pupitrul în dulap, se dezbrăcă și-și trase pătura peste cap. Nu dorise să-l ucidă pe Uriaș. Crezuse că era un joc. Nu o alegere între propria moarte oribilă și o crimă. „Sînt un ucigaș, chiar cînd mă joc! Peter ar fi mîndru de mine.“

7

SALAMANDRA

– Nu-i plăcut să știi că poate reuși imposibilul?

– Morțile jucătorilor au fost întotdeauna groaznice. Mi-am spus mereu că Pocalul Uriașului era partea cea mai perversă din tot jocul, totuși să se repeadă așa la ochi... Pe el vrem să-l punem comandantul flotelor noastre?

– Important este că a cîștigat un joc ce nu putea fi cîștigat.

– Probabil că acum o să-l muți.

– Așteptăm să vedem cum rezolvă cu Bernard. S-a descurcat perfect.

– Deci imediat ce poate soluționa o situație dificilă, îl arunci în alta. Mai are timp să se odihnească?

– Mai rămîne o lună sau două, poate chiar trei, în clasa lui. Asta înseamnă o perioadă destul de lungă în viața unui copil.

– Nu ți s-a părut niciodată că băieții ăștia nu sînt copii? Mă uit ce fac ei, cum vorbesc și nu mi se par deloc niște puști.

– Sînt cei mai sclipitori copii din lume; fiecare în felul lui.

– Totuși, n-ar trebui să se comporte ca niște copii? Nu sînt normali. Se poartă ca... în istorie. Napoleon și Wellington... Cezar și Brutus...

– Noi încercăm să salvăm lumea, nu să vindecăm inimile rănite. Ești prea sentimental.

– Generalul Levy n-are milă pentru nimeni! Așa se spune în toate emisiunile video. Totuși, nu-i face rău băiatului ăstuia.

– Glumești?

– Vreau să zic, nu-i face mai mult rău decît trebuie.

La cină, Alai se așeză vizavi de Ender.

– M-am prins, în sfîrșit, cum ai trimis mesajul ăla. Cum te-ai folosit de numele lui Bernard...

– Eu? făcu Ender.

– Hai las-o, cine altul? Doar n-a fost Bernard! Iar Shen nu-i prea tare la calculatoare. Eu știu că n-am făcut-o... Altul, cine? Nu contează! Mi-am dat seama cum se poate introduce un elev fals. Pur și simplu, creezi un elev cu numele Bernard – pauză, B-E-R-N-A-R-D-spaţiu alb, așa încît calculatorul să nu-l elimine ca fiind repetarea unui elev existent deja.

– Se pare c-ar merge, încuviință Ender.

– Haide, haide. *Merge!* Însă tu ai făcut-o practic în prima zi.

– Poate c-a făcut-o Dap, ca să nu-i permită lui Bernard să capete o autoritate prea mare.

– Am mai descoperit ceva. Trucul nu merge cu numele tău.

– Da?

– Orice mesaj care conține *Ender* e respins. Nu pot pătrunde nici în fișierele tale. Ți-ai făcut un sistem de protecție personal.

– Poate.

Alai rînji:

– M-am băgat şi-am șters fișierele cuiva. Mi-a luat urma și-n curînd va sparge sistemul. Am nevoie de protecție, Ender. Dă-mi sistemul tău!

– Dacă ți-l dau, o să-l spargi și-o să poți intra să mă ștergi pe *mine*.

– Cine, *eu*? făcu Alai. Prietenul tău cel mai drag?

Ender izbucni în rîs:

– O să-ți aranjez un sistem.

– Acum?

– Pot termina mîncarea?

– Niciodată n-o termini.

Era adevărat. Întotdeauna, pe tava lui Ender rămînea mîncare neatinsă. Băiatul își privi farfuria și hotărî că era de ajuns.

– Atunci, hai!

Cînd ajunseră în dormitor, Ender se opri lîngă patul lui și zise:

– Ia-ți pupitrul și vino aici. O să-ți arăt cum se face.

Dar cînd Alai veni cu pupitrul, îl găsi pe Ender stînd înaintea dulapului închis.

– Ce s-a întîmplat?

Drept răspuns, băiatul puse palma pe scaner. „Încercare de deschidere neautorizată", anunță ecranul. Ușile rămaseră închise.

– Cineva ți-a tras-o, tataie, fluieră Alai. Cineva te-a mușcat nasol de tot.

– Ești sigur că mai vrei sistemul meu de protecție?

Se sculă și porni spre ușă.

– Ender!

Băiatul se întoarse. Alai ținea în mînă un bilet.

– Ce-i ăla?

– Nu știi? Era pe patul tău. Probabil că te-ai așezat pe el. Ender luă biletul.

„ENDER WIGGIN
TRANSFERAT ARMATA SALAMANDRĂ
COMANDANT BONZO MADRID
PREZENTARE IMEDIATĂ
COD VERDE-VERDE-MARO
FĂRĂ OBIECTE PERSONALE“

– Ești tare, Ender, da-n sala de luptă n-o să te descurci mai bine ca mine.

Ender clătină din cap. Era lucrul cel mai stupid pe care și-l putea imagina: să fie promovat acum. Nimeni nu era promovat înainte de-a împlini opt ani. El nu avea nici măcar șapte. Iar elevii unei clase intrau toți în aceeași armată. Pe celelalte paturi nu exista nici un alt ordin de transfer.

Tocmai cînd lucrurile începuseră, în sfîrșit, să se îndrepte. Tocmai cînd Bernard se înțelegea cu toții, chiar și cu Ender. Tocmai cînd Ender începea să aibă în Alai un prieten adevărat. Tocmai cînd viața lui devenea, în sfîrșit, acceptabilă.

– Oricum, Salamandrele sînt acum în bătălie, rosti Alai.

Ender era atît de furios din cauza transferului, încît simți lacrimi în ochi. „Nu trebuie să plîng“, își spuse.

Alai văzu lacrimile, dar nu zise nimic.

– Sînt niște perverși, Ender, nu te lasă nici măcar să-ți iei lucrurile *tale.*

Ender zîmbi și nu mai plînse.

– Crezi c-ar trebui să mă dezbrac și să mă duc gol-pușcă?

Alai rîse și el.

Mînat de un impuls, Ender îl strînse puternic în brațe, aproape ca pe Valentine. Ba chiar se gîndi la Valentine în clipa aceea și dori să meargă acasă.

– Nu vreau să mă duc, spuse el.

Alai îl îmbrățișă la rîndul lui:

– Îi înțeleg, Ender. Ești cel mai bun dintre noi. Poate că se grăbesc să te înveţe totul.

– Nu vor să mă învețe totul. Eu voiam să învăț cum e să ai un prieten.

Alai încuviință cu seriozitate:

– O să fii întotdeauna prietenul meu; o să fii întotdeauna cel mai bun prieten al meu. Apoi zîmbi: Du-te și rade-i pe gîndaci!

– Da, surîse Ender.

Brusc, Alai îl sărută pe obraz și-i șopti la ureche:

– *Salaam!*

Apoi, roșu la față, se întoarse și porni către patul său aflat în fundul dormitorului. Ender presupuse că sărutul și cuvîntul erau cumva interzise. Poate un obicei religios... Sau, poate, cuvîntul avea un înțeles profund și aparte numai pentru Alai. Iar pentru Ender deveni ceva sfînt; fusese o dezvăluire sufletească, așa cum făcuse mama sa cînd Ender era foarte mic, înainte de a-i implanta monitorul. Își lăsase palmele pe capul lui, cînd îl crezuse adormit, și se rugase. Ender nu povestise nimănui despre cele întîmplate, nici chiar mamei, însă păstrase amintirea cu sfințenie; felul cum mama lui îl iubise cînd ea crezuse că nimeni, nici chiar el, n-o putea vedea sau auzi. Același lucru îi oferise Alai: un dar atît de sacru, încît nici lui Ender nu i se putea permite să înțeleagă ce însemna.

După așa ceva, nu se mai putea adăuga nimic. Alai ajunse la patul său și se întoarse. Privirile lor se întîlniră pentru o clipă și se susţinură înțelegătoare. Apoi Ender ieși.

În partea aceea a şcolii nu exista verde-verde-maro; trebuia să ajungă într-o zonă publică, de unde să urmeze codul. În scurt timp, colegii lui urmau să termine cina; nu dorea să se apropie de cantină. Sala de jocuri însă avea să fie aproape pustie.

Așa cum se simțea acum, nici unul dintre jocuri nu-l atrăgea. Se îndreptă către șirurile de pupitre din spatele sălii și intră în jocul său. Ajunse rapid în Țara din Povești. Uriașul era mort; trebui să coboare cu grijă de pe masă, să sară pe piciorul scaunului răsturnat și de acolo pe pămînt. Un timp existaseră șobolani care rodeau din leș, dar Ender îl ucisese pe unul cu un arc luat din cămașa zdrențuită a Uriașului și după aceea îl lăsaseră în pace.

Cadavrul își încheiase descompunerea. Șobolanii mîncaseră ce fusese de mîncat, viermii terminaseră organele interne și acum era o mumie zbîrcită și scofîlcită, cu dinții dezgoliți într-un rînjet fix, găvanele goale și degetele strînse în pumni. Ender își aminti cum îi sfredelise ochiul, atunci cînd fusese viu, răutăcios și inteligent. Furios și frustrat cum se simțea, ar fi dorit să-l omoare încă o dată. Însă Uriașul făcea acum parte din decor și nu-și mai putea descărca nervii pe el.

Pînă atunci, Ender trecuse podul spre castelul Reginei de Cupă, unde-l așteptau destule jocuri, dar acum nu-l atrăgea nici unul. Ocoli leșul și porni în amontele pîrîului, spre pădurea din care izvora acesta. Acolo exista un parc de joacă, cu tobogane, bare, leagăne și roți, cu o duzină de copii care chiuiau și rîdeau, jucîndu-se. Ender intră și constată că personajul său devenise copil, deși, de obicei, era un adult. Ba chiar era mai mic decît ceilalți.

Se așeză la rînd pentru tobogan. Ceilalți îl ignorau. Urcă în vîrf și-l privi pe băiatul din fața lui lunecînd pe lunga spirală spre sol. Apoi se așeză și se împinse în jos.

Nu alunecă absolut deloc, ci trecu prin tobogan și căzu pe pămînt, sub scară. Toboganul nu-l ținea.

Nici barele de gimnastică. Se putea urca pe ele o vreme, dar, la un moment dat, una devenea imaterială și se prăbușea. Putea sta pe balansoar, pînă se ridica în

vîrf; atunci cădea. Cînd roata se învîrtea repede, nu se mai putea ține de spițe și forța centrifugă îl azvîrlea jos.

Iar ceilalți copii rîdeau cu răutate, agresiv. Îl înconjurară, și-l arătară cu degetul, și rîseră mult înainte de a reveni la joaca lor.

Ender ar fi vrut să-i lovească, să-i arunce în pîrîu. Pătrunse în pădure. Găsi o potecă; aceasta, după un timp, se transformă într-un drum de dale de piatră, năpădit de buruieni, totuși ușor de urmat. De ambele părți se întrezăreau posibile jocuri, dar le ignoră. Voia să vadă unde ducea drumul.

Ajunse într-o poieniță cu o fîntînă în mijloc și o plăcuță pe care scria: „Bea, călătorule". Înaintă și privi fîntîna. Aproape imediat auzi un mîrîit. Din pădure ieșiră o duzină de lupi fioroși cu fețe omenești. Ender îi recunoscu – erau copiii de la terenul de joacă. Însă acum colții lor puteau sfîșia; lipsit de arme, Ender fu sfîrtecat imediat.

Ca de obicei, următoarea viață i se acordă în același loc și fu ucis din nou, deși încercă să se refugieze în fîntînă.

Următoarea apariție fu la terenul de joacă. Copiii rîseră iarăși de el. „Rîdeți cît vreți", se gîndi Ender. „Știu ce sînteți." Îmbrînci o fată. Furioasă, ea îl urmări. Ender o ademeni sus pe tobogan. Bineînțeles, cînd se lăsă să lunece, căzu prin tobogan; dar, pentru că ea îl urma atît de aproape, căzu și fata. Cînd lovi pămîntul, se transformă într-un lup și rămase acolo, moartă sau amețită.

Unul cîte unul, Ender îi atrase pe toți în capcane. Dar, înainte de a termina cu ultimul, lupii începură să învie și acum nu mai erau copii. Ender fu sfîșiat.

De data aceasta, tremurînd și acoperit de transpirație, căpătă noua viață pe masa Uriașului. „Ar trebui să las jocul", își spuse. „Ar trebui să mă duc la noua mea armată."

În loc s-o facă, coborî de pe masă și ocoli leșul, spre terenul de joacă.

Acum, de fiecare dată cînd copilul lovea solul și se preschimba în lup, Ender îl tîra pînă la pîrîu și-l împingea în apă. De fiecare dată, trupul sfîrîia, parcă cufundat în acid; lupul era distrus, iar din el se înălța un nor de fum negru care se spulbera în văzduh. Scăpă cu ușurință de toți, deși spre final începuseră să-l urmărească în grupuri de cîte doi și trei. În poieniță nu mai apărură alți lupi și Ender coborî pe frînghia cumpenei în fîntînă.

Lumina din grotă era slabă, totuși putea să zărească mormane de nestemate. Trecu pe lîngă ele, observînd că înapoia lui, printre pietrele prețioase, scînteiau ochi. O masă acoperită de bucate nu-l ademeni. Trecu printre mai multe colivii atîrnate de plafon, fiecare conținînd o creatură stranie, dar cu aspect prietenos. „O să mă joc mai tîrziu cu voi", se gîndi Ender. În cele din urmă, ajunse la o ușă pe care scria cu smaralde strălucitoare:

„CAPĂTUL LUMII"

Nu ezită. Deschise ușa și trecu pragul.

Se afla pe o platformă micuță, sus, pe o stîncă deasupra unui ținut cu păduri dese, smălțuite în culorile toamnei; ici-colo se zăreau petice de șes, cu ogoare și sătucuri, iar în depărtare, pe o colină, se înălța un castel. Pe sub Ender treceau norișori purtați de vînt. Deasupra, cerul era plafonul unei peșteri nesfîrșite, de care atîrnau cristale, ca stalactite sclipitoare.

Ușa se închise înapoia lui. Ender cercetă atent peisajul. Era atît de frumos, încît supraviețuirea îl interesa mai puțin acum. Pe moment, nu era curios ce joc îl aștepta în locul acesta; îl descoperise și simpla lui vedere constituia o recompensă. De aceea, fără să se gîndească la consecințe, sări de pe platformă.

Cădea spre un rîu ce spumega printre stînci sălbatice, dar un nor apăru sub el, îl prinse din văzduh și-l purtă. Îl duse pînă la turnul castelului, apoi prin fereastra deschisă, înăuntru. Acolo îl lăsă într-o odaie fără uși, doar cu ferestre deschise, la o înălțime amețitoare.

Cu o clipă mai devreme, sărise nepăsător de pe platformă; acum ezită.

Covorașul din fața șemineului se descolăci într-un șarpe lung și subțire, cu colți amenințători.

– Eu sînt singura ta scăpare, sîsîi șarpele. Moartea e singura ta scăpare!

Ender privi în jur, căutînd o armă, cînd, pe neașteptate, ecranul se întunecă. Pe pupitru apăru un mesaj:

„EȘTI ÎN ÎNTÎRZIERE.
VERDE-VERDE-MARO."

Furios, Ender deconectă pupitrul și se apropie de peretele codurilor, unde găsi banda verde-verde-maro, o atinse și o urmă cînd se aprinse. Verdele întunecat, verdele-deschis și cafeniul îi reaminteau de toamna regatului pe care-l descoperise în joc. „Trebuie să revin acolo", își spuse. „Șarpele este o frînghie lungă; cu ajutorul ei, pot coborî din turn și pot cerceta împrejurimile. Poate că se numește «capătul lumii» pentru că este și capătul jocului, pentru că pot ajunge într-un sătuc, ca să devin unul dintre băiețașii care muncesc și se joacă acolo, fără să ucid sau să fiu ucis; pur și simplu trăind acolo."

Și, cu toate că se gîndea la asta, nu-și putea închipui ce însemna „pur și simplu trăind". N-o făcuse niciodată pînă atunci, însă dorea s-o facă.

Armatele erau mai mari decît clasele și, în mod firesc, dormitorul avea alte dimensiuni. Era lung și îngust, cu

paturi de ambele părţi; atît de lung, încît se putea zări podeaua curbîndu-se în sus, în capătul îndepărtat, ca parte a roţii gigantice care era Şcoala de Luptă.

Ender rămase în prag. Cîţiva băieţi de lîngă uşă îl priviră, dar îl ignorară. Îşi continuară conversaţiile, întinşi sau rezemaţi de paturi. Discutau despre bătălii, desigur, aşa cum făceau permanent cei mari. Cu toţii erau mult mai voinici decît Ender. Cei de zece şi unsprezece ani păreau uriaşi pe lîngă el; nici unul nu avea mai puţin de opt ani, iar Ender nu era înalt pentru vîrsta lui.

Încercă să-şi dea seama care era comandantul, însă majoritatea purtau „uniforma de somn“, cum îi spuneau, adică erau goi-puşcă. Mulţi îşi scoseseră pupitrele, totuşi cîţiva studiau.

Ender păşi înăuntru. În clipa cînd o făcu, fu interpelat.

– Ce vrei? îl întrebă ocupantul patului de sus, de lîngă uşă, un băiat trupeş, pe a cărui bărbie apăruseră primele tuleie. Nu eşti o Salamandră!

– Cred că voi deveni, răspunse Ender. Verde-verde-maro, nu? Am fost transferat.

Arătă ordinul de transfer.

Paznicul întinse mîna, dar Ender retrase biletul.

– Trebuie să i-l dau lui Bonzo Madrid.

Li se alătură un alt băiat, ceva mai scund, dar mult mai voinic decît Ender.

– Nu „Bon-zău“, pişăciosule! „Bon-so“! Numele-i spaniol. Bonzo Madrid. *Aqui nosotros hablamos español, Señor Gran Fedor.*

– Tu eşti Bonzo? întrebă Ender, pronunţînd numele corect.

– Nu, doar un sclipitor şi talentat poliglot. Petra Arkanian. Singura fată din Armata Salamandră. Cu mai mult sînge-n... mine, decît oricare altul din dormitor.

– Mamă, Petra ce le mai vorbeşte, făcu unul dintre băieţi, vorbeşte, vorbeşte...

Altul preluă ștafeta:

– Vor-bese-bește, vor-bese-bește, vor-bese-bește! Mai mulți rîseră.

– Între noi doi fie vorba, spuse Petra, dacă ar face o clismă Școlii de Luptă, ar ieși verde-verde-maro.

Ender era disperat. Avea deja o situație dificilă – micuț, fără experiență, cu instrucția neterminată, poate chiar disprețuit pentru avansarea timpurie. Iar acum, întîmplător, se împrietenise exact cu cine nu trebuia. În ochii celorlalți băieți era asociat cu Petra, oaia neagră a Salamandrelor. O zi bună! Pentru o clipă, privind în jur la chipurile hohotind sau strîmbîndu-se, Ender își imagină trupurile lor îmblănite și dinții dezgoliți pentru a sfîșia. „Sînt, oare, singurul om de aici? Toți ceilalți sînt animale, așteptînd doar să devoreze?“

Apoi și-l aminti pe Alai. Cu siguranță, în fiecare armată există cel puțin un individ pe care merita să-l cunoști.

Brusc, rîsetele încetară și băieții amuțiră. Ender se răsuci spre ușă. În prag stătea un băiat înalt, brunet și zvelt, cu ochi negri frumoși și buze senzuale. „Aș fi în stare să-l urmez oriunde“, spuse ceva din interiorul lui Ender. „Aș putea vedea lumea prin ochii lui.“

– Cine ești? întrebă încet băiatul.

– Ender Wiggin. Transferat din ciclul primar la Armata Salamandra.

Întinse ordinul.

Îi luă biletul cu o mișcare rapidă și sigură, fără să-i atingă mîna:

– Cîți ani ai, Wiggin?

– Aproape șapte.

– Te-am întrebat cîți ani ai, nu cîți „aproape“ ai?

– Am șase ani, nouă luni și douăsprezece zile.

– Cît timp te-ai instruit în sala de luptă?

– Cîteva luni. Acum țintesc mai bine.

– Ai executat manevre de bătălie? Ai făcut parte din vreun pluton? Ai participat la exerciţii combinate?

Ender nu auzise niciodată de asemenea lucruri. Clătină din cap.

Madrid îl scrută atent:

– Am înţeles. Vei învăţa destul de rapid că ofiţerilor comandanţi ai acestei şcoli, în frunte cu maiorul Anderson, care-i şeful cel mare, le plac farsele. Armata Salamandră de abia începe să iasă dintr-o indecentă obscuritate. Am obţinut victorii în douăsprezece din ultimele douăzeci de întîlniri. I-am surprins pe Şobolani, Scorpioni şi Ogari şi sîntem gata să atacăm primul loc. Aşa încît e normal, e absolut firesc, să capăt un asemenea specimen inutil, neinstruit şi subdezvoltat ca tine!

– Nu-i încîntat să te cunoască, comentă în şoaptă Petra.

– Gura, Arkanian! rosti Madrid. Unei dificultăţi îi mai adăugăm alta. Dar, indiferent ce obstacole hotărăsc ofiţerii să ne ridice în cale, noi rămînem...

– Salamandra! răcniră soldaţii într-un glas.

Instinctiv, percepţia lui Ender asupra evenimentelor se modifică. Era un ritual. Madrid nu încerca să-l insulte, ci doar prelua controlul asupra unui eveniment neaşteptat şi-l folosea pentru a-şi spori autoritatea asupra armatei.

– Noi sîntem focul care-i va arde, pîntece şi măruntaie, cap şi inimă, sîntem multe flăcări, dar un singur foc!

– Salamandra! strigară din nou.

– Nimic nu ne-nspăimîntă!

Pentru o clipă, Ender îşi permise să spere.

– Voi trage tare şi voi recupera, zise el.

– Nu ţi-am acordat permisiunea să vorbeşti, replică Madrid. Intenţionez să te transfer cît mai repede. Probabil că va trebui să renunţ şi la altcineva mai valoros o dată cu tine, dar eşti atît de mic încît nu poţi fi nici măcar inutil. Nu poţi fi altceva decît un îngheţat, indiferent de bătălie,

iar noi am ajuns la stadiul unde fiecare soldat înghețat contează. N-am nimic personal cu tine, Wiggin, dar sînt sigur că-ți poți termina instrucția pe socoteala altuia.

– Cîtă generozitate! murmură Petra.

Madrid se apropie de fată și o pălmui cu dosul mîinii. Sunetul fu foarte slab, deoarece o atinse numai cu unghiile. Dar pe obrazul ei apărură patru dîre roșii, strălucitoare, și cîteva picături minuscule de sînge marcară locul unde o lovise.

– Wiggin, ascultă care-ți sînt instrucțiunile! Sper să fie ultima dată cînd va fi nevoie să-ți vorbesc. Stai deoparte atunci cînd ne antrenăm în sală. Bineînțeles, o să fii și tu acolo, dar nu vei face parte din nici un pluton și nu vei participa la manevre. Cînd sîntem chemați la luptă, te echipezi rapid și te prezinți la poartă; împreună cu toată armata. Nu vei intra însă decît după patru minute de la începutul jocului și vei rămîne lîngă poartă, fără să scoți arma și fără să tragi.

Ender încuviință. Avea să fie un nimic. Spera să fie transferat cît mai curînd.

În același timp, observă că Petra nu țipase de durere și nici măcar nu-și atinsese obrazul, deși o picătură de sînge se prelinsese, lăsînd o dîră pe pomete. Poate că fata era oaia neagră a Salamandrelor, dar, dacă Bonzo Madrid n-avea să fie prietenul lui, mai bine ar fi căutat tovărășia ei.

I se repartiză un pat în fundul dormitorului: patul de sus; așa încît, atunci cînd urca în el, nici nu putea zări ușa – era acoperită de curbura tavanului. În paturile din jur erau și alți băieți posaci, părînd obosiți – cei mai puțin valoroși. Nu aveau nici un cuvînt de bun venit pentru Ender.

Ender încercă să-și deschidă dulapul, așezînd palma pe el, dar nu se întîmplă nimic. Atunci își dădu seama că dulapurile nu erau protejate. Toate compartimentele erau

prevăzute cu ușițe normale, lipsite de încuietori. Deci cînd făceai parte dintr-o armată, nu mai aveai nimic personal.

În dulap exista o uniformă. Nu verdele palid al ciclului întîi, ci verdele întunecat, tivit cu portocaliu al Armatei Salamandră. Îi era largă. Probabil că nu se gîndiseră niciodată să croiască măsuri atît de mici.

Se pregătea s-o ia, cînd o zări pe Petra, venind pe culoar, spre patul lui. Coborî.

– Pe loc repaus, rosti ea. Nu-s ofițer.

– Ești șef de pluton, nu ?

Cineva din apropiere pufni :

– Ce te face să crezi asta ?

– Ai patul în față.

– Asta pentru că sînt cel mai bun țintaș din Armata Salamandră și pentru că lui Bonzo i-e teamă că aș porni o revoltă, dacă șefii de plutoane nu mă au sub ochi. De parcă aș putea porni ceva cu tipi ca *ăștia !*

Arătă spre băieții cu chipuri obosite de pe paturile alăturate.

„Ce-ncearcă să facă, să agraveze și mai mult situația ?"

– Toți sînt mai buni decît mine, zise Ender, străduindu-se să se delimiteze de disprețul ei față de cei care, la urma urmei, aveau să-i fie vecini.

– Eu sînt fată, spuse Petra, iar tu ești un pișăcios de șase ani. Avem multe în comun; de ce să nu fim prieteni ?

– N-o să-ți fac lecțiile, replică Ender.

Ea pricepu imediat gluma :

– Ha, ha... Totu-i militărie, cînd intri în joc. Școala nu-i ca-n ciclul întîi. Facem istorie, strategie, tactică, gîndaci, mate și astronomie, chestii de care o să ai nevoie ca pilot sau comandant. O să vezi !

– Deci ești prietenul meu. Capăt vreun premiu ? întrebă Ender.

Imita modul ei de-a vorbi, agresiv și cinic.

– Bonzo n-o să te lase să te antrenezi. O să te pună să-ți iei pupitrul în sală și să-ți faci lecțiile. Într-un fel, are dreptate – nu vrea un pici complet neinstruit, care să-i dea peste cap manevrele lui precise.

Începu să vorbească în *gird,* limbajul argotic ce imita engleza stricată a oamenilor simpli: Bonzo, el *pre-cis.* El *atent,* el pișă în farfurie și nu stropește.

Ender surîse.

– Sala de luptă e permanent deschisă. Dacă vrei, te duc după program și te-nvăț cîte ceva din ce știu. Nu-s mare sculă, dar sînt destul de tare și oricum știu mai multe decît tine.

– Dacă vrei, zise Ender.

– Începem mîine dimineață, după micul dejun.

– Și dacă-i altcineva înăuntru? Clasa mea avea instrucție și antrenament imediat după micul dejun.

– Nu-i nici o problemă. De fapt, există nouă săli de luptă.

– N-am știut...

– Toate au aceeași intrare. Tot centrul școlii, butucul roții, e format din săli de luptă. Ele nu se rotesc o dată cu restul stației. Așa se obține impo... imponderabilitate – pentru că stă pe loc. Fără rotație, nu există un „jos". Le pot însă deplasa pînă ajung la coridorul de intrare pe care-l folosim toți. După ce intri, o mută și aduc alta la intrare.

– Aha!

– Așa rămîne. După micul dejun.

– Bine, încuviință Ender.

Fata se întoarse să plece.

– Petra, rosti el. Ea întoarse capul.

– Mulțumesc.

Petra nu-i răspunse, ci porni mai departe.

Ender sui înapoi în pat și se dezbrăcă. Rămase gol, cercetîndu-și noul pupitru și încercînd să-și dea seama dacă îi modificaseră codurile de acces. Bineînțeles, îi

şterseseră sistemul de protecţie. Aici nu putea deţine nimic, nici măcar un pupitru personal.

Luminile păliră. Se apropia stingerea.

Ender nu ştia unde era closetul.

– Ieşi afară şi faci la stînga, îi spuse băiatul din patul alăturat. E comun cu Şobolanii, Condorii şi Veveriţele.

Ender îi mulţumi şi sări jos.

– Hei, făcu băiatul. Nu poţi merge aşa. Cînd ieşi din dormitor, uniforma e obligatorie.

– Chiar şi la toaletă ?

– Mai ales. În plus, e interzis să discuţi cu cineva din altă armată. La masă ori la duş. Uneori ai voie s-o faci în sala de jocuri şi, bineînţeles, dacă-ţi spune un profesor. Dar, dacă te prinde Bonzo, te-ai ars, ai auzit ?

– Mulţumesc.

– Şi... ăă... pe Bonzo-l apucă dracii dacă treci gol pe lîngă Petra.

– Dar ea era dezbrăcată cînd am venit eu, nu ?

– Ea poate să facă orice doreşte, dar tu rămîi îmbrăcat. Dispoziţiile lui Bonzo...

Era o prostie ! Deocamdată. Petra arăta ca oricare alt băiat ; era o regulă idioată. În felul acesta o separa, o diferenţia, diviza armata. O tîmpenie ! Cum ajunsese Bonzo comandant, dacă nu înţelegea atîta lucru ? Alai ar fi fost un comandant mai bun. Ştia cum să păstreze unitatea unui grup.

„Şi eu ştiu cum să păstrez un grup laolaltă", se gîndi Ender. „Poate că, într-o bună zi, voi ajunge comandant."

Pe cînd se spăla pe mîini, cineva i se adresă :

– Hei, au ajuns să bage şi nou-născuţi la Salamandre ?

Ender nu răspunse. Îşi uscă mîinile.

– Ia uitaţi-vă ! Salamandrele au făcut copilaşi ! Ia uite-l ! Mi-ar putea trece printre picioare fără să-mi atingă coaiele !

– Pentru că nici n-ai, Dirk, chicoti altcineva.

Cînd părăsi încăperea, Ender auzi un glas :

– E Wiggin. Nu știi? Șmecherul din sala de jocuri.

Porni pe coridor, zîmbind. Poate că era micuț, dar îi știau numele. Din sala de jocuri, bineînțeles, așa că nu însemna mai nimic. Dar aveau să vadă! Și el urma să devină un soldat bun. În curînd, toți aveau să-i cunoască numele. Poate că nu în Armata Salamandră, dar în curînd.

Petra îl aștepta în coridorul ce ducea spre sala de luptă.

– Stai puțin, îi spuse ea. Tocmai au intrat Iepurii și mai durează cîteva minute pînă cuplează sala următoare.

Ender se așeză lîngă ea.

– Ar fi multe întrebări despre sălile astea, zise el, nu numai referitor la modul de cuplare. De exemplu, de ce, înainte de-a intra în sală, există gravitație pe coridorul din afara ei?

Fata închise ochii.

– Și dacă sălile se află cu adevărat în imponderabilitate, ce se întîmplă cînd se cuplează cu coridorul? De ce nu încep să se rotească o dată cu școala?

Ender încuviință din cap.

– Sînt multe asemenea taine, șopti misterioasă Petra. Nu încerca să le dezlegi. Ultimul soldat care a facut-o a pățit lucruri îngrozitoare. A fost descoperit în toaletă, spînzurat cu picioarele de tavan și cu capul înfundat în closet.

– Deci nu sînt primul care a întrebat...

– Ține minte, băiețaș! Cînd rostise băiețaș, o făcuse cu afecțiune, nu cu dispreț. *Ei* n-o să-ți spună niciodată mai mult decît e necesar. Însă orice puști cu creier știe că-n știință s-au schimbat destule din zilele lui moș Mazer Rackham și ale Flotei Victorioase. E clar că acum putem controla gravitația. S-o pornim și s-o oprim, să-i schimbăm direcția, poate chiar s-o reflectăm... M-am gîndit la multe chestii ca lumea pe care le-ai putea face

cu armele gravitaționale și propulsiile gravitaționale. Închipuiește-ți cum s-ar putea deplasa navele pe lîngă planete! Poate smulgînd hălci mari din ele, reflectînd chiar atracția unei planete și apoi focalizînd-o. Dar nu ni se spune nimic...

Ender pricepu aluziile Petrei. Manipularea gravitației era un aspect; manipulările ofițerilor – altul; însă mesajul cel mai important era: „Dușmanii nu sînt celelalte armate, ci adulții". *Ei* nu spun adevărul.

– Hai, băiețaș, zise fata. Sala-i gata. Mîinile Petrei sînt ași, inamicii sînt rași! Chicoti: Mi se zice Petra-poeta.

– Se mai zice că ești nebună de legat.

– Și-ar fi bine s-o crezi, poponel de băiețel!

Ducea zece mingi-țintă într-o geantă. Ender se ținea cu o mînă de costumul ei, iar cu cealaltă de perete, ca s-o ancoreze cînd le aruncă, puternic, în diferite direcții. În imponderabilitate, țopăiau în toate părțile.

– Dă-mi drumul, zise fata.

Își făcu vînt, rotindu-se; din cîteva mișcări ale brațelor, se opri locului și începu să tragă în ținte. În clipa cînd erau atinse, acestea își modificau culoarea din alb în roșu. Ender știa că schimbarea culorilor ținea mai puțin de două minute. Cînd lovi și ultima țintă, o singură minge redevenise albă.

Ricoșînd dintr-un perete, Petra se îndreptă cu viteză spre Ender. Băiatul o prinse, și-o frînă – unul din primele procedee pe care-l învățaseră în ciclul întîi.

– Ești bună, zise el.

– Cea mai bună! Și-o să-nveți și tu.

Îi explică să țină brațul perfect întins și să ochească pe toată lungimea lui.

– O chestie de care mulți soldați nu-și dau seama este că, cu cît ținta e mai departe, cu atît trebuie să păstrezi mai mult timp raza într-un cerculeț de vreo doi centimetri.

Este diferența dintre o zecime de secundă și o jumătate de secundă, însă în luptă asta înseamnă mult. Sînt destui care cred că au dat greș, deși au țintit perfect, pentru că se deplasează prea repede. Nu poți folosi pistolul ca pe o sabie: țac-pac, bucăți îi fac! Trebuie să ochești.

Comandă readucerea țintelor și le lansă din nou, mai lent. Ender trase în ele. Nu nimeri nici una.

– Bravo, zise Petra. N-ai nici o deprindere incorectă.

– Dar n-am nici vreuna ca lumea, sublinie el.

– Pe alea o să ți le dau eu.

În acea primă dimineață, n-au făcut mare lucru. Mai mult au discutat. Cum să gîndești în timp ce ochești. Trebuie ca, în același timp, să ai în minte atît mișcarea ta, cît și pe a adversarului. Trebuie să ții brațul perfect întins și să țintești cu tot corpul, astfel încît, dacă brațul îți este înghețat, să poți continua să tragi. Să înveți locul exact unde se declanșează trăgaciul, ca să nu miști degetul prea mult la fiecare împușcătură. Să-ți relaxezi corpul; să nu te încordezi, deoarece asta te face să tremuri.

A fost singurul antrenament al lui Ender din ziua aceea. În timpul instrucției de după-amiază, i se ordonă să-și aducă pupitrul și să-și facă temele într-un colț al sălii. Bonzo era obligat să aibă tot efectivul în sala de luptă, dar nu să-l și utilizeze integral.

Ender nu-și făcea însă lecțiile. Dacă nu avea voie să participe la instrucție, îl putea studia pe Bonzo ca tactician. Armata Salamandră era împărțită în cele patru plutoane standard de cîte zece soldați fiecare. Unii comandanți își distribuiau oamenii astfel încît plutonul A îi cuprindea pe cei mai buni soldați, iar plutonul D pe cei mai slabi. Bonzo îi amestecase și fiecare pluton conținea soldați din toate categoriile. Atît doar că plutonul B avea numai nouă băieți. Ender se întrebă cine fusese transferat ca să-i facă loc lui. Își dădu seama repede că șeful

plutonului era nou. Nu era de mirare că Bonzo fusese furios – pierduse un șef de pluton în schimbul unui pici.

Bonzo avea dreptate și în altă privință. Ender nu era pregătit. Toate antrenamentele constau în manevre. Plutoane care nu se puteau vedea între ele exersau operațiuni perfect sincronizate laolaltă sau schimbări bruște de direcție fără să destrame formația. Toți soldații aceia aveau însușite perfect tehnici pe care Ender nu le învățase. Abilitatea de-a *ateriza* lin, amortizînd impactul. Zbor precis. Corectări de traiectorie, utilizînd soldații înghețați care pluteau răzleți prin sală. Rostogoliri, rotiri, fente. Alunecare în lungul peretelui – o manevră extrem de dificilă, dar foarte utilă, deoarece inamicul nu-ți putea cădea în spate.

Chiar în timp ce-și dădea seama cît de multe lucruri nu știa, Ender văzu și altele pe care le-ar fi putut îmbunătăți. Formațiunile îndelung repetate constituiau o greșeală. Permiteau executarea promptă a comenzilor, însă erau previzibile. De asemenea, soldatului ca individ nu i se acorda dreptul decît la puțină inițiativă. O dată ce se stabilea un șablon, trebuia urmat pînă la capăt. Nu te puteai adapta la ripostele adversarului. Ender studie formațiunile lui Bonzo precum un comandant inamic, găsind modalități de-a le distruge.

În seara aceea, în decursul perioadei libere, Ender îi ceru Petrei să mai exerseze cu el.

– Nu, răspunse fata. Vreau să ajung comandant într-o bună zi, așa că trebuie să fac sala jocurilor.

Exista o credință unanim împărtășită că profesorii urmăreau jocurile și acolo îi remarcau pe potențialii comandanți. Cu toate acestea, Ender se îndoia de adevărul unei asemenea ipoteze. Șefii de plutoane aveau șanse mult mai mari de-a arăta ce pot face în funcția de comandant, decît orice jucător pe video.

Nu-i spuse însă nimic Petrei. Ședința de după dejun fusese îndeajuns de generoasă. Cu toate acestea, trebuia să se

antreneze. Și n-o putea face singur, decît în privința cîtorva mișcări de bază. Manevrele cu adevărat dificile necesitau parteneri sau echipe. Dacă i-ar fi avut pe Alai sau Shen...

De fapt, de ce *să nu se antreneze* cu ei ? Nu mai auzise ca un soldat să se antreneze cu ciclul întîi, dar n-o interzicea nici un regulament. Pur și simplu n-o făcea nimeni; elevii din ciclul întîi erau priviți cu un dispreț total. Ei bine, Ender continua să fie tratat ca un proaspăt recrut. Avea nevoie de parteneri cu care să se antreneze și, drept răsplată, îi putea învăța unele lucruri văzute la băieții mari.

– Hei, se-ntoarce marele soldat ! răcni Bernard.

Ender rămase în ușa fostului său dormitor. Nu lipsise decît o zi, dar deja i se părea un loc străin, iar vechii lui colegi niște necunoscuți. Dădu să plece. Mai era însă și Alai, care conferise un caracter sacru prieteniei lor. Alai nu era un străin.

Ender nu făcu nici un efort să ascundă modul cum era tratat în Armata Salamandră.

– Și au dreptate. Sînt la fel de util ca un strănut în casca-nchisă.

Alai rîse, și alți băieți începură să se strîngă în jurul lor. Ender propuse tîrgul. Zilnic, în orele libere, antrenament în sala de luptă, sub conducerea lui. Ei aveau să învețe trucuri de la armate, de la bătăliile la care asista Ender, iar el urma să capete practica necesară în dezvoltarea aptitudinilor de soldat.

– O să ne perfecționăm împreună.

Mai mulți băieți doreau să vină.

– Bineînțeles, încuviință Ender. Dar veniți să transpirați. Dacă doar vă fîțîiți, nu ! N-am timp de pierdut.

Nu pierdură timpul. Ender se chinui, încercînd să descrie ce văzuse și căutînd să demonstreze. Totuși, cînd timpul liber se încheie, învățaseră cîte ceva. Erau obosiți, însă prinseseră secretul cîtorva tehnici.

– Unde ai fost? îl întrebă Bonzo.

Ender rămase în poziție de drepți lîngă patul comandantului său.

– M-am antrenat în sala de luptă.

– Am auzit că ai fost însoțit de foștii tăi colegi.

– Nu mă puteam antrena singur.

– Nu sînt de acord ca soldații din Armata Salamandră să piardă timpul cu cei din ciclul întîi. Acum ești soldat.

Ender îl privi în tăcere.

– M-ai auzit, Wiggin?

– Da, domnule.

– S-a terminat cu antrenamentele cu bășinoșii ăia mici.

– Pot să vă vorbesc între patru ochi? întrebă Ender.

Era o solicitare căreia comandanții erau obligați să-i dea curs. Chipul lui Bonzo se întunecă și-l conduse pe Ender afară, pe coridor.

– Uite ce-i, Wiggin! Nu te doresc. Încerc să scap de tine, dar nu-mi crea probleme, că te lipesc de pereți!

„Un comandant, se gîndi Ender, nu trebuie să profereze amenințări prostești."

Bonzo se înfurie din cauza tăcerii sale.

– Tu mi-ai cerut să venim aici; vorbește!

– Domnule, ați avut dreptate să nu mă încadrați în nici un pluton. Nu știu să fac absolut nimic.

– N-am nevoie să-mi spui tu că am dreptate.

– Dar voi deveni un bun soldat. Nu vă voi deranja instrucția, dar voi exersa și o voi face cu singurii care vor să se antreneze împreună cu mine – cei din fosta mea clasă.

– O să faci ce-ți zic eu, piticanie!

– Exact, domnule. Voi îndeplini toate ordinele pe care sînteți autorizat să le dați. Dar în perioada de repaus nu se pot da ordine. Nici unul. De către nimeni.

Constată cum îi sporea mînia lui Bonzo. Furia fierbinte nu era bună. Frica lui Ender era rece și o putea

întrebuința. A lui Bonzo era fierbinte și-l stăpînea ea pe băiat.

– Domnule, trebuie să mă gîndesc la propria carieră. Nu voi interveni în decursul antrenamentelor și bătăliilor, totuși trebuie să învăț. N-am cerut să fiu adus în această armată. Încercați să mă transferați cît mai repede. Dar nimeni nu mă va lua, dacă habar n-am de nimic, e adevărat? Lăsați-mă să învăț cîte ceva și după aceea puteți scăpa iute de mine, căpătînd un soldat pe care-l puteți folosi mai bine.

Bonzo nu era lipsit de inteligență, pentru ca mînia să-l împiedice să recunoască o propunere de bun-simț. Totuși, nu se putea calma imediat.

– Atît timp cît faci parte din Armata Salamandră, o să asculți ordinele mele!

– Dacă încercați să intrați în timpul meu liber, aranjez să vă congeleze.

Probabil că nu era adevărat. Dar era posibil. Cu siguranță, dacă Ender ar fi reclamat nerespectarea timpului său liber, Bonzo putea fi îndepărtat de la comandă. La aceasta se adăuga și faptul că, în mod evident, ofițerii văzuseră ceva la Ender, deoarece îl avansaseră. Poate că Ender avea *într-adevăr* influență în rîndul lor și putea congela pe cineva.

– Ticălosule! șuieră Bonzo.

– Nu-i vina mea că ați dat ordinul acela de față cu toți. Dar, dacă doriți, mă voi preface că ați cîștigat runda asta. După aceea, mîine, mă puteți anunța că v-ați răzgîndit.

– N-am nevoie să-mi spui ce să fac!

– Nu doresc ca restul băieților să creadă că ați cedat. N-ați mai avea aceeași autoritate.

Bonzo îl urî pentru bunăvoință. Ender vorbise de parcă îi acorda funcția de conducere ca o favoare. O neobrăzare, însă n-avea de ales. N-avea alternativă. Nu se gîndea că vina îi aparținea numai lui, deoarece dăduse

un ordin absurd. Știa doar că Ender îl învinsese, iar apoi îl și batjocorise prin mărinimie.

– O să te lichidez într-o bună zi, rosti el.

– Probabil.

Sună stingerea. Ender reveni în dormitor, părînd descurajat. Înfrînt. Mînios. Ceilalți băieți traseră concluzia evidentă.

Dimineața, cînd pleca spre sala de mese, Bonzo îl opri și rosti cu glas tare:

– M-am răzgîndit, puțulică! Poate că, dacă te antrenezi cu ciclul întîi, o să-nveți ceva. Și o să te pot schimba mai ușor. Orice, numai să scap rapid de tine.

– Mulțumesc, domnule, zise Ender.

– Orice, șopti Bonzo. Sper să te văd congelat.

Ender zîmbi recunoscător și părăsi încăperea. După micul dejun, se antrenă iarăși cu Petra. Toată după-amiaza îl urmări pe Bonzo comandînd și-și imagină căi prin care îi putea învinge armata. În timpul liber, el, Alai și ceilalți repetară pînă la epuizare. „O pot face“, gîndi seara, întins în patul său, cu mușchii zvîcnindu-i și destinzîndu-se. „Mă pot descurca.“

Peste patru zile, Armata Salamandră avu o bătălie. Ender alergă înapoia soldaților care tropăiau pe coridoare spre sala de luptă. De-a lungul pereților pîlpîiau două benzi: verde-verde-maro a Salamandrei și negru-alb-negru a Condorului. Cînd ajunseră în locul unde fusese întotdeauna sala, coridorul se ramifică, cu verde-verde-maro spre stînga și negru-alb-negru spre dreapta. Urmă un alt colț la dreapta, și armata se opri în fața unui perete.

Plutoanele se formară în tăcere. Ender sa așeză îndărătul lor. Bonzo dădea instrucțiunile:

– A sus, B stînga, C dreapta, D jos. Așteptă pînă cînd plutoanele se orientară corespunzător, apoi adăugă: Puțică, tu aștepți patru minute, după care intri și te oprești lîngă ușă. Nu atingi arma!

Ender încuviință. Brusc, peretele dinapoia lui Bonzo deveni transparent. Deci nu era perete, ci un cîmp de forță. Și sala era diferită. Prin ea fuseseră suspendate uriașe cuburi cafenii, acoperind parțial cîmpul vizual. Deci acestea erau obstacolele pe care soldații le numeau *stele*. Păreau distribuite aleator. Bonzo părea că le tratează cu indiferență. Era clar că soldații știau deja cum se procedează cu ele.

Dar, privind bătălia de pe coridor, Ender își dădu seama că n-aveau habar să le folosească eficient. Știau să aterizeze pe ele și să le utilizeze drept paravane, știau și tacticile de asalt asupra unei stele deținute de inamic. Nu demonstrau însă că știau *care* stele erau importante. Continuau să atace unele ce puteau fi depășite prin simplă alunecare de-a lungul pereților.

Celălalt comandant profita de neglijarea strategiei de către Bonzo. Condorii sileau Salamandrele la atacuri riscante. Tot mai puține Salamandre rămîneau neînghețate pentru următoarele asalturi. După numai cinci-șase minute, deveni limpede că Armata Salamandră nu-și putea învinge adversarul atacînd.

Ender trecu prin poartă. Pluti ușor în jos. Sălile în care se antrenase avuseseră întotdeauna ușile la nivelul podelei. Însă în bătălii, ușa era situată la mijlocul peretelui, egal depărtată de podea și de plafon.

Brusc, simți cum se reorientează, așa cum se întîmplase în navetă. Ceea ce fusese „jos“ era acum „sus“, iar apoi „lateral“. În imponderabilitate nu exista nici un motiv să rămîi orientat ca pe coridor. Uitîndu-te la ușile perfect pătrate, era imposibil de spus unde fusese „sus“. Și nici nu conta. Acum, Ender descoperise orientarea care avea sens. Poarta adversarului era „jos“. Scopul jocului era de „a cădea“ spre baza inamicului.

Făcu mișcările care-l răsuceau în noua direcție. În loc să stea rășchirat, cu tot trupul descoperit dușmanului,

acum își expunea numai tălpile către acesta. Era o țintă mult mai mică.

Cineva îl zări. La urma urmei, plutea fără scop în loc deschis. Instinctiv, Ender ridică genunchii la piept. În același moment, raza armei îl atinse și picioarele costumului înghețară. Brațele îi rămaseră neînghețate, deoarece, dacă fasciculul nu lovea trunchiul, se rigidizau doar membrele atinse. Ender înțelese că, dacă n-ar fi fost orientat cu picioarele către adversar, ar fi fost nimerit în trup. Ar fi fost complet imobilizat.

Deoarece Bonzo îi ordonase să nu-și scoată arma, Ender continuă să plutească, fără să miște capul sau brațele, de parcă și ele ar fi fost înghețate. Adversarii îl ignorau, concentrîndu-și tirul asupra soldaților care trăgeau în ei. Era o bătălie aspră. Depășită numeric, Armata Salamandră ceda pas cu pas. Lupta se fărîmiță într-o duzină de confruntări individuale. Acum, disciplina lui Bonzo își dovedea roadele, căci fiecare Salamandră înghețată scotea din luptă cel puțin un inamic. Nimeni nu dădu bir cu fugiții sau nu intră în panică, toți rămîneau calmi și ocheau cu atenție.

În special Petra era teribilă. Condorii o remarcaseră și depuneau eforturi considerabile ca s-o înghețe. Izbutiră să-i lovească întîi brațul drept, cu care trăgea, și potopul ei de înjurături fu întrerupt numai atunci cînd o înghețară complet și casca o împiedică să mai descleșteze maxilarele. Peste alte cîteva minute, totul se termină. Armata Salamandră nu mai opunea rezistență.

Ender observă cu satisfacție că adversarii rămăseseră doar cu cei cinci soldați necesari pentru a deschide poarta, ca să consemneze victoria. Patru dintre ei își atinseră căștile de punctele luminoase din colțurile ușii Salamandrelor, iar al cincilea trecu prin cîmpul de forță. Jocul luă sfîrșit. Luminile reveniră la intensitatea lor orbitoare și Anderson își făcu apariția prin ușa profesorilor.

„Mi-aș fi putut scoate arma“, se gîndise Ender cînd inamicii se apropiaseră de ușă. „Mi-aș fi putut scoate arma și să împușc pe unul singur dintre ei, și atunci ar fi fost prea puțini. Jocul s-ar fi terminat la egalitate. Fără patru băieți care să atingă cele patru colțuri și un al cincilea care să treacă prin poartă, Condorii n-ar fi obținut victoria. Bonzo, prostule, te-aș fi putut salva de la înfrîngerea asta! Poate chiar aș fi putut s-o transform într-o victorie, deoarece erau toți laolaltă, ținte ușoare, și în primele momente n-ar fi știut cine trage. Țintesc suficient de bine ca să fi reușit.“

Însă ordinele erau ordine și Ender promisese că avea să le respecte. Avu totuși satisfacția că pe fișa oficială a Armatei Salamandre nu apăreau patruzeci și unu de soldați eliminați sau scoși din luptă, ci patruzeci eliminați și unul rănit. Bonzo nu putu înțelege, pînă nu consultă înregistrarea lui Anderson și-și dădu seama cine era. „Rănit, Bonzo“, își spuse Ender. „Mai puteam trage!“

Se așteptase ca Bonzo să vină la el și să-i zică: „Data viitoare, dacă se mai întîmplă așa ceva, poți trage“. Însă acesta nu-i spusese absolut nimic, pînă a doua zi, după micul dejun. Bineînțeles, el mînca la popota comandanților, dar Ender era absolut sigur că scorul ciudat avea să stîrnească și acolo tot atîtea nedumeriri cîte fuseseră în sala de mese a soldaților. În toate celelalte jocuri care nu se încheiaseră la egalitate, toți membrii armatei învinse fuseseră fie eliminați – complet înghețați –, fie scoși din luptă, ceea ce însemna că aveau unele părți ale trupului neînghețate, dar nu mai puteau trage. Salamandra era singura armată învinsă cu un soldat de categoria Rănit-dar-Activ.

Ender nu oferi nici o explicație, însă alte Salamandre făcură cunoscut ce se întîmplase. Iar cînd fu întrebat de ce nu trăsese, răspunse calm:

– Mă conformez ordinelor.

După masă, Bonzo îl căută:

– Ordinul rămîne valabil, îi spuse, ar fi bine să nu uiți!

„O să te coste, prostule. Poate că nu-s un soldat foarte bun, dar pot fi de folos și n-ai nici un motiv să mi-o interzici."

Nu comentă deloc.

Una dintre urmările interesante ale bătăliei a fost că Ender apăru pe locul întîi în clasamentul eficienței individuale. Deoarece nu trăsese, avea calificativ maxim – nici o ratare. Și deoarece nu fusese nici eliminat, nici scos din luptă, procentajul lui era excelent. Restul nu se apropiau nici măcar pe departe de el. Mulți băieți chicotiră, iar alții se înfuriară, dar în prețuitul clasament al eficienței, Ender devenise liderul.

Continuă să asiste la ședințele de instruire ale armatei sale și continuă să se antreneze din răsputeri în paralel, diminețile cu Petra, iar serile cu prietenii lui. Li se alăturaseră tot mai mulți băieți din ciclul întîi, nu ca distracție, ci pentru că rezultatele erau vizibile – deveneau tot mai buni. Supremația o dețineau însă Ender și Alai. Pe de o parte, datorită faptului că Alai încerca întruna lucruri noi, care-l obligau pe Ender să-și imagineze alte tactici pentru a-i replica. Pe de altă parte, deoarece continuau să facă erori prostești, ce le sugerau acțiuni pe care nici măcar nu le-ar fi încercat un soldat bine instruit și care ținea la respectul de sine. Multe se dovediră inutile. Dar întotdeauna era plăcut, întotdeauna excitant și reușiră suficiente acțiuni despre care știau că îi ajutau. Serile erau momentele cele mai bune ale zilei.

Următoarele două bătălii reprezentară victorii ușoare ale Salamandrelor; de fiecare dată, Ender intră în sală după cinci minute și rămase neatins de adversarul înfrînt. Băiatul începu să-și dea seama că Armata Condor, care-i bătuse, era excelentă. Salamandrele, deși sufereau de pe urma strategiei lui Bonzo, reprezentau una din cele mai bune echipe, urcînd treptat în clasament, concurînd cu Șobolanii pentru locul patru.

Ender împlini șapte ani. În Școala de Luptă nu prea existau calendare, dar băiatul aflase cum să afișeze data pe pupitrul său și-și remarcă ziua de naștere. Școala o observase și ea; îi luară măsurile și-i confecționară o altă uniformă și un costum pentru sala de luptă. Reveni în dormitor, îmbrăcat cu hainele noi. Le simțea stranii, largi de parcă însăși pielea lui nu i se potrivea.

Ar fi vrut să se oprească la patul Petrei și să-i povestească despre acasă, despre cum i se serbau zilele de naștere: pur și simplu, să-i spună că era ziua lui și ea să-i răspundă ceva convențional. Însă aici nimeni nu-și sărbătorea ziua. Era o copilărie. Așa făceau planetarii. Prăjituri și obiceiuri prostești. Cînd împlinise șase ani, Valentine îi făcuse un tort. Nu reușise și fusese oribil. Nimeni nu mai știa cum anume se prepara mîncarea; era exact genul de lucruri nebunești pe care le făcea Valentine. Toți o tachinaseră, dar Ender oprise o felie de tort în dulapul său. După aceea îi scoseseră monitorul, el plecase și, din cîte știa, putea să fie tot acolo, o bucățică galbenă, unsuroasă și prăfuită. Nimeni printre soldați nu vorbea despre „acasă"; înainte de Școala de Luptă nu existase nimic. Nimeni nu primea nici o scrisoare. Toți se prefăceau că nu le păsa deloc.

„Dar mie îmi pasă", își spuse Ender. „Singurul motiv pentru care mă aflu aici este ca nici un gîndac să nu tragă în Valentine, să nu-i facă țăndări capul, așa ca soldaților din benzile video ale primelor bătălii. Să nu-i despice capul cu o rază atît de fierbinte încît creierii să-i țîșnească din țeastă și să curgă ca aluatul, cum se întîmplă în coșmarurile mele cele mai urîte, în nopțile cele mai rele, cînd mă trezesc tremurînd, dar tăcut; trebuie să rămîn tăcut, altfel vor auzi că-mi lipsesc ai mei. Vreau acasă!"

Diminețile era mai bine. Căminul rămînea o durere surdă, undeva în adîncul memoriei. O oboseală în privire. În dimineața aceea, Bonzo apăru cînd se îmbrăcau.

– Costumele de luptă! ordonă el.

Era o bătălie. Al patrulea joc al lui Ender.

Adversarul era Armata Leopard. Avea să fie ușor. Leoparzii erau noi și ocupau o poziție în ultimul sfert al clasamentului. Fuseseră înființați cu numai șase luni în urmă și-l aveau comandant pe Pol Slattery. Ender își îmbrăcă noul costum și intră în monom; Bonzo îl smuci violent de acolo și-l împinse la coada armatei. „Nu trebuia să faci asta", își spuse Ender. „M-ai fi putut lăsa în șir."

Privi din coridor. Pol Slattery se număra printre cei mai tineri comandanți, dar era inteligent și avea idei originale. Soldații lui se deplasau permanent, țîșnind de la o stea la alta, lunecînd în lungul pereților pentru a ajunge deasupra sau înapoia Salamandrelor impasibile. Ender zîmbi. Bonzo era complet zăpăcit; și la fel și soldații lui. Leoparzii păreau că răsar din toate direcțiile. Cu toate acestea, bătălia nu era chiar atît de dezechilibrată pe cît părea. Ender observă că adversarii pierdeau mulți luptători – tactica lor îi expunea prea mult. Mai important însă era faptul că Salamandrele *se simțeau* învinse. Cedaseră complet inițiativa. Deși erau, probabil, egali în număr cu inamicii, se adunaseră laolaltă precum ultimii supraviețuitori ai unui masacru, sperînd parcă să fie trecuți cu vederea.

Ender se strecură ușurel pe poartă, se orientă astfel încît poarta adversă să fie „jos" și pluti lent spre est, către un colț unde n-avea cum să fie observat. Ba chiar trase în propriile-i picioare, ca să le înghețe în poziția îngenuncheată care-i oferea cea mai bună protecție. Unui spectator obișnuit i-ar fi apărut ca orice alt soldat înghețat, îndepărtîndu-se neajutorat din mijlocul luptei.

Cum Armata Salamandră își aștepta resemnată distrugerea, Leoparzii le îndepliniră rapid dorința. Cînd ultima Salamandră încetă să mai tragă, mai rămăseseră nouă Leoparzi. Își formară echipa de deschidere a porții adverse.

Ender ochi atent cu brațul întins, așa cum îl învățase Petra. Înainte să înțeleagă cineva ce se petrece, înghețase trei dintre soldați care erau gata să-și apese căștile pe colțurile luminate ale ușii. Apoi fu reperat și traseră în el – dar la început îi loviră doar picioarele deja înghețate. Avu timp să-i țintească și pe ultimii doi băieți de la poartă. Leoparzilor le mai rămăseseră doar patru soldați neînghețați cînd, în cele din urmă, Ender fu lovit în braț și scos din luptă. Jocul se terminase la egalitate, și el nu fusese atins în corp.

Pol Slattery era furios, dar regulamentul nu fusese încălcat. Toți Leoparzii bănuiau că fusese strategia lui Bonzo, de a păstra un soldat pînă în ultima clipă. Nu se gîndiseră că micuțul Ender trăsese încălcînd ordinele. Dar Salamandrele o știau. Bonzo o știa și Ender își putea da seama, după felul cum îl privea, că-l ura pentru că-l salvase de la înfrîngerea totală. „Nu-mi pasă“, își spuse Ender. „Îți va fi cu atît mai ușor să mă schimbi și între timp n-o să cobori prea mult în clasament. Doar schimbă-mă! Am învățat tot ce era de învățat *de la tine*. Cum să pierzi cu stil, atîta știi tu, Bonzo.“

„Și, de fapt, *ce* am învățat pînă acum?“ Dezbrăcîndu-se lîngă pat, Ender își recapitulă în gînd: „Poarta adversarului e jos. Să-mi folosesc picioarele ca un scut în luptă. O mică rezervă, păstrată pînă la sfîrșitul jocului, poate fi decisivă. Iar uneori soldații pot lua decizii mai inteligente decît ordinele primite“.

Gol-pușcă, era gata să urce în pat, cînd Bonzo se apropie de el, cu fața împietrită. „L-am mai văzut așa pe Peter, se gîndi Ender, tăcut, și cu ochi de ucigaș. Dar Bonzo nu-i Peter. Bonzo știe de frică.“

– Wiggin, rosti comandantul, în sfîrșit, am reușit să te schimb. Am izbutit să-i conving pe Șobolani că incredibila ta poziție în clasament nu-i un simplu accident. De mîine te duci la ei.

– Mulțumesc, domnule, rosti Ender.

Poate că tonul lui fusese prea recunoscător. Pe neașteptate, Bonzo îl pălmui cu toată puterea. Lovitura îl răsturnă pe băiat în pat. Apoi Bonzo îl izbi cu răutate în stomac. Ender căzu în genunchi.

– Nu mi-ai respectat ordinele, vorbi Bonzo. Tare, ca să audă toți: Un soldat bun respectă întotdeauna ordinele!

Deși plîngea din cauza durerii, Ender nu putu să nu simtă satisfacție la auzul murmurelor ce se înălțau prin dormitor. „Bonzo, prostule! Nu întărești disciplina, ci o distrugi. Ei știu că, datorită mie, înfrîngerea s-a transformat în egalitate. Iar acum văd cum mă răsplătești. Te-ai dovedit lipsit de minte în fața tuturor. Ce preț mai are acum disciplina ta?“

În ziua următoare, Ender îi spuse Petrei că, pentru binele ei, trebuiau să termine cu antrenamentele de dimineață. Bonzo n-avea nevoie de o nouă provocare, așa încît ar fi fost mai bine ca fata să-l evite o vreme. Ea îl înțelese perfect.

– În plus, îi zise, cred că te apropii de capacitățile tale maxime de țintaș.

Își lăsă pupitrul și costumul în dulap. Putea purta uniforma Salamandrelor pînă ajungea la magazie, unde s-o schimbe pentru cea neagră-cafenie a Șobolanilor. Nu-și adusese nimic cu el; avea să plece cu mîna goală. De altfel, nu deținea nimic – tot ceea ce era valoros se găsea în calculatorul școlii ori în capul și în mîinile sale.

Utiliză unul dintre pupitrele publice din sala de jocuri și se înscrise la un curs personal de autoapărare în condiții de gravitate terestră. Nu se gîndea să se răzbune pe Bonzo pentru că-l lovise. Dar intenționa să nu mai permită nimănui s-o facă.

8

ŞOBOLANII

– Domnule colonel, pînă acum jocurile au fost programate cinstit. Cu stelele distribuite fie aleator, fie simetric.

– Cinstea e un atribut minunat, Anderson. N-are nimic de-a face cu războiul.

– Jocul va fi compromis. Clasamentele comparative vor fi lipsite de sens.

– Slavă Domnului!

– Va dura luni de zile, ani, pînă să proiectăm și să testăm noile săli de luptă.

– De asta ți-am cerut-o acum. Ca să începi. Să fii creativ. Să te gîndești la toate combinațiile de stele. Imposibile și incorecte. Să te gîndești la alte căi de a forța regulamentul. Anunțuri în ultima clipă. Forțe inegale. După aceea, rulează simulările și vezi care sînt cele mai dure și cele mai simple. Dorim o progresie inteligentă. Dorim să-i dezvoltăm.

– Cînd intenționați să-l faceți comandant? La opt ani?

– Bineînțeles că nu. Încă nu i-am strîns armata.

– Ah, deci așa intenționați să aranjați lucrurile?

– Te-ai apropiat prea mult de joc, maiorule. Uiți că nu-i altceva decît un exercițiu de antrenament.

– E în același timp poziție, identitate, scop, nume; tot ceea ce-i modelează pe copiii aceştia vine din joc. Cînd se va afla că poate fi manipulat, cîntărit, aranjat, şcoala nu va mai exista. Nu exagerez.

– Știu.

– De aceea, sper că Ender Wiggin este într-adevăr cel căutat, pentru că veți distruge eficiența metodei noastre de instruire pentru mult timp.

– Dacă nu-i Ender, dacă vîrful lui de sclipire militară nu coincide cu sosirea flotei noastre la planetele gîndacilor, atunci n-o să mai conteze care-i metoda de instruire.

– Sper să mă scuzați, domnule Graff, dar consider că trebuie să raportez Strategului și Hegemonului ordinele dumneavoastră și opinia mea asupra consecințelor.

– De ce nu dragului nostru Amiral?

– Toată lumea știe că-l aveți în buzunar.

– Cîtă ostilitate, maior Anderson! Şi crezusem că sîntem prieteni.

– Sîntem. Şi cred că aveți dreptate în legătură cu Ender. Pur și simplu nu sînt de acord ca singur, absolut singur, să hotărîți soarta lumii.

– Nici măcar nu cred că am dreptul să decid soarta lui Ender Wiggin.

– Deci nu vă deranjează dacă o să raportez?

– Ba bineînțeles că mă deranjează, tembelule! Asta e ceva ce trebuie decis de oameni care știu ce fac, nu de politicienii ăștia speriați, care și-au obținut posturile pentru că, întîmplător, au putere politică în țara din care provin.

– Dar înțelegeți de ce o fac.

– Pentru că ești un nenorocit de birocrat atît de miop, încît crezi că trebuie să te acoperi pentru cazul în care lucrurile ies prost. Ei bine, dacă lucrurile ies prost, toți o să fim hrana gîndacilor! Ai încredere în mine, Anderson, și nu-mi aduce pe cap toată blestemata aia

de Hegemonie! Ceea ce fac e îndeajuns de greu și fără prezența lor.

– Nu vi se pare cinstit? Jocurile sînt măsluite împotriva dumneavoastră? Lui Ender i-o puteți face, dar nu vă place să fiți într-o situație similară, așa-i?

– Ender Wiggin e de zece ori mai inteligent și mai puternic decît mine. Ceea ce-i fac eu îi va scoate la iveală geniul. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi fost strivit. Maior Anderson, știu că stric jocul și știu că-l iubești mai mult decît pe oricare dintre băieții care-l joacă. Urăște-mă dacă vrei, dar nu mă opri!

– Îmi rezerv dreptul de-a înștiința oricînd Hegemonul și Strategul. Deocamdată... faceți ce doriți.

– Îți mulțumesc foarte mult.

– Ender Wiggin, micul prostănac care conduce-n clasament, ce plăcere să te-avem printre noi! Comandantul Armatei Șobolan zăcea întins pe un pat, în pielea goală și cu pupitrul în brațe. Dacă te-avem pe tine, cum să mai pierdem de acum?

Cîțiva băieți din apropiere chicotiră. Nu puteau exista două armate mai diferite decît Salamandrele și Șobolanii. Dormitorul era dezordonat și gălăgios. După experiența cu Bonzo, Ender crezuse că absența disciplinei urma să fie o bine venită ușurare. În loc de așa ceva, descoperi că se așteptase la liniște și ordine, iar dezordinea de aici îl stînjenea.

– Ne descurcăm a-ntîia, Ender Tender. Io-s Rose Năsosu', un evreiaș clasa unu, iar tu nu ești decît o puțulică de creștin. Să nu uiți chestia asta!

De la formarea FI, Strategul forțelor militare fusese întotdeauna un evreu. Exista o legendă potrivit căreia generalii evrei nu pierdeau războaie. Și, deocamdată, era adevărat. Îi făcea pe toți evreii din Școala de Luptă să viseze

la funcția de Strateg, conferindu-le prestigiu de la început. În același timp, trezea și resentimente. Adesea, Armata Șobolan era poreclită „Forța Cac“, parodiind denumirea Forței de Atac a lui Mazer Rackham. Multora le plăcea să-și amintească faptul că în timpul Celei de A Doua Invazii, deși un evreu american era Hegemonul alianței, un alt evreu israelit ocupase funcția de Strateg la comanda generală a apărării FI, iar un evreu rus fusese Amiralul flotei, adevăratul erou fusese Mazer Rackham, un neo-zeelandez puțin cunoscut, jumătate maori, adus de două ori înaintea curții marțiale, dar a cărui Forță de Atac alungase și, în cele din urmă, zdrobise flota gîndacilor în vecinătatea lui Saturn.

Dacă Mazer Rackham a putut să salveze lumea, atunci nu conta cîtuși de puțin dacă erai sau nu evreu, ziceau oamenii.

Dar, de fapt, conta, și Rose Năsosu' o știa. Obișnuia să glumească pe seama propriei persoane, pentru a diminua comentariile batjocoritoare ale antisemiților – aproape toți cei pe care îi învingea deveneau, cel puțin o vreme, antisemiți – dar, în același timp, se asigura că toți îi cunoșteau naționalitatea. Armata lui era pe locul al doilea, aspirînd la primul.

– Te-am luat, creștine, deoarece nu vreau ca lumea să creadă că eu cîștig numai pentru că am soldați extraordinari. Vreau să se vadă că, pînă și cu un găinaț ca tine, tot pot învinge. Aici avem numai trei reguli. Să faci ce-ți zic eu și să nu te piși în pat.

Ender încuviință. Știa că Rose aștepta să-l întrebe care era a treia regulă. De aceea îl întrebă:

– *Au fost* trei reguli. Aici nu prea avem timp de mate.

Mesajul era clar. Victoria e mai importantă decît orice.

– Antrenamentele tale cu picii din ciclul întîi s-au terminat, Wiggin. Ter-mi-nat! Acum ești într-o armată de băieți mari. Te-am pus în plutonul Blîndului Dink. De-acum încolo, în ceea ce te privește, Blîndul Dink e Dumnezeu.

– Atunci tu cine ești?

– Șeful de personal care l-a angajat pe Dumnezeu, rînji Rose. În plus, nu mai ai voie să te atingi de pupitru pînă nu îngheți doi soldați inamici, în aceeași bătălie. Ordinul ăsta e de autoapărare. Am auzit că ești bun la programare. N-am chef să-ți bagi nasul prin pupitrul meu.

Toți izbucniră în rîs. După cîteva clipe, Ender pricepu motivul. Rose își programase pupitrul să afișeze o pereche de organe genitale masculine gigantice, care se bălăbăneau. „Ăsta-i exact genul de comandant căruia m-ar fi dat Bonzo“, gîndi Ender. „Cum poate cîștiga bătălii un băiat care-și ocupă timpul în felul ăsta?“

Îl găsi pe Blîndul Dink în sala de jocuri, nu jucînd, ci privind.

– Mi te-a arătat cineva, zise Ender. Eu sînt Ender Wiggin.

– Știu.

– Fac parte din plutonul tău.

– Știu.

– N-am prea multă experiență.

Dink îl examină atent:

– Uite ce-i, Wiggin, știu toate astea. De ce crezi că i-am cerut lui Rose să mi te aducă?

Deci nu fusese azvîrlit, fusese solicitat, fusese ales. Blîndul îl dorise.

– De ce?

– Ți-am urmărit antrenamentele cu ciclul întîi. Cred că ești promițător. Bonzo e prost și voiam să capeți o instrucție mai bună decît ți-o putea oferi Petra. Ea se pricepe numai la tir.

– Trebuia să învăț să trag...

– Continui să te miști de parcă ți-ar fi frică să nu te scapi în pantaloni.

– Atunci, învață-mă tu!

– N-ai decît să ții ochii deschiși.

– N-o să renunț la antrenamentele mele din timpul liber.

– Nici nu vreau s-o faci.

– Rose așa mi-a ordonat.

– Nu te poate opri. Așa cum nu te poate opri să-ți folosești pupitrul.

– Crezusem că un comandant poate ordona orice.

– Și eu pot ordona Lunii să dispară, dar nu se va întîmpla. Uite ce-i, Ender, comandanții au exact atîta autoritate cît îi lași tu să aibă. Cu cît îi asculți mai mult, cu atît au mai multă putere asupra ta.

– Și cum îi pot opri să-mi facă rău? întrebă Ender, amintindu-și loviturile lui Bonzo.

– Crezusem că de asta iei cursuri de autoapărare.

– M-ai urmărit peste tot?

Dink nu-i răspunse.

– Nu vreau să-l supăr pe Rose. Vreau să particip la bătălii. M-am săturat să tot privesc.

– Procentajul de eficiență o să-ți scadă.

De data aceasta, Ender fu cel care tăcu.

– Ascultă, Ender, atîta vreme cît faci parte din plutonul meu, participi la toate bătăliile.

În curînd, Ender avea să afle ce însemna asta. Dink își instruia plutonul separat de restul Șobolanilor; nu se consulta niciodată cu Rose și doar rareori toate plutoanele exersau împreună. Aveai impresia că Rose comanda o armată, iar Dink o alta, mult mai mică, aflată întîmplător în aceeași sală, în același timp.

Dink începu prima ședință, cerîndu-i lui Ender să demonstreze poziția sa de atac cu picioarele înainte. Ceilalți băieți nu erau încîntați.

– Cum putem ataca, întinși pe spate? întrebară ei.

Spre surprinderea lui Ender, Dink nu-i corectă, nu le spuse: „Nu atacați întinși pe spate, ci cădeți în jos spre adversari“.

Văzuse cum proceda Ender, însă nu înţelesese ce implică poziţia aceea. În scurt timp, băiatul îşi dădu seama că, deşi Dink era extrem de capabil, persistenţa lui în a păstra orientarea gravitaţională de pe coridor, în loc să-şi imagineze poarta duşmană ca fiind „jos", îi limita gîndirea.

Exersară atacul unei stele ocupate de inamici. Înainte de a încerca metoda lui Ender, cu picioarele înainte, o făcuseră întotdeauna în poziţie verticală, cu întregul corp expus ca ţintă. Chiar şi aşa însă, ajunseră la stea şi apoi atacară adversarul dintr-o singură direcţie.

– Pe deasupra! strigă Dink şi ei executară.

Dink nu se mulţumi cu atît, ci repetă asaltul, ordonînd:

– Din nou, cu capu-n jos!

Însă din cauza permanentei lor referiri la o gravitate care nu exista, băieţii se mişcau cu stîngăcie pe dedesubtul stelei, parcă suferind de ameţeală.

Detestau atacul cu picioarele înainte. Dink insista să-l folosească şi, ca urmare, îl detestară pe Ender.

– Trebuie să-nvăţăm de la un ciclu-ntîi cum să luptăm? mormăi unul dintre ei, asigurîndu-se că Ender îl putea auzi.

– Da, replică Dink.

Continuară să exerseze.

Şi învăţară. La antrenamente începură să-şi dea seama cît de greu era să loveşti un inamic care te ataca venind cu tălpile spre tine. De îndată ce se convinseră de acest lucru, practicară manevra cu mai mult entuziasm.

În seara aceea fu prima dată cînd Ender veni la o şedinţă de antrenament după o întreagă după-amiază de instrucţie. Era obosit.

– Acum, că eşti într-o armată adevărată, îi zise Alai, nu mai trebuie să lucrezi cu noi.

– De la voi pot învăţa lucruri pe care nu le ştie nimeni.

– Blîndul Dink e cel mai bun. Am auzit că eşti în plutonul lui.

– Atunci, hai la treabă! Să vă arăt ce-am învățat azi de la el.

Împreună cu alți douăzeci de băieți, repetară toate exercițiile care-l istoviseră cu cîteva ore înainte. Veni însă cu idei noi, făcîndu-i să încerce manevrele cu un picior înghețat, cu ambele picioare înghețate sau utilizînd soldați înghețați drept cîrme cu care să-și modifice direcția.

Pe la jumătatea ședinței, Ender îi observă pe Dink și Petra împreună, stînd în ușă și privind. Mai tîrziu, cînd se uită iarăși, dispăruseră.

„Deci mă urmăresc și se știe ce facem." Nu avea habar dacă Dink îi era prieten; credea că Petra îi era, însă nu putea fi sigur de nimic. Poate că se înfuriaseră pentru că el făcea ceea ce era apanajul comandanților și șefilor de plutoane – instruirea și antrenamentul soldaților. Poate se simțeau ofensați că un soldat era atît de apropiat de cei din ciclul întîi. Îl stînjenea să fie observat de alții mai mari decît el.

– Credeam că ți-am zis să nu folosești pupitrul!

Rose Năsosu' apăruse lîngă patul lui Ender.

Băiatul nu ridică privirea:

– Îmi fac tema la trigonometrie pentru mîine.

Rose lovi pupitrul cu genunchiul:

– Am zis să nu-l folosești!

Ender așeză pupitrul pe pat și se sculă:

– Am nevoie de trigonometrie mai mult decît am nevoie de tine.

Năsosu' era cu cel puțin patruzeci de centimetri mai înalt decît Ender. Însă băiatul nu-și făcea griji. N-avea să se ajungă la violență fizică. Și, chiar dacă se ajungea, credea că putea face față. Rose era leneș și nu se pricepea la lupta corp la corp.

– Ai coborît în clasament, pișpirică, spuse Rose.

– Mă așteptam. Am fost în frunte numai datorită modului idiot în care mă utilizau Salamandrele.

– Idiot? Strategiile lui Bonzo au cîștigat cîteva jocuri-cheie.

– Strategiile lui Bonzo n-ar fi cîștigat nici măcar o bătaie cu perne. Îi încălcam ordinele, ori de cîte ori trăgeam.

Rose nu știuse. Se înfurie.

– Deci, Bonzo m-a mințit în legătură cu tine. Nu ești numai mic și incompetent, ci și indisciplinat!

– Însă de unul singur am transformat o înfrîngere în egalitate.

– O să vedem ce mai faci de unul singur data viitoare, rosti Rose și plecă.

Un coleg de pluton al lui Ender clătină din cap:

– Ești idiot ca un coiot.

Băiatul privi spre Dink, care desena pe pupitrul său. Dink ridică ochii și-i întoarse privirea lui Ender.

Nici un semn. Absolut nimic. „Bine, se gîndi Ender, mă pot descurca și singur."

Bătălia avu loc peste două zile. Era prima dată cînd Ender lupta în cadrul unui pluton și se simțea nervos. Plutonul lui Dink se înșirui de-a lungul peretelui din dreapta coridorului și Ender fu extrem de atent să nu se rezeme, să nu-și lase greutatea pe nici un picior. Să rămînă în echilibru.

– Wiggin! strigă Rose Năsosu'.

Ender simți cum îl cuprinde groaza din gît și pînă în stomac – un fior care-l străbătu ca un curent electric. Rose îl văzu.

– Tremuri? Vezi să nu te scapi în pantaloni, băiețel!

Îl împinse către cîmpul de forță care ascundea vederii sala de luptă.

– O să vedem cît de bine te descurci *acum*, Ender. Cînd se deschide ușa, sări și pornești drept spre poarta adversarului.

Sinucidere! Autodistrugere inutilă, lipsită de sens! Însă acum trebuia să urmeze ordine; aceasta era bătălie, nu școală. Pentru o clipă, clocoti în sine, apoi se calmă.

– Excelent, domnule, zise el. Direcția în care voi trage este a corpului lor principal.

– N-o să ai timp să tragi, puțulică! chicoti Rose.

Peretele dispăru. Ender sări în sus, se prinse de mînerele din tavan și se catapultă prin ușă, în jos, spre poarta inamică.

Adversarii erau Armata Centipedă, care de abia începuseră să iasă prin poarta lor, cînd Ender străbătuse deja jumătate din sală. Mulți reușiră să se adăpostească îndărătul stelelor, însă Ender își ghemuise picioarele sub el și, ținînd pistolul între ele, trăgea înghețîndu-i pe mulți în timp ce ieșeau.

Îi loviră picioarele, dar mai avu la îndemînă trei secunde prețioase înainte ca să-i poată atinge corpul, scoțîndu-l din acțiune. Mîna cu arma rămase îndreptată asupra grosului Centipezilor. Trase încontinuu, pînă-l înghețară.

După încă o secundă, se izbi de cîmpul de forță al ușii inamice și ricoșă, rotindu-se. Intră într-un grup de soldați dușmani dinapoia unei stele; aceștia îl împinseră și se roti și mai rapid. Ricoșă lipsit de control prin tot restul bătăliei, deși frecarea treptată cu aerul îl încetini. N-avea habar cîți soldați înghețase înainte de-a fi scos din luptă, totuși își putea da seama că Șobolanii cîștigaseră, ca de obicei.

La sfîrșitul bătăliei, Rose nu-i vorbi. Ender cotinua să conducă în clasamentul eficienței, deoarece înghețase trei, scosese din luptă doi și rănise șapte. Nu se mai pomeni absolut nimic despre răzvrătire și despre interzicerea utilizării pupitrului. Năsosu' rămase în partea lui de dormitor, lăsîndu-l în pace.

Blîndul Dink începu să exerseze intrările rapide în sală – atacul lui Ender asupra adversarului care de abia ieșea prin poartă fusese devastator.

– Dacă un soldat poate provoca atîtea pierderi, gîndiți-vă ce poate face un pluton!

Dink îi ceru maiorului Anderson să deschidă o ușă în mijlocul unui perete și la antrenamente, pe lîngă ușa de la nivelul podelei, ca să poată exersa lansările în condiții de luptă. Știrea se răspîndi. De acum nimeni nu-și mai putea permite să rămînă cinci, zece sau cincisprezece secunde în coridor pentru a aprecia situația. Jocul se modificase.

Alte bătălii. De data aceasta, Ender îndeplini rolul cuvenit în cadrul unui pluton. Făcu greșeli. Pierdu acțiuni secundare. Coborî pe locul doi în clasamentul eficienței, apoi pe patru. După aceea, începu să greșească mai rar și să se integreze în pluton; urcă pe poziția a treia, a doua și redeveni lider.

Într-o după-amiază, Ender rămase după instrucție în sala de luptă. Observase că Dink obișnuia să întîrzie la cină și bănuia că se antrena suplimentar. Lui nu-i era foame și dorea să vadă ce făcea Dink în secret.

Însă băiatul nu făcea nimic. Rămase lîngă ușă, privindu-l.

Dink se întoarse cu spatele la el, își scoase costumul și se împinse ușor cu tălpile în podea. Pluti încet spre mijlocul sălii,' tot mai lent, cu trupul relaxîndu-se aproape complet, așa încît brațele și palmele îi păreau mișcate de curenții foarte slabi din sală.

După ,viteza și tensiunea instrucției, după epuizarea fizică și nervoasă, era odihnitor, pur și simplu, să-l vezi plutind. O făcu timp de zece minute, pînă ajunse la un alt perete. Acolo se împinse puternic cu picioarele, reveni la co,stum și-l îmbrăcă.

– Vino, i se adresă lui Ender.

Merseră în dormitor. Era pustiu, deoarece toți băieții plecaseră la masă. Cei doi se îmbrăcară în uniformele obișnuite. Ender veni apoi lîngă patul lui Dink și așteptă pînă acesta termină de îmbrăcat.

– De ce-ai rămas ? îl întrebă șeful său de pluton.

– Nu mi-era foame.

– Bun, acum știi de ce nu sînt un comandant.

Ender se întrebase adeseori.

– De fapt, m-au promovat de două ori și am refuzat.

„Refuzat?“

– Mi-au luat dulapul, patul și pupitrul; mi-au dat o cabină de comandant și o armată. Eu am rămas în cabină fără să fac nimic, pînă au cedat și m-au pus înapoi, în armata altuia.

– De ce ?

– Pentru că n-o să-i las să mă manipuleze. Nu pot să cred că încă n-ai văzut ce-i dincolo de tot rahatul ăsta. Deși, poate că ești prea mic. Nu celelalte armate sînt adevărații adversari, ci profesorii ! Ei ne pun să ne luptăm între noi, să ne urîm. Jocul e totul. Cîștigați, cîștigați, cîștigați ! Și pentru ce ? Ne omorîm între noi, înnebuniți, încercînd să ne învingem. Și în tot timpul ăsta, ticăloșii ne privesc, ne studiază, descoperindu-ne punctele slabe, hotărînd dacă sîntem sau nu, *destul de buni.* Destul de buni pentru ce ? Cînd m-au adus aici, aveam șase ani. Ce dracu' știam ? *Ei* au decis că eram bun pentru program, dar niciodată nu m-a întrebat nimeni dacă programul era bun pentru mine.

– Atunci, de ce nu pleci acasă ?

Dink rînji :

– Pentru că nu pot renunța la joc. Luă costumul de luptă de pe pat. Pentru că iubesc chestia asta.

– Atunci, de ce nu vrei să fii comandant ?

– Niciodată, clătină din cap băiatul. Uite ce-au făcut din Rose. A înnebunit. Rose Năsosu' ! Doarme aici, cu noi, în loc să stea în cabină. De ce ? Pentru că-i este frică să rămînă singur, îi e frică de întuneric.

– Lui Rose ?

– L-au făcut comandant și trebuie să se poarte ca un comandant. Nu știe ce face. Cîștigă, dar asta-l sperie cel

mai rău, pentru că nu știe *de ce* învinge, atît doar că am și eu un rol în toată chestia asta. În orice clipă, cineva poate afla că Rose nu-i un sclipitor general israelian, care poate cîștiga în orice situație. El nu știe de ce învinge sau pierde. Nimeni nu știe.

– Nu-nseamnă că este nebun.

– Știu. Ești aici de un an, crezi că oamenii ăștia sînt normali? Ei bine, nu sînt! Nici *noi* nu sîntem. Am căutat în bibliotecă, am solicitat cărți prin pupitru. Cărți vechi, pentru că nu-ți permit accesul la nimic nou, totuși am căpătat o idee destul de clară despre ce sînt copiii – iar noi nu sîntem copii. Copiii mai pot pierde uneori, fără să-i pese cuiva. Copiii nu sînt în armate, ei nu sînt *comandanți,* nu conduc alți patruzeci de copii; e mai mult decît poate suporta cineva fără să n-o ia nițel razna.

Ender încercă să-și amintească cum erau colegii lui de școală de pe Pămînt. Nu se putea gîndi însă decît la Stilson.

– Am avut un frate. Un tip normal. Nu-l interesau decît fetele. Și zborul. Voia să zboare. Obișnuia să joace mingea cu prietenii. Un joc amuzant: aruncai mingea printr-un inel și driblai pe coridoare pînă îți confiscau mingea ofițerii de ordine. Ne distram grozav. Cînd m-au luat, mă învăța cum să driblez.

Ender se gîndi la propriul frate și amintirile nu erau prea plăcute.

Dink îi înțelese expresia feței.

– Hei, știu, nimeni nu trebuie să vorbească despre acasă. Totuși, noi am venit de *undeva.* Să știi că nu Școala de Luptă te-a creat. Ea nu creează *nimic.* Pur și simplu distruge. Și toți ne amintim lucruri de acasă. Poate că nu neapărat lucruri bune, dar ni le amintim, și atunci mințim și pretindem că... Uite ce-i, Ender, de ce *nimeni* nu vorbește *niciodată* despre acasă? Asta nu-ți

sugerează cît de importantă e problema ? Că nimeni nici măcar nu recunoaște că... Oh', la dracu' !

– Nu s-a întîmplat nimic rău, îl liniști Ender. Mă gîndisem la Valentine. Sora mea...

– N-am vrut să te tulbur.

– Nu-i nimic. Nu mă gîndesc prea mult la ea, pentru că întotdeauna pățesc... așa.

– Exact, noi nu plîngem niciodată. Hristoase, nu m-am gîndit pînă acum ! Nimeni nu plînge ! Încercăm cu adevărat să fim adulți. Așa, ca tații noștri. Pariez că taică-tău era ca tine. Pariez că era tăcut și înghițea multe, apoi izbucnea și...

– Eu nu semăn cu tata.

– Deci poate că greșesc. Uită-te însă la Bonzo, fostul tău comandant. El are un sindrom avansat de trufie spaniolă. Nu-și poate permite să aibă slăbiciuni. Să fii mai bun decît el constituie de-a dreptul o insultă. Să fii mai puternic e ca și cum i-ai tăia coaiele. De asta te urăște, pentru că n-ai suferit cînd a-ncercat să te pedepsească. Pentru asta e-n stare cu adevărat să te ucidă. E nebun ! Toți sînt nebuni.

– Și tu nu ești ?

– Eu, nebun și eu, băiatu', dar cînd eu nebun, eu merge, eu plutește singur în aer și nebunia iese din mine, intră-n pereți și nu mai iese de-acolo decît la bătălie, cînd băieții se lovește de pereți și-o scoate.

Ender zîmbi.

– Și tu nebun curînd, urmă Dink. Hai să mîncăm !

– Eu cred că poți fi comandant fără să fii nebun. Poate că, dacă știi despre nebunie, o poți evita.

– N-o să-i las pe ticăloși să mă-ncalece, Ender. Te-au luat și pe tine în colimator și nu intenționează să te trateze cu bunătate. Uită-te ce ți-au făcut pînă acum !

– Nu mi-au făcut nimic altceva decît că m-au promovat.

– Și-asta-ți face viața mai ușoară ?

Ender rîse și scutură din cap:

– Poate că ai dreptate.

– Ei cred că te-au prins. Nu-i lăsa!

– Dar de asta am venit, spuse Ender. Ca să fiu transformat într-o unealtă. Ca să salvez lumea.

– Cum poți să mai crezi în povestea asta?

– Care poveste?

– Amenințarea gîndacilor... Salvarea lumii... Uite ce-i, Ender, dacă gîndacii ar dori să ne desființeze, ar fi *deja* aici. Nu ne mai invadează. I-am bătut și au fugit.

– Și filmele...?

– Toate sînt din Prima și A Doua Invazie. Bunicii tăi nici nu se născuseră cînd i-a terminat Mazer Rackham. Uită-te cu atenție. Totu-i o farsă. Nu există nici un conflict, doar ne înnebunesc pe noi.

– De ce?

– Pentru că, atîta vreme cît oamenii se tem de gîndaci, FI poate rămîne la putere și, atîta vreme cît este la putere, anumite țări își pot păstra autoritatea supremă. Mai uită-te la video, Ender. În curînd, oamenii se vor prinde de jocul ăsta și va izbucni un război civil care va însemna sfîrșitul total. *Asta* e amenințarea, nu gîndacii. Iar cînd va izbucni, noi doi n-o să mai fim prieteni. Pentru că tu ești american, la fel ca dragii noștri profesori. Iar *eu* nu sînt.

Merseră în sala de mese și mîncară, discutînd despre alte lucruri. Cu toate acestea, Ender ținea minte cuvintele lui Dink. Școala de Luptă era atît de izolată, jocurile atît de importante în mințile copiilor, încît Ender uitase de lumea din exterior. Onoare spaniolă... Război civil... Politică... Școala de Luptă era într-adevăr un loc foarte mic.

Totuși, Ender nu ajunsese la concluziile lui Dink. Gîndacii erau reali. Amenințarea era reală. FI controla o mulțime de lucruri, însă nu și rețelele TV și video. Cel puțin nu acolo unde crescuse Ender. În locul unde trăise

Dink, în Țările de Jos, aflate de trei generații sub hegemonie rusească, poate că totul era controlat, însă Ender știa că minciunile nu puteau dura mult în America. Așa încît continua să creadă.

Continua să creadă, dar sămînța îndoielii fusese plantată acum, iar la răstimpuri îi mai încolțea un firicel de rădăcină. Sămînța aceea schimba totul. Îl făcu pe Ender să asculte mai atent *ce vor*, de fapt, oamenii și nu ceea ce spun. Îl făcu mai înțelept.

La antrenamentul din seara aceea nu veniră decît jumătate dintre băieți.

– Unde-i Bernard ? întrebă Ender.

Alai rînji. Shen închise ochii și adoptă o mască meditativă.

– N-ai auzit ? răspunse un băiat. Umblă vorba că oricine se antrenează cu tine n-o să ajungă nimic în nici o armată. Se zice că nici un comandant nu vrea soldați stricați de instrucția ta.

Ender încuviință din cap.

– Da' după cum o văd eu, urmă băiatul, dac-o să fiu cel mai tare soldat, orice comandant deștept o să mă ia. Nu ?

Continuară ședința. După vreo jumătate de oră, cînd exersau evitarea coliziunilor cu soldați înghețați, în sală intrară cîțiva comandanți în diferite uniforme. În mod ostentativ, începură să noteze numele băieților.

– Hei ! strigă Alai. Vedeți să mă scrieți corect !

La următorul antrenament veniră și mai puțini băieți. Îi povestiră lui Ender diferite cazuri : băieți din ciclul întîi care fuseseră îmbrînciți la duș, sau avuseseră accidente în sala de mese și de jocuri, sau li se șterseseră fișierele de către cei mari care puteau sparge sistemele de protecție primitive ale pupitrelor.

– În seara asta nu ne mai antrenăm, spuse Ender.

– Pe dracu'! replică Alai.

– Facem o pauză de cîteva zile. Nu vreau ca puștii să pățească ceva.

– Dacă te oprești, fie numai pentru o seară, o să-și dea seama că au găsit un punct slab. E ca și cum ai fi dat înapoi din fața lui Bernard, cînd se purta ca un porc.

– În plus, interveni Shen, nouă nu ne este teamă și nici nu ne pasă, așa că-i obligația ta morală să continui. Avem nevoie de antrenamente, și tu ai tot atîta nevoie.

Ender își aminti cuvintele lui Dink. Jocul era un fleac, comparat cu restul lumii. La urma urmei, de ce ar fi trebuit cineva să-și piardă toate serile pentru jocul ăsta imbecil?

– Oricum, nu reușim mare lucru, zise Ender și porni spre ieșire.

Alai îl opri:

– Te-au speriat și pe tine? Te-au bătut la dușuri? Te-au băgat cu capu-n budă? Ți-a băgat cineva pistolu-n cur?

– Nu.

– Mai ești prietenul meu? șopti Alai.

– Da, răspunse Ender.

– Atunci și eu mai sînt prietenul tău și rămîn aici să mă antrenez cu tine.

Băieții cei mari veniră și acum, dar mai puțini dintre ei erau comandanți. Majoritatea erau soldați din alte armate. Ender recunoscu uniforma Salamandrelor. Chiar și cîteva uniforme ale Șobolanilor. De data aceasta, nu notară nici un nume. Dimpotrivă, rîseră de ei, batjocorindu-i pe puștii din ciclul întîi, care încercau să stăpînească tehnici dificile cu mușchii lor neantrenați. Cîțiva începuseră să se simtă rușinați.

– Ascultați-i, le zise Ender. Țineți minte spusele lor. Dacă vreodată doriți să vă scoateți din minți dușmanii, strigați-le exact aceleași lucruri. Îi vor face să acționeze negînd, să înnebunească. Dar *noi* nu înnebunim.

Lui Shen îi plăcu atît de mult ideea, încît, după fiecare atac verbal, puse un grup de patru puști să repete aceleași cuvinte, în cor, de cinci-șase ori la rînd. După cîteva asemenea refrene, unii dintre băieții mari se lansară de pe pereți ca să-i ia la bătaie.

Costumele fuseseră proiectate pentru condițiile înfruntărilor cu arme care nu răneau; ofereau însă puțină protecție și împiedicau serios mișcările atunci cînd se ajungea la luptă corp la corp în imponderabilitate. Oricum, jumătate dintre cei veniți la antrenamente erau înghețați și nu se puteau lupta; totuși, rigiditatea costumelor le conferea o utilitate potențială. Ender le ordonă rapid să se adune într-unul dintre colțurile sălii. Cei mari rîseră și mai tare de ei, iar puținii care rămăseseră lîngă pereți se alăturară acum atacului.

Ender și Alai deciseră să propulseze un băiat înghețat în calea unui dușman. Din coliziune, cei doi ricoșară în direcții opuse. Adversarul răcni de durere și se prinse cu mîinile de pieptul lovit de casca celuilalt.

Gluma luase sfîrșit. Toți soldații mari se lansară ca să intre în luptă. Ender n-avea nici o speranță că vreunul dintre ai lui avea să scape nevătămat. Însă adversarii veneau neorganizați, lipsiți de orice tactică; nu mai acționaseră niciodată împreună, în timp ce micul grup de antrenament al lui Ender era alcătuit dintr-o duzină de băieți care se cunoșteau bine între ei și știau cum să conlucreze.

– Nova! strigă Ender.

Ei rîseră. Se adunară în trei grupuri, cu picioarele laolaltă, ghemuiți pe vine și ținîndu-se de mîini așa încît formau niște stele pe fundalul peretelui.

– Îi ocolim și ne-ndreptăm spre ușă! Acum!

La semnalul lui, cele trei stele explodară, fiecare băiat lansîndu-se într-o direcție diferită, dar sub un asemenea unghi încît să poată ricoșa din perete și să se îndrepte către ușă.

Deoarece toți inamicii erau în mijlocul sălii, unde schimbările de traiectorie erau mult mai dificile, scăpară neinterceptați.

Ender se poziționase în așa fel încît după lansare să facă joncțiunea cu puștiul înghețat utilizat drept proiectil. Acum nu mai era înghețat, și-l lăsă pe Ender să-l prindă, să-l învîrtă și să-l împingă spre ușă. Din nefericire, reacția îl trimise pe Ender în direcția opusă, cu o viteză redusă. Singur din tot grupul său, se îndrepta lent către capătul sălii, unde se strînseseră băieții cei mari. Rotindu-se, putu să-i zărească pe ai săi, aflați în siguranță pe celălalt perete.

Între timp, adversarii, furioși și dezorganizați, îl observaseră. Ender calculă cît de repede avea să atingă peretele pentru a se relansa. Nu suficient de rapid. Cîțiva inamici se îndreptau deja spre el. Uluit, distinse printre ei chipul lui Stilson. Apoi scutură din cap și-și dădu seama că se înșelase. Totuși, situația era similară, dar acum ceilalți n-aveau să stea deoparte, pentru un duel unul-contra-unul. Din cîte își dădea seama, nu exista nici un șef, iar băieții erau mult mai voinici decît el.

La cursul de autoapărare, învățase totuși cîteva lucruri despre deplasarea centrului de greutate, precum și despre fizica obiectelor în mișcare. În bătăliile lor, n-ajungeau aproape niciodată la confruntări individuale corp la corp – nu se loveau de adversari decît dacă aceștia erau înghețați. De aceea, în puținele secunde pe care le avea la dispoziție, Ender încercă să se poziționeze cît mai bine pentru a-i primi pe adversari.

Din fericire, nici ei nu știau mai multe despre bătaia în imponderabilitate, și puținii care încercară să-l atace descoperiră că o lovitură cu pumnul era destul de ineficientă, atunci cînd trupul ți se deplasează înapoi aproape cu aceeași viteză ca a pumnului. În grup existau însă și unii care voiau să împingă lucrurile mai departe, să rupă mîini sau picioare. Ender înțelese asta repede și nu mai pierdu nici o clipă.

Prinse de braț un soldat care voise să-l lovească cu pumnul și-l azvîrli cu toată puterea. În felul acesta, se îndepărtă și el din calea primului val de atacatori, deși nu se apropiase de ușă.

– Stați pe loc! strigă spre prietenii săi care se grupaseră, pregătindu-se în mod evident să-i vină în ajutor. Stați acolo!

Cineva îl prinse de laba piciorului. Strînsoarea puternică îi oferea lui Ender un sprijin; putu să calce violent pe urechea și umărul atacatorului, făcîndu-l să scoată un strigăt și să-i dea drumul. Dacă l-ar fi eliberat din prima clipă, băiatul ar fi suferit mai puțin și i-ar fi permis lui Ender să utilizeze manevra ca o lansare. Se agățase însă prea strîns; urechea i se rupse și împrăștie picături de sînge prin aer, iar viteza lui Ender se reduse și mai mult.

„Se-ntîmplă iarăși, la fel", gîndi Ender. „Provoc iarăși suferință doar pentru a mă salva pe mine. De ce nu mă lasă-n pace, ca să nu fiu nevoit să-i rănesc?"

Alți trei băieți se îndreptau acum către el, iar de data aceasta acționau împreună. Ca să-i poată face ceva, trebuiau să-l prindă. Ender se așeză astfel încît doi dintre ei îl puteau prinde imediat de picioare, lăsîndu-i brațele libere să se ocupe de al treilea.

Bineînțeles, înhățară momeala. Ender înșfăcă pieptii cămășii celui de-al treilea și-l izbi cu casca în față. Din nou, un răcnet și o jerbă de sînge. Cei doi care-i apucaseră picioarele începuseră să i le răsucească. Ender îl propulsă pe cel cu nasul spart într-unul din ei, se ciocniră violent și piciorul său se eliberă. După aceea fu o chestiune destul de simplă ca, folosind strînsoarea celuilalt drept reazem, să-l lovească puternic în testicule și apoi să se lanseze în direcția ușii. Nu reușise să se împingă prea bine și viteza era destul de mică, dar nu conta. Nu-l urmări nimeni.

Ajunse la prietenii săi de lîngă ușă. Îl prinseră și-l conduseră spre ieșire. Rîdeau și-l băteau cu palma pe spate.

– Durule! îi spuneau.

– Spaima!

– Terminatorule!

– Pe ziua de azi, gata cu antrenamentele, zise Ender.

– Se vor întoarce mîine, spuse Shen.

– N-o să facă nimic, replică Ender. Dacă vin fără costume, o să pățească exact ca azi. Dacă vin *în* costume, îi putem îngheța.

– În plus, interveni Alai, n-o să-i lase profesorii.

Ender își aminti cuvintele lui Dink și se întrebă dacă Alai avea dreptate.

– Hei, Ender! strigă unul dintre băieții mai mari, atunci cînd ieșiră. Ești un nimic, nenică! O să fii un nimic!

– Fostul meu comandant, Bonzo, spuse Ender. Cred că nu mă agreează.

În seara aceea, Ender ceru pupitrului noutățile din școală. Patru băieți se prezentaseră la infirmerie. Unul cu vreo două coaste rupte, altul cu un testicul umflat, unul cu urechea sfîșiată și al patrulea cu nasul spart și un dinte lipsă. În toate cazurile, motivul rănirii era același:

„COLIZIUNE ACCIDENTALĂ ÎN IMPONDERABILITATE".

Dacă profesorii permiteau așa ceva în raportul oficial, era evident că nu intenționau să pedepsească pe nimeni pentru încăierare. „Nu vor face nimic? Nu le pasă de ceea ce se-ntîmplă în școala asta?"

Deoarece revenise în dormitor mai devreme ca de obicei, Ender testă codul jocului cu Țara din Povești. Nu-l mai jucase de mult. De aceea, atunci cînd apăru pe ecran, nu începu de acolo de unde se oprise, ci de lîngă leșul Uriașului. Acum nu-ți mai puteai da seama ce fusese, decît dacă-l priveai din depărtare. Tipul devenise

o colină acoperită de iarbă și rădăcini. Doar vîrful feței mai era vizibil, oase albe aidoma unei formațiuni de calcar înălțîndu-se dintr-un munte erodat.

Ender nu avea chef să se lupte cu copiii-lupi, însă, spre surprinderea lui, nu erau acolo. Poate că dacă erau uciși o dată, dispăreau pentru totdeauna. Se întristă puțin.

Coborî spre platforma de stîncă de unde se vedeau pădurile cele frumoase. Din nou sări în gol și, din nou, un nor îl prinse și-l purtă în odaia din turn.

Șarpele începu iarăși să se descolăcească din covoraș, numai că acum Ender nu ezită. Ridică piciorul și-i zdrobi capul. Șarpele se zbătu și se zvîrcoli, dar îl apăsă cu toată puterea pe pardoseala din piatră. În cele din urmă, rămase nemișcat. Îl luă de jos și-l scutură, pînă ce tot covorașul se deșiră. Apoi, tîrîndu-l după el, începu să caute o ieșire.

Primul obiect găsit a fost o oglindă. Iar în luciul ei zări un chip pe care-l recunoscu cu ușurință. Era Peter; pe bărbie i se prelingea un firișor de sînge, iar printr-un colț al gurii ieșea o coadă de șarpe.

Ender scoase un strigăt și azvîrli pupitrul. Puținii băieți din dormitor săriră speriați, dar Ender își ceru scuze și ei plecară. Privi din nou pupitrul. Personajul lui rămăsese pe loc, uitîndu-se în oglindă. Căută un obiect cu care s-o spargă, dar nu găsi nimic, iar oglinda nu se putea desprinde din perete. În cele din urmă, aruncă cu șarpele în ea. Se sparse, dezvăluind o gaură. Din ea ieșiră zeci de șerpi mai mici, care-l mușcară cu repeziciune. Încercînd să și-i smulgă de pe el, personajul se prăbuși și muri.

Ecranul se întunecă și apărură cuvintele:

„JOC NOU?"

Ender deconectă pupitrul.

În ziua următoare, cîțiva comandanți veniră la el sau îi trimiseră soldați să-i spună să nu-și facă griji; cei mai mulți dintre ei considerau că antrenamentele suplimentare erau o idee bună și nu trebuia s-o abandoneze. Ca să se asigure că nimeni nu avea să-l mai deranjeze, trimiteau cîțiva soldați de-ai lor, care aveau nevoie de antrenamente suplimentare.

„Sînt tot atît de voinici cît gîndacii care m-au atacat aseară. Dacă au de gînd să încerce iarăși, n-o să le fie ușor."

În seara aceea, în loc de o duzină de băieți, veniră patruzeci și cinci, mai mult decît o armată, și, fie datorită prezenței lor de partea lui Ender, fie datorită înfrîngerii suferite cu o zi în urmă, agresorii nu apărură. Băiatul nu mai reveni în Țara din Povești. Însă aceasta îi popula visele. Își reamintea întruna ce simțise cînd ucisese șarpele, strivindu-l, așa cum rupsese urechea băiatului, așa cum îl bătuse pe Stilson și tot așa cum îi fracturase brațul lui Bernard. Cum se ridicase după aceea și văzuse chipul lui Peter privindu-l din oglindă. „Jocul ăsta știe prea multe despre mine. Jocul spune minciuni sfruntate. Eu nu sînt Peter. N-am răul în inimă."

Apoi, teama și mai mare că *era* un ucigaș, însă unul mai priceput decît avea să fie Peter vreodată; că tocmai trăsătura aceasta îi încînta pe profesori. „Ei au nevoie de ucigași pentru războaiele cu gîndacii. De oameni care zdrobesc fețele dușmanilor în țărînă și le împrăștie sîngele în spațiu."

„Ei bine, sînt omul vostru. Sînt nemernicul sîngeros pe care l-ați dorit cînd mi-ați ordonat apariția pe lume. Sînt unealta voastră, și ce mai contează dacă urăsc acea parte a mea de care aveți cea mai mare nevoie? Ce contează că, atunci cînd șerpii cei mici m-au ucis în joc, eu am fost de acord cu ei și m-am bucurat?"

9

LOCKE ŞI DEMOSTENE

– Nu te-am chemat aici ca să pierdem timpul. Ce dracu' a făcut calculatorul?

– Nu ştiu.

– Cum a putut lua o fotografie a fratelui lui şi s-o introducă în grafica jocului ăluia?

– Domnule colonel, nu eu sînt programatorul. Ştiu doar că în jocul acesta nu s-a mai ajuns niciodată pînă aici. Ţara din Poveşti era şi aşa un loc special, dar acum nu mai e tot Ţara din Poveşti. Este dincolo de Capătul Lumii, şi...

– Cunosc numele alea. Nu ştiu însă ce-nseamnă!

– Ţara din Poveşti era programată. Apare şi în alte cîteva jocuri. Dar despre Capătul Lumii nu ştim absolut nimic.

– Nu-mi place ca un calculator să-i zăpăcească în felul ăsta mintea. Peter Wiggin este persoana cea mai influentă din viaţa lui, cu excepţia surorii sale, Valentine.

– Iar jocurile au fost create în scopul de a-i ajuta să se formeze, să găsească lumi în care să se simtă cît mai bine.

– N-ai înţeles, nu-i aşa, maior Imbu? Eu nu vreau ca Ender să se simtă bine la sfîrşitul lumii. Misiunea noastră aici nu este de a ne distra la sfîrşitul lumii.

– Sfîrșitul lumii din joc nu înseamnă neapărat sfîrșitul omenirii în războiul cu gîndacii. Pentru Ender are un înțeles aparte.

– Perfect. Care anume?

– Nu știu, domnule. Nu sînt eu puștiul. Întrebați-l pe el.

– Maior Imbu, te întreb pe tine!

– Ar putea avea o mie de înțelesuri.

– Zi-mi unul!

– Ați izolat băiatul. Poate că el dorește sfîrșitul acestei lumi, sfîrșitul Școlii de Luptă. Sau poate că-i vorba despre sfîrșitul lumii în care a crescut ca băiețaș, al căminului său. Sau poate că-i felul lui de-a reacționa față de băieții pe care i-a băgat în spital aici. Ender e un puști sensibil, o știți doar, și a făcut niște lucruri destul de rele asupra altora, de aceea poate că dorește sfîrșitul acelei lumi.

– Sau poate că răspunsul e cu totul altul.

– Jocul acela este o relație între copil și calculator. Laolaltă, ei creează povești. Poveștile respective sînt adevărate, în sensul că reflectă realitatea vieții copilului. Asta-i tot ce știu.

– Să-ți spun și ce știu eu, maior Imbu. Imaginea aceea, a lui Peter Wiggin, nu putea fi luată dintr-unul dintre fișierele noastre din școală. După venirea lui Ender aici, nu mai avem nimic despre fratele lui. Totuși, imaginea din oglindă e recentă!

– A trecut doar un an și jumătate, domnule, cît de mult se putea schimba băiatul?

– Acum are cu totul altă pieptănătură. Gura i-a fost modificată ortodental. Am solicitat Pămîntului o fotografie actuală și le-am comparat. Singurul fel în care calculatorul școlii putea obține o imagine similară era s-o ceară de la un calculator pămîntean. Dar unul care să nu fie în rețeaua FI. Așa ceva ar fi necesitat autorizații speciale. Noi nu putem merge pur și simplu în Comitatul

Guilford din Carolina de Nord ca să luăm o poză din dosarele școlii de acolo. A autorizat cineva din școala noastră o asemenea acțiune?

– Nu înțelegeți, domnule. Calculatorul Școlii de Luptă este o simplă părticică din rețeaua FI. Dacă noi dorim o fotografie, ne trebuie o autorizație, dar dacă programul jocului decide că poza e necesară...

– N-are decît s-o ceară și-o capătă.

– Nu în fiecare zi. Doar cînd e spre binele copilului.

– Perfect, e spre binele lui. Dar de ce? Fratele lui e periculos, a fost respins de noi pentru că e una dintre cele mai rele ființe omenești de care ne-am atins vreodată. De ce-i atît de important pentru Ender? De ce, după atîta timp?

– Domnule, vă răspund cu toată sinceritatea că habar n-am. Iar programul jocului este astfel făcut încît nu ne poate spune. Poate că, de fapt, nu știe nici el. Este un teritoriu necunoscut.

– Vrei să spui că programul improvizează pe măsură ce se derulează acțiunea?

– Cam așa ceva.

– Ei bine, atunci mă simt ceva mai bine. Crezusem că numai eu procedez așa.

Valentine sărbători singură aniversarea celor opt ani ai lui Ender, în păduricea din spatele noii lor case din Greensboro. Curăța un petic de sol, îndreptîndu-l și îndepărtînd acele de brad, apoi zgîrie numele lui Ender pe pămînt cu o crenguță. După aceea, făcu un rug mititel din cetină și rămurele și-l aprinse. Înălțîndu-se, fumul se împleti cu crengile și cetina brazilor de deasupra. „Tot mai sus, în spațiu", își spuse ea în gînd. „Pînă la Școala de Luptă."

Nu primiseră nici o scrisoare și, din cîte știau, nici scrisorile lor nu ajunseseră la destinație. După plecarea

lui Ender, mama și tata stăteau la masă și-i transmiteau scrisori lungi, la fiecare cîteva zile. După o vreme, o făcuseră săptămînal, iar după ce nu primiseră nici un răspuns, lunar. Acum trecuseră doi ani de cînd fusese luat și nu mai existau scrisori – absolut nici una – și nici măcar amintirea zilei lui de naștere. „E mort, se gîndi ea cu amărăciune, pentru că noi l-am uitat."

Totuși, Valentine nu-l uitase. Făcea astfel încît părinții ei să nu-și dea seama și în primul rînd nu îi spusese nici o vorbă lui Peter despre cît de mult se gîndea ea la Ender, cît de adesea îi scria scrisori la care știa că n-avea să-i răspundă. Iar cînd mama și tata îi anunțaseră că părăseau orașul, pentru a se muta tocmai în Carolina de Nord, Valentine înțelesese că ei nu se mai așteptau să-l revadă vreodată pe Ender. Plecau din singurul loc unde el știa să-i caute. Cum avea Ender să-i găsească aici, printre copacii aceștia, sub cerul greu și schimbător ? Toată viața lui trăise în adîncul coridoarelor, iar dacă se mai afla încă în Școala de Luptă, acolo exista și mai puțină natură. Ce ar fi crezut el despre toate astea ?

Valentine știa de ce se mutaseră aici. Era pentru binele lui Peter; pentru ca viața printre copaci și mici viețuitoare, natura în formă primitivă, așa cum o puteau concepe mama și tata, să-l domolească pe ciudatul și chiar înfricoșătorul lor fiu. Și, într-un fel, avură succes. Peter acceptă imediat natura. Făcea plimbări lungi: sub cerul liber, traversînd păduri și cîmpii – mergînd uneori o zi întreagă, doar cu un rucsac în care ducea două-trei sandvișuri, pupitrul său și un briceag mic.

Însă Valentine știa. Văzuse o veveriță pe jumătate jupuită, răstignită pe bețe înfipte în pămînt. Și-l imaginase pe Peter punînd capcana, capturînd-o, apoi despicînd atent pielea și jupuind-o, fără să-i sfîrtece abdomenul, privind mușchii zvîcnind și încordîndu-se. Oare după cîtă vreme murise

veverița? Iar în tot timpul acela, Peter stătuse în preajmă, jucîndu-se pe pupitru, pe cînd viața veveriței se scurgea.

La început, fata se îngrozise și fusese gata să vomite la cină, privindu-l pe fratele ei mîncînd cu poftă și pălăvrăgind vesel. Mai tîrziu, gîndindu-se, își dăduse seama că, probabil, pentru Peter reprezenta un soi de magie, așa cum erau rugurile ei mititele; un sacrificiu menit să domolească zeii întunecați ce-i hăituiau sufletul. Mai bine să tortureze veverițe decît pe copii. Peter fusese dintotdeauna un grădinar al suferinței, sădind-o, îngrijind-o și devorînd-o nesățios atunci cînd era pîrguită; mai bine așa, în doze mici și concentrate, decît să perpetueze o cruzime surdă față de colegii de școală.

– Un elev model, spuneau profesorii lui. Păcat că nu avem o sută ca el în școală. Studiază permanent și predă toate lucrările la timp. Îi place să învețe.

Valentine știa însă că era o înșelătorie. Adevărat, lui Peter îi plăcea să învețe, însă profesorii nu aveau nici un merit. Învățase totul acasă, prin intermediul pupitrului, conectîndu-se la biblioteci și baze de date cu Valentine. Însă la școală se comporta de parcă era fascinat de lecțiile puerile. „Tii! Niciodată nu m-am gîndit că așa arată broaștele *pe dinăuntru*", zicea el, apoi acasă studia combinările celulelor în organisme prin intermedierea filotică a ADN-ului. Peter era un maestru al disimulării și-i păcălea pe toți profesorii săi.

Totuși, era bine! Nu se mai bătea. Nu mai intimida. Se înțelegea cu toată lumea. Era un nou Peter.

Toți credeau asta. Tata și mama o spuneau atît de des, încît lui Valentine îi venea să țipe la ei: „Nu-i un nou Peter! E vechiul Peter, dar mult mai inteligent!"

„Cît de inteligent? Mai inteligent decît *tine*, tată! Mai inteligent decît *tine*, mamă! Mai inteligent decît orice persoană pe care o cunoașteți."

„Dar nu mai inteligent decît mine."

– Mă gîndeam, rosti Peter, dacă să te ucid sau nu.

Valentine se rezemă cu spatele de tulpina bradului; din rugul ei mititel rămăseseră doar cîțiva tăciuni.

– Și eu te iubesc, Peter.

– Ar fi foarte ușor. Faci mereu focurile astea cretine. Ți-aș da una în cap, să te-amețesc, și-apoi ți-aș da foc.

– Eu mă gîndisem să te castrez în timpul somnului.

– Nu-i adevărat. Tu te gîndești la asemenea lucruri numai cînd sînt eu prezent. Scot din tine tot ce-ai mai bun. Nu, Valentine, am hotărît să nu te omor. Am hotărît că mă vei ajuta.

– Zău?

Cu cîțiva ani în urmă, Valentine ar fi fost înspăimîntată de amenințările fratelui ei. Acum nu-i mai era frică. Nu pentru că nu-l credea pe Peter capabil s-o ucidă. Nu-și putea imagina nimic într-atît de teribil încît Peter să nu fie în stare să-l facă. Știa însă că el nu era nebun; se putea controla. Deținea un autocontrol superior tuturor oamenilor cunoscuți de Valentine, exceptînd-o, poate, pe ea. Peter își putea amîna o dorință oricît ar fi fost nevoie; își putea masca orice sentiment. De aceea, fata știa că nu i-ar fi făcut ei nici un rău, decît dacă cîștigul ar fi justificat riscul. Și nu-l justifica. Într-un fel, tocmai acesta era motivul pentru care îl prefera pe Peter altora. Acționa întotdeauna doar mînat de un interes personal, dar o făcea inteligent. De aceea, pentru a rămîne în siguranță, ea nu trebuia decît să se asigure că Peter avea interesul s-o știe vie.

– Valentine, lucrurile se precipită. Am urmărit mișcările trupelor din Rusia.

– Ce tot vorbești?

– Vorbesc despre lumea din jur, Val. Ai auzit de Rusia? De marele imperiu? De Tratatul Varșovia? Sînt stăpînitorii Eurasiei, din Țările de Jos pînă în Pakistan.

– Dar nu-și publică mișcările trupelor.

– Bineînțeles că nu. Însă publică orarele trenurilor de pasageri și al mărfarelor. Mi-am programat pupitrul să le analizeze și să extrapoleze deplasările pe aceleași rute ale trupelor secrete. Să facă asta pentru ultimii trei ani. Știi ce-am descoperit? Că, de șase luni, deplasările s-au înmulțit. Se pregătesc de război.

– Și Liga? Și gîndacii?

Valentine nu înțelegea unde voia Peter să ajungă: o provoca deseori la asemenea discuții legate de interpretări ale evenimentelor mondiale. O folosea pe ea ca să-și testeze ideile și să le îmbunătățească. Cu ocaziile respective, fata își dezvolta propria gîndire. Descoperise că, deși rareori cădea de acord cu Peter despre felul cum *trebuia* să fie lumea, aveau aceeași părere asupra modului cum *era* aceasta de fapt. Deveniseră pricepuți în a cerne informațiile exacte din articolele ziariștilor incredibil de ignoranți și naivi. „Turma reporterilor", cum le spunea Peter.

– Amiralul e sus, nu? El știe ce se întîmplă cu flota. Ori au aflat că gîndacii nu mai reprezintă o amenințare reală, ori se pregătesc de bătălia finală. Indiferent care-i adevărul, războiul cu gîndacii va lua sfîrșit. Rușii au în vedere perioada următoare.

– Dacă deplasează trupe, trebuie să aibă acordul Strategului.

– Este o problemă internă a Tratatului Varșovia.

Era destul de tulburător. Din clipa începerii Războiului cu Gîndacii, fațada păcii și cooperării rămăsese neclintită. Acum, Peter detectase o perturbare majoră a ordinii mondiale. Valentine avea o imagine mintală limpede ca o amintire despre cum fusese lumea înainte ca gîndacii s-o determine să instaureze pacea.

– Deci revenim la situația dinainte...

– Cu unele schimbări. Datorită cîmpurilor de forță, armele nucleare au devenit inutile. Va trebui să ucidem

numai cu miile, nu cu milioanele. Peter rînji: Val, trebuie să se întîmple! În clipa de față există uriașa Flotă Internațională, sub hegemonie americană. Cînd războiul cu gîndacii va lua sfîrșit, puterea aceea o să dispară, deoarece nu se bazează decît pe spaima comună față de inamici. Brusc, vom privi în jur și vom descoperi că nici una dintre vechile alianțe nu mai există, cu o excepție: Tratatul Varșovia. Adică forța dolarului împotriva a cinci milioane de lasere. Noi vom deține centura asteroizilor, însă ei vor avea Pămîntul, și păpica ți se va termina destul de repede în spațiu dacă n-ai o planetă pe care să te bazezi.

Valentine era mai degrabă tulburată de calmul băiatului.

– Să-nțeleg că aici întrevezi tu marea ocazie a lui Peter Wiggin?

– E vorba de ocazia *noastră,* Val!

– Peter, tu ai doisprezece ani. Eu, zece. Există un cuvînt pentru persoanele de vîrsta noastră. Ni se spune „copii“ și sîntem tratați ca niște cățeluși.

– Însă noi nu *gîndim* ca alți copii, nu-i așa, Val? Noi nu *vorbim* ca alți copii. Și, în primul rînd, noi nu *scriem* ca alți copii.

– Pentru o discuție care a început prin amenințări cu moartea, cred că ne-am cam îndepărtat de subiect.

Cu toate acestea, Valentine se simțea extrem de ațîțată. În privința scrisului îl întrecea pe Peter. O știau amîndoi. Odată, el încercase o caracterizare, spunînd că el putea să sesiseze ce anume detestă oamenii cel mai mult la propria persoană și să-i intimideze, în vreme ce Val putea să vadă ce însușiri își apreciază oamenii cel mai mult și astfel să-i măgulească. Era o afirmație cinică, însă adevărată. Valentine avea talentul de a-i convinge pe alții asupra punctului ei de vedere – îi putea convinge că își doreau ceea ce voia *ea* să-și dorească. Pe de altă parte, Peter îi putea doar face să se teamă de ceea ce voia *el* să se teamă. Cînd i-o spusese

prima dată lui Valentine, fata refuzase să-l asculte. Voia să creadă că reușea să convingă oamenii pentru că avea dreptate, nu pentru că era inteligentă. Însă, oricît își repeta că nu dorise niciodată să exploateze pe cineva, așa cum făcea Peter, se bucura să știe că putea, în felul ei, să controleze alți oameni. Și nu doar să le controleze acțiunile. Într-un anume mod, le putea manipula dorințele. Îi era rușine de satisfacția pe care o resimțea din cauza acestei puteri, și totuși uneori se trezea utilizînd-o. Pentru ca profesorii să facă ceea ce dorea ea și alți colegi. Pentru ca mama și tata să vadă lucrurile în felul ei. Uneori, era capabilă să-l convingă chiar și pe Peter. Asta era cel mai înspăimîntător – că-l putea înțelege destul de bine, că avea cu el o empatie care-i permitea să-i pătrundă în suflet. Existau în caracterul lui Valentine mai multe trăsături din Peter decît ar fi suportat ea să recunoască, deși, uneori, cuteza să le analizeze. În timp ce Peter vorbea, fata se gîndea: „Visezi la putere, dar în felul meu sînt mult mai puternică decît tine".

– Am studiat istoria, spuse băiatul. Am învățat despre șabloanele comportării umane. Există perioade cînd omenirea se rearanjează și, în asemenea momente, cuvintele corecte pot schimba lumea. Gîndește-te ce-a făcut Pericle în Atena, sau Demostene...

– Păi... au izbutit să distrugă Atena.

– Pericle, da, însă Demostene n-a greșit în privința lui Filip...

– Sau l-a provocat...

– Vezi? Asta fac istoricii: argumentează despre cauză și efect. De fapt, există momente cînd omenirea este în derută, iar glasul potrivit în locul potrivit poate s-o urnească. De pildă, Thomas Paine și Ben Franklin. Bismarck... Lenin...

– Nu-s tocmai cazuri similare.

Îl contrazicea acum din obișnuință; pricepuse unde voia să ajungă și se gîndea că putea fi posibil.

– Nici nu mă așteptam să-nțelegi imediat. Tu continui să crezi că profesorii cunosc lucruri care merită învățate.

„Înțeleg mai multe decît crezi tu, Peter."

– Deci te vezi în rolul lui Bismarck?

– Mă văd ca pe un individ care știe cum să infiltreze idei în conștiința publică. Nu s-a întîmplat niciodată să faci o observație inteligentă, pentru ca, după cîteva săptămîni, s-o auzi în conversația a doi adulți necunoscuți ție? Sau la video?

– Întotdeauna mi-am zis c-o auzisem din altă parte, mai demult, și doar mi se părea că-i originală.

– Greșeai! Surioară, în toată lumea asta există cel mult două sau trei mii de oameni la fel de inteligenți ca noi. Iar aceștia duc o viață obișnuită. Fie sînt niște profesori amărîți, fie se ocupă de cercetare. Foarte puțini ocupă poziții de putere.

– Bănuiesc că noi sîntem ăia.

– Foarte amuzant! Ca un iepure șchiop!

– Cred că sînt cîțiva prin pădurile din jur.

– Țopăind în cerculețe...

Valentine rîse de imaginea aceea grotescă, apoi se urî pentru că o făcuse.

– Val, noi putem introduce genul de idei pe care toți să le repete după două săptămîni. O putem face! Nu trebuie să așteptăm pînă vom fi mari și întemnițați în obișnuința unei slujbe.

– Peter, ai *doisprezece ani!*

– Nu, în rețele n-am vîrstă. Pe rețele pot pune orice nume doresc și tu poți face la fel.

– Pe rețele sîntem identificați drept elevi și nu putem nici măcar intra în dezbateri, decît ca auditoriu, adică fără să putem spune *nimic.*

– Am un plan.

– Mereu ai cîte un plan.

Se prefăcu nepăsătoare, dar ciuli urechile atentă.

– Putem intra în rețele ca adulți, sub orice nume dorim, dacă tata ne pune pe codul lui de acces.

– De ce-ar face-o? Avem deja accesul de elevi. Ce o să-i spui: că-ți trebuie accesul lui de cetățean, ca să poți cuceri lumea?

– Nu, Val. *Eu* n-o să-i spun nimic. *Tu* o să-i spui cît ești de îngrijorată pentru mine. O să-i spui că eu încerc din răsputeri să mă comport cît mai bine la școală, dar tu știi că mă înnebunește faptul că nu pot discuta cu persoane cu adevărat inteligente. Toți îmi vorbesc de sus pentru că-s tînăr și n-ajung niciodată să conversez cu *egalii* mei. Poți dovedi că sînt tot mai nefericit.

Valentine se gîndi la veverița ucisă din pădure și-și dădu seama că pînă și descoperirea aceea făcea parte din planul lui Peter. Sau cel puțin o *introdusese* ulterior în planul său.

– Convinge-l să ne autorizeze să-i folosim accesul de cetățean. Să accepte să ne tăinuim identitatea, pentru ca oamenii să ne acorde respectul intelectual pe care-l merităm.

Fata îl putea contrazice în chestiunile teoretice, dar nu și în cele practice. Nu-i putea spune: „Ce te face să crezi că meriți respect?“ Citise despre Adolf Hitler. Se întrebase cum fusese acesta la doisprezece ani. Nu atît de inteligent, nu asemănător lui Peter, dar probabil tînjise la glorie. Și cum ar fi evoluat oare lumea, dacă în copilărie Hitler ar fi suferit, de pildă, un accident?

– Val, rosti Peter, știu ce crezi despre mine: îți spui că nu sînt un individ cumsecade.

Valentine azvîrli spre el un ac de brad.

– O săgeată prin inima ta.

– De mai mult timp voiam să discut cu tine, dar mi-a fost teamă.

Ea luă un alt ac între buze și-l suflă către fratele ei. Căzu aproape imediat.

– Altă lansare ratată.

„De ce se preface că este slab?“

– Val, mă temeam că n-o să mă crezi. Că nu vei crede c-o pot face.

– Peter, sînt convinsă că poţi face orice şi probabil vei face.

– Însă mă temeam şi mai mult c-o să mă crezi şi o să-ncerci să mă opreşti.

– Haide, ameninţă-mă iarăşi că mă ucizi!

„Chiar crede că *eu* pot fi păcălită de masca asta de băiat cuminte?“

– Bun, am un simţ al umorului mai sumbru. Iartă-mă! Ţi-ai dat seama că te tachinam. Am nevoie de ajutorul tău.

– Tu eşti exact ceea ce-i trebuie lumii. Un băiat de doisprezece ani care să ne rezolve toate problemele.

– Nu-i vina mea că am doisprezece ani. Şi nu-i vina mea că acum mi se oferă ocazia. Acum e momentul cînd pot modela evenimentele. În perioadele de instabilitate, lumea recurge întotdeauna la democraţie şi învingător va fi cel cu glasul mai puternic. Toţi cred că Hitler a ajuns la putere datorită trupelor sale, datorită soldaţilor setoşi de sînge, şi există un adevăr în asta, pentru că, în lumea reală, puterea se clădeşte pe ameninţarea cu moartea şi pe dezonoare. Dar, de fapt, Hitler a ajuns la putere prin vorbe, prin vorbele potrivite la momentul potrivit.

– Tocmai mă gîndeam să-l compar cu tine.

– Eu nu-i urăsc pe evrei, Val. Nu vreau să distrug pe nimeni şi nu doresc nici un fel de război. Vreau ca lumea să rămînă unită. E ceva rău în asta? Nu vreau să revenim la situaţia dinainte. Ai citit despre războaiele mondiale?

– Da.

– Putem ajunge la aşa ceva. Sau, mai rău. Ne putem trezi prinşi în Tratatul Varşovia. N-ar fi o ipoteză interesantă?

– Peter, noi sîntem copii, nu-nțelegi? Mergem la școală, creștem...

Dar chiar în timp ce căuta contraargumente, Valentine dorea ca fratele ei s-o convingă. Dorise s-o convingă din capul locului. Băiatul însă nu știa că deja cîștigase.

– Dacă eu cred asta, dacă accept asta, atunci ar trebui să stau și să privesc cum se pierd ocaziile; dar cînd voi fi destul de mare, atunci va fi prea tîrziu. Val, ascultă-mă! Știu ce crezi și ce simți în privința mea, știu ce ai crezut dintotdeauna. Am fost un frate rău. Am fost crud cu tine, iar cu Ender – și mai crud. Dar nu v-am urît. V-am iubit pe amîndoi. Trebuie însă... trebuie să obțin *controlul*, mă-nțelegi? E cel mai important lucru pentru mine, e darul meu cel mai de preț; pot vedea unde-s punctele slabe, cum pot fi ele atacate și folosite. Pur și simplu, *văd* toate astea fără efort! Aș fi putut deveni om de afaceri și să conduc o supercorporație. M-aș fi zbătut și aș fi manipulat, pînă ajungeam în vîrf, dar ce aș fi obținut? Nimic! Eu voi conduce, Val, eu voi controla, însă vreau să fie ceva care să merite. Vreau să reușesc ceva important. O Pax Americana în întreaga lume. Pentru ca atunci cînd va veni altcineva, după ce-i batem pe gîndaci, cînd va apărea altcineva ca să ne cotropească, să constate că noi ne-am extins deja pe o mie de planete, că între noi domnește pacea și sîntem imposibil de învins. Înțelegi? Vreau să salvez omenirea de la autodistrugere.

Valentine nu-l auzise niciodată vorbind cu atîta sinceritate. Fără urmă de ironie, fără undă de minciună în glas. Devenise mult mai iscusit. Sau poate că atingea adevărul.

– Deci un băiat de doisprezece ani și surioara lui mai mică vor salva lumea?

– Ce vîrstă avea Alexandru? N-o să fac totul peste noapte. Acum abia încep. Dacă o să m-ajuti...

– Nu cred că ceea ce le-ai făcut veverițelor a fost numai în scopul de-a impresiona. Cred c-ai făcut-o de plăcere.

Brusc, Peter izbucni în plîns și-și ascunse fața în palme. Val bănui că se prefăcea, totuși căzu pe gînduri. Era într-adevăr posibil s-o iubească și să accepte, în clipa aceea extrem de importantă, să se arate slab în fața ei pentru a-i cîștiga dragostea. „Mă manipulează, își spuse, dar asta nu înseamnă că nu-i sincer." Obrajii îi erau umezi și ochii înroșiți cînd își îndepărtă palmele.

– Știu, zise el. De asta mă tem cel mai mult. Că, de fapt, sînt un monstru. Nu vreau să fiu un ucigaș, dar n-am ce-i face...

Nu-l văzuse niciodată trădînd atîta vulnerabilitate. „Cît de abil ești, Peter. Ți-ai păstrat slăbiciunea ca s-o poți folosi acum și să mă impresionezi." Și totuși, o impresionase. Deoarece, dacă era adevărat, fie și pe jumătate, atunci fratele ei nu era un monstru, iar ea își putea satisface dragostea de putere, atît de asemănătoare cu a lui, fără teama de a deveni ea însăși monstruoasă. Știa că Peter calcula chiar și acum, însă credea că, înapoia tuturor calculelor, spunea adevărul. Fusese ascuns sub multe straturi, dar el testase pînă îi descoperise încrederea.

– Val, dacă nu mă ajuți, nu știu ce voi deveni. Însă dacă ești lîngă mine, dacă ești partenerul meu, mă poți opri să devin... așa. Ca oamenii răi.

Ea încuviință din cap. „Doar pretinzi că împarți puterea cu mine, se gîndi, dar, de fapt, eu am putere asupra ta, chiar dacă n-o știi."

– Bine. O să te-ajut.

Începură să experimenteze imediat ce intrară pe codul de acces de cetățean al tatălui. Se feriră de rețelele care cereau utilizarea numelui real. Nu era greu, deoarece numele reale contau numai în privința banilor. Ei n-aveau nevoie de bani. Lor le trebuia respect și pe acesta îl puteau cîștiga. Cu nume false, în rețelele cu adevărat

importante, puteau juca orice rol. Bătrîni, femei de vîrstă mijlocie, oricine, atîta vreme cît erau atenți cum scriau. De văzut nu li se vedeau decît cuvintele, ideile. În rețele, toți cetățenii porneau de pe poziții egale.

La primele încercări folosiră nume care să poată fi abandonate ulterior, nu identitățile plănuite de Peter să ajungă faimoase și influente. Bineînțeles, nu erau invitați să participe la marile forumuri publice naționale și internaționale – puteau asista doar ca spectatori, pînă să fie invitați sau aleși. Dar luau parte și priveau, citind eseurile publicate de nume celebre și asistînd la discuțiile afișate pe pupitrele lor.

Începură să-și insereze comentariile în dezbateri minore, unde oamenii simpli le comentau pe cele importante. La început, Peter insistă să fie în mod deliberat incendiare: „Nu putem afla cum funcționează stilul nostru dacă nu avem răspunsuri – iar dacă sîntem banali, n-o să ne răspundă nimeni".

Nu erau banali și oamenii reacționară. Răspunsurile primite public, prin rețea, erau caustice; cele expediate prin poștă, strict personale, erau vitriolante. Însă ei învățară care anume atribute ale textelor erau considerate copilărești și imature. Îmbunătățiră stilul.

Cînd Peter aprecie că știau să scrie ca adulții, renunță la vechile identități și începură să se pregătească pentru a atrage cu adevărat atenția.

– Se pare că ne-am separat complet. Vom scrie despre lucruri diferite și în momente diferite. Nu ne vom referi niciodată la celălalt. Tu vei publica în special în rețelele de pe coasta vestică, iar eu în sud. Subiectele – locale. Așa că, mai întîi documentează-te!

Se documentară. Uneori părinții se îngrijorau văzîndu-i pe Valentine și Peter permanent împreună, cu pupitrele sub braț. Dar nu se puteau plînge – aveau note bune și Valentine exercita o influență pozitivă asupra lui Peter.

Schimbase complet atitudinea fratelui ei față de lumea înconjurătoare. Erau împreună în păduri, cînd vremea era frumoasă; sau în cofetării și grădini interioare, atunci cînd ploua, și-și compuneau comentariile politice. Peter lucrase cu grijă ambele personaje, pentru ca nici unul să n-aibă toate ideile sale; rămăseseră chiar și cîteva identități suplimentare pe care obișnuiau să le utilizeze pentru opiniile complet contrare.

– Să-i lăsăm pe amîndoi să-și găsească singuri calea, spusese băiatul.

Odată, obosită să mai tot scrie și să rescrie pînă cînd Peter se arăta mulțumit, Valentine exclamase:

– N-ai decît să scrii și singur!

– Nu pot, răspunse el. Nu se poate ca ambele personaje să se confunde. Niciodată! Nu uita că, într-o bună zi, vom fi suficient de celebri pentru a fi analizați. Va trebui ca, de fiecare dată, să ieșim drept individualități distincte.

Valentine continuă să scrie. Principala ei identitate în rețele era Demostene; numele îl alesese Peter. El își spunea Locke. Erau, în mod evident, pseudonime, dar și asta făcea parte din plan.

– Cu puțin noroc, treptat vor încerca să ghicească cine sîntem.

– Dacă devenim suficient de celebri, guvernul poate oricînd să ne afle identitățile reale.

– Cînd se va întîmpla asta, o să fim prea bine consolidați ca să ne afecteze. S-ar putea ca oamenii să fie șocați, aflînd că Demostene și Locke sînt doi copii, dar vor fi deja obișnuiți să ne asculte.

Începură să compună dezbateri pentru personajele lor. Valentine pregătea prima intervenție, iar Peter îi răspundea sub un nume fals. Răspunsul lui era inteligent și dezbaterea era animată, cu multe invective rafinate și o bună retorică politică. Valentine avea un talent special în

privința aliterațiilor, ceea ce făcea frazele ei memorabile. După aceea, introduceau dezbaterea în rețea, conferindu-i o durată rezonabilă, care să creeze impresia spontaneității. Uneori, alți participanți la rețea trimiteau comentariile lor, dar, în general, cei doi frați le ignorau sau își adaptau replicile.

Peter urmărea atent frazele lor cele mai bune și investiga periodic rețeaua, verificînd dacă nu se reluau în alte părți. Majoritatea erau repetate ici-colo, iar unele apărură chiar în dezbaterile majore din rețelele de prestigiu.

– Sîntem citiți, spuse el. Ideile se răspîndesc.

– Mai degrabă frazele.

– Ele constituie măsura. Uită-te, avem ceva influență. Deocamdată, nimeni nu ne citează nominal, dar discută aspectele pe care le abordăm. Practic, îi ajutăm să-și alcătuiască lista de subiecte a dezbaterilor. Pătrundem!

– N-ar trebui să încercăm să intrăm în dezbaterile principale?

– Nu. Așteptăm să ne invite.

Trecură numai șapte luni pînă cînd una dintre rețelele de pe coasta vestică îi trimise un mesaj lui Demostene. I se oferea o rubrică săptămînală într-un program de știri destul de bun.

– Nu pot avea o rubrică săptămînală, zise Valentine. Eu n-am nici măcar ciclul lunar.

– Între cele două nu există nici o legătură, replică Peter.

– Pentru mine există. Sînt încă un copil.

– Spune-le că ești de acord, dar, pentru că nu vrei să-ți dezvălui adevărata identitate, plata să ți-o facă sub formă de timp de acces în rețea. Un nou cod de acces prin identitatea corporației lor.

– Ca atunci cînd guvernul vrea să mă urmărească...

– Să fii pur și simplu o persoană anonimă care poate accede prin intermediul lor. În felul ăsta, codul de acces de cetățean al tatei nu mai e implicat. Totuși, nu pot înțelege de ce-l vor pe Demostene înaintea lui Locke?

– Talentul se ridică la suprafață.

Ca joc, era distractiv. Lui Valentine nu-i plăceau însă unele poziții pe care Peter i le impunea lui Demostene. Acesta începuse să se dezvolte ca un paranoic anti-Varșovia. O deranja deoarece Peter era cel care știa cum să exploateze teama în scrierile lui – ea trebuia să-i ceară idei despre cum s-o facă. Între timp, Locke al lui urma strategiile moderate, empatice ale fetei. Într-un fel, avea sens. Făcînd-o pe ea să-l scrie pe Demostene, însemna că și băiatul avea o oarecare empatie, tot așa cum Locke ar fi putut exploata temerile oamenilor. Însă efectul principal era că o ținea legată strîns de Peter. Nu-l putea părăsi, ca să-l folosească pe Demostene în scop personal. N-ar fi știut cum s-o facă. Relația era însă valabilă în ambele direcții. El nu-l putea scrie pe Locke, fără ajutorul surorii sale. Sau putea?

– M-am gîndit că ideea este de a unifica lumea. Dacă scriu așa cum zici tu că ar trebui s-o fac, Peter, atunci nu înseamnă că ațîț la război împotriva Tratatului Varșovia?

– Nu la război, ci la deschiderea rețelelor și interzicerea interceptărilor. Schimbul liber de informații. Respectarea regulamentelor Ligii, ce Dumnezeu!

Fără să vrea, Valentine începu să vorbească în stilul lui Demostene, deși în nici un caz nu-i împărtășea opiniile.

– Toți știu că Tratatul Varșovia trebuia considerat ca o singură identitate legislativă. Schimbul internațional de informații continuă să fie liber. Dar între națiunile care alcătuiesc Tratatul, toate astea sînt chestiuni de organizare internă. Din acest motiv, ele au fost de acord cu hegemonia americană în Ligă.

– Ai trecut de partea lui Locke, Val. Ai încredere în mine. Trebuie să ceri desființarea statutului oficial al Tratatului. Trebuie să inciți rău de tot cît mai mulți oameni. Ulterior, cînd vei începe să recunoști necesitatea compromisului...

– Atunci n-o să mă mai asculte și o să pornească războiul.

– Val, ai încredere în mine. Știu ce fac!

– De unde știi? Nu ești mai deștept ca mine și nici n-ai mai făcut așa ceva pînă acum.

– Am treisprezece ani, iar tu ai zece.

– Aproape unsprezece.

– Și știu cum funcționează lucrurile astea.

– Bine, o să fac cum zici tu. Dar fără chestiile alea cu „libertate sau moarte".

– Ba și cu ele.

– Și într-o bună zi, cînd o să ne prindă și-o să se întrebe de ce era atît de războinică surioara ta, sînt sigură că le vei spune că tu ai îndemnat-o.

– Ești *sigură* că nu ți-a venit ciclul, femeiușco?

– Te urăsc, Peter Wiggin!

Pe Valentine o irită cel mai mult atunci cînd rubrica ei fu reprodusă de alte cîteva rețele locale, iar tata începu s-o citească și s-o comenteze în timpul mesei.

– În sfîrșit, un om cu capul pe umeri, zise el, apoi reproduse cîteva din pasajele pe care Valentine le ura cel mai mult din propria ei operă. E bine să conlucrăm cu hegemoniștii ăștia ruși, acum că există gîndaci, dar, după ce-i vom învinge, eu nu-i văd abandonînd jumătate din lumea civilizată, nu, dragă?

– Cred că le iei pe toate prea în serios, replică mama.

– Îmi place acest Demostene. Îmi place cum gîndește. Mă surprinde că nu-i în rețelele importante – l-am căutat în dezbaterile pe tema relațiilor internaționale, dar n-a participat la absolut nici una.

Lui Valentine îi pieri pofta de mîncare și părăsi masa. După un răstimp destul de lung, Peter o urmă.

– Bun, zise el, deci nu-ți place să-l minți pe tata. Și ce dacă? *De fapt*, nu-l minți. El nu știe că tu ești Demostene,

iar Demostene nu spune ceea ce crezi tu în realitate. Cele două se anulează reciproc; rezultanta lor e zero.

– Ăsta-i exact genul de raționament care-l face pe Locke atît de imbecil.

Dar n-o îngrozea faptul că-și mințea tatăl, ci că el era de acord cu Demostene. Crezuse că doar fraierii aveau să urmeze personajul acela.

După cîteva zile, Locke fu solicitat pentru un editorial al unei rețele din New England, cu scopul precis de a oferi o replică popularei rubrici a lui Demostene.

– Nu-i rău pentru doi puști care, laolaltă, au vreo opt fire de păr pubian, comentă Peter.

– E o cale lungă de la editorialistul unei rețele la conducătorul lumii, îi reaminti Valentine. E o cale atît de lungă, încît n-a făcut-o nimeni pînă acum.

– Ba s-a făcut. Cel puțin echivalentul ei moral. În primul meu articol, voi spune minciuni despre Demostene.

– Ei bine, Demostene nici măcar nu va observa că Locke există. Niciodată!

– Deocamdată...

Cu noile identități asigurate acum prin cîștigurile de pe urma rubricilor permanente, foloseau codul de acces al tatei numai pentru personaje secundare, pe care le abandonau. Mama observase că petreceau prea mult timp în rețele.

– Numai munca, fără joacă, obosește puțin, îi reaminti ea lui Peter.

Băiatul lăsase mîna să-i tremure o fracțiune de secundă și răspunse:

– Dacă tu crezi că ar trebui să mă opresc, bănuiesc că aș putea să țin lucrurile sub control acum. Sînt absolut sigur.

– Nu, nu, spuse mama. Nu vreau să *te oprești.* Doar... să fii atent, atît.

– Sînt atent, mamă.

Nimic nu era diferit, nimic nu se schimbase într-un an. Ender era sigur de asta, deși parcă totul se acrise. Continua să fie primul în clasamentul individual și nimeni nu se îndoia că o merita. La vîrsta de nouă ani era șef de pluton în Armata Phoenix, comandată de Petra Arkanian.

Continua cu ședințele de seară, la care participa acum un grup de soldați de elită, desemnați de comandanți, deși puteau veni și soldați din ciclul întîi. Alai era, de asemenea, șef de pluton, în altă armată, și rămăseseră prieteni buni. Shen nu avansase, dar asta nu reprezenta o barieră. Blîndul Dink acceptase, în sfîrșit, comanda și-i urmase lui Rose Năsosu' la conducerea Șobolanilor. „Totul merge bine, *foarte* bine, n-aș fi putut cere ceva mai bun..."

„Atunci de ce-mi urăsc viața?"

Parcurse etapele antrenamentelor și ale jocurilor. Îi plăcea să-i învețe pe băieții din plutonul lui și ei îl urmau cu loialitate. Era respectat de toți și tratat cu deferență la antrenamentul de seară. Alți comandanți veneau să studieze ce făcea. În sala de mese, soldații îi cereau permisiunea de a se așeza la masa lui. Pînă și profesorii erau politicoși.

Era atît de respectat, încît îi venea să urle.

Îi privea pe puștii din armata lui, de-abia ieșiți din ciclul întîi, îi urmărea cum se jucau, cum rîdeau de șefii lor atunci cînd credeau că nu-i vedea nimeni. Îl fascina camaraderia vechilor prieteni, care se știau de mulți ani în Școala de Luptă, care rîdeau și povesteau despre vechi bătălii, despre soldați și comandanți care absolviseră.

Însă cu vechii *lui* prieteni nu existau rîsete și depănare de amintiri. Doar muncă. Inteligență și ațîțare provocate de joc, dar nimic altceva. Într-o seară, la un moment dat, făcuseră o pauză în timpul antrenamentului. Ender și Alai discutau despre subtilități ale manevrelor în spațiu deschis, cînd Shen apăruse lîngă ei. Îi ascultase cîteva clipe, apoi îl prinsese brusc de umeri pe Alai și strigase:

– Nova! Nova! Nova!

Alai izbucnise în rîs și, pentru o secundă sau două, Ender îi privise rememorînd împreună bătălia cînd manevrele în spații deschise fuseseră reale; și cum trecuseră pe lîngă băieții mai mari și...

După aceea își amintiseră de prezența lui.

– Iartă-ne, Ender, spusese Shen.

„Să-l iert? Pentru ce? Pentru că erau prieteni?"

– Și eu am fost atunci acolo, să știți, le zisese.

Iar ei își ceruseră scuze încă o dată. Înapoi la treabă, înapoi la *respect.* Ender își dăduse seama că în rîsetele lor, în prietenia lor, nu se gîndiseră că era inclus și el.

„De fapt, cum să fi crezut că am fost și eu acolo? Am rîs? M-am alăturat lor? Stăteam locului și-i priveam aidoma unui profesor.

Așa mă și consideră. Un profesor. Soldatul legendar. Nu unul dintre *ei.* Nu cineva pe care-l îmbrățișezi și-i șoptești *Salaam* la ureche."

Asta durase numai atîta vreme cît el păruse o victimă. Cît păruse vulnerabil. Acum era supersoldatul și devenise absolut singur.

„Plînge-ți singur soarta, Ender." Stînd pe pat, scrise pe pupitrul său: „BIETUL ENDER". Apoi rîse și șterse cuvintele. „Nu există băiat sau fată din școala asta care n-ar dori să schimbe locul cu mine."

Ceru pe pupitru jocul cu Țara din Povești. Trecu, așa cum făcea adesea, prin sătucul ridicat de pitici în delușorul creat de leșul Uriașului. Fusese ușor să construiască pereți solizi din coastele ușor curbate, între care exista spațiu suficient pentru ferestre.

Întregul schelet era împărțit în locuințe ale căror uși dădeau pe cărarea formată din șira spinării. Amfiteatrul public fusese scobit în pelvis, iar turma de ponei a sătucului păștea între picioarele gigantului. Ender habar n-avea

cu ce se ocupau piticii, dar îl lăsau în pace cînd le traversa așezarea și nici el nu le făcea vreun rău.

Sări peste ridicătura de la baza pieței publice și coborî pe pășune. Poneii fugiră din calea lui. Nu-i urmări. De acum, Ender nu mai înțelegea modul de funcționare a jocului. Pe timpuri, înainte de a ajunge prima dată la Capătul Lumii, totul era numai luptă și situații ce trebuiau rezolvate – să ucizi dușmanii înainte de-a te ucide ei sau să-ți dai seama cum poți depăși un obstacol. Acum însă nu ataca nimeni, nu apărea nici o luptă și, oriunde s-ar fi dus, nu existau obstacole.

Cu excepția, desigur, a camerei din castel.

Rămăsese singurul loc periculos. Iar Ender, oricît s-ar fi jurat că n-avea s-o mai facă, revenea mereu acolo, ucidea mereu șarpele, privea mereu chipul fratelui său și mereu, orice ar fi făcut, murea.

Acum se întîmplă la fel. Încercă să folosească cuțitul de pe masă ca să desprindă o piatră din perete. Imediat ce îndepărtă mortarul, prin crăpătură începu să se reverse apă și Ender privi cum personajul lui, acum nereacționînd la comenzi, se străduia cu disperare să rămînă în viață, să nu se înece. Ferestrele încăperii dispăruseră, apa crescu și personajul se înecă. În tot acest timp, chipul lui Peter Wiggin rămase în oglindă și-l privi.

„Sînt prins ca într-o capcană aici“, se gîndi Ender. „Captiv la Capătul Lumii, fără nici o ieșire.“ Și înțelese atunci, în sfîrșit, ce însemna gustul amar ce-l însoțea în ciuda tuturor succeselor sale din Școala de Luptă. Era gustul disperării.

Cînd Valentine ajunse la școală, toate căile de acces erau păzite de soldați în uniforme. Aceștia nu stăteau nemișcați, aidoma unor santinele, ci se plimbau de colo-colo, parcă așteptînd pe cineva dinăuntru, care urma

să-și termine treburile. Purtau uniformele Marinei FI, aceleași care se puteau vedea pe video în lupte sîngeroase. Locul căpătase un aer de aventură; toți elevii comentau ațîțați.

Nu și Valentine. În primul rînd, o făcu să se gîndească la Ender. În al doilea rînd, o sperie. Recent, cineva publicase un comentariu virulent la adresa antologiei de articole a lui Demostene. Comentariul, și implicit articolele ei, fuseseră discutate în conferința deschisă de pe rețeaua de relații internaționale, cu unii dintre oamenii cei mai importanți ai zilei atacînd sau apărîndu-l pe Demostene. Cel mai mult o îngrijorase remarca unui englez: „Fie că-i place, fie că nu, Demostene nu poate rămîne veșnic incognito. A revoltat prea mulți oameni înțelepți și a încîntat prea mulți inconștienți pentru a se mai ascunde înapoia pseudonimului său atît de adecvat. Fie că își va dezvălui singur identitatea, pentru a-și asuma conducerea forțelor lipsei de rațiune pe care le-a stîrnit, fie va fi demascat de către adversarii săi, pentru a înțelege mai bine boala ce a produs o asemenea minte deformată." Peter fusese încîntat, ceea ce era previzibil. Lui Valentine îi era teamă că persoane îndeajuns de influente fuseseră deranjate de caracterul lui Demostene și aveau să-l pună sub urmărire. FI o putea face, chiar dacă guvernului american i se interzicea, prin Constituție. Iar trupele FI se strînseseră la școala medie Western Guilford! Nu era tocmai domeniul obișnuit de recrutare al Marinei.

De aceea, nu fu surprinsă găsind un mesaj clipind pe pupitrul ei, imediat ce-l conectă:

„PREZENTARE IMEDIATĂ
LA BIROUL DR. LINEBERRY".

Așteptă nervoasă în anticamera directoarei, pînă cînd aceasta deschise ușa și o chemă înăuntru. Ultima ei îndoială

dispăru cînd îl văzu pe bărbatul pîntecos în uniformă de colonel FI, care stătea în singurul fotoliu din odaie.

– Ești Valentine Wiggin, rosti el.

– Da, șopti fata.

– Eu sînt colonelul Graff. Noi doi ne-am mai întîlnit.

„Cum ? Cînd am avut eu de-a face cu FI ?"

– Am venit pentru o discuție confidențială despre fratele tău.

„Deci nu-i vorba numai de mine", se gîndi ea. „L-au găsit și pe Peter. Sau e altceva ? Să fi făcut Peter vreo nebunie ? Crezusem că a terminat cu așa ceva."

– Valentine, pari speriată. Nu e cazul. Ia loc, te rog. Te asigur că fratele tău e perfect sănătos. Nu ne-a înșelat așteptările, ba dimpotrivă.

Și acum, cu un val uriaș de ușurare interioară, fata înțelese că veniseră în legătură cu Ender. Ender ! Nu era vorba de nici o pedeapsă, ci de micuțul Ender, care dispăruse de atîta timp, care acum nu juca nici un rol în planurile lui Peter. „Tu ai fost norocosul, Ender. Tu ai evadat înainte ca Peter să te poată prinde în complotul ăsta."

– Valentine, ce simți tu în legătură cu fratele tău ?

– Ender ?

– Bineînțeles.

– Ce pot să simt ? Nu l-am văzut și n-am mai auzit nimic despre el de cînd aveam opt ani.

– Doamnă directoare, ne puteți lăsa singuri ?

Lineberry era îngrijorată.

– De fapt, cred că Valentine și cu mine o să avem o discuție mult mai productivă dacă vom face o plimbare. Afară. Departe de aparatele de înregistrat pe care adjunctul dumneavoastră le-a instalat în această cameră.

Era prima dată cînd Valentine o vedea pe directoare rămasă fără grai. Colonelul Graff ridică un tablou de pe

perete și desprinse o membrană senzitivă sonor, împreună cu minusculul ei transmițător.

– Ieftin, comentă el, dar cu rezultate. Crezusem că știați.

Lineberry luă aparatul și se așeză sfîrșită în spatele biroului. Graff o conduse pe Valentine afară.

Ieșiră pe terenul de fotbal. Soldații îi urmau la distanță; formaseră un cerc larg, pentru a-i proteja pe un perimetru cît mai întins.

– Valentine, avem nevoie de ajutorul tău pentru Ender.

– Ce fel de ajutor?

– Nici măcar asta nu știm exact. Trebuie să ne ajuți să ne dăm seama cum ne poți ajuta.

– Ce s-a întîmplat?

– Asta-i altă problemă. Nu știm.

Valentine nu se putu stăpîni și izbucni în rîs.

– Nu l-am văzut de trei ani! L-ați ținut acolo sus, cu voi, tot timpul!

– Valentine, călătoria mea dus-întors pe Pămînt costă mai mulți bani decît va cîștiga tatăl tău toată viața. Eu nu mă plimb de plăcere.

– Regele a visat un vis, rosti fata, și duhul lui s-a tulburat, așa încît le-a cerut înțelepților săi să-l tîlcuiască, altfel vor fi omorîți. Doar Daniel l-a putut tălmăci, deoarece el era un profet.

– Citești Biblia?

– Anul ăsta studiem literatura clasică. Eu nu sînt un profet.

– Aș dori să-ți pot spune totul despre situația lui Ender. Ar dura însă ore întregi, poate chiar zile, și după aceea va trebui să te izolez, pentru că multe amănunte sînt strict secrete. Să vedem ce putem face cu niște informații limitate. Există un joc pe care elevii noștri îl joacă pe calculator.

Îi povesti despre Capătul Lumii, odaia fără ieșire și chipul lui Peter din oglindă.

– Chipul e pus pe calculator, nu de Ender. De ce nu întrebați calculatorul?

– Calculatorul nu știe.

– Și eu ar trebui să știu?

– Este a doua oară cînd Ender a ajuns cu jocul acesta într-o fundătură, într-o situație aparent fără soluție.

– Prima dată a rezolvat-o singur?

– În cele din urmă, da.

– Atunci lăsați-l și probabil c-o va rezolva și pe asta.

– Nu sînt sigur, Valentine, fratele tău e un băiețaș foarte nefericit.

– De ce?

– Nu știu.

– Se pare că nu știți prea multe, așa-i?

Pentru o clipă fata crezuse că Graff avea să se înfurie. El însă izbucni în rîs:

– Așa-i, nu știm prea multe. Valentine, oare de ce Ender îl vede întruna în oglindă pe fratele tău, Peter?

– N-ar trebui. E o prostie.

– De ce este o prostie?

– Pentru că, dacă vreodată a existat cineva care să fie opusul lui Ender, acela e Peter.

– Cum adică?

Valentine nu cunoștea un răspuns care să nu fi fost periculos. Prea multe întrebări referitoare la Peter puteau duce la necazuri. Ea știa destule despre lume ca să înțeleagă că nimeni n-avea să ia în serios planurile lui Peter asupra dominației mondiale; că n-aveau să fie considerate pericole pentru guvernele existente. Dar se putea ajunge la concluzia că Peter era nebun și trebuia internat.

– Te pregătești să mă minți, spuse Graff.

– Mă pregătesc să nu-ți mai vorbesc deloc, răspunse Valentine.

– Și ți-e teamă. De ce anume?

– Nu-mi plac întrebările despre familia mea. Lăsați-mi familia în pace!

– Valentine, încerc să-ți las familia în pace. Am venit la tine tocmai ca să nu fiu nevoit să-l testez pe Peter sau să-i întreb pe părinții tăi. Încerc să rezolv această problemă acum, cu persoana pe care Ender o iubește cel mai mult și în care se încrede cel mai mult; poate chiar singura persoană pe care o iubește și în care are încredere. Dacă n-o putem rezolva în felul ăsta, atunci îți vom sechestra familia, ca să procedăm altfel. Nu este o chestiune minoră, și eu nu mă dau bătut.

„Singura persoană pe care Ender o iubește și în care are încredere." Fata simți un fior adînc de durere, de regret, de rușine pentru că acum era atît de apropiată de Peter, că Peter devenise centrul vieții ei. „Pentru tine, Ender, aprind focuri la aniversări. Pe Peter îl ajut să-și îndeplinească toate visele."

– Niciodată n-am crezut că sînteți un om drăguț. Nici cînd ați venit să-l luați pe Ender și nici acum.

– Nu juca rolul de fetiță ignorantă. Ți-am văzut testele cînd erai mică, iar în clipa de față nu există prea mulți profesori care să poată ține pasul cu tine.

– Ender și Peter se urăsc.

– Știam asta. Spuneai că sînt opuși. De ce?

– Peter... uneori poate fi odios.

– În ce mod?

– Rău. Doar rău, atît!

– Valentine, pentru binele lui Ender, spune-mi ce face atunci cînd e rău?

– Amenință deseori cu moartea. N-o face în mod serios. Totuși, cînd eram mici, eu și Ender ne temeam de el. Zicea c-o să ne omoare. De fapt, zicea c-o să-l omoare pe Ender.

– Am urmărit și noi asemenea scene prin monitor.

– Tocmai monitorul era cauza.

– Asta-i tot? Mai povestește-mi despre Peter.

Și astfel, Valentine povesti despre copiii din toate școlile prin care trecuse Peter. Nu-i bătea niciodată, dar îi tortura în mod subtil. Afla care era pentru ei rușinea cea mai mare și o dezvăluia persoanei după a cărei dragoste tînjeau. Afla de ce anume se temeau cel mai mult și avea grijă ca ei să-și întîlnească frecvent obsesiile.

– Așa a făcut și cu Ender?

Valentine clătină din cap.

– Ești sigură? Ender n-avea nici un punct slab? Ceva de care să se teamă sau de care să-i fie rușine?

– Ender n-a făcut niciodată ceva de care să se rușineze. Și deodată, copleșită de propria ei trădare, de faptul că-l uitase pe Ender, începu să plîngă.

– De ce plîngi?

Fata scutură din cap. Nu putea explica cum se simțea cînd se gîndea la fratele ei mai mic, care era bun și pe care ea îl apărase atîta vreme, iar apoi își amintea că acum era aliata lui Peter, ajutorul lui Peter, sclava lui Peter într-o schemă aflată în afara controlului ei. „Niciodată Ender n-a cedat în fața lui Peter, însă eu am făcut-o, am devenit parte din el, așa cum Ender n-a fost niciodată."

– Ender n-a cedat niciodată, rosti ea.

– Cui?

– Lui Peter. Posibilității de a fi la fel ca Peter.

Merseră în tăcere de-a lungul uneia dintre tușele terenului.

– Cum ar fi putut ajunge Ender ca fratele lui?

Valentine se înfioră:

– V-am spus deja. Dar Ender n-a făcut niciodată asemenea lucruri. El nu era decît un băiețaș, însă amîndoi voiam... Amîndoi voiam să... să-l ucidem pe Peter.

– Aha!

– De fapt, nu-i adevărat. Ender n-a zis niciodată că voia să facă așa ceva. Eu doar... m-am *gîndit*. Eu, nu Ender. El n-a zis niciodată că voia să-l omoare.

– Dar ce *voia*?

– Pur și simplu nu voia să fie...

– Ce anume?

– Peter torturează veverițe, le răstignește și le jupoaie de vii, apoi stă și le privește pînă mor. Așa făcea, acum nu mai face. Dar o făcea... Dacă Ender ar fi știut, dacă Ender l-ar fi văzut, cred că ar fi...

– Ce anume? Ar fi salvat veverițele? Ar fi încercat să le îngrijească?

– Nu, pe atunci nu... Făcea invers decît Peter. Nu-l contrazicea, însă ar fi fost bun cu veverițele. Înțelegeți? Le-ar fi hrănit.

– Dacă le-ar fi hrănit, ele se domesticeau și Peter le-ar fi prins cu și mai mare ușurință.

Valentine începu iarăși să plîngă:

– Indiferent ce-ai face, întotdeauna e în sprijinul lui Peter. Totul îl ajută, totul, nu poți scăpa, orice ai face!

– Tu îl ajuți? întrebă Graff.

Ea nu răspunse.

– Este chiar atît de rău?

Fata încuviință din cap.

– Este cea mai rea persoană din lume?

– Din lume? Nu știu... Este cea mai rea persoană pe care o cunosc.

– Totuși, tu și Ender sînteți sora și fratele lui. Aveți aceleași gene, aceiași părinți; cum poate fi atît de rău dacă...

Valentine se răsuci și urlă la el; urlă de parcă voia s-o omoare:

– Ender nu-i ca Peter! Nu seamănă deloc cu Peter! Decît că-i inteligent, atît... În orice alt fel, el nu-i deloc, deloc, deloc ca Peter! Deloc!

– Înțeleg, spuse Graff.

– Știu la ce te gîndești, nenorocitule, te gîndești că n-am dreptate, că Ender și Peter sînt la fel. Poate că *eu semăn* cu Peter, dar nu Ender, cîtuși de puțin! I-o spuneam cînd plîngea, i-am spus-o de multe ori: „Tu nu ești ca Peter, ție nu-ți place să le faci rău oamenilor, ești bun și blînd și nu semeni deloc cu Peter!"

– Și e adevărat.

Se domoli:

– Bineînțeles că-i adevărat. E foarte adevărat.

– Valentine, o să-l ajuți pe Ender?

– Acum nu pot face nimic pentru el.

– Nimic altceva decît ce făceai și înainte. Vorbește-i și spune-i că lui nu i-a plăcut niciodată să facă rău oamenilor, că-i bun și blînd și că nu seamănă deloc cu Peter. Ăsta-i lucrul cel mai important. Că nu seamănă absolut deloc cu Peter.

– Îl pot vedea?

– Nu. Vreau să-i scrii o scrisoare.

– La ce bun? Nu mi-a răspuns la nici una dintre scrisorile pe care i le-am trimis.

Graff suspină:

– A răspuns la toate scrisorile pe care le-a primit.

Fata pricepu într-o singură clipă:

– Ești cu adevărat un ticălos!

– Izolarea este... mediul optim pentru creativitate. Noi doream ideile *lui,* nu... nu contează. Nu trebuie să mă justific față de tine.

„Atunci de ce o faci?"

– Însă el a slăbit ritmul. E în derivă. Vrem să-l împingem mai departe și se opune.

– Poate că i-aș face un bine lui Ender, dacă ți-aș spune să te duci dracului.

– M-ai ajutat deja. Mă poți ajuta și mai mult. Scrie-i!

– Promite-mi că nu vei cenzura nimic.

– N-o să promit așa ceva.

– Atunci, las-o baltă!

– Nici o problemă. Voi scrie eu în numele tău. Pentru reconstituirea stilului, putem folosi celelalte scrisori ale tale. E foarte simplu.

– Vreau să-l văd.

– O să capete prima permisie cînd împlinește optsprezece ani.

– I-ați spus că o capătă la doisprezece ani.

– Am modificat regulamentul.

– De ce te-aș ajuta?

– Nu mă ajuta pe mine. Ajută-l pe Ender. Ce contează dacă în felul ăsta ne ajuți și pe noi?

– Ce lucruri îngrozitoare îi faceți acolo?

Graff chicoti:

– Valentine, draga mea fetiță, lucrurile îngrozitoare de abia de-acum încep.

Ender citi patru rînduri pînă să-și dea seama că scrisoarea nu era de la unul din soldații școlii. Sosise în mod obișnuit – un mesaj CORESPONDENȚĂ, cînd conectase pupitrul. Citi patru rînduri, apoi derulă pînă la sfîrșit și se uită la numele expeditorului. După aceea reveni la început și, ghemuindu-se pe pat, citi și reciti:

„ENDER,

TICĂLOȘII N-AU VRUT SĂ-ȚI DEA NICI UNA DINTRE SCRISORILE MELE PÎNĂ ACUM. CRED CĂ ȚI-AM SCRIS DE O SUTĂ DE ORI ȘI TU POATE AI CREZUT CĂ NU ȚI-AM SCRIS NICIODATĂ. BA DA. NU TE-AM UITAT. ÎMI AMINTESC ZIUA TA DE NAȘTERE. ÎMI AMINTESC TOTUL. UNII AR PUTEA SĂ CREADĂ

CĂ, PENTRU CĂ EŞTI SOLDAT, EŞTI UN TIP DUR ŞI CRUD CĂRUIA ÎI PLACE SĂ LE FACĂ RĂU OAMENILOR, CA PUŞCAŞII DIN VIDEO, DAR EU ŞTIU CĂ NU-I ADEVĂRAT. TU NU EŞTI DELOC CA ŞTII-TU-CINE.

EL PARE MULT MAI CUMSECADE, DAR PE DINĂUNTRU E TOT JOSNICĂLOS.

POATE CĂ TU PARI RĂU, DAR EU NU MĂ LAS PĂCĂLITĂ. TOT CANOE, VÎSLIND.

CU DRAG,

BUZILĂ-VAL.

NU-MI RĂSPUNDE. PROBABIL C-O SĂ-ŢI PISICANALIZEZE SCRISOAREA."

Evident, fusese scrisă cu aprobarea deplină a profesorilor. Nu încăpea însă îndoială că autoarea era Val. Felul cum scrisese „psihanalizeze", epitetul „josnicălos" pentru Peter, gluma cu canoe, însemna „ca Noe", toate erau lucruri pe care le cunoștea numai ea.

Și totuși, erau cam prea evidente, de parcă cineva dorise să fie absolut sigur că Ender avea să creadă scrisoarea autentică. „De ce atîta insistență, dacă *este* autentică?"

„Oricum, chiar dacă ar fi scris-o ea cu mîna ei, nu-i adevărată, pentru că au silit-o s-o scrie. A mai scris și pînă acum, dar n-au lăsat să treacă nici o scrisoare. Poate că acelea au fost autentice, însă asta a fost comandată; face parte din manipularea lor."

Și disperarea îl copleși iarăși. Acum știa motivul. Acum știa ce anume ura atît de mult. N-avea nici un control asupra propriei vieți. *Ei* conduceau totul. *Ei* luau toate hotărîrile. Lui i se lăsase doar jocul, atît; în rest existau numai ei, cu regulile, planurile, lecțiile și programele

lor, iar tot ceea ce putea el face era să lupte în bătălii. Singurul lucru real, unicul lucru real și pretențios, era amintirea lui despre Valentine, persoana care-l iubise înainte de a fi jucat vreun joc, care-l iubise indiferent dacă exista sau nu un război cu gîndacii, dar o luase și o înrolaseră de partea lor. Acum era una dintre ei.

Îi ura pe ei și jocurile lor. Îi ura atît de mult, încît plînse recitind scrisoarea aceea scrisă la comandă, fără conținut. Ceilalți băieți din Armata Phoenix îl văzuseră și-și feriră privirile. *Ender Wiggin* plîngea? Era tulburător, se întîmpla ceva teribil.

Cel mai bun soldat din toate armatele zăcea în patul lui și *plîngea*. În dormitor se lăsă o tăcere adîncă.

Ender șterse scrisoarea din pupitru, o șterse din memorie, apoi programă jocul său neterminat. Nu știa de ce dorea atît de mult să-l joace, să ajungă la Capătul Lumii, dar nu pierdu nici o clipă. Abia cînd sui pe nor, trecînd peste culorile toamnei din lumea de basm, abia atunci pricepu ce anume urîse cel mai mult din scrisoarea lui Val. Nu vorbea decît despre Peter. Despre faptul că el nu semăna deloc cu Peter. Cuvinte pe care sora lui i le spusese în atîtea rînduri, ținîndu-l în brațe, alintîndu-l în timp ce el tremura de frică, și furie, și ură după ce-l chinuise Peter – atît conținea scrisoarea.

Asta solicitaseră ei. Blestemații o știau și mai știau despre imaginea lui Peter din oglinda din turn; ei știau totul, iar Val nu era decît o altă unealtă prin care îl puteau controla, un alt șiretlic ce putea fi utilizat.

Dink avea dreptate, ei erau dușmanul, ei nu iubeau nimic și nu le păsa de nimic, însă n-avea să facă ce voiau, în nici un caz, n-avea să facă nimic pentru ei. Avusese o singură amintire ascunsă și neprihănită, un singur lucru bun, iar blestemații ăia îl murdăriseră cu restul rahatului – îl terminaseră pe el și n-avea să mai joace niciodată.

Ca întotdeauna, şarpele aştepta în turn, descolăcindu-se din covoraşul de pe podea. Însă de data asta, Ender nu-l zdrobi sub călcîi. De data aceasta, îl prinse în mîini, îngenunche în faţa lui şi delicat, cu gingăşie, apropie botul căscat al şarpelui de buzele sale.

Şi-l sărută.

Nu voise să facă asta. Voise să lase şarpele să-l muşte de gură. Sau poate că voise să-l mănînce de viu, aşa cum făcuse Peter din oglindă, cu bărbia mînjită de sînge şi cu coada şarpelui atîrnîndu-i dintre buze. În loc de toate astea îl sărută.

Iar şarpele crescu şi se preschimbă în altceva. Se preschimbă într-un om. Era Valentine, şi ea îl sărută.

Şarpele-om nu putea fi Valentine! Îl ucisese de prea multe ori ca să fie sora lui. Peter îl devorase de prea multe ori, ca să accepte că tot timpul putuse fi Valentine.

Asta plănuiseră cînd îl lăsaseră să-i citească scrisoarea? Nu-i păsa.

Ea se sculă de pe podea şi se îndreptă către oglindă. Ender îşi ridică personajul şi-l puse s-o urmeze. Rămăseseră înaintea oglinzii. În locul imaginii lui Peter, acum se zărea un dragon şi un unicorn. Ender întinse braţul şi atinse suprafaţa lucioasă; zidul se deschise, dezvăluind o scară uriaşă ce cobora, acoperită cu un covor şi mărginită de ambele părţi de o mulţime de oameni care strigau şi ovaţionau. Coborî treptele, ţinînd-o de braţ pe Valentine. Lacrimile îi umplură ochii, lacrimi de uşurare pentru că, în sfîrşit, scăpase din odaia de la Capătul Lumii. Şi, din cauza lacrimilor, nu observă că toţi oamenii aveau chipul lui Peter. El ştia doar că, oriunde ar fi mers în această lume, Valentine era alături de el.

Valentine citise scrisoarea pe care i-o dăduse directoarea: „Dragă Valentine, îţi mulţumim şi te felicităm pentru contribuţia ta în sprijinul cîştigării războiului. Prin

prezenta, te anunțăm că ai fost decorată cu Steaua Ordinului Ligii Omenirii, Clasa Întîi, cea mai importantă distincție militară ce i se poate acorda unui civil. Din păcate, măsurile de securitate FI ne interzic anunțarea publică a acestui eveniment pînă după încheierea cu succes a operațiunilor curente, însă dorim să știi că eforturile au fost încununate de succes. Cu stimă, General Shimon Levy, Strateg".

După ce o citise de două ori, directoarea i-o luase din mînă.

– Am primit instrucțiuni s-o distrug după ce ai citit-o.

Luase apoi o brichetă din sertar și dăduse foc scrisorii. Hîrtia arse strălucitor în scrumieră.

– Vești bune sau rele ? întrebase ea.

– Mi-am vîndut fratele, spuse Valentine, și m-au răsplătit pentru asta.

– Un pic cam melodramatic, nu, Valentine ?

Fata revenise în clasă fără să-i răspundă. În seara aceea, Demostene publică un atac teribil asupra legilor de limitare a natalității. Oamenilor trebuie să li se permită să aibă atîția copii cîți își doresc, iar surplusul de populație să fie trimis pe alte planete, pentru a răspîndi civilizația umană prin galaxie. În acest fel, nici un dezastru, nici o invazie nu va mai putea amenința vreodată rasa umană cu desființarea. „Titlul cel mai nobil pe care-l poate purta vreun copil, scrise Demostene, este *Terțul.*"

„Pentru tine, Ender", își spuse ea, scriind.

Peter chicoti încîntat cînd citi.

– Asta o să-i facă să sară-n sus. Terțul! Un titlu nobil! Valentine, ai în tine un filon de răutate.

10

DRAGONUL

– Acum?

– Așa cred.

– Trebuie să fie un ordin, domnule colonel. Armatele nu acționează pentru că un comandant spune: „Cred că-i momentul să atacăm".

– Eu nu sînt un comandant. Sînt un profesor.

– Domnule colonel, recunosc că v-am agasat, recunosc că am fost enervant, însă a dat roade, totul a ieșit așa cum ați dorit. Ba chiar, în ultimele săptămîni, Ender a fost, a fost...

– Fericit.

– Mulțumit. Merge bine. Are o minte ascuțită și joacă excelent. Deși este atît de tînăr, n-am avut niciodată un băiat mai bine pregătit pentru comandă. De obicei, nivelul optim e atins la unsprezece ani, dar el a atins vîrful de formă la nouă ani și jumătate.

– Mda. Cîteva minute chiar m-am întrebat ce fel de om ar putea lecui un copil, numai pentru a-l azvîrli înapoi în luptă. O mică și personală dilemă morală. Te rog, treci cu vederea peste ea. Eram obosit.

– Salvarea lumii... Țineți minte?

– Cheamă-l!

– Facem ceea ce trebuie făcut, domnule colonel.

– Haide, Anderson, de-abia aştepţi să vezi cum rezolvă toate jocurile acelea măsluite pe care te-am pus să le pregăteşti.

– Nu-i tocmai elegant să le spuneţi...

– Deci sînt un tip lipsit de eleganţă. Haide, maiorule! Amîndoi sîntem drojdia Pămîntului. Şi eu mor de curiozitate să văd cum le rezolvă. La urma urmei, vieţile noastre depind de buna lui comportare. Nu?

– Aţi început să vorbiţi ca băieţii?

– Cheamă-l, maiorule! Eu o să-i şterg corvezile din fişiere şi o să-i dau sistemul de protecţie. Să ştii că nu-i chiar rău ceea ce facem. Îşi recapătă intimitatea.

– Izolarea, vreţi să ziceţi.

– Singurătatea puterii. Du-te şi adu-l!

– Da, domnule, în cincisprezece minute am venit.

– La revedere.

„Da, domnule, da, domnule, da, domnule. Sper că a fost frumos şi te-ai simţit bine de tot, să fii fericit, Ender. S-ar putea să fie pentru ultima oară în viaţa ta. Bun venit, băieţel. Scumpul tău unchi Graff are planuri mari pentru tine.“

Ender ştia ce avea să se întîmple din clipa cînd îl aduseseră. Toţi se aşteptau ca el să ajungă repede comandant. Poate nu chiar *atît* de repede, dar timp de trei ani ocupase aproape mereu primul loc în clasament; nimeni nu se apropiase de punctajul lui, iar antrenamentele de seară constituiau un punct de atracţie al şcolii. Erau destui care se întrebau de ce profesorii aşteptaseră atîta.

Se întreba ce armată aveau să-i dea. În curînd trebuiau să absolve trei comandanţi, printre care şi Petra, dar era sigur că n-avea să capete Armata Phoenix – nimeni nu

comandase chiar armata din care făcuse parte în momentul promovării.

Anderson îl duse întîi în noua sa cameră. Acum nu mai putea exista îndoială – doar comandanții aveau camere personale. După aceea i se luară măsurile pentru uniformă și costumul de luptă. Se uită pe comanda de croială, ca să vadă numele armatei.

Pe comandă scria „Dragon". Dar nu exista nici o armată Dragon!

– N-am auzit niciodată de Armata Dragon, spuse el.

– Pentru că, de patru ani, nu mai există. Am abandonat numele, deoarece se înconjurase de superstiție. În toată istoria Şcolii de Luptă, nici una dintre Armatele Dragon n-a izbutit să cîștige măcar o treime dintre jocurile ei. A devenit sinonimul unei glume.

– Atunci de ce a reînviat?

– Avem multe uniforme nefolosite.

Graff stătea la biroul său, părînd mai gras și mai obosit decît la ultima întîlnire. Îi înmînă băiatului „cîrligul", dispozitivul minuscul cu care comandanții se puteau deplasa prin sala de luptă în timpul antrenamentelor. De multe ori, la ședințele lui de seară, Ender își dorise să aibă un cîrlig, în loc să ricoșeze din pereți pentru a ajunge acolo unde dorea. Îl căpătase acum, cînd deja devenise expert în asemenea manevre.

– Funcționează doar în cursul orelor de antrenament planificate, îl anunță Anderson.

Ender plănuise să facă ore suplimentare de instrucție, deci cîrligul n-avea să fie util permanent. Se explica astfel motivul pentru care mulți comandanți nu depășeau orele de program: deveniseră dependenți de cîrlig. Dacă ei simțeau că obiectul reprezenta autoritatea lor, puterea asupra celorlalți băieți, atunci existau cu atît mai puține șanse să lucreze fără el. „E un avantaj pe care-l voi avea asupra unor adversari", se gîndi Ender.

Discursul de felicitare al lui Graff suna monoton. Doar spre sfîrșit începu să pară interesat de propriile cuvinte.

– Cu Armata Dragon încercăm un experiment. Sper că n-o să te deranjeze lucrul ăsta. Am format o armată complet nouă, promovînd un întreg ciclu întîi și amînînd absolvirea mai multor elevi destul de pregătiți. Cred că vei fi încîntat de calitatea soldaților tăi. Sper asta, pentru că-ți interzicem orice transfer.

– De ce? întrebă Ender. Transferurile reprezentau schimburi reciproce prin care comandanții își puteau ameliora punctele slabe.

– Conduci de peste trei ani ședințele de antrenament suplimentar. Ai mulți participanți. Destui soldați buni vor exercita presiuni asupra comandanților lor ca să ajungă sub comanda ta. Ți-am dat o armată care, cu timpul, poate să devină competitivă. Nu avem intenția de a te lăsa să domini în mod incorect.

– Și dacă am un soldat cu care, pur și simplu, nu mă pot înțelege?

– Înțelege-te!

Graff închise ochii. Anderson se ridică și întrevederea luă sfîrșit. Dragonii aveau culorile gri-portocaliu-gri; Ender își luă pe el costumul de luptă și urmă indicațiile benzilor luminoase pînă ajunse la dormitorul armatei sale. Soldații erau deja acolo, adunați în jurul ușii. Ender își intră imediat în rol.

– Paturile se ocupă conform vechimii. Veteranii în spate, cei noi în față.

Era exact opusul aranjamentului obișnuit și Ender o știa. Mai știa și faptul că nu intenționa să procedeze precum mulți comandanți care nici măcar nu-i vedeau vreodată pe băieții mai mici pentru că se aflau întotdeauna în fundul dormitorului.

Pe cînd ei se dispuneau în ordinea sosirii în școală, Ender se plimbă în sus și în jos pe culoarul dintre paturi.

Aproape treizeci dintre soldații săi veneau direct din ciclul întîi, complet lipsiți de experiența bătăliilor. Unii erau chiar sub vîrsta minimă – cei de lîngă ușă erau înduioșător de micuți. Ender se gîndi că, probabil, la fel îi apăruse și el lui Bonzo Madrid, însă Bonzo nu avusese pe cap decît un singur soldat așa mic.

Dintre veterani, nici unul nu făcea parte din grupul de elită care participa la antrenamentele sale. Nici unul nu fusese șef de pluton. De fapt, nici unul nu era mai mare decît Ender, ceea ce însemna că aveau o experiență de maximum optsprezece luni. Pe unii nici măcar nu-i recunoscu, deoarece nu-l impresionaseră deloc.

Bineînțeles, ei îl recunoscuseră, deoarece era cel mai celebru soldat din școală. Iar unii, văzu Ender, nu-l agreau. „Cel puțin mi-au făcut o favoare – nici unul nu-i mai în vîrstă decît mine."

După ce-și luară paturile în primire, le ordonă să-și îmbrace costumele.

– Sînteți programați dimineața, imediat după micul dejun. În mod oficial, între masă și antrenament aveți o pauză de o oră. Vom vedea ce se întîmplă după ce aflu cît de buni sînteți.

După trei minute, deși mulți dintre ei nu se îmbrăcaseră încă, le ordonă să părăsească dormitorul.

– Dar sînt gol! exclamă un băiat.

– Data viitoare să te-mbraci mai repede. Trei minute din momentul anunțului pînă la ieșirea pe ușă – asta-i regula pe săptămîna în curs. Săptămîna viitoare, coborîm la două minute. Marș!

În curînd, în restul școlii avea să circule gluma că Dragonii erau atît de tîmpiți, încît trebuiau să facă antrenamente de îmbrăcat.

Cinci băieți erau complet goi și alergau pe coridoare cu costumele în brațe; puțini erau îmbrăcați. Atrăseseră,

în mod evident, atenția, trecînd pe lîngă uși deschise. Nici unul n-avea să mai întîrzie vreodată.

Îndreptîndu-se către sala de luptă, Ender îi puse să execute sprinturi înainte și înapoi pe unele coridoare, lăsîndu-le astfel tuturor răgaz să se echipeze. Cînd ajunseră la sală, erau ușor transpirați. Îi purtă la ușa de sus, cea care se deschidea în mijlocul peretelui, exact ca în timpul jocului. Apoi le spuse să folosească mînerele din plafon pentru a se propulsa înăuntru.

– Adunarea pe peretele opus, le ordonă. Ca și cum ați ataca poarta inamicului.

Îi putu vedea mai bine cînd săriră, cîte patru o dată prin ușă. Aproape nici unul nu știa să stabilească o linie dreaptă cu ținta și, cînd ajunseră la destinație, puțini avură vreo idee cum să aterizeze sau măcar cum să-și controleze ricoșeurile.

Ultimul care ieși fu un băiețel scund, în mod evident sub vîrsta minimă. N-avea cum ajunge la mînerul din plafon.

– Dacă dorești, poți să folosești un mîner lateral, îi zise Ender.

– Sictir! replică puștiul.

Sări cît putu, atinse mînerul din tavan cu vîrful unui deget și trecu prin ușă lipsit de orice control, rotindu-se simultan în trei direcții. Ender încercă să se decidă dacă să-l aprecieze pe puști deoarece refuzase să facă o concesie sau să-l îngrijoreze indisciplina lui.

În cele din urmă, reușiră să se alinieze toți la perete. Fără excepție, rămăseseră cu capetele în direcția care pe coridor fusese „Sus". De aceea, în mod deliberat, Ender se prinse cu mîinile de suprafața pe care o considerau podea și rămase așa, cu capul în jos față de ei.

– De ce stați cu capu-n jos, soldați?! răcni el.

Unii începură să se întoarcă.

– Atenție! Toți încremeniră. Am întrebat de ce stați cu capu-n jos?

Nu răspunse nimeni. Nu știau ce voia.

– Am întrebat de ce stați cu picioarele în sus și cu capul spre podea ?

În cele din urmă, unul din ei îndrăzni :

– Păi, așa am intrat pe ușă.

– Ce contează ? Ce contează cum ați venit din afara ușii ? O să luptăm pe coridor ? Aici există gravitație ?

– Nu, domnule ! Nu, *domnule!*

– De-acum încolo, uitați de gravitație ! A dispărut ; e anulată. Înțeles ? Indiferent care ar fi gravitația pe coridor, aici știți un singur lucru : poarta inamică e *jos.* Picioarele voastre sînt îndreptate către ea. „Sus“ e poarta voastră. Nordul e acolo, sudul acolo, estul acolo, vestul... unde-i ?

Indicară direcția.

– Exact ce mă așteptam. Singurul procedeu pe care-l stăpîniți este al eliminării și singurul motiv pentru care îl stăpîniți este pentru c-o puteți face la toaletă. Ce-a fost circul pe care l-am văzut aici ? Asta numiți voi adunarea pe plafon ? Marș !

Așa cum se așteptase, mulți se lansaseră instinctiv nu spre peretele cu ușa, ci spre cel pe care Ender îl numise *nord,* direcția „sus“ a coridorului. Bineînțeles, își dădură seama de greșeală, însă prea tîrziu – trebuiau să aștepte pînă ricoșau din peretele nordic.

Între timp, Ender îi categorisise : cei ageri și cei mai lenți în gîndire. Piciul care-l sfidase sosi primul pe peretele corect și se ancoră cu siguranță. Avuseseră dreptate să-l avanseze. Avea să se descurce bine. În plus, era îndrăzneț și, probabil, furios pentru că fusese unul dintre cei care alergaseră dezbrăcați pe coridoare.

– Tu ! îl arătă Ender. Încotro e jos ?

– Spre poarta inamică.

Răspunsul fusese rapid, dar în același timp plictisit, de parcă ar fi zis : „Bine, bine, acum hai să trecem la chestiile importante“.

– Cum te numești?

– Soldat Bean[1], domnule.

– Asta ai în loc de creier? Ceilalți băieți chicotiră puțin. Ei bine, Bean, ești valabil. Acum ascultați-mă cu atenție, pentru că vă spun ceva important. Oricine iese pe ușa aceea are șansa de-a fi lovit. Pe timpuri, aveai la dispoziție zece, poate chiar douăzeci de secunde înainte de-a fi nevoit să te miști. Acum, dacă nu ai ieșit deja cînd apare inamicul, te-a înghețat. Ia spuneți, ce se întîmplă cînd ești înghețat?

– Nu te poți mișca, răspunse un băiat.

– Asta-i ceea ce *înseamnă* să fii înghețat. Ce se *întîmplă* cu voi?

Răspunsul inteligent îl dădu Bean, deloc intimidat:

– Continui să înaintezi în aceeași direcție. Cu viteza pe care o aveai la momentul respectiv.

– Corect. Voi cinci, din capăt, marș!

Surprinși, băieții se priviră între ei. Ender îi înghețā pe toți.

– Următorii cinci, marș!

Aceștia se lansară, îi înghețā și pe ei, dar continuară să înainteze, apropiindu-se de perete. Primii cinci pluteau în derivă lîngă restul armatei.

– Priviți acești așa-ziși soldați, spuse Ender. Comandantul lor le-a dat un ordin și acuma uitați-vă la ei. Nu numai că sînt înghețați, ci sînt înghețați aici, unde se pot încurca. Pe cînd ceilalți, pentru că au executat ordinul, sînt înghețați acolo, coborînd pe traiectoriile inamicului și blocîndu-i cîmpul vizual. Bănuiesc că vreo doi-trei dintre voi au priceput deja. Și fără îndoială că Bean e unul dintre ei. Așa-i, Bean?

Băiețelul rămase tăcut. Ender îl fixă cu privirea, pînă cînd spuse:

– Așa-i, domnule.

---

[1] *Bean*, „fasole, bob de fasole“ (n. tr.).

– Ce-ai priceput ?

– Cînd ți se ordonă să te miști, o faci imediat, așa încît, dacă ești înghețat, să nu încurci operațiunile armatei tale.

– Excelent ! Am cel puțin un soldat care înțelege ceva.

Ender putea să vadă cum sporea nemulțumirea celorlalți soldați după cum își schimbau greutatea de pe un picior pe celălalt, după cum se priveau sau evitau să se uite spre Bean. „De ce fac asta ? Dacă sînt un bun comandant, trebuie să fac din acest băiat o țintă pentru ceilalți ? Pentru că alții au procedat așa cu mine, de ce trebuie s-o fac și eu ?" Ar fi dorit să-și poată lua înapoi vorbele, să le spună soldaților că piciul avea nevoie de ajutorul și prietenia lor mai mult decît oricare altul. Dar, desigur, n-o putea face. Nu în prima zi. În prima zi, pînă și greșelile lui trebuiau să pară că aparțin unui plan extrem de rafinat.

Se apropie de perete și-i făcu semn unui soldat.

– Ține corpul drept, îi zise, apoi îl roti, întorcîndu-l cu picioarele spre ceilalți.

Cînd băiatul se mișcă, Ender îl înghețä. Ceilalți rîseră.

– Ce poți să-i lovești ? îl întrebă Ender pe unul dintre cei aflați imediat sub cel înghețat.

– Picioarele, domnule.

Ender se întoarse către vecinul lui :

– Tu ?

– Îi pot vedea și corpul, domnule.

– Și tu ?

Răspunse un băiat aflat ceva mai departe :

– Și capul, domnule.

– Picioarele nu-s prea mari. Nu reprezintă o protecție grozavă.

Ender îl împinse la o parte pe soldatul înghețat. Apoi își strînse gambele sub el, ca și cum ar fi îngenuncheat în văzduh, și trase în ele, înghețîndu-le. Imediat, picioarele costumului deveniră rigide și imobile.

Se răsuci în aer, pînă ajunse deasupra băieților.

– Ce vedeți ? îi întrebă.

Îi răspunseră că doar tălpile. Ender își vîrî arma printre picioare.

– Eu văd perfect, îi anunță, apoi începu să tragă în cei aflați chiar sub el. Opriți-mă ! le strigă. Încercați să mă-nghețați !

În cele din urmă o făcură, dar abia după ce înghețase mai mult de o treime din numărul lor. Acționă cîrligul și se dezgheță pe el și pe toți soldații atinși.

– Acum, rosti el, unde-i poarta inamicului ?

– Jos !

– Și care-i poziția noastră de atac ?

Unii începură să răspundă, dar Bean se împinse cu genunchii îndoiți sub el, drept către peretele opus, trăgînd tot timpul printre picioare.

Pentru o clipă, Ender simți impulsul de a-l sancționa, apoi se stăpîni și-și alungă gîndul. „De ce mă irită atîta puștiul ?“

– Bean e singurul care știe cum s-o facă ? strigă el.

Imediat, întreaga armată se propulsă spre peretele din față, îngenuncheați în aer, trăgînd printre picioare și răcnind din răsputeri. „Poate că va veni un moment, gîndi Ender, cînd exact asta va fi strategia necesară – patruzeci de băieți răcnind, într-un atac direct.“

Cînd ajunseră toți, Ender le strigă să-l atace pe el. „Da“, își spuse. „Nu-i rău. Mi-au dat o armată neinstruită, lipsită de veterani de elită, dar cel puțin nu-i o adunătură de proști. Pot lucra cu ei.“

După ce reveniră în formație, rîzînd excitați, Ender începu adevărata instrucție. Îi puse să-și înghețe singuri picioarele, în poziția îngenuncheat.

– La ce sînt bune picioarele în luptă ? îi întrebă.

Unii răspunseră că la nimic.

– Bean e de altă părere, spuse el.

– Să te împingi în pereți.

– Exact! încuviință Ender.

Ceilalți începură să protesteze că împinsul în pereți era deplasare, nu luptă.

– Nu există luptă fără deplasare, zise Ender. Toți tăcură și-l urîră și mai mult pe Bean. Bun, cu picioarele înghețate astfel, vă puteți împinge în pereți?

Nimeni nu îndrăzni să răspundă, de teamă să nu greșească.

– Bean?

– N-am încercat niciodată, dar poate dacă aș sta cu fața la perete și m-aș îndoi din mijloc...

– Pe aproape, dar greșit. Atenție la mine! Sînt cu spatele la perete și cu picioarele înghețate. Pentru că stau îngenuncheat, tălpile mele sînt lipite de perete. De obicei, cînd te lansezi, trebuie să-mpingi în „jos", astfel încît trupul ți se întinde ca *fasolea* pe ață, da?

Rîsete.

– Cu picioarele înghețate, mă folosesc cam de aceeași forță, împingîndu-mă din șolduri și coapse, atît că acum umerii și tălpile îmi sînt trase înapoi, bazinul iese în față și, cînd pornesc, corpul îmi este „pachet", nu întins. Priviți!

Ender împinse din șolduri înainte, propulsîndu-se de lîngă perete; după o clipă, își corectă poziția și, cu picioarele în jos, se îndreptă spre peretele opus. Ateriză pe genunchi, făcu o tumbă peste cap și se împinse în altă direcție.

– Împușcați-mă! răcni el, apoi începu să se rotească prin aer într-un plan aproximativ paralel cu peretele pe care erau băieții. Deoarece se rostogolea, nu-l puteau urmări permanent cu razele pistoalelor.

Se dezghetă și reveni lîngă ei.

– Asta vom exersa azi, în prima jumătate de oră. Descoperirea unor mușchi pe care nu știați că-i aveți. Învățați să vă utilizați picioarele drept pavăză și controlați-vă

mișcările pentru a vă roti cum ați văzut. Nu-i un procedeu util în apropiere, însă din depărtare nu puteți fi loviți dacă vă rostogoliți.

De la distanță, raza trebuie să rămînă fixată în același punct vreo două secunde, ceea ce nu se poate în cazul rotirii. Acum înghețați-vă și începeți.

– Nu ne repartizați culoare ? întrebă un băiat.

– Nu, nu vă repartizez culoare. Vreau să vă ciocniți între voi și să învățați singuri să rezolvați asemenea probleme. Atunci cînd vom exersa formațiile, vă voi face eu să vă ciocniți în mod intenționat. Și acum, marș !

Cînd spuse *marș*, țîșniră toți. La sfîrșitul antrenamentelor, Ender plecă ultimul, după ce insistase cu cei mai neîndemînatici, ajutîndu-i să-și perfecționeze tehnica. Avuseseră profesori buni, însă proaspăt ieșiții din ciclul întîi erau complet neajutorați cînd trebuiau să facă două-trei lucruri simultan. Se descurcau în lansările cu picioarele înghețate, n-aveau probleme la manevrele aeriene, dar să se lanseze într-o direcție, să tragă în alta, să se rotească de două ori în aceeași direcție – așa ceva îi depășea ! Instrucție, antrenament, instrucție – pentru o vreme, Ender nu putea face altceva cu ei. Strategiile și formațiile erau bune, însă nu însemnau mare lucru dacă băieții nu cunoșteau manevrele elementare.

Trebuia să-i pregătească cît mai repede. Îl avansaseră înainte de termen, iar regulamentul fusese modificat, interzicîndu-i să facă transferuri și lipsindu-l de veterani de elită. Nu exista nici o garanție că aveau să-i lase obișnuitele trei luni de instruire a armatei înainte de a-i programa prima bătălie.

Cel puțin serile, Alai și Shen îl puteau ajuta să-i învețe pe băieții cei noi.

Se afla încă pe coridorul de acces spre sală, cînd în fața lui apăru micul Bean. Părea nervos. Ender nu mai avea chef de probleme.

– Salut, Bean.
– Salut, Ender.
Pauză.
– *Domnule*, rosti încet Ender.
– Știu ce faci, Ender, domnule, și te previn!
– Mă previi?
– Pot fi omul cel mai bun pe care l-ai căpătat, dar nu te juca cu mine.
– De ce?
– Pot deveni omul cel mai rău pe care l-ai căpătat. Una, sau alta!
– Și ce vrei: dragoste și pupături?
Ender începuse să se enerveze.
– Vreau un pluton, răspunse calm Bean.
Ender se apropie de el și-l privi atent:
– De ce ți l-aș da?
– Pentru că eu știu ce să fac cu el.
– E ușor să știi ce să faci cu un pluton, spuse Ender. Mai greu e s-o faci cu adevărat. De ce ar asculta un soldat pe un pișăcios ca tine?
– Am auzit că ție îți spuneau la fel. Am auzit că Bonzo Madrid continuă să-ți zică așa.
– Ți-am pus o întrebare, soldat!
– O să le cîștig respectul... dacă nu mă oprești.
– Te-am ajutat, rînji Ender.
– Pe dracu'! pufni Bean.
– Nimeni nu te-ar fi băgat în seamă, decît ca să te compătimească pentru cît de mic ești, dar eu am făcut ca azi să fii remarcat de *toți*. O să-ți urmărească fiecare mișcare. Acum, ca să le cîștigi respectul, nu trebuie decît să fii perfect.
– Deci sînt judecat fără să mi se ofere nici măcar șansa de-a învăța.
– Bietul copilaș! Nimeni nu-l tratează cinstit! Ender îl împinse ușor pe Bean, lipindu-l de perete. O să-ți zic

cum să obții un pluton. Dovedește-mi că știi cum să-i folosești pe ceilalți soldați. Și apoi dovedește-mi că există cineva gata să te urmeze în bătălie. Atunci o să-ți capeți plutonul. În nici un caz mai devreme.

– Mi se pare corect, zîmbi Bean. Dacă *într-adevăr* așa lucrezi, într-o lună o să fiu șef de pluton.

Ender se aplecă, îl prinse de pieptul uniformei și-l izbi de perete:

– Cînd eu spun că lucrez într-un anume fel, Bean, atunci așa fac!

Piciul continua să zîmbească. Ender îi dădu drumul și plecă. Ajuns în camera lui, se întinse pe pat și simți cum îi tremura tot corpul. „Ce fac? Primul antrenament și deja îi ameninț pe soldați, așa cum făcea Bonzo. Și Peter. Îi bruschez. Mă iau de un biet puști, pentru ca restul să aibă pe cine urî. Oribil. Fac exact tot ceea ce am detestat la un comandant."

„Să fie vorba oare de o lege a firii omenești ca, inevitabil, să devii aidoma primului tău comandant? Dacă-i așa, pot abandona totul chiar acum."

Revăzu iarăși și iarăși tot ce făcuse și spusese în prima ședință de instrucție cu soldații lui. De ce nu putuse vorbi așa cum o făcea întotdeauna la antrenamentele de seară? Nici o autoritate, cu excepția perfecțiunii. Nu trebuia să dea ordine, ci doar să facă sugestii. Deși așa ceva n-ar fi avut succes cu o armată. Colegii lui de antrenamente nu trebuiau să învețe manevrele ca un singur tot. Nu trebuiau să-și dezvolte sentimentul acela de apartenență la grup; nu trebuiau să învețe cum să reziste laolaltă și să se încreadă unul în altul în timpul luptei. Nu trebuiau să răspundă instantaneu la comenzi.

La urma urmei, ar fi putut cădea în extrema opusă. Ar fi putut să fie moale și incompetent ca Rose Năsosu'. Ar fi putut face greșeli stupide la tot pasul. Trebuia să impună disciplină; și asta însemna să ceară – și să capete – ascultare totală, fără ezitări. Trebuia să aibă o armată bine

pregătită, adică să facă antrenament și instrucție, instrucție și antrenament, chiar și mult după ce soldații credeau că stăpîneau o anumită tehnică, pînă cînd le devenea atît de firească, încît puteau acționa în mod instinctiv.

Ce se întîmplase totuși cu Bean? De ce-l luase în vizor pe cel mai mic, cel mai slab și, probabil, cel mai inteligent dintre băieți? De ce-i făcuse puștiului ceea ce i se făcuse chiar lui de către comandanții pe care-i disprețuise?

Apoi își aminti că începutul nu-l făcuseră comandanții. Înainte de Rose și Bonzo, el fusese izolat chiar în grupul lui din ciclul întîi. Și nici Bernard nu fusese cel care declanșase totul, ci Graff.

Profesorii începuseră. Și Ender înțelese acum că nimic nu fusese întîmplător. Fusese o strategie. În mod deliberat, Graff manevrase lucrurile astfel încît să-l separe de ceilalți băieți, să-i fie imposibil să se apropie de ei. Abia în acest moment începea să bănuiască motivul. Nu pentru a uni grupul, ci pentru a-l diviza. Graff îl izolase ca să-l oblige să lupte. Să-l oblige să-și dovedească nu competența, ci superioritatea absolută. Aceea era singura modalitate prin care putea cîștiga respect și prietenie. Făcuse din el un soldat mult mai bun decît ar fi devenit altfel. În același timp, îl făcuse singuratic, furios, neîncrezător. Și poate că, la rîndul lor, aceste trăsături îi sporiseră calitățile de soldat.

„Asta-ți fac, Bean! Te rănesc, ca să devii un soldat mai bun. Ca să-ți ascut inteligența. Ca să-ți intensific eforturile. Ca să te țin în alertă fără să știi niciodată ce se va întîmpla în clipa următoare, încît să fii permanent pregătit pentru orice, gata să improvizezi, hotărît să învingi, indiferent cum. Și, în același timp, te fac să te simți neînsemnat. De asta mi te-au adus, Bean. Ca să poți ajunge ca mine. Ca să poți crește exact ca bătrînu'."

„Și eu... oare eu trebuie să ajung ca Graff? Obez, înăcrit și insensibil, manipulînd viețile picilor ca să iasă perfecți din

fabrică, generali și amirali gata să conducă flota pentru apărarea căminului ? Ai toate satisfacțiile unui păpușar. Pînă cînd găsești un soldat care poate face mai mult decît oricare altul.

Așa ceva nu se poate ! Strică simetria. Trebuie să-l aliniezi ; îl zdrobești, îl izolezi, îl bați pînă cînd intră în șir alături de ceilalți.

Ei bine, Bean, ce ți-am făcut azi rămîne bun făcut. Dar o să te urmăresc cu mai multă afecțiune decît bănuiești și, cînd va sosi momentul cuvenit, vei constata că sînt prietenul tău, iar tu ești soldatul care ai dori să fii."

În după-amiaza aceea, Ender nu se duse la cursuri. Rămase în cameră și-și clasifică impresiile despre fiecare soldat al său, lucrurile care-i săriseră în ochi, detaliile ce trebuiau exersate. La antrenamentul de seară, avea să discute cu Alai și să se gîndească împreună la niște modalități prin care să explice unor grupuri mici lucrurile ce trebuiau cunoscute. Cel puțin, n-avea să fie singur.

Dar în seara aceea, cînd Ender ajunse la sală, în vreme ce băieții erau încă la cină, îl găsi pe maiorul Anderson așteptîndu-l.

– Regulamentul s-a modificat, Ender. De acum, antrenamentele în timpul orelor libere sînt permise numai cu soldați din aceeași armată. De aceea, sălile sînt disponibile doar prin programare. După seara aceasta, rîndul Dragonilor vine peste patru zile.

– Nimeni altcineva nu se mai antrenează în timpul liber ?

– Ba da. Acum, de cînd ai o armată, ceilalți comandanți nu mai vor să-și lase băieții să se antreneze cu tine. Sînt convins că înțelegi. Ei își vor conduce propriile antrenamente.

– Pînă acum și-au trimis soldații să-i antrenez.

– Pe atunci nu erai comandant.

– Mi-ați dat o armată lipsită de orice experiență, domnule maior...

– Ai destui veterani.

– Nu sînt dintre cei buni.

– Aici nu ajunge nimeni care nu-i promiţător, Ender. Fă-i buni.

– Aveam nevoie de Alai şi Shen ca să...

– A sosit momentul să-ţi rezolvi singur problemele. N-ai nevoie de alţi băieţi să te ţină de mînă. Acum eşti comandant. Te rog, comportă-te ca atare!

Ender trecu pe lîngă Anderson, îndreptîndu-se către sală. Apoi se opri, se întoarse şi întrebă:

– Deoarece antrenamentele de seară sînt acum programate, asta înseamnă că pot folosi cîrligul?

Fusese Anderson gata să zîmbească? Nu. Nici o şansă.

– Vom vedea.

Băiatul îi întoarse spatele şi intră în sală. În curînd apăru armata lui, dar nimeni altcineva; fie că Anderson rămăsese la uşă, întorcîndu-i din drum, fie că vestea desfiinţării antrenamentelor de seară ţinute de Ender se răspîndise deja în toată şcoala.

A fost o şedinţă bună şi productivă, dar, la sfîrşitul ei, Ender era obosit şi însingurat. Pînă la stingere mai era o jumătate de oră. Nu se putea duce în dormitorul armatei sale – învăţase de mult că un bun comandant nu intra acolo decît dacă avea un motiv clar. Soldaţii trebuiau să se poată bucura de clipele de relaxare fără să fie ascultaţi de cineva care să-i aprecieze, sau să-i dispreţuiască, în funcţie de modul cum vorbeau, acţionau şi gîndeau.

Aşa încît se îndepărtă spre sala de jocuri, unde alţi cîţiva băieţi profitau de ultimele minute înaintea stingerii. Nici unul dintre jocuri nu i se părea interesant, totuşi se aşeză în faţa unei animaţii destinate celor din ciclul întîi. Plictisit, ignoră obiectivele jocului şi-şi deplasă personajul, un urs, explorînd decorurile.

– Aşa n-o să cîştigi niciodată.

Ender zîmbi:

– Ţi-am simţit lipsa în seara asta, Alai.

– Eu am venit, dar te-au izolat. Se pare că ai ajuns în elită, nu te mai joci cu băieţaşii cei mici.

– Eşti cu un picior mai înalt decît mine.

– Picior! Ţi-a cerut Domnul să-i construieşti vreo arcă? Sau, pur şi simplu, ai o predispoziţie arhaică?

– Nu arhaică, ci aramaică. Tainic, subtil, evaziv... Îţi simt deja lipsa, cîine belit.

– N-ai aflat? Acum sîntem adversari. Data viitoare, cînd te-ntîlnesc în bătălie, te fac arşice.

Era o lăudăroşenie, ca întotdeauna, însă de data aceasta în spatele ei exista mult adevăr. Acum, cînd Ender îl auzi pe Alai vorbind de parcă totul ar fi fost o glumă, simţi durerea pierderii prietenului şi durerea mai crîncenă a întrebării dacă Alai era cu adevărat atît de nepăsător pe cît părea.

– Poţi încerca, spuse Ender. Te-am învăţat tot ce ştii. Dar nu te-am învăţat tot ce ştiu *eu*.

– Eram sigur că ai secrete.

O pauză. Pe ecran, ursul avea probleme. Se căţără într-un copac.

– Nu, Alai. N-am secrete.

– Ştiu, replică băiatul. Nici eu nu am.

– *Salaam*, Alai.

– Din păcate, n-o să fac.

– Ce anume?

– Pace. Asta înseamnă *Salaam*. „Pacea fie cu tine."

Cuvintele deşteptară un ecou în memoria lui Ender. Glasul mamei sale, citindu-i încetişor, cînd era foarte mic. „Nu credeţi că am sosit să aduc pacea pe Pămînt. Nu pacea o aduc, ci tăişul spadei." Ender şi-o închipuise pe maică-sa străpungîndu-l pe Peter cel Groaznic cu o sabie însîngerată, şi cuvintele îi rămaseră în memorie alături de imagine.

În tăcerea care urmă, ursul muri. O moarte hazlie, însoţită de muzică veselă. Ender se întoarse. Alai plecase. Simţea

că fusese smulsă o parte din el, un reazem interior ce-i susținea curajul și încrederea. Într-o măsură pe care n-o mai întîlnise, Ender ajunsese să se simtă atît de solidar cu Alai, încît cuvîntul *noi* îi venea pe buze cu mai multă ușurință decît *eu.*

Totuși, Alai lăsase ceva în urmă. În noaptea aceea, în pat, Ender simți pe obraz buzele prietenului său, murmurînd cuvîntul *pace.* Sărutul, cuvîntul, pacea rămăseseră cu el. „Eu sînt doar ceea ce-mi amintesc, și Alai este prietenul meu din amintire, atît de înrădăcinat, încît nu-l pot smulge. Precum Valentine – amintirea cea mai puternică."

A doua zi, se întîlni cu Alai pe coridor și se salutară, își dădură mîinile, vorbiră, însă amîndoi știau că acum exista un zid. Zidul acela putea fi străpuns, cîndva, în viitor, dar deocamdată singura lor conversație reală o reprezentau rădăcinile ce crescuseră deja adînci, pe sub zid, unde nu puteau fi retezate.

Sentimentul cel mai teribil era însă că zidul nu putea fi niciodată străpuns, că, în adîncul inimii sale, Alai se bucura de despărțire și era pregătit să fie inamicul lui Ender. Deocamdată, cînd nu puteau fi laolaltă, trebuiau să fie infinit separați; tot ceea ce fusese sigur și de nezdruncinat devenise fragil și lipsit de substanță. „Din clipa în care nu mai sîntem împreună, Alai e un străin, pentru că acum viața lui nu va mai fi o părticică din a mea, iar asta înseamnă că, atunci cînd ne vom întîlni, nu ne vom mai cunoaște."

Gîndul îl întristă, totuși Ender nu plînse. Terminase cu plînsul. De cînd o preschimbaseră pe Valentine într-o străină, de cînd o folosiseră ca pe o unealtă împotriva lui, din ziua aceea nu-l mai puteau răni atît de adînc, încît să-l facă să plîngă. Ender era sigur de asta.

Și hotărî că era îndeajuns de puternic ca să-i înfrîngă pe profesori – inamicii lui.

11

VENI, VIDI, VICI

– Sper că nu vorbești serios cu programările astea de bătălii.

– Ba da!

– Abia au trecut trei săptămîni și jumătate.

– V-am spus. Am rulat pe calculator simulările rezultatelor probabile. Asta estimează calculatorul că va face Ender.

– Noi vrem să-l învățăm, nu să-i provocăm un colaps nervos.

– Calculatorul îl cunoaște mai bine decît noi.

– Calculatorul nu-i faimos pentru milostenia lui.

– Dacă doreați să fiți milostiv, trebuia să vă duceți la mănăstire.

– Vrei să zici că asta nu-i o mănăstire?

– E mai bine și pentru Ender. Îl aducem la potențialul maxim.

– Crezusem că-l lăsăm doi ani comandant. Obiceiul era ca după trei luni să aibă cîte o bătălie din două în două săptămîni. Acum mi se pare exagerat.

– Avem doi ani de pierdut?

– Știu. Numai că mi-l imaginez pe Ender peste un an. Complet inutil, uzat, pentru că a fost împins dincolo de limitele la care poate ajunge el sau orice persoană în viață.

– Am introdus în calculator prioritatea absolută ca subiectul să rămînă util la terminarea programului.

– Bun, atît timp cît e util...

– Domnule colonel, dacă vă amintiți, dumneavoastră m-ați pus să pregătesc asta, în ciuda obiecțiilor mele.

– Știu, ai dreptate. N-ar trebui să te împovărez cu mustrările mele de conștiință. Totuși, hotărîrea mea de-a sacrifica niște puști pentru a salva omenirea a început să se destrame. Amiralul s-a dus să discute cu Hegemonul. Serviciile de informații rusești sînt preocupate de faptul că unii cetățeni activi în rețele au înțeles deja cum ar trebui americanii să utilizeze FI ca să distrugă Tratatul Varșovia, imediat după înfrîngerea gîndacilor.

– Mi se pare prematur.

– Mie mi se pare demență. Libertatea cuvîntului este una, dar amestecul în dispute naționaliste e cu totul altceva și, pentru asemenea indivizi cu vederi înguste și tendințe sinucigașe, noi îl împingem pe Ender la limitele rezistenței umane.

– Cred că-l subestimați pe băiat.

– Mă tem însă că subestimez și prostia restului omenirii. Sîntem noi absolut siguri că trebuie să cîștigăm acest război?

– Domnule, cuvintele acestea sună a trădare!

– Era un banc macabru.

– N-a fost deloc amuzant. Cînd e vorba de gîndaci, nimic nu-i...

– Nimic nu-i amuzant. Știu.

Ender Wiggin stătea întins pe pat și privea tavanul. De cînd devenise comandant, nu dormise mai mult de

cinci ore pe noapte. Însă luminile se stingeau la 22.00 și nu se mai aprindeau pînă la 6.00. Uneori lucra la pupitru, chinuindu-și ochii în lumina slabă a ecranului. De obicei însă, privea spre plafonul invizibil și se gîndea.

Ori profesorii fuseseră, totuși, înțelegători cu el, ori era un comandant mai bun decît crezuse. Micul său grup de veterani, lipsiți de orice glorie în fostele lor armate, se dezvoltase într-un nucleu de conducători capabili. De aceea, în locul celor patru plutoane obișnuite, el crease cinci, fiecare cu un șef și un secund; toți veteranii aveau ranguri. Instrucția și antrenamentele se desfășurau pe plutoane de cîte patru oameni. În felul ăsta, la o singură comandă, armata lui putea executa zece manevre diferite și simultane. Pînă atunci, nici o altă armată nu se fragmentase într-atît, dar Ender nu intenționase să repete ceea ce se mai făcuse și înainte. Majoritatea armatelor exersau manevre globale, strategii gîndite anterior. Ender nu avea așa ceva. El își antrena șefii de plutoane pentru ca să-și folosească în modul cel mai eficient micile lor unități, obținînd succese locale. Fără ajutor, singuri, cu propriile idei. După prima săptămînă, Ender organiză simulacre de bătălii, confruntări reale în sala de antrenament, care îi epuizau pe toți. Știa însă că, după mai puțin de o lună, soldații lui aveau posibilitatea de-a alcătui cel mai bun grup din istoria școlii.

Cîte din acestea fuseseră plănuite de profesori ? Știuseră că-i dădeau băieți necunoscuți, dar excelenți ? Aduseseră treizeci din ciclul întîi, mulți sub vîrsta minimă, tocmai pentru că știau că picii învățau rapid ? Sau așa putea deveni orice grup similar, sub comanda cuiva care știa ce voia să facă armata lui și cum s-o învețe să facă ?

Întrebarea îl tulbura, deoarece nu era sigur dacă le înșela sau le împlinea așteptările.

Singura lui certitudine era că de-abia aștepta bătălia. Cele mai multe armate aveau nevoie de trei luni, pentru

că trebuiau să memoreze zeci de manevre complicate. „Acum sîntem gata. Băgați-ne în luptă!"

În întuneric, ușa se deschise. Ender ascultă. Cîțiva pași ușori. Ușa se închise.

Coborî din pat și, în beznă, bîjbîi cei doi metri pînă la ușă. Acolo era un petic de hîrtie. Bineînțeles, nu-l putea citi, însă știa despre ce era vorba. „Bătălia! Ce drăguț din partea lor! Eu îmi pun în gînd o dorință și ei mi-o îndeplinesc."

Cînd se aprinseră luminile, Ender era deja îmbrăcat în costumul de luptă. Porni imediat în fugă pe coridor și la 6.01 era în fața dormitorului Dragonilor.

– La 7.00, avem bătălie cu Iepurii. Încălzirea în gravitație și pregătirea. Dezbrăcarea și adunarea în sala de gimnastică. Luați-vă costumele de bătălie; plecăm direct acolo.

– Dar micul dejun?

– Nu vreau să-mi vomitați prin sală.

– Putem face măcar pipi înainte?

– Nu mai mult de un decalitru.

Băieții rîseră. Cei care nu dormeau goi se dezbrăcară; toți își luară costumele și-l urmară pe Ender alergînd spre sala de gimnastică. Îi puse mai întîi să parcurgă de două ori traseul cu obstacole, apoi îi împărți în grupe care se schimbau succesiv la trambulină, saltea și cal.

– Nu vă extenuați; doar să vă treziți ca lumea.

Nu trebuia să-și facă griji pentru extenuare. Erau cu toții în formă, ușori și agili și, în primul rînd, ațîțați, gîndindu-se la bătălia ce avea să urmeze. Spontan, cîțiva dintre ei începură să lupte – în loc de-a fi plictisitoare, încălzirea devenise amuzantă. Încrederea lor era încrederea supremă a celor care n-au fost niciodată într-o înfruntare și cred că sînt pregătiți. „Ei bine, de ce să nu creadă așa? Sînt pregătiți! Și eu."

La 6.40 ordonă echiparea. În acest timp vorbi cu șefii de plutoane și cu secunzii lor.

– Iepurii sînt majoritatea veterani, dar Carn Carby a fost numit la comanda lor abia acum cinci luni; n-am luptat niciodată cu ei conduși de Carby. Era un soldat destul de bun și Iepurii s-au descurcat frumușel în clasamente. Mă aștept să văd formații de luptă și de asta nu-mi fac griji.

La 6.50 îi întinse pe toți pe saltele, obligîndu-i să se relaxeze. Apoi, la 6.56, se sculară și porniră într-o ușoară alergare spre sala de luptă. Din loc în loc, Ender sărea și atingea tavanul cu vîrful degetelor. Băieții îl imitau și încercau să atingă același punct. Banda pe care erau marcate culorile lor ducea la stînga; Iepurii trecuseră deja spre dreapta. La ora 6.58 ajunseră înaintea porții.

Plutoanele se aliniară în cinci coloane. A și E erau pregătite să se propulseze în părți, folosind mînerele laterale. B și D aveau să se prindă de cele două mînere din plafon, împingîndu-se în sus, în sală. Plutonul C era pregătit ca, utilizînd pragul ușii, să coboare.

Sus, jos, stînga, dreapta; Ender stătea în mijloc, între culoare, ca să nu le împiedice; și le poziționă.

– Unde-i poarta inamicului?

– Jos, răspunseră în cor, rîzînd. Și, în momentul acela, *sus* deveni nord, *jos* deveni sud, iar *stînga* și *dreapta* deveniră est și vest.

Zidul cenușiu dinaintea lor dispăru și putură vedea sala. Nu era un joc pe întuneric, dar nici în lumină puternică – lămpile erau la jumătatea intensității, ca în amurg. În depărtare puteau distinge poarta Iepurilor; costumele lor luminoase deja apăreau. Ender încercă un moment de satisfacție. Din cauza greșitei utilizări de către Bonzo, toți învățaseră o stratagemă incorectă. Năvăleau imediat prin poartă stabilind dinainte formațiile ce urmau să fie folosite înăuntru.

Comandanții n-aveau timp să gîndească. Ei, bine, Ender nu voia să se pripească; avea să iasă mai tîrziu,

bizuindu-se pe abilitatea soldaților săi de a lupta cu picioarele înghețate.

Privi atent configurația sălii; grila familiară a majorității jocurilor de la început, asemănătoare grătarelor de lemn din parcurile copiilor, cu șapte sau opt stele risipite prin ea. Erau destule și în poziții suficient de înaintate, încît să merite să fie ocupate.

– Răspîndiți-vă spre stelele cele mai apropiate, comandă Ender. C încearcă să lunece de-a lungul peretelui. Dacă reușește, îl urmează A și E. Dacă nu, o să hotărăsc atunci. O să fiu cu D. Porniți!

Toți soldații cunoșteau obiectivul, dar deciziile tactice le aparțineau exclusiv șefilor de plutoane. Deși întîrziaseră pentru a asculta instrucțiunile lui Ender, ieșiră cu numai zece secunde în urma inamicului. Iepurii făceau deja niște manevre complicate în capătul lor de sală. Ender știa din experiență că acesta era momentul optim cînd se putea asigura că el și plutonul lui ocupau poziția corectă din formație. Acum însă, împreună cu toți soldații săi, se gîndea numai la modalități de-a ocupa stelele și colțurile sălii, pentru ca apoi să fragmenteze formațiunea adversă în grupuri care habar n-aveau ce să facă. Deși n-aveau nici patru săptămîni de antrenament laolaltă, felul în care luptau deja părea singurul mod inteligent, singurul *posibil.* Ender fu aproape surprins că Iepurii nu știuseră cît de anacronică era tactica lor.

Plutonul C lunecă de-a lungul unui perete, cu genunchii îndoiți spre inamic. Tom Nebunu', șeful plutonului, le ordonase băieților săi să-și înghețe singuri picioarele. Era o idee destul de bună în lumina aceea slabă, deoarece costumele luminoase se întunecau în porțiunile înghețate. Le făcea mai puțin vizibile. Ender avea să-l felicite pentru asta.

Iepurii izbutiră să le respingă atacul, dar abia după ce Tom Nebunu' și soldații săi înghețaseră vreo duzină

de inamici înainte de-a se retrage la adăpostul unei stele. Era însă amplasată în spatele formației Iepurilor, ceea ce însemna că aveau să fie ușor vînați.

Comandantul plutonului D era Han Tzu, poreclit „Supă Fierbinte". Apăru lunecînd rapid pe muchia stelei unde se afla Ender.

– Ce zici, să ricoșăm din peretele nord și să venim peste ei ?

– Fă-o, încuviință Ender. Eu îl iau pe B în sud, să le cad în spate.

Apoi răcni: A și E, lent pe pereți ! Se împinse de-a lungul stelei, se propulsă cu picioarele în muchia ei și se lansă către peretele de deasupra, de unde ricoșă către steaua plutonului B. Peste o clipă îi conducea în jos, spre peretele sud. Ricoșară perfect cu toții și ajunseră înapoia celor două stele apărate de soldații lui Carn Carby. Cucerirea lor a fost mai mult o joacă; Iepurii erau copleșiți. Acum rămaseră de distrus numai cîteva grupuri mici. Ender diviză plutoanele în jumătăți, ca să inspecteze colțurile după inamici neatinși sau parțial scoși din luptă. În trei minute, șefii de plutoane raportară sala curată. Doar unul dintre băieții lui Ender era complet înghețat – unul dintre soldații plutonului C care dusese greul atacului – și numai cinci erau scoși din luptă. Cei mai mulți erau atinși, însă doar în picioare, iar majoritatea se împușcaseră singuri. Pe ansamblu, ieșise chiar mai bine decît se așteptase Ender.

Îi puse pe șefii de plutoane să deschidă poarta inamică – patru căști la colțuri, iar Tom Nebunu' trecu prin mijloc.

De obicei, comandanții îi foloseau pe cei rămași disponibili. Ender ar fi putut alege, practic, pe oricine. O bătălie bună !

Luminile se aprinseră complet și însuși maiorul Anderson apăru prin poarta profesorilor, din peretele sudic. Era foarte solemn cînd îi întinse lui Ender cîrligul

profesoral, acordat în mod ritual învingătorului. Băiatul își dezgheță proprii soldați, și-i alinie în plutoane înainte de a-i dezgheța pe inamici. Dorea ca atunci cînd Carby și Iepurii își vor redobîndi controlul corpurilor, să vadă imaginea perfectă a unei armate. „N-au decît să ne înjure și să răspîndească minciuni despre noi, dar nu vor uita că i-am distrus și, indiferent ce vor spune ei, alți soldați și alți comandanți le vor citi adevărul în ochi; acolo ne vor vedea perfect aliniați, victorioși și aproape neatinși în prima noastră bătălie. Dragonii nu vor rămîne prea mult în umbră."

După ce fu dezghețat, Carn Carby se apropie de Ender. Avea doisprezece ani și fusese avansat comandant în ultimul său an de școală. De aceea nu era trufaș, precum cei promovați la unsprezece ani. „O să-mi amintesc asta, se gîndi Ender, cînd voi fi învins. Să-mi păstrez demnitatea și să-mi respect inamicul atunci cînd se cuvine, pentru că înfrîngerea nu-i dizgrație. Și sper că nu va trebui s-o fac prea des."

Anderson le comandă pe loc repaus Dragonilor, după ce Armata Iepurilor părăsise sala. După aceea, Ender își conduse băieții prin poarta inamicilor. Lumina de pe pragul inferior al ușii le reaminti unde era „jos" în gravitație. Cu toții aterizară lin în picioare. Se aliniară pe coridor.

– Este 7.15, spuse Ender, ceea ce înseamnă că aveți cincisprezece minute pentru micul dejun, apoi ne întîlnim la antrenamentul de dimineață.

Îi putea auzi rostind în gînd: „Haide, am învins, lasă-ne să sărbătorim". „Bine, încuviință Ender, aveți dreptul."

– Aveți permisiunea comandantului, continuă el, să vă bateți cu mîncare în timpul mesei.

Ei rîseră, apoi ovaționară, iar Ender le ordonă să rupă rîndurile, trimițîndu-i la dormitor. Îi opri pe șefii de plutoane și le spuse că antrenamentul urma să înceapă la 7.45 și avea să se termine mai devreme, pentru ca băieții să poată face duș. O jumătate de oră pentru micul dejun,

dar fără duș după o bătălie – tot nu era mare lucru, însă părea grozav față de cele cincisprezece minute inițiale. Iar Ender prefera ca anunțarea suplimentului de un sfert de oră să fie făcută de șefii de plutoane. „Soldații să învețe că bunătatea vine de la șefii de plutoane, iar duritatea de la comandant – în felul acesta, se vor uni și mai strîns în nodurile mici ale acestei țesături care e armata."

El nu se duse în sala de mese. Nu-i era foame. Făcu duș și puse costumul de luptă în curățător, ca să fie gata pînă termina. Se săpuni de două ori și lăsă apa să-i curgă mult peste corp. Oricum avea să fie reciclată. „Astăzi să bea toți din transpirația mea." Îi dăduseră o armată neantrenată, dar învinsese, și nu oricum. Avusese doar șase înghețați și scoși din luptă. „Să vedem cît timp vor continua ceilalți comandanți să se folosească de formații, acum cînd au văzut ce se poate obține cu o strategie flexibilă."

Plutea în mijlocul sălii de antrenament, cînd soldații lui începură să apară. Bineînțeles, nimeni nu i se adresă. Știau că el avea să le vorbească.

După ce veniră toți, Ender se apropie de ei și-i privi pe rînd.

– A fost un început bun, spuse el și toți se puseră pe răcnit și chiar începură să scandeze „Dra-gon! Dra-gon!", dar îi opri imediat. Dragonii s-au descurcat bine cu Iepurii, însă inamicul nu va fi întotdeauna așa de slab. Atacul plutonului C a fost atît de lent, încît orice armată mai bună v-ar fi lovit din flancuri înainte de-a ocupa o poziție ca lumea. Trebuia să vă fi împărțit și să fi înaintat din două direcții, ca să aveți un flanc protejat. A și E, ați ochit prost. Rezultatele indică media de o lovitură la doi soldați. Asta înseamnă că cele mai multe lovituri au fost reușite de soldații staționari, din apropiere. Nu putem continua așa – un inamic competent distruge un grup de asalt care nu are o acoperire bună din partea soldaților aflați la distanță.

Vreau ca toate plutoanele să exerseze tirul de la distanță pe ținte fixe și mobile. Pe rînd, jumătățile de plutoane vor deveni ținte. O să dezgheț costumele lovite la fiecare trei minute. Executarea!

– Vom avea și stele? întrebă Supă Fierbinte. Să avem pe ce ne sprijini brațul?

– Nu vreau să vă sprijiniți brațul cu pistol. Dacă vă tremură mîna, înghețați-vă cotul! Acum, dați-i drumul!

Șefii de plutoane organizară totul rapid și Ender trecu de la un grup la altul, oferind sugestii și ajutînd băieții care aveau probleme. Soldații știau de acum că el putea fi dur în felul cum discuta cu grupurile, însă cînd lucra cu un individ, era întotdeauna răbdător, explicînd de cîte ori era necesar, făcînd cu blîndețe observații, ascultînd întrebări, probleme și explicații. Însă nu rîdea niciodată cînd încercau să glumească cu el și în curînd încetară s-o mai facă. Era comandant în fiecare moment cînd lucrau laolaltă. Nu trebuia să le-o reamintească niciodată; pur și simplu, *era.*

Munciră toată ziua, cu gustul victoriei încă proaspăt, și ovaționară din nou cînd li se dădu liber cu o jumătate de oră mai devreme pentru prînz. Ender rămase cu șefii de plutoane pînă la ora mesei; discutară despre tacticile pe care le utilizaseră și evaluară comportarea fiecărui soldat. După aceea merse în odaia lui și se schimbă în uniformă. Avea să intre în popota comandanților cu o întîrziere de vreo zece minute. Exact cît dorise. Deoarece era prima lui victorie, nu știa cum arăta popota și n-avea habar ce trebuia să facă un comandant nou, totuși voia să intre ultimul, cînd se afișaseră deja rezultatele bătăliilor de dimineață. Acum, Armata Dragon n-avea să mai fie un nume obscur.

Nimeni nu-i remarcă apariția. Însă după ce cîțiva observară cît de mic era și-i zăriră dragonii de pe mîneci, îl priviră de-a dreptul curioși, iar atunci cînd își luă tava

cu mîncare și se așeză la o masă, în sală se făcu liniște. Ender începu să mănînce, meticulos și concentrat, prefăcîndu-se că nu observă că era în centrul atenției. Treptat, conversația și zgomotele din jur reîncepură și se putu relaxa îndeajuns ca să privească prin sală.

Un întreg perete era acoperit cu un panou de afișaj. Soldații cunoșteau palmaresul general al unei armate pe ultimii doi ani; aici însă clasamentele se făceau pentru fiecare comandant în parte. Un nou comandant nu putea moșteni punctajul obținut de predecesorul lui – era clasificat numai după propriile reușite.

Ender avea punctajul cel mai bun. Doar victorii, nici o înfrîngere, bineînțeles, dar și în celelalte categorii se detașase clar. Media soldaților proprii scoși din luptă, media inamicilor scoși din luptă, media timpului de obținere a victoriei – în toate clasamentele era pe primul loc.

Aproape terminase de mîncat, cînd cineva veni din spate și-l atinse pe umăr:

– Pot să iau loc ?

Ender nu trebui să întoarcă privirea ca să știe că era Blîndul Dink.

– Bună, Dink, spuse el. Așează-te !

– Băftosu' naibii de bășinos, chicoti Dink. Toți ne chinuim să ne dăm seama dacă rezultatele alea sînt un miracol sau o eroare.

– Un obicei, zise Ender.

– O victorie nu înseamnă un obicei, replică Dink. Nu fi trufaș ! Cînd ești nou, te pun să lupți cu diverși comandanți mai slabi.

– Carn Carby nu-i tocmai coada.

Era adevărat. Carby era pe la jumătatea clasamentului.

– E un tip bun, comentă Dink, ținînd cont că de-abia a început. E promițător. Tu nu ești promițător. Tu ești amenințător.

– Pe cine ameninţ? Vă dau mai puţină mîncare dacă înving eu? Mi se pare că tu mi-ai zis că nu-i decît un joc stupid şi că nimic nu contează.

Lui Dink nu-i plăcu să i se răspundă cu propriile cuvinte; nu în condiţiile acelea.

– Tu m-ai adus să joc cu ei. Dar cu tine nu mă joc, Ender. *Pe mine* n-o să mă baţi.

– Probabil că nu.

– Eu te-am învăţat.

– Tot ce ştiu, spuse Ender. Acum cînt după ureche.

– Felicitări!

– E bine să ştiu că am un prieten aici.

Însă nu mai era sigur că Dink îi rămăsese prieten. Tot aşa gîndea şi Dink. După cîteva fraze banale, se ridică de la masa lui.

Terminînd de mîncat, Ender privi în jur. Cîţiva comandanţi discutau în grupuleţe. Îl văzu pe Bonzo, care acum era unul dintre cei mai vîrstnici. Rose Năsosu' absolvise. Petra era cu un grup într-un colţ îndepărtat şi nu-i arunca nici o privire. Deoarece toţi îl priveau pe furiş în răstimpuri, inclusiv cei din grupul Petrei, Ender fu sigur că ea îl evita în mod intenţionat. „Asta-i problema cînd învingi chiar de la început", se gîndi. „Îţi pierzi prietenii. O să-i las cîteva săptămîni să se obişnuiască. Pînă la următoarea mea bătălie, lucrurile se vor potoli."

Carn Carby veni să-l felicite înainte de sfîrşitul mesei. Era din nou un gest amabil şi, spre deosebire de Dink, Carby nu părea viclean.

– În clipa de faţă sînt în dizgraţie, recunoscu el deschis. Nimeni nu mă crede cînd le spun că ai făcut chestii care nu s-au mai văzut pînă acum. Aşa că sper să baţi următoarea armată de să-i meargă fulgii. Ca să-mi faci o favoare.

– Ca favoare, da, încuviinţă Ender. Îţi mulţumesc că stai de vorbă cu mine.

– Cred că se comportă urît cu tine. De obicei, noii comandanți sînt aplaudați cînd intră prima dată în popotă. Însă, tot de obicei, un nou comandant a încasat cîteva bătăi pînă să ajungă aici. Eu am făcut-o acum o lună. Dacă cineva merită să fie aplaudat, acela ești tu. Dar asta-i viața. Mătură podeaua cu ei!

– O să încerc.

Carn Carby plecă și, mintal, Ender îl adăugă pe lista lui secretă de persoane care erau și ființe omenești.

În noaptea aceea, Ender dormi mai bine ca de obicei. Ba chiar dormi atît de bine, încît se trezi abia după ce se aprinseră luminile. Se deșteptă simțindu-se perfect, făcu o alergare ușoară pînă la duș și nu observă biletul de pe podea decît cînd se întoarse și începuse să-și îmbrace uniforma. Îl zări numai pentru că hîrtia fluturase în curentul de aer produs de mișcările lui. Ridică biletul și citi:

„PETRA ARKANIAN,
ARMATA PHOENIX, 7.00“

Era vechea lui armată, cea pe care o părăsise acum mai puțin de o lună, și îi cunoștea formațiile pe dinafară. Parțial, datorită influenței sale, era cea mai flexibilă armată, răspunzînd destul de rapid în fața unor situații noi. Ei aveau să fie cei mai capabili să se adapteze atacului fluid, lipsit de șabloane, al lui Ender. Profesorii erau deciși să-i facă viața palpitantă.

Ora 7.00 scria pe bilet și era deja 6.30. Probabil că unii băieți porniseră deja spre sala de mese. Ender azvîrli uniforma, înhăță costumul și într-un minut se afla în pragul dormitorului Dragonilor.

– Domnilor, rosti el, sper că ați învățat ceva ieri, deoarece astăzi o facem iarăși.

Abia după cîteva clipe, băieții își dădură seama că se referea la o bătălie, nu la antrenamente.

– Trebuie să fie o greșeală, spuseră ei. Nimeni, niciodată, n-a avut două bătălii două zile la rînd.

Ender îi întinse biletul lui Molo Musca, șeful plutonului A, care răcni imediat: „Costumele de luptă!" și începură să-și schimbe echipamentul.

– De ce nu ne-ai anunțat mai devreme? întrebă Supă Fierbinte.

Băiatul îi punea întrebări pe care nimeni altul nu îndrăznea să le rostească.

– M-am gîndit că aveți nevoie de un duș, răspunse Ender. Ieri, Iepurii au pretins că i-am bătut numai pentru că i-a dat gata mirosul.

Soldații care-l auziră chicotiră.

– N-ați găsit biletul pînă nu v-ați întors de la baie, așa-i?

Ender se uită să vadă cine vorbise. Era Bean, deja îmbrăcat în costumul de luptă, privindu-l insolent. „A sosit momentul să-ți plătești vechile umilințe, Bean?"

– Bineînțeles, pufni disprețuitor Ender. Nu-s atît de aproape de podea ca tine.

Alte rîsete. Bean se înroși de mînie.

– E clar că nu ne putem bizui pe vechiul regulament, continuă Ender. Așa că ar fi bine să vă așteptați la bătălii oricînd. Și frecvent. Nu pot spune că mă-ncîntă modul cum ne freacă, dar un lucru tot îmi place – că am o armată care poate face față!

După aceea, dacă le-ar fi cerut să-l urmeze pe lună fără costume spațiale, nici unul n-ar fi stat pe gînduri.

Petra nu era Carn Carby; avea o tactică mult mai flexibilă și răspundea prompt atacurilor iuți, imprevizibile ale Dragonilor. Drept urmare, la încheierea bătăliei, Ender avea trei băieți înghețați și nouă scoși din luptă. Petra nu fu amabilă nici la sfîrșit, cînd îi întinse mîna. Fulgerele din ochii ei păreau că spun: „Am fost prieteni și mă umilești în halul ăsta?"

Ender se prefăcu că nu-i observă mînia. După alte cîteva bătălii, fata avea să-și dea seama că marcase în dreptul lui mai multe lovituri decît avea s-o mai facă vreodată cineva. Iar Ender continua să învețe de la ea. În antrenamentele de azi, urma să-și învețe șefii de plutoane cum să contracareze capcanele Petrei. În curînd aveau să redevină prieteni. Spera.

La sfîrșitul săptămînii, Armata Dragon luptase șapte bătălii în șapte zile. Scorul era 7 victorii și 0 înfrîngeri. Ender nu înregistrase niciodată mai multe pierderi ca în bătălia cu Armata Phoenix, iar în două bătălii nu avusese nici măcar un singur soldat înghețat sau scos din luptă. Acum nimeni nu mai credea că ajunsese în fruntea clasamentelor printr-un noroc. Învinsese armate din cele mai bune la diferențe incredibile. Ceilalți comandanți nu-l mai puteau ignora. Cîțiva se așezau mereu la masa lui, încercînd să afle cum își învinsese ultimii adversari. Ender le spunea absolut totul, încrezător că puțini dintre ei aveau să știe cum să-și instruiască soldații și șefii de plutoane ca să imite ceea ce făceau băieții lui. În timp ce Ender discuta cu aceștia, grupuri mult mai largi se strîngeau în jurul învinșilor săi, străduindu-se să descopere cum putea fi înfrînt.

Erau și mulți care-l urau. Îl urau pentru că era mai mic, era sclipitor și pentru că victoriile lor păreau acum chinuite și lipsite de importanță. Ender le-o citi mai întîi pe chipuri, trecînd pe lîngă ei pe coridoare; apoi observă că unii băieți se mutau la altă masă dacă el se așeza la masa vecină; apoi coate, înghiontindu-l accidental în sala de jocuri, picioare care se împiedicau printre ale lui la intrarea și ieșirea din sala de gimnastică, scuipături și ghemotoace de hîrtie udă lovindu-l în spate, cînd alerga pe coridoare. Nu-l puteau învinge în sala de luptă și o știau – de aceea îl atacau acolo unde nu mai era un uriaș, ci un băiețel. Ender îi disprețuia, însă în adîncul inimii, atît de adînc încît n-o știa nici el, se temea de ei. Erau exact genul de răutăți pe

care le folosise întotdeauna Peter, și Ender începuse să se simtă prea mult ca acasă.

Totuși, erau neplăceri minore și Ender se autoconvinse să le accepte drept o formă de apreciere. Deja, celelalte armate începuseră să imite Dragonii. Acum, majoritatea soldaților atacau cu genunchii strînși sub ei, formațiunile nu mai erau rigide și tot mai mulți comandanți trimiteau plutoane în acțiuni de învăluire de-a lungul pereților. Nimeni nu sesizase încă organizarea în cinci plutoane a Dragonilor – ceea ce-i oferea lui Ender ușorul avantaj ca, atunci cînd adversarul se aștepta la acțiunile a patru unități, să-l poată surprinde cu a cincea.

Își învăța băieții tot ce știa despre tacticile din imponderabilitate. Dar de unde să învețe *el* lucruri noi?

Începu să frecventeze sala video, plină cu înregistrări despre Mazer Rackham și alți comandanți ai forțelor pămîntene din timpul Primei și Celei de A Doua Invazii. Ender înceta instrucția generală cu o oră mai devreme și-i lăsa pe șefii de plutoane să-și conducă propriile antrenamente; de obicei, organizau lupte între ei. El rămînea doar cîteva minute, apoi pleca să vizioneze vechile bătălii.

Majoritatea filmelor erau inutile. Muzică solemnă, prim-planuri de comandanți și soldați decorați, imagini neclare de luptători ocupînd baze ale gîndacilor. Totuși, ici-colo, găsi secvențe utile: nave, ca niște puncte luminoase manevrînd în bezna spațiului sau, și mai bine, display-urile tactice ale navelor, prezentînd întreaga bătălie. Pe video era greu să distingi toate cele trei dimensiuni, iar adesea scenele erau scurte și lipsite de explicații. Dar Ender începu să vadă cît de bine utilizau gîndacii traiectorii de zbor aparent aleatorii, pentru a crea confuzie, și cum se foloseau de retragerile false, ca să atragă navele FI în capcane. Unele bătălii fuseseră decupate într-o mulțime de scene, risipite prin mai multe filme; vizionîndu-le secvențial, băiatul izbuti să

reconstituie bătălii întregi. Observă acum amănunte pe care comentatorii oficiali nu le menţionau niciodată. Ei încercau permanent să trezească mîndrie faţă de realizările oamenilor şi ură faţă de gîndaci, însă Ender se întreba cum reuşise omenirea să învingă. Navele pămîntene erau lente; flotele răspundeau teribil de încet unor situaţii noi, în vreme ce gîndacii păreau că acţionează în unitate perfectă, adaptîndu-se instantaneu oricărei tactici.

Desigur, în Prima Invazie, navele terestre fuseseră absolut inadecvate unor înfruntări rapide, totuşi nici cele ale gîndacilor nu păreau mai bune; de abia în A Doua Invazie, navele şi armele deveniră iuţi şi neiertătoare.

Aşa încît, Ender învăţă strategia de la gîndaci, nu de la oameni. Se simţea ruşinat şi în acelaşi timp temător să înveţe de la ei, deoarece erau inamicii cei mai teribili: ucigaşi şi vrednici de tot dispreţul. Dar, în acelaşi timp, erau foarte buni în ceea ce făceau. Pînă la un punct... Se părea că întotdeauna urmează o singură strategie fundamentală: să adune cît mai multe nave în punctul-cheie al înfruntării.

Niciodată nu făceau nimic surprinzător, nimic care să pară sclipirea sau imbecilitatea unui ofiţer subordonat.

Disciplina părea foarte strictă.

În plus, exista o ciudăţenie. Se vorbea mult despre Mazer Rackham, însă nu putuse găsi decît extrem de puţine imagini ale bătăliei sale. Cîteva scene de la începutul ei, cu formaţiunea micuţă a lui Rackham părînd jalnică pe lîngă imensa putere a inamicilor. Gîndacii înfrînseseră deja principala flotă pămînteană, în afara sistemului planetar, în norul de comete, distrugînd primele nave şi ridiculizînd încercările strategice ale oamenilor; filmul acela era proiectat deseori pentru a trezi, iarăşi şi iarăşi, teroarea şi groaza stîrnite de victoria duşmanilor. După aceea, întîlniseră navele lui Mazer Rackham în vecinătatea lui Saturn, şi atunci...

Doar un cadru, filmat din crucișătorul lui Rackham, cu o navă inamică explodînd. Nimic mai mult. Multe imagini cu soldați pătrunzînd în navele gîndacilor. Filme întregi cu cadavrele gîndacilor dinăuntru. Dar nici o scenă de luptă directă, în afara celor din Prima Invazie. Ender se simțea frustrat de cenzurarea atît de evidentă. Elevii din Școala de Luptă puteau învăța multe de la Rackham, însă toate amănuntele victoriei sale lipseau. Tendința aceasta spre tăinuire nu le era de mare ajutor soldaților care trebuiau să repete succesul lui Rackham.

Bineînțeles, imediat ce se auzi că Ender Wiggin privea la nesfîrșit filmele din timpul războiului, sala video începu să se aglomereze. Majoritatea celor care veneau erau comandanți și urmăreau aceleași imagini pe care le solicita el, prefăcîndu-se că înțelegeau de ce le examina și ce învăța din ele. Ender nu explica nimic, niciodată. Chiar și atunci cînd rulase șapte scene ale aceleiași bătălii, însă luate din filme diferite, un singur băiat întrebase într-o doară:

– Unele sînt din aceeași luptă?

Ender se mulțumise să ridice din umeri, aparent nepăsător. În ultimul antrenament al celei de-a șaptea zile, la numai cîteva ore după ce Dragonii cîștigaseră a șaptea bătălie, maiorul Anderson intră în sala video. Îi întinse o foaie de hîrtie unuia dintre comandanții de acolo, apoi i se adresă lui Ender:

– Colonelul Graff te așteaptă la el imediat.

Ender se sculă și-l urmă pe Anderson prin coridoare. Maiorul deschidea ușile ce opreau accesul elevilor în sectorul ofițerilor; în cele din urmă, ajunseră în camera unde Graff stătea într-un scaun pivotant. Pîntecele său se revărsa acum peste ambele brațe ale scaunului, chiar cînd ținea spatele drept. Ender își răscoli amintirile. Graff nu i se păruse prea gras cînd îl întîlnise prima dată, cu patru ani în urmă. Timpul și tensiunea nervoasă nu-l crutau pe directorul Școlii de Luptă.

– Au trecut șapte zile de la prima ta bătălie, Ender, rosti Graff.

Băiatul nu răspunse.

– Și ai cîștigat șapte bătălii, cîte una pe zi.

Ender încuviință din cap.

– Iar scorurile sînt neobișnuit de mari.

Ender clipi.

– Care anume crezi că sînt atributele remarcabilului tău succes?

– Mi-ați dat o armată care face orice îmi pot imagina.

– Și ce anume ți-ai imaginat?

– Ne orientăm cu „josul" spre poarta dușmană și folosim pulpele drept paveze. Evităm formațiunile și ne păstrăm mobilitatea. Mă ajută și faptul că am cinci plutoane de opt, în loc de patru de zece. În plus, adversarii n-au găsit încă soluții eficiente ca să ne contracareze noutățile, de aceea îi batem cu aceleași vicleșuguri. Asta nu va mai ține mult.

– Deci nu te aștepți să continui cu victoriile.

– Nu cu aceleași trucuri.

Graff încuviință:

– Ia loc, Ender.

Ender și Anderson se așezară în același timp. Graff privi spre maior și acesta vorbi:

– În ce condiție se găsește armata ta, luptînd așa des?

– Acum toți sînt veterani.

– Dar cum se simt? Obosiți?

– Dacă sînt obosiți, n-o vor admite.

– Își păstrează agerimea și reflexele?

– Voi sînteți cei cu jocurile pe calculator care testează mințile oamenilor. *Voi* ar trebui să-mi spuneți.

– Știm ceea ce știm. Dorim însă să știm ce știi *tu.*

– Sînt soldați foarte buni, domnule maior. Sînt convins că au și ei limite, dar încă nu le-am atins. Unii dintre cei noi se descurcă mai greu, deoarece nu cunoșteau unele

tehnici fundamentale, dar se străduiesc din răsputeri și progresează. Ce vreți să spun: că au nevoie de odihnă? Bineînțeles că au! Le trebuie vreo două săptămîni de pauză. Lecțiile au fost abandonate, nimeni dintre noi nu mai ia note bune. Dar asta o știți și se pare că nu vă pasă, așa că de ce mi-ar păsa mie?

Graff și Anderson schimbară priviri.

– Ender, de ce studiezi filmele războaielor cu gîndacii?

– Ca să învăț strategie, bineînțeles.

– Filmele acelea au fost realizate în scop de propagandă. Toate scenele privind strategia noastră au fost scoase.

– Știu.

Cei doi bărbați se priviră din nou. Colonelul începu să bată darabana cu degetele pe masă.

– Nu mai joci jocul cu Țara din Povești, rosti el.

Ender nu răspunse.

– De ce nu-l mai joci?

– Pentru că am cîștigat.

– În jocul acela niciodată nu cîștigi *totul,* întotdeauna mai există ceva.

– Eu am cîștigat totul.

– Ender, noi dorim să te ajutăm să fii cît mai fericit posibil, dar dacă tu...

– Doriți să faceți din mine cel mai bun soldat posibil. Uitați-vă la rezultate. Comparați-le cu cele mai bune rezultate de pînă acum. Deocamdată faceți o treabă excelentă cu mine. Felicitări! Totuși, cînd mă veți pune să lupt împotriva unei armate *bune?*

Colțurile buzelor lui Graff se ridicară, și bărbatul se zgudui de un rîs înăbușit.

Anderson îi întinse lui Ender o bucată de hîrtie.

– Acum, rosti el.

„BONZO MADRID, ARMATA SALAMANDRĂ, 12.00."

– Asta înseamnă peste zece minute, spuse Ender. Armata mea își face dușul de după antrenament.

Graff surîse:

– Atunci ar fi cazul să te grăbești, băiete!

Ajunse la dormitorul armatei sale după cinci minute. Majoritatea se îmbrăcau după duș; unii plecaseră deja, la sala de jocuri sau la sala video, în așteptarea mesei. Trimise trei băieți să-i adune pe toți și-i puse să se echipeze cît mai rapid.

– N-avem timp, începu Ender. Pe Bonzo l-au anunțat acum douăzeci de minute și, pînă ajungem la poartă, ei vor fi înăuntru de cel puțin cinci minute.

Băieții erau furioși și protestau vehement în limbajul pe care evitau să-l folosească în prezența comandantului. „Ce dracu' ne fac? Au înnebunit, sau ce?"

– Nu vă mai bateți capul cu motivul; o s-avem timp să ne gîndim la noapte la asta. Sînteți obosiți?

– Am tras tare de tot la antrenamente, răspunse Molo Musca. Plus cafteala de dimineață, cu Nevăstuicile.

– Nimeni n-a avut două bătălii într-o zi! zise Tom Nebunu'.

– Și nimeni nu i-a bătut încă pe Dragoni, replică Ender pe același ton. Ăsta să fie marele moment al înfrîngerii?

Întrebarea lui fu răspunsul la toate lamentările. Mai întîi să cîștigăm și după aceea punem și întrebările.

Reveniseră cu toții în dormitor și cei mai mulți erau deja îmbrăcați.

– Marș! răcni Ender și porniră în fugă după el, unii echipîndu-se pe drum, pînă ajunseră la coridorul exterior al sălii de luptă. Majoritatea gîfîiau; semn că erau prea obosiți pentru această bătălie. Poarta era deja dezactivată. Înăuntru nu exista nici o stea. Sala era absolut goală și scăldată într-o lumină orbitoare. Nu aveai unde te ascunde, nici măcar în umbre.

– Hopa, făcu Tom Nebunu', nici ei n-au ieșit încă.

Ender ridică degetul la buze, cerîndu-le tăcere; poarta fiind deschisă, adversarul le putea auzi fiecare cuvînt. Indică apoi perimetrul ieșirii în sală, arătîndu-le că Salamandrele se aflau, fără îndoială, dispuse pe perete în jurul porții, unde nu puteau fi zărite, însă puteau îngheța pe oricine apărea.

Ender le făcu semn băieților să se retragă pe coridor. După aceea alese cîțiva dintre cei mai înalți, inclusiv pe Tom Nebunu', și-i puse să îngenuncheze, nu ghemuiți cu șezutul pe călcîie, ci drepți, formînd un L din trup. Îi înghetă. Armata îl privea în tăcere. Îl luă pe cel mai micuț soldat, Bean, îi dădu și arma lui Tom și-l așeză în spatele acestuia, pe picioarele lui înghețate. Apoi trase brațele lui Bean, fiecare ținînd o armă, pe sub umerii lui Tom.

Băieții înțeleseră. Tom era o pavăză, o navă spațială blindată, iar Bean se ascundea înăuntru. Desigur, nu era invulnerabil; totuși, avea să cîștige timp.

Ender numi alți doi băieți să-i propulseze pe Tom și Bean prin ușă, dar le făcu semn să aștepte. Parcurse întregul efectiv al armatei, împărțind-o rapid în grupuri de cîte patru – pavăză, un ochitor și doi propulsori. După aceea, cînd toți erau înghețați, înarmați, sau gata să azvîrle, le semnală propulsorilor să împingă cuplurile prin poartă, apoi să iasă și ei.

– Acum! răcni el.

Acționară imediat. Perechile pavăză-ochitor ieșiră două cîte două, cu spatele, așa încît pavăza să fie interpusă între ochitor și dușman. Salamandrele deschiseră imediat focul, însă, în general loviră în băiatul înghețat din față. Între timp, cu două arme și cu țintele expuse pe perete în jurul porții, ochitorii Dragoni se distrau. Era aproape imposibil să greșească. Iar cînd propulsorii ieșiră și ei, se ancorară pe același perete cu inamicii, deschizînd focul, încît adversarii nu mai știau în cine să tragă – în perechile care-i vînau de sus sau în cei aflați la nivelul lor. Pînă cînd Ender apucă să intre în sală, bătălia luase sfîrșit. Nu durase

nici măcar un minut. Dragonii aveau douăzeci de pierderi, înghețați ori scoși din luptă, și numai doisprezece băieți erau neatinși. Era cel mai slab rezultat al lor de pînă atunci, dar învinseseră.

Cînd maiorul Anderson ieși și-i întinse cîrligul, Ender nu-și putu ascunde mînia:

– Crezusem că ne veți opune unei armate de aceeași valoare cu noi, într-o luptă cinstită!

– Felicitări pentru victorie, comandante.

– Bean, strigă Ender, dacă ai fi comandat Salamandrele, ce-ai fi făcut?

Scos din luptă, dar nu complet înghețat, Bean răspunse din locul unde plutea, în preajma porții adverse:

– I-aș fi pus să se deplaseze permanent, aleator, în fața ieșirii. Niciodată nu rămîi nemișcat atunci cînd inamicul știe cu exactitate unde te afli.

– Dacă tot trișați, adăugă Ender, mai bine învățați cealaltă armată să trișeze inteligent!

– Îți sugerez să-ți aduni soldații, spuse Anderson.

Ender apăsă butonul prin care dezgheța ambele armate.

– Dragonii, liber! strigă el imediat. Nu voia să-i alinieze ca să accepte predarea Salamandrelor. Nu fusese o luptă cinstită, chiar dacă învinseseră – profesorii intenționaseră să piardă, și numai prostia lui Bonzo îi salvase. *Asta* nu reprezenta o glorie.

Abia cînd părăsi sala, își dădu seama că Bonzo n-avea să înțeleagă că el se înfuriase pe profesori. Onoarea spaniolă! Bonzo știa doar că fusese învins, deși condițiile erau de partea lui, că Ender îl pusese pe cel mai mic soldat al lui să declare în public ce ar fi trebuit să facă Salamandrele pentru a cîștiga; și că Ender nici măcar nu rămăsese să le accepte predarea demnă. Dacă pînă atunci Ender i-ar fi fost indiferent, acum ar fi început, cu siguranță, să-l urască; dar pentru că-l urîse dinainte, avea să fie scos din

minți de furie. „Bonzo a fost ultimul care m-a lovit“, se gîndi Ender. „Sînt sigur că n-a uitat asta.“

Nu uitase nici înfruntarea sîngeroasă din sala de antrenament, cînd băieții mai mari încercaseră să pună capăt ședințelor lui. Nu era singurul care n-o uitase. Atunci, ceilalți îi doriseră sîngele, acum Bonzo era însetat după el. Ender cîntări ideea de-a urma cursurile avansate de autoapărare; însă știa că timpul îi era prețios acum, cînd bătăliile puteau avea loc nu numai zilnic, ci de două ori în aceeași zi. „Va trebui să-mi asum riscurile. Profesorii m-au împins aici– tot ei mă pot feri.“

Bean se trînti complet epuizat pe pat; jumătate din băieți dormeau deja, deși mai erau cincisprezece minute pînă la stingere. Fără chef, scoase pupitrul din dulap și-l porni. A doua zi avea lucrare la geometrie și era rușinos de nepregătit. La cinci ani îl citise pe Euclid și reușise întotdeauna să rezolve problemele, dacă avea timp suficient la dispoziție, însă lucrarea de mîine era contra cronometru, deci n-avea vreme să cumpănească. Trebuia să cunoască tema, dar n-o studiase. Probabil că n-avea să reușească, însă azi învinseseră de două ori și de aceea se simțea minunat.

Uită imediat de geometrie în clipa cînd cuplă pupitrul. Pe perimetrul acestuia circula un mesaj:

„IMEDIAT LA MINE. ENDER“.

Era 21.50, cu zece minute înainte de stingere. Cînd trimisese Ender mesajul? Era, totuși, bine să nu-l ignore. Poate că dimineață avea să urmeze altă bătălie – gîndul îi înmuie picioarele – și, dacă Ender voia să discute ceva cu el, nu ar fi avut răgaz. Coborî din pat și merse fără chef spre cabina comandantului. Ciocăni.

– Intră, rosti Ender.

– Acum ți-am văzut mesajul.
– Bine.
– E aproape stingerea.
– O să te conduc înapoi, dacă ți-e frică de întuneric.
– Nu... dar nu știam dacă aveai habar cît e ora...
– Știu întotdeauna cît e ora.

Bean suspină în gînd. Mereu era așa! Orice discuție dintre el și Ender se transforma într-o ceartă. Detesta situația. Recunoștea geniul comandantului și-l stima. Totuși, de ce Ender nu vedea nimic bun și în persoana lui?

– Bean, ții minte discuția de acum patru săptămîni? Cînd mi-ai cerut să te fac șef de pluton?
– Da.
– De atunci, am numit cinci șefi de pluton și cinci secunzi. Nici unul dintre ei n-ai fost tu. Ender ridică din sprîncene. Am fost corect în alegerile respective?
– Da.
– Spune-mi atunci ce-ai făcut în cele opt bătălii.
– Azi a fost prima dată cînd am fost scos din luptă, dar calculatorul trecuse deja în dreptul meu unsprezece ținte atinse. Niciodată n-am coborît sub cinci ținte lovite într-o bătălie. În plus, am dus la bun sfîrșit toate misiunile primite.
– De ce te-au făcut soldat așa de tînăr, Bean?
– Nu mai tînăr decît ai fost tu.
– Dar *de ce?*
– Nu știu.
– Ba știi și o știu și eu.
– Am încercat să ghicesc, dar nu sînt decît ipoteze. Tu ești... foarte bun. Ei știau asta și te-au împins...
– Spune-mi *de ce*, Bean!
– Pentru că au nevoie de noi, de-aia. Băiatul se așeză pe dușumea, cu ochii țintă la picioarele lui Ender. Pentru că au nevoie de cineva care să-i bată pe gîndaci. Asta-i singurul lucru care-i interesează.

– Este important că știi asta, Bean. Majoritatea băieților din școală cred că jocul contează *în sine,* dar nu-i așa. Singurul lui merit este că ajută la găsirea puștilor care ar putea deveni comandanți adevărați, în războiul adevărat. Dar în privința jocului, îl distrug. Asta fac. Distrug jocul!

– Curios... Eu credeam că noi sîntem cei vizați.

– Primul joc cu nouă săptămîni mai devreme decît ar fi trebuit... Cîte un joc zilnic... Și acum, două într-o zi. Bean, nu știu ce fac profesorii, dar armata mea a obosit și obosesc și eu, iar lor nu le pasă cîtuși de puțin de regulament. Am cerut calculatorului toate rezultatele de la înființarea școlii. Pînă acum n-a mai existat nimeni care să distrugă atîția inamici, păstrîndu-și un număr așa mare de soldați neatinși.

– Tu ești cel mai bun, Ender.

Ender clătină din cap:

– Poate... Dar nu întîmplător am căpătat soldații pe care i-am căpătat. Din ciclul întîi și refuzați de alte armate, dar, după ce i-am pus laolaltă, soldatul meu cel mai slab poate fi șef de pluton în orice armată. La început m-au ajutat, dar acum au întors armele împotriva mea. Bean, vor să ne înfrîngă.

– Pe tine nu te pot înfrînge.

– S-ar putea să ai o surpriză.

Ender trase adînc aer în piept, brusc, de parcă simțise un junghi de durere sau se sufocase. Bean îl privi și înțelese că imposibilul se întîmpla. În loc să-l ironizeze, Ender Wiggin i se destăinuia. Nu mult. Puțin. Era, totuși, uman și lui Bean i se permise s-o vadă.

– Poate că tu vei avea o surpriză, replică puștiul.

– Există o limită în privința numărului de idei noi și inteligente pe care le pot inventa zilnic. Va apărea cineva care mă va ataca într-un mod la care nu m-am gîndit și mă va surprinde.

– Și ce se poate întîmpla? O să pierzi un joc...

– Da. Ăsta-i lucrul cel mai rău care se poate întîmpla. Nu-mi pot permite să pierd *nici un* joc. Deoarece, dacă pierd chiar și *unul*...

Nu termină propoziția, și nici Bean nu-i ceru s-o facă.

– Am nevoie să fii isteț, Bean. Am nevoie de tine să te gîndești la soluții pentru problemele de care nu ne-am ciocnit încă. Vreau să încerci lucruri pe care nu le-a încercat nimeni, niciodată, deoarece sînt absolut prostești.

– De ce tocmai eu?

– Pentru că, deși în Armata Dragon există soldați mai buni decît tine – nu mulți, dar există –, nimeni nu poate gîndi mai repede și mai bine decît o faci tu.

Bean nu-i răspunse. Amîndoi știau că era adevărat.

Ender îi arătă pupitrul său. Pe el figurau douăsprezece nume. Două-trei din fiecare pluton.

– Alege cinci nume, zise el. Cîte unul din fiecare pluton. Vor forma o echipă specială, antrenată de tine. Dar numai în cadrul unor ședințe suplimentare. Discută cu mine despre ceea ce vrei să-i înveți. Nu pierde prea mult timp cu un singur lucru. În majoritatea timpului, tu și echipa ta veți face parte din armata obișnuită, din plutoanele voastre. Cu excepția momentelor cînd am nevoie de voi. Cînd trebuie făcut ceva ce numai voi puteți face.

– Nu-i nici un veteran, remarcă Bean.

– După ultima săptămînă, toți sînteți veterani. Îți dai seama că în clasamentul realizărilor personale, cei patruzeci de Dragoni sînt în primele cincizeci de locuri? Că primele șaptesprezece locuri sînt ocupate de soldații noștri?

– Și dacă nu-mi vine nici o idee?

– Atunci m-am înșelat în privința ta.

– Nu te-ai înșelat, rînji Bean.

Luminile se stinseră.

– Poți găsi singur drumul de întoarcere?

– Probabil că nu.

– Atunci rămîi aici. Dacă asculți foarte atent, o poți auzi pe zîna cea bună venind noaptea și lăsîndu-ne surpriza pentru mîine.

– Crezi că ne vor da altă bătălie?

Ender nu răspunse. Bean îl auzi urcîndu-se în pat. Se ridică de pe podea și făcu la fel. Înainte de-a adormi, răsuci pe toate părțile cîteva idei noi. Ender ar fi fost încîntat – toate erau absolut prostești.

12

BONZO

– Vă rog să luați loc, domnule general Pace. Am înțeles că ați venit la mine cu o chestiune foarte importantă.

– În condiții obișnuite, colonele Graff, nu intenționez să mă amestec în organizarea internă a Școlii de Luptă. Autonomia vă este garantată și, în ciuda diferenței de rang existente între noi, știu că pot doar să ofer sfaturi, nu să-ți ordon să treci la acțiune.

– Acțiune?

– Nu face pe naivul, colonele! Americanii sînt iscusiți în a se preface inocenți, totuși eu nu mă las înșelat. Știi de ce mă aflu aici.

– Ah! Deci Dap a trimis un raport?

– Dap are o atitudine... paternală față de elevii școlii. El consideră că ignorarea unei situații potențial letale constituie mai mult decît o neglijență – se apropie de posibilitatea unui complot în scopul de-a provoca moartea sau rănirea gravă a unuia dintre elevi.

– Domnule general, aceasta e o școală pentru copii. Pretextul mi se pare nefundamentat pentru prezența șefului poliției militare FI.

– Colonele, numele lui Ender Wiggin a ajuns pînă la Statul Major. A ajuns chiar și la urechile mele. Mi-a fost descris, cu modestie, ca fiind singura noastră speranță de victorie în momentul declanșării invaziei. Dacă viața sau integritatea lui corporală sînt în pericol, nu mi se pare exagerat ca poliția militară să se preocupe de protecția băiatului. Crezi altceva?

– Lua-v-ar dracu' pe Dap și pe dumneavoastră, domnule, știu foarte bine ceea ce fac!

– Chiar așa?

– Mai bine decît oricare altul.

– Asta-i de la sine înțeles, deoarece nimeni altul n-are nici cea mai vagă idee ce faci. Cunoști faptul că, de opt zile, un grup de „copii" plănuiesc să-l încolțească pe Ender Wiggin pentru a-l pedepsi. Se mai știe că unii membri ai acestui grup, în special Bonito de Madrid, cunoscut sub porecla Bonzo, nu vor ezita să folosească violența extremă în această „pedepsire". Așadar, Ender Wiggin, o speranță mondială de o inestimabilă valoare, are toate șansele de-a sfîrși cu creierii întinși pe pereții școlii dumitale. Deși avertizat asupra pericolului, intenționezi să faci exact...

– Nimic.

– Înțelegi atunci de ce ne-ai atras atenția?

– Ender Wiggin a mai fost în asemenea situații. Pe Pămînt, în ziua cînd i-a fost scos monitorul, apoi ulterior, cînd un grup de băieți mai mari...

– N-am venit aici înainte de a cerceta trecutul. Ender Wiggin l-a jignit pe Bonzo Madrid cu mult peste ce poate îndura băiatul. Iar dumneata nu ai o poliție militară care să intervină în cazul unui conflict. Este inadmisibil!

– Cînd Ender Wiggin va conduce flotele noastre, cînd va trebui să ia decizii care să ne aducă victoria sau distrugerea, va exista o poliție militară care să-l salveze dacă situația îi scapă de sub control?

– Nu văd legătura.

– Evident. Totuși, legătura există. Ender Wiggin trebuie să știe că, indiferent ce s-ar întîmpla, nici un adult nu va interveni, niciodată, în ajutorul lui. Trebuie să creadă și trebuie să fie convins că poate face doar ceea ce au gîndit el sau ceilalți copii. Dacă nu crede asta, atunci nu va da niciodată măsura deplină a capacităților sale.

– N-o va da nici dacă va fi mort sau infirm pe viață.

– Nu se va întîmpla așa ceva.

– De ce nu-l promovezi pe Bonzo în ciclul următor? A împlinit vîrsta necesară.

– Pentru că Ender știe că Bonzo plănuiește să-l ucidă. Dacă îl avansăm pe Bonzo înainte de termen, va înțelege că am făcut-o ca să-l salvăm. Nu-i nici o noutate că nu-i un comandant atît de bun ca să fie promovat pentru meritele lui.

– Dar ceilalți băieți? Îi lași să-l ajute?

– Vom vedea ce-o să se întîmple. Aceasta e prima, ultima și singura mea hotărîre.

– Dumnezeu să te-ajute dacă greșești!

– Dumnezeu să ne-ajute pe toți dacă greșesc.

– Dacă greșești, te bag în tribunalul militar! O să mă ocup personal de condamnarea ta.

– Mi se pare cinstit. Dar, dacă se întîmplă să am dreptate, nu uitați să-mi dați un maldăr de decorații.

– Pentru ce?

– Pentru că v-am oprit să interveniți.

Ender stătea într-un colț al sălii, cu brațul trecut printr-un inel, privindu-l pe Bean care se antrena cu echipa lui. Cu o zi în urmă, exersaseră atacurile fără arme, dezarmîndu-i pe inamici cu picioarele. El îi ajutase cu cîteva procedee învățate la cursul de autoapărare. Multe detalii trebuiau adaptate, deoarece cursul acela se desfășurase în

condiții de gravitație, totuși inerția în timpul zborului putea fi utilizată împotriva adversarului și în imponderabilitate.

Azi însă, Bean avea o jucărie nouă. Era un monofilar, unul dintre cablurile subțiri, aproape invizibile, folosite în construcțiile spațiale pentru ancorarea obiectelor. Monofilarele puteau fi lungi de kilometri. Al lui Bean depășea în lungime perimetrul sălii, dar așa cum îl purta, înfășurat în jurul taliei, era imposibil de văzut. Băiatul și-l trase peste cap și-i întinse unul dintre capete unui băiat, instruindu-l:

– Bagă-l printr-un inel și înfășoară-l de cîteva ori.

Îl trase după aceea cu el, oprindu-se pe peretele opus. Aprecie însă că nu era prea util ca obstacol. Deși aproape invizibil, un singur fir nu constituia o piedică serioasă în calea unui inamic care-l putea depăși pe deasupra sau pe dedesubt. Apoi avu ideea să-l folosească pentru a-și schimba direcția deplasării în timpul zborului. Își legă un capăt în jurul pieptului, lăsîndu-l pe celălalt prins de inelul din perete, se îndepărtă cîțiva metri și se lansă. Cînd monofilarul se desfășură complet, îi schimbă brusc direcția, purtîndu-l într-un arc de cerc care-l izbi violent de perete.

Urlă o dată și încă o dată. Abia după cîteva clipe, Ender pricepu că nu striga de durere.

– Ai văzut ce rapid m-am dus? Ai văzut cum am schimbat direcția?

În curînd, toți Dragonii se opriră ca să-l privească pe Bean exersînd cu firul. Schimbările de direcție erau uluitoare, mai ales cînd nu știai că există o coardă de legătură. Cînd folosea monofilarul ca să ocolească o stea, pe măsură ce firul se înfășura în jurul ei, căpăta viteze pe care nimeni nu le crezuse posibile.

La 21.40, Ender opri antrenamentele de seară. Obosiți, dar încîntați pentru că asistaseră la ceva nou, soldații plecară la dormitor. Ender mergea printre ei, fără să vorbească, mulțumindu-se să-i asculte. Erau extenuați; de

peste patru săptămîni susțineau bătălii zilnice, adesea în situații care îi solicitau la maximum. Dar erau mîndri, fericiți, legați sufletește, nu pierduseră niciodată și învățaseră să se bizuie unul pe celălalt. Se încredeau în camarazii lor, care aveau să lupte bine și fără rețineri; se încredeau în șefii lor, care știau să nu le irosească eforturile. Și, nu în ultimul rînd, se încredeau în Ender, care avea să-i pregătească pentru orice s-ar fi putut întîmpla.

Mergînd pe coridoare, Ender observă cîțiva băieți mai mari aparent adînciți în discuții pe holurile laterale; unii treceau chiar pe lîngă ei, deplasîndu-se încet în direcția opusă. Treptat, i se păru o coincidență cam mare ca atîția să poarte uniformele Salamandrelor, iar cei cu alte uniforme să aparțină unor armate ai căror comandanți îl urau pe el. Cîțiva îl priviră, apoi își feriră repede ochii; alții erau încordați, anormal de nervoși, deși se prefăceau relaxați. „Ce-o să fac dacă ne atacă aici, pe coridor? Băieții mei sînt mici și complet neinstruiți în luptă în condiții de gravitație. Cînd vor învăța?"

– Hei, Ender! strigă cineva.

Se opri și se întoarse. Era Petra.

– Putem sta de vorbă?

Băiatul înțelese într-o clipă că, dacă se oprea să discute, soldații lui aveau să-l depășească și rămînea singur pe coridor.

– Vorbim în timp ce mergem, răspunse el.

– Doar două clipe!

Ender se răsuci și porni mai departe. O auzi pe Petra alergînd ca să-l ajungă.

– Bine, vorbim în timp ce mergem.

Cînd fata se apropie de el, se încordă. Oare făcea parte dintre cei care-l urau îndeajuns pentru a-i face rău?

– Un prieten de-ai tăi m-a rugat să te previn. Niște băieți vor să te ucidă.

– Ce surpriză! făcu Ender.

Cîțiva dintre soldații săi păruseră că ciulesc urechile. Urzelile împotriva comandantului lor reprezentau noutăți interesante.

– Ender, te avertizez că o s-o facă! Zicea că o plănuiesc încă de cînd ai devenit comandant.

– Vrei să zici de cînd am bătut Salamandrele.

– Să știi că și eu te-am urît după ce m-ai învins.

– N-am zis că dau vina pe cineva.

– Așa-i. Mi-a zis să te iau deoparte și să te previn să fii atent mîine, pentru că...

– Petra, dacă într-adevăr m-ai lua deoparte acum, pe coridor, sînt cel puțin zece băieți care m-ar ataca. Să nu-mi spui că nu i-ai observat!

– N-am observat, se înroși fata. Cum te poți gîndi la așa ceva? Nu știi care-ți sînt prietenii?

Își făcu loc printre Dragoni, se îndepărtă de el și dispăru urcînd o scăriță către o punte superioară.

– I-adevărat? întrebă Tom Nebunu'.

– Ce să fie adevărat?

Ender cercetă cu privirea dormitorul și strigă spre doi băieți care se luaseră la harță.

– Că unii dintre cei mari vor să te-omoare?

– Vorbe, făcu Ender. Știa însă că Petra aflase ceva, iar cele văzute pe drumul de întoarcere de la sală nu fuseseră doar imaginația lui.

– Or fi vorbe, da-n seara asta șefii de plutoane te escortează pînă în cameră.

– Complet inutil.

– N-ai decît să rîzi de noi. Ne ești dator.

– Nu vă datorez nimic! Ar fi fost un prost să-i refuze: Faceți ce vreți!

Se întoarse și plecă. Șefii de plutoane alergară în jurul lui.

Unul i-o luă înainte și deschise ușa. Inspectară camera, îl siliră pe Ender să le promită că avea să se încuie și plecară cu puțin înainte de stingere.

Pe pupitrul lui pîlpîia un mesaj.

„NU FI SINGUR. NICIODATĂ.
– DINK“

Ender surîse. Dink rămăsese prietenul lui. „Nu te teme. N-o să-mi facă nimic. Am armata mea.“

Dar în întuneric nu mai avea armata. În noaptea aceea îl visă pe Stilson și văzu cît de mic era la cei numai șase ani și cît de ridicol în postura de tip dur. Cu toate acestea, în vis, Stilson și prietenii săi îl legară fedeleș și-i făcură tot ceea ce-i făcuse el lui Stilson în realitate. Iar după aceea, Ender se zări pe el, bolborosind ca un cretin, chinuindu-se să-și comande armata, însă nici unul dintre cuvintele lui nu se putea înțelege.

Se trezi în beznă și se sperie. Apoi se liniști, amintindu-și că profesorii îl apreciau, altfel n-ar fi exercitat atîta presiune asupra lui; n-ar fi permis să pățească ceva, oricum nimic rău. Probabil că atunci cînd băieții mari îl atacaseră în sala de antrenament, cu ani în urmă, în preajmă existaseră profesori, așteptînd să vadă ce urma să se întîmple; dacă situația s-ar fi înrăutățit, ar fi intrat și ar fi oprit totul. „Probabil că puteam sta locului, fără să fac nimic, și ei ar fi avut grijă să scap nevătămat. Mă vor cravașa cît vor putea în joc, dar în afara lui o să mă apere.“

Liniștit, adormi la loc, pînă cînd ușa se deschise neauzit și războiul de dimineață fu lăsat pe podea, unde avea să-l găsească.

Cîștigară, bineînțeles, dar greu; avură nevoie de patruzeci și cinci de minute să-i vîneze pe toți inamicii printr-o sală plină cu un labirint de stele. I-au avut adversari pe Bursucii lui Pol Slattery, care se bătuseră cu disperare. În

plus, jocul avea un element nou – cînd loveai un adversar, sau îl scoteai din luptă, el redevenea activ după cinci minute, așa cum se întîmpla la antrenamente. Dar dacă era complet înghețat, înceta să mai constituie un pericol. Procesul nu era însă valabil și pentru Dragoni. Tom Nebunu' pricepuse ce se întîmpla, atunci cînd fusese atacat din spate de către soldați pe care-i crezuse anihilați. La sfîrșitul bătăliei, Slattery îi scutură mîna lui Ender și-i spuse:

– Mă bucur c-ai învins. Dacă te voi bate vreodată, Ender, vreau s-o fac cinstit.

– Ia tot ce ți se dă, replicase Ender. Dacă ai un atu cît de mic asupra adversarului, nu sta pe gînduri.

– N-am stat, zîmbise Slattery. Atîta doar că nu-mi pierd mintea nici înainte, nici după bătălii.

Jocul durase așa de mult, încît dejunul se terminase. Ender își privi soldații transpirați și obosiți, adunați pe coridor, și le spuse:

– Azi ați știut totul. Nu mai facem antrenamente. Odihniți-vă. Distrați-vă. Dați vreun examen.

Erau atît de vlăguiți, încît nici măcar nu ovaționară, rîseră sau zîmbiră; intrară în dormitor și se dezbrăcară.

S-ar fi antrenat, dacă Ender le-ar fi cerut-o, însă se apropiau de capătul puterilor și absența unei mese constituia o nedreptate în plus.

Ender intenționase să meargă direct la duș, dar și el era obosit. Se întinse pe pat fără să-și scoată costumul și se trezi înaintea prînzului. Nu reușise să afle mai mult despre gîndaci în cursul dimineții. Îi mai rămăsese timp să se spele, să mănînce și să se ducă la ore.

Își scoase costumul de luptă, care era îmbibat de transpirație. I se făcu frig și simți o durere în încheieturi. „N-ar fi trebuit să dorm în mijlocul zilei. Încep să mă-nmoi. Mă ajunge oboseala. Nu-mi pot permite s-o las să mă dărîme!“

De aceea porni în alergare pînă la sala de gimnastică și se strădui să escaladeze frînghia de trei ori înainte de-a merge la baie. Nu se gîndi că absența lui din popotă avea să fie observată și că, făcînd duș la amiază, cînd soldații lui înfulecau prima masă a zilei, avea să rămînă absolut singur.

Nici cînd îi auzi intrînd în sala de baie, nu-i băgă în seamă. Lăsase apa să-i șiroiască pe cap și corp; zgomotele înăbușite ale pașilor de-abia se distingeau. „S-a terminat prînzul", își spuse. Începu să se săpunească. Poate că cineva terminase antrenamentele mai tîrziu.

Sau poate că nu... Se răsuci. Erau șapte, rezemați de chiuvetele metalice sau stînd lîngă dușuri, cu ochii la el. Bonzo era cel mai în față. Mulți rînjeau, cu mila disprețuitoare a vînătorului față de victima încolțită. Bonzo însă nu zîmbea.

– Salut, făcu Ender.

Nu-i răspunse nimeni.

Opri dușul, deși nu-și clătise tot săpunul de pe el, și se întinse după prosop. Nu se mai afla la locul lui. Îl ținea unul dintre băieți. Era Bernard. Mai lipseau Stilson și Peter, ca tabloul să fie complet. Ar fi avut nevoie de surîsul lui Peter; precum și de imbecilitatea lui Stilson.

Înțelese că dispariția prosopului constituia prima farsă. Nimic nu l-ar fi făcut să pară mai vulnerabil decît o goană în pielea goală pentru a-l recupera. Asta doreau: să-l umilească, să-l îngenuncheze. N-avea să le facă jocul. Refuza să se simtă slab, pentru că era ud, înfrigurat și gol. Se întoarse să-i privească, cu spatele drept și brațele pe lîngă corp. Îl fixa cu privirea pe Bonzo.

– Deschiderea îți aparține, rosti el.

– Ăsta nu-i un joc, vorbi Bernard. Ne-am săturat de tine, Ender. Azi închei școala. Te congelăm!

Ender nu-l privi. Deși tăcea, Bonzo era cel care îi dorea moartea. Ceilalți veniseră numai pentru distracție,

neștiind nici ei pînă unde să împingă lucrurile. Bonzo însă știa foarte bine.

– Bonzo, rosti încet Ender. Tatăl tău ar fi mîndru de tine.

Băiatul se încordă.

– Ar fi mîndru să te vadă acum, însoțit de șase prieteni, venind să-l bateți pe un puști mai mic decît tine, dezbrăcat și ud leoarcă. „Ce onoare!" ar spune el.

– N-a venit nimeni să se bată cu tine, interveni Bernard. Am venit să te convingem să joci jocurile cinstit. Poate să mai și pierzi din cînd în cînd...

Ceilalți rîseră, dar Bonzo nu rîse; și nici Ender.

– Fii mîndru, Bonito, frumosule! Te poți duce acasă și să-i spui tatălui tău: „Da, l-am bătut pe Ender Wiggin, care nici nu împlinise zece ani, iar eu aveam treisprezece. Și n-aveam decît șase prieteni care să mă ajute, dar am reușit în cele din urmă să-l învingem, deși era gol, ud și singur... Ender Wiggin este atît de *periculos* și *înspăimîntător*, încît era cît pe-aci să venim două sute".

– Gura, Wiggin! mormăi unul dintre băieți.

– N-am venit aici să-l ascultăm pe pici vorbind, zise altul.

– Ba tăceți voi, rosti Bonzo. Gura și la o parte! Începu să-și scoată uniforma. Gol, și ud, și singur, Ender, ca să fim egali. Nu-i vina mea că-s mai solid ca tine. Tu ești un asemenea geniu încît o să te gîndești la ceva care să egaleze șansele. Se întoarse către ceilalți: Păziți ușa! Să nu intre nimeni!

Sala de baie nu era mare, iar de peste tot răsăreau ajutaje și armături. Fusese lansată gata construită, ca un satelit de orbită joasă, ticsită cu echipament de circulare și reciclare a apei; proiectarea avusese grijă să nu existe nici un spațiu nefolosit. Tactica celor doi adversari era evidentă. Să-l izbească pe celălalt de țevile care ieșeau din pereți, pînă cînd îl scotea din luptă.

Văzînd poziția adoptată de Bonzo, Ender simți un fior. Și Bonzo urmase cursurile de autoapărare. Probabil chiar mai recent decît el. Avea superioritatea alonjei, era mai puternic și plin de ură. N-avea să fie milos. „O să-mi caute capul", se gîndi Ender. „Va încerca, în primul rînd, să-mi afecteze creierul. Și, dacă lupta va fi lungă, va cîștiga. Forța lui mă poate învinge. Dacă vreau să ies teafăr de aici, trebuie să cîștig rapid și definitiv." Putea simți iarăși felul oribil în care cedaseră oasele lui Stilson. „Acum însă va trosni trupul meu, dacă nu-l zdrobesc eu primul."

Se retrase un pas, răsuci dușul spre plafon și deschise apa fierbinte. Aproape imediat, aburul începu să se ridice. Porni următorul duș, și pe următorul.

– Nu mi-e frică de apa fierbinte, șopti Bonzo.

Însă Ender nu voia apa fierbinte, ci căldura. Corpul său era încă acoperit de săpun, iar transpirația îl înmuiase și-i făcuse pielea mai lunecoasă decît s-ar fi așteptat Bonzo.

Brusc, dinspre ușă se auzi o voce:

– Opriți!

Pentru o clipă, Ender crezu că era un profesor, dar era doar Blîndul Dink. Prietenii lui Bonzo îl prinseră la ușă și-l ținură.

– Termină, Bonzo! răcni Dink. Nu-i face rău!

– De ce? întrebă Bonzo și pentru prima dată surîse.

„Aha, se gîndi Ender, îi place ca un altul să recunoască faptul că *el* e stăpîn pe situație, că *el* deține puterea."

– Pentru că-i cel mai bun, de-aia! Care altul îi poate-nvinge pe gîndaci? Asta contează, idiotule, gîndacii!

Bonzo nu mai zîmbi. Acela era lucrul pe care-l ura cel mai mult la Ender, faptul că puștiul era cu adevărat important pentru alți oameni, iar el, Bonzo, nu era. „M-ai omorît cu vorbele astea, Dink! Bonzo nu vrea s-audă că eu aș putea salva lumea."

„Unde sînt profesorii ?" se întrebă Ender. „Nu-și dau seama că primul contact dintre noi poate însemna sfîrșitul luptei ? Asta nu-i ca bătaia din sala de antrenamente, unde nu exista posibilitatea unei răniri fatale. Aici există gravitație, iar podeaua și pereții sînt duri și cu excrescențe metalice. Opriți-o acum, sau niciodată!"

– Dacă-l atingi, ești de partea gîndacilor! zbieră Dink. Ești un trădător, dacă-l atingi, și meriți să mori!

Îl izbiră cu ceafa de ușă. Și Dink amuți.

Aburul dușurilor reducea vizibilitatea și sudoarea șiroia pe trupul lui Ender. „Acum, înainte ca săpunul să se scurgă de pe mine. Acum, cît sînt destul de lunecos ca să nu pot fi apucat."

Se retrase încă un pas, lăsînd ca frica pe care o simțea să i se citească pe chip.

– Bonzo, nu mă lovi, spuse el. Te rog!

Era ceea ce așteptase celălalt, recunoașterea faptului că el era mai puternic. Pentru alți băieți ar fi putut să fie suficient că Ender cedase; pentru Bonzo însă era doar un semn că victoria lui era sigură. Îndoi piciorul ca și cum ar fi vrut să-l izbească, dar în ultima clipă preschimbă lovitura într-un salt. Ender îl văzu deplasîndu-și centrul de greutate și se ghemui, pentru ca Bonzo să fie dezechilibrat cînd avea să încerce să-l înșface și să-l împingă.

Coastele lui Bonzo se loviră de obrazul său, iar palmele băiatului îi loviră spinarea, încercînd să-l prindă. Ender se răsuci și mîinile lui Bonzo lunecară. Într-o clipă, Ender se întorsese complet, deși se găsea în continuare între brațele celuilalt. În acest moment, mișcarea clasică ar fi fost să înalțe călcîiul, lovind testiculele adversarului. Pentru a fi eficientă, lovitura trebuia să fie extrem de precisă, iar Bonzo se aștepta la ea. Se ridica deja pe vîrfuri, retrăgînd șoldurile pentru a-și proteja regiunea sensibilă dintre picioare. Fără să-l vadă, Ender știu că mișcarea avea să-i coboare fața, apropiind-o

de ceafa lui; așa că, în loc să lovească cu piciorul, țîșni brusc în sus și spre spate, cu toată forța unui soldat propulsîndu-se de pe perete, și izbi cu capul în obrazul celuilalt.

Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Bonzo împleticindu-se cu nasul însîngerat, icnind de surpriză și de durere. În clipa aceea știu că putea părăsi sala, punînd capăt luptei. Așa cum scăpase și din sala de antrenamente după ce făcuse să curgă sîngele. Însă asta însemna că bătaia avea să se repete. O dată și încă o dată pînă la epuizarea motivației. Iar unicul mod de a încheia definitiv socotelile era să-l bată pe Bonzo așa de rău, încît teama acestuia să fie mai puternică decît ura.

De aceea, se lăsă pe spate, rezemîndu-se de peretele din spatele lui, se împinse cu brațele și sări cu picioarele înainte. Tălpile sale loviră pieptul și stomacul lui Bonzo. Făcînd o tumbă în aer, Ender ateriză în patru labe; se răsuci pe spate, lunecă pe sub Bonzo, iar de data aceasta lovitura lui în testiculele adversarului fu precisă și puternică.

Bonzo nu răcni de durere. Nu reacționă deloc, doar trupul i se ridică puțin în aer. Apoi se prăbuși, se întoarse pe o parte și căzu cu brațele deschise sub picăturile de apă fierbinte ale unui duș. Nu se clinti cîtuși de puțin ca să scape de acolo.

– Dumnezeule! strigă cineva.

Prietenii lui Bonzo săriră să oprească apa. Ender se sculă încet în picioare. Cineva îi azvîrli prosopul. Era Dink.

– Hai de aici, îi zise acesta.

Îl conduse pe Ender afară. În urma lor auziră pașii grei ai unor adulți coborînd pe o scară. Veneau profesorii... Personalul medical... Ca să îngrijească rănile inamicului lui Ender. Unde fuseseră înainte de luptă, cînd ar fi putut opri orice suferință?

Acum Ender era sigur. Pentru el nu exista ajutor. Indiferent cu ce s-ar fi confruntat, acum și-n vecii vecilor, nimeni n-avea să-i sară în ajutor. Poate că, într-adevăr, Peter era o

lepădătură, însă avusese dreptate, avusese întotdeauna dreptate; singura putere importantă este puterea de-a provoca suferință, puterea de-a ucide și de-a distruge, pentru că, dacă nu poți ucide, atunci ești permanent atacat de cei care o pot face și nimic și nimeni nu te va mai salva vreodată.

Dink îl însoți pînă în camera lui și-l obligă să se întindă pe pat.

– Te doare pe undeva? îl întrebă.

Ender scutură din cap.

– L-ai făcut praf. Cînd a sărit pe tine, am crezut c-o să te bată ușor. Dar l-ai făcut praf! Dacă ar mai fi rămas în picioare, l-ai fi omorît.

– El voia să mă omoare cu adevărat.

– Știu. Îl cunosc. Nimeni nu urăște ca Bonzo. Dar n-o s-o mai facă. Dacă nu-l congelează pentru asta, trimițîndu-l pe Pămînt, n-o să te mai privească niciodată în ochi. Nici pe tine și nici pe altul. Era cu douăzeci de centimetri mai înalt decît tine și l-ai lăsat ca pe un cretin, cu gura căscată și saliva curgînd.

Ender vedea însă doar privirea lui Bonzo cînd îl lovise între picioare. O privire goală și fixă... Era deja terminat atunci. Deja inconștient. Ținea ochii deschiși, dar nu gîndea și nici nu se mișca – purta expresia aceea inertă și imbecilă; o expresie teribilă – „așa cum arăta și Stilson cînd l-am terminat".

– Însă îl vor congela, continuă Dink. Toți știu că el a început. I-am văzut ridicîndu-se și plecînd din popotă. Mi-au trebuit vreo două secunde să-mi dau seama că nici tu nu erai acolo, apoi încă un minut ca să aflu unde ești. Ți-am spus să nu rămîi singur!

– Scuză-mă.

– E clar c-o să-l congeleze. Scandalagiu... Marea lui onoare...

Atunci, spre surprinderea lui Dink, Ender începu să plîngă. Întins pe spate, leoarcă de transpirație, căuta să-și

înăbuşe suspinele, cu lacrimile izvorînd de sub pleoapele strînse şi dispărînd în picăturile de apă de pe obraji.

– Ce s-a-ntîmplat?

– N-am vrut să-l rănesc! hohoti Ender. De ce nu m-a lăsat în pace?!

Auzi uşa deschizîndu-se uşor, apoi închizîndu-se. Ştiu imediat că era convocarea la bătălie. Deschise ochii, aşteptîndu-se să zărească penumbrele dimineţii, înainte de ora 6.00. Luminile erau însă aprinse. El era gol, iar cînd se mişcă, simţi aşternutul ud. Ochii îi erau umflaţi şi-l dureau de atîta plîns. Privi ceasul pupitrului. 18.20. „E aceeaşi zi! Azi am purtat deja o bătălie, am avut chiar două – blestemaţii ştiu prin ce am trecut şi tot nu se lasă!“

„WILLIAM BEE, ARMATA GRIFON, TALO MOMOE, ARMATA TIGRU, 19.00.“

Se aşeză pe marginea patului. Biletul îi tremura în mînă. „Nu pot s-o fac“, rosti în gînd. După aceea cu glas tare:

– Nu pot s-o fac!

Se sculă, istovit, şi-şi căută costumul de luptă. Apoi îşi aminti... Îl pusese în curăţător, cînd plecase la duş. Era tot acolo.

Ieşi din cameră cu hîrtia în mînă. Cina se sfîrşise şi pe coridor erau puţini băieţi, însă nu-i vorbi nimeni, doar îl priviră, poate impresionaţi de cele întîmplate la amiază în sala de baie, sau poate din cauza expresiei teribile de pe chipul său. Majoritatea Dragonilor erau în dormitor.

– Salut, Ender! Avem antrenament diseară?

Îi întinse hîrtia lui Supă Fierbinte.

– Blestemaţii, mîrîi acesta. Două deodată?

– Două armate?!? răcni Tom Nebunu'.

– O să se-mpiedice între ei, zise Bean.

– Trebuie să mă schimb, rosti Ender. Adunați-i și pregătiți-i. Ne-ntîlnim acolo, la poartă.

Ieși din dormitor. În urma lui se înălță vacarmul glasurilor. Îl auzi pe Tom Nebunu' zbierînd:

– Două-armate de căcat! O să-i facem arșice!

Sala de baie era pustie, totul fusese curățat. Nici o picătură din sîngele scurs din nasul lui Bonzo. Dispăruse totul. Aici nu se întîmplase nimic rău, niciodată.

Ender intră sub un duș și se frecă, curățînd sudoarea luptei și lăsînd-o să curgă în canal. „A dispărut orice urmă, atît doar că totul e reciclat și mîine dimineață vom bea apa-sîngele lui Bonzo. Nu mai este aici, însă rămîne sîngele lui, sîngele lui și sudoarea mea, pierdute în prostia lor, sau în cruzimea lor."

Se uscă, se îmbrăcă în costumul de luptă și porni spre sală. Armata îl aștepta pe coridor; poarta nu fusese încă deschisă. Îl priviră tăcuți, apropiindu-se de cîmpul de forță cenușiu și opac. Aflaseră, desigur, despre bătaia de la dușuri; marcați de această întîmplare, dar și de propria epuizare după înfruntarea de dimineață, deveniseră tăcuți și, treptat, mai înspăimîntați de faptul că urmau să se lupte cu două armate în același timp.

„Sînt în stare de orice numai să mă înfrîngă", își spuse Ender. „Nu le pasă chiar dacă modifică regulile, numai să mă-nfrîngă. Ei bine, m-am săturat de joc! Nici un joc nu face cît sîngele lui Bonzo, înroșind apa de pe gresia băii. Congelați-mă, trimiteți-mă acasă, nu mai vreau să joc!"

Poarta deveni transparentă. La numai trei metri în fața ei existau patru stele lipite între ele, blocînd complet cîmpul vizual.

Două armate nu erau de-ajuns. Voiau să-l facă să-și desfășoare forțele orbește.

– Bean, rosti Ender, ia-ți băieții și spune-mi ce-i dincolo de stele.

Bean luă colacul de monofilar, își petrecu un capăt în jurul pieptului, îi întinse celălalt capăt unui băiat din echipa lui și ieși ușor prin ușă. Echipa îl urmă imediat. Exersaseră de multe ori operațiunea aceasta și avură nevoie de numai cîteva secunde ca să se instaleze îndărătul stelelor. Bean se propulsă cu viteză într-o linie aproape paralelă cu peretele porții; cînd atinse peretele perpendicular, își făcu vînt din nou și țîșni drept spre inamic. Punctele de lumină de pe perete dovedeau că se trăgea în el. Pe măsură ce coarda fu oprită, pe rînd, de muchiile formațiunii stelare, curba descrisă de el deveni tot mai strînsă, iar direcția i se schimbă; era o țintă imposibil de nimerit. Echipa îl prinse imediat ce ocoli stelele prin cealaltă parte. Își mișcă brațele și picioarele, pentru ca să arate că nu fusese lovit nicăieri.

Ender trecu prin poartă.

– E penumbră, raportă Bean, totuși destulă lumină ca să nu-i poți depista după fosforescența costumelor. Cum nu se poate mai rău! De la stele și pînă la poarta lor nu-i nici un obstacol. În jurul porții, au un pătrat din opt stele. N-am văzut pe nimeni; toți erau pitiți înapoia stelelor. Stau acolo și ne așteaptă.

Parcă auzindu-l pe Bean, inamicii începură să strige:

– Hei!

– Ne e foame, veniți să ne dați păpică!

– Aveți fundurile late!

– Aveți funduri de Dragoni!

Ender își simțea creierul amorțit. Era stupid! N-avea nici o șansă; era obligat să atace un adversar adăpostit și de două ori mai numeros.

– Într-un război adevărat, orice camarad cu o fărîmă de creier s-ar retrage ca să-și salveze armata.

– Ce dracu'! făcu Bean. E doar un joc.

– A-ncetat să mai fie un joc; atunci cînd au încălcat regulile.

– Atunci, încalcă-le și tu!

– Bine, rînji Ender. De ce nu? Ia să vedem cum reacționează înaintea unei formațiuni.

– O formațiune! exclamă Bean nevenindu-i să creadă. Niciodată n-am exersat așa ceva!

– Mai avem încă o tură pînă cînd ar trebui, în condiții normale, să se încheie perioada de pregătire. Ar fi timpul să învățăm și niște formațiuni. Poate fi util...

Făcu din degete un A și-l ridică spre ușă. Plutonul apăru imediat și Ender începu să-i aranjeze înapoia stelelor. Trei metri nu reprezentau suficient spațiu de manevră, și băieții erau speriați și derutați, de aceea trecură mai mult de cinci minute pînă să priceapă despre ce era vorba.

Tigrii și Grifonii se mulțumeau să-i întărîte batjocorindu-i, în vreme ce comandanții lor nu se înțelegeau între ei dacă n-ar fi fost mai bine să-i atace pe Dragoni, cîtă vreme rămîneau în spatele stelelor. Momoe era pentru atac: „Sîntem de două ori mai mulți." În vreme ce Bee argumenta: „Dacă stăm pe loc, nu putem pierde; dacă ieșim, o să inventeze imediat ceva ca să ne bată".

Rămaseră locului pînă cînd, în cele din urmă, în lumina slabă, zăriră o formă masivă alunecînd din spatele stelelor adverse. Își păstră configurația, deși se opri brusc din mișcarea ei laterală și se lansă exact către centrul celor opt stele, unde așteptau optzeci și doi de soldați.

– Hopa-hopa! făcu un Grifon. Au o formație!

– Probabil c-au construit-o în astea cinci minute, comentă Momoe. Dacă i-am fi atacat atunci, i-am fi putut distruge.

– Las-o moartă, Momoe! șopti Bee. Ai văzut cum a zburat tipul ăla! A ocolit fără s-atingă nici un perete. Poate că au toți cîrlige, te-ai gîndit la asta? Oricum, e clar c-au ceva nou.

Formația era ciudată. Un pătrat din trupuri strîns lipite între ele, în față, alcătuind un zid. Îndărătul lui, un cilindru, lung de doi băieți și cu circumferința de șase băieți,

cu membrele întinse și înghețate, așa încît n-ar fi putut să se țină unul de celălalt. Totuși, se mențineau laolaltă, de parcă ar fi fost legați – așa cum și erau, de fapt.

Din interiorul formațiunii, Dragonii trăgeau cu maximă precizie, obligîndu-i pe inamici să nu scoată capul din spatele stelelor.

– Rahatu-ăla-i deschis la spate, zise Bee. Putem cădea în urma lor...

– Lasă vorba și fă-o! se răsti Momoe.

Apoi li se adresă băieților săi, comandîndu-le să se lanseze către pereți și să ricoșeze înapoia adversarilor.

În agitația provocată de lansarea lor, în vreme ce Grifonii rămăseseră lipiți de stele, formațiunea Dragonilor se despică în două, sub apăsarea băieților dinăuntru; aproape imediat, cele două fragmente își inversară sensul zborului, revenind spre poarta Dragonilor. Cei mai mulți Grifoni traseră în ele și în Dragonii ce le însoțeau; Tigrii îi atacară pe supraviețuitori din spate.

Totuși, ceva părea în neregulă. William Bee se gîndi pentru o clipă și înțelese ce anume era. Formațiunile acelea nu-și puteau schimba direcția cu 180° în timpul zborului, decît dacă erau împinse de *altceva* care se deplasa în direcție opusă; iar dacă acel altceva reușise să împingă masa a douăzeci de soldați, însemna că avea o viteză *mare.*

Atunci îi și zări: șase Dragoni lîngă poarta lui. După luminițele de pe costume, se vedea că trei dintre ei erau scoși din luptă, iar doi atinși; unul singur era nevătămat. Nici un pericol. Bee ținti calm înspre ei, apăsă pe trăgaci și...

Nu se întîmplă nimic.

Luminile se aprinseră.

Jocul se terminase!

Deși privea chiar într-acolo, Bee avu nevoie de cîteva clipe să priceapă ce se petrecuse. Patru Dragoni apăsau cu căștile pe colțurile porții, iar al cincilea tocmai trecuse

prin ea. Efectuaseră ritualul învingătorilor. Erau nimiciți, de-abia reușiseră să scoată din luptă cîțiva inamici, dar avuseseră îndrăzneala să efectueze ritualul și să încheie jocul chiar sub nasul dușmanilor.

Abia atunci înțelese Bee că, potrivit regulamentului, Armata Dragon nu numai că încheiase jocul, ci îl și cîștigase. La urma urmei, indiferent ce s-ar fi întîmplat, nu erai confirmat ca învingător dacă nu aveai destui soldați neînghețați care să atingă colțurile porții și să treacă prin ea, în coridorul adversarilor, în felul acesta se putea afirma că ritualul final era *chiar* victoria. Cu siguranță, porțile sălilor de luptă așa știau.

Poarta profesorilor se deschise și în sală intră maiorul Anderson.

– Ender! strigă el privind în jur.

Unul dintre Dragonii înghețați încercă să-i răspundă, dar maxilarele îi erau imobilizate de casca devenită rigidă. Anderson se apropie și-l dezgheță.

Ender zîmbea.

– V-am învins din nou, domnule, rosti el.

– Prostii, Ender, răspunse calm Anderson. Te-ai luptat cu Grifonii și cu Tigrii.

– Chiar așa prost mă credeți?

– După această manevră, strigă Anderson, regulamentul se modifică. Pentru a deschide poarta, e necesar ca toți soldații inamicului să fie scoși din luptă sau înghețați!

– Oricum, nu ținea decît prima dată, murmură Ender.

Maiorul îi întinse cîrligul. Ender dezgheță toți soldații din sală. La dracu' cu protocolul! La dracu' cu toate!

– Hei! strigă el cînd Anderson se îndepărtă. Ce va fi data viitoare? Armata mea într-o cușcă, fără arme, împotriva tuturor armatelor din școală? Ce-ar fi să egalăm nițel șansele?

Se auzi un murmur de încuviințare din partea celorlalți băieți, nu numai dinspre Dragoni. Maiorul nici măcar nu se întoarse.

– Ender, dacă tu ești de cealaltă parte, șansele n-o să fie egale indiferent care ar fi condițiile!

– Așa-i! răcniră băieții.

Mulți rîseră. Talo Momoe începu să bată din palme.

– En-der Wig-gin! răcni el.

Toți începură să aplaude și să scandeze.

Ender trecu prin poarta inamică. Soldații lui îl urmară. Scandările lor îl însoțiră pe coridoare.

– Diseară facem antrenament? întrebă Tom Nebunu'.

Ender clătină din cap.

– Mîine dimineață?

– Nu.

– Atunci cînd?

– În ce mă privește, niciodată.

Auzi murmurele în urma lui.

– Hei, asta nu-i cinstit! zise un băiat. Nu-i vina noastră că profesorii strică jocul. Nu te poți opri să ne-nveți pentru că...

– Nu-mi mai pasă de joc! răcni Ender și izbi cu palma în perete.

Vocea lui răsună pe coridoare. Băieți din alte armate ieșiră la uși.

– Înțelegeți? vorbi el încet în tăcerea care se lăsase. Și șopti: Jocul s-a terminat.

Porni singur spre camera lui. Ar fi vrut să se întindă, dar nu putu, deoarece era ud. Își amintea tot ce se întîmplase azi și în furia lui smulse păturile, salteaua și le azvîrli pe coridor. După aceea mototoli o uniformă ca să-i slujească drept pernă și se trînti pe plasa din sîrmă întinsă pe cadrul metalic al patului. Nu era deloc confortabil, însă lui Ender nu-i păsa într-atît încît să se scoale.

Se așezase de numai cîteva minute, cînd cineva ciocăni la ușă.

– Pleacă, rosti el încet.

Cel care bătea nu-l auzi sau îl ignoră. În cele din urmă, îi spuse să intre.

Era Bean.

– Șterge-o, Bean!

Băiatul încuviință din cap, dar rămase locului. Își privea bocancii. Ender fu gata să urle la el, să-l înjure, să-l facă să plece. Văzu însă cît de istovit arăta piciul, cocîrjat de epuizare și cu ochii încercănați de nesomn; cu toate acestea, pielea îi era moale și strălucitoare, pielea unui copil, obrajii rotunzi și membrele subțiri. Încă nu împlinise opt ani. Nu conta, era excepțional, și pasionat, și bun. Era un copil. Era *tînăr.*

„Nu, nu-i așa“, își spuse Ender. „Mic, da. Însă a trecut printr-o bătălie cu o întreagă armată depinzînd de el și de soldații pe care i-a condus, s-a comportat minunat și am învins. Aici nu mai e vorba de tinerețe. Nici de copilărie.“

Considerînd tăcerea drept o aprobare de-a rămîne, Bean înaintă un pas. Abia atunci, Ender îi observă hîrtia din mînă.

– Ești transferat? întrebă el.

Era uluit, dar glasul i se auzi plat, lipsit de interes.

– La Iepuri.

Ender încuviință: „Bineînțeles. Era evident. Dacă nu pot fi învins, îmi iau armata“.

– Carn Carby e un tip bun, zise el. Sper c-o să-ți recunoască valoarea.

– Carn Carby a absolvit azi. A primit ordinul în timpul bătăliei noastre.

– Și acum cine-i comandantul Iepurilor?

– Eu, desfăcu brațele, neajutorat, puștiul.

Ender privi tavanul și încuviință iarăși.

– Bineînțeles. La urma urmei, n-ai decît cu patru ani sub vîrsta regulamentară.

– Nu-i de rîs. Nu știu ce se-ntîmplă aici. Toate schimbările din joc... Și-acum, asta! Nu sînt singurul avansat, să știi. Au absolvit jumătate din comandanți și au promovat o mulțime dintre ai noștri să comande armatele alea.

– Pe cine-au mai transferat?

– Păi... pe toți șefii de plutoane și secunzii lor.

– Sigur că da. Dacă au decis să-mi distrugă armata, mi-o decimează. Sînt foarte meticuloși în tot ceea ce fac.

– Tot tu o să-nvingi, Ender. O știm cu toții. Tom Nebunu' a zis: „Adică trebuie să mă gîndesc cum să-i bat pe Dragoni?" Toți știu că ești cel mai bun! Nu te pot dărîma, indiferent ce-ar...

– Au făcut-o deja.

– Nu, Ender, nu te pot...

– Bean, nu-mi mai pasă de jocul lor. N-o să-l mai joc niciodată. S-a terminat cu antrenamentele. S-a terminat cu bătăliile. N-au decît să-și lase bilețelele pe podea; eu nu mă mai duc! Am decis asta înainte de-a intra în sală, azi. De aceea v-am pus s-atacați poarta. Nu credeam că voi reuși, dar nu-mi păsa. Voiam o ieșire spectaculoasă.

– Să-l fi văzut pe Bee. Pur și simplu nu reușea să priceapă cum pierduse, deși mai aveai numai șapte băieți care-și puteau mișca degetele de la picioare, iar el avea doar trei care n-o puteau face.

– De ce să vreau să-l văd pe Bee? De ce să vreau să bat pe cineva? Ender își apăsă palmele pe ochi: Bean, azi i-am făcut rău lui Bonzo. L-am lovit rău de tot.

– O merita!

– L-am lovit și l-am pus jos. Parcă era mort, așa rămăsese. Și tot l-am mai lovit.

Bean nu spuse nimic.

– Voiam doar să fiu sigur că n-o să-mi mai facă niciodată vreun rău.

– N-o să-ți facă. L-au trimis acasă.

– Deja?

– Profesorii nu spun multe; n-au spus niciodată. Înștiințarea oficială spune că a absolvit, dar în dreptul destinației – știi tu, școala tactică, auxiliar, precomandă, navigație – scrie numai Cartagena, Spania. Acolo locuiește el.

– Mă bucur că l-au absolvit.

– Ce dracu', Ender, noi ne bucurăm c-a dispărut! Dacă am fi știut ce-ți face, l-am fi mierlit pe loc. E adevărat c-a sărit cu toată gașca pe tine?

– Nu. A fost doar el și cu mine. A luptat cu onoare. „Dacă n-ar fi fost onoarea lui, m-ar fi bătut cu toții. Atunci m-ar fi putut omorî. Simțul onoarei lui mi-a salvat viața." Eu n-am luptat cinstit, adăugă Ender. M-am bătut ca să cîștig.

Puștiul rîse:

– Și-ai făcut-o! L-ai șutat de pe orbită.

O ciocănitură la ușă. Înainte ca Ender să poată răspunde, ușa se deschise. Băiatul se așteptase la alți soldați de-ai săi. Era însă maiorul Anderson. În urma lui intră colonelul Graff.

– Ender Wiggin, rosti Graff.

– Da, domnule.

– Comportamentul tău azi în sală a reprezentat un act de indisciplină care nu dorim să se repete.

– Da, domnule.

Bean se simți furios; nu considera că Ender merita muștruluit.

– Sosise momentul să se spună unui profesor ce simțim noi despre ceea ce faceți!

Adulții îl ignorară. Anderson îi întinse lui Ender o hîrtie. O coală de dimensiuni normale, nu unul dintre bilețelele folosite pentru ordinele interne în Școala de Luptă; era un întreg set de dispoziții. Bean știu ce însemna. Un ordin de transfer.

– Absolvirea? întrebă el. Ender încuviință. De ce-au întîrziat atîta? N-ai decît doi-trei ani sub vîrsta minimă. Știi deja să umbli, să vorbești și să te-mbraci singur. Ce le-a mai rămas să te-nvețe?

.Ender clătină din cap:

– Știi doar că jocul a luat sfîrșit. Împături coala: Nu-i deloc devreme. Îmi pot anunța armata?

– Nu mai e timp, răspunse Graff. Naveta pleacă peste douăzeci de minute. În plus, e preferabil să nu mai vorbești cu nimeni după primirea ordinului de transfer. Despărțirea este mai ușoară.

– Pentru ei sau pentru voi? întrebă Ender.

Nu așteptă răspuns. Se răsuci iute spre Bean, îl prinse de mînă pentru o clipă, apoi porni către ușă.

– Stai așa, strigă puștiul. Unde te duci? La Tactică? Navigație? Auxiliare?

– La Școala de Comandă, răspunse Ender.

– *Pre*-comandă?

– Comandă, repetă băiatul și ieși.

Anderson îl urmă îndeaproape. Bean îl prinse de mîneca pe Graff:

– Dar nimeni n-ajunge la Școala de Comandă înainte de șaisprezece ani!

Colonelul îi îndepărtă mîna și ieși, închizînd ușa.

Bean rămase singur în cameră, încercînd să înțeleagă ce însemnau toate astea. Nimeni nu intra în Școala de Comandă fără trei ani de pre-comandă în Școala Tactică sau Auxiliară. De fapt, nimeni nu părăsea Școala de Luptă fără un stagiu de cel puțin șase ani, și Ender făcuse doar patru.

„Sistemul se năruie. Clar! Fie că cineva de sus a luat-o razna, fie că s-a întîmplat ceva rău cu războiul, cu adevăratul război, cel cu gîndacii. Altfel de ce ar fi de acord să distrugă sistemul de antrenamente, să distrugă jocul, așa cum o fac? De ce ar pune un pici ca mine la comanda unei armate?"

Bean se gîndi la toate astea în timp ce mergea pe coridoare, spre patul său. Luminile se stinseră exact cînd ajunse. Se dezbrăcă pe întuneric, bîjbîind ca să-și pună hainele într-un dulap pe care nu-l putea zări. Se simțea îngrozitor. La început, crezu că-i era teamă să conducă o armată, dar nu acesta era motivul. Știa că avea să fie un comandant bun. Simțea că ar fi vrut să plîngă. Nu mai plînsese din primele zile de la venirea aici, cînd îl copleșise dorul de casă. Încercă să definească senzația aceea care-i punea un nod în gît și-l făcea să suspine înăbușit, indiferent cît s-ar fi străduit s-o alunge. Se mușcă de palmă ca s-o oprească, ca s-o înlocuiască cu durere. Nu reuși. N-avea să-l mai revadă niciodată pe Ender. Odată identificată cauza, senzația putea fi controlată. Se întinse pe spate și se sili să parcurgă rutina relaxării, pînă simți că-i trece plînsul. Apoi alunecă în somn. Mîna lui era în apropierea gurii. Zăcea pe pernă, ezitantă, de parcă Bean nu se putea decide dacă să-și roadă unghiile sau să-și sugă degetul. Fruntea îi era încruntată și asudată. Respira ușor și întretăiat. Era un soldat, și dacă cineva l-ar fi întrebat ce dorea să fie cînd o să ajungă mare, n-ar fi știut ce însemna asta.

Cînd intră în navetă, Ender observă pentru prima oară că gradele de pe uniforma maiorului Anderson se schimbaseră.

– Da, rosti Graff, acum e colonel. De fapt, din această după-amiază, maiorul Anderson a devenit șeful Școlii de Luptă. Eu am căpătat alte însărcinări.

Ender nu întrebă care anume.

Graff se așeză într-un fotoliu în fața lui și-și prinse centura. Mai era un singur pasager: un individ tăcut, în haine civile, care fusese prezentat drept generalul Pace. Avea doar o geantă, la fel ca Ender. Cumva, băiatul se simțea liniștit și mulțumit că nici Graff nu avea bagaje.

În timpul călătoriei, Ender vorbi o singură dată:

– De ce mergem pe Pămînt? întrebase el. Credeam că Școala de Comandă e în centura de asteroizi.

– Așa-i, încuviințase Graff, însă Școala de Luptă n-are docuri pentru nave interplanetare. Așa încît ai căpătat o scurtă permisie.

Băiatul voi să întrebe dacă asta însemna că-și putea vizita familia. Dar deodată, gîndul că ar fi fost posibil îl sperie, și nu mai întrebă. Închise ochii și încercă să doarmă. În spatele lui, generalul Pace îl studia; în ce scop, nu putea bănui.

Cînd aterizară în Florida, era o după-amiază toridă de vară. Ender fusese atîta vreme lipsit de soare, încît lumina aproape îl orbi. Miji ochii, strănută și își dori să revină într-o incintă. Totul era îndepărtat și plat; solul, lipsit de curba ascendentă a podelelor din Școala de Luptă, părea gata să se prăbușească. Ender avea permanent senzația că se află în vîrful unui pisc. Reala forță gravitațională se simțea altfel; își tîrșîia picioarele cînd umbla. Ura Pămîntul. Voia să se întoarcă acasă, înapoi la Școala de Luptă, singurul loc din univers căruia îi aparținea.

– Arestat!?

– Este un act firesc, nu? Generalul Pace este șeful poliției militare, iar în Școala de Luptă a avut loc un deces.

– N-am fost înștiințat dacă colonelul Graff a fost avansat ori trimis înaintea tribunalului militar. Doar că e transferat și trebuie să raporteze Amiralului.

– E un semn bun sau rău?

– Cine știe? Pe de o parte, Ender Wiggin a supraviețuit și a depășit un prag; a absolvit într-o manieră excepțională – în privința asta trebuie să recunoști meritul bătrînului Graff. Pe de altă parte, se pune problema celui de-al patrulea pasager din navetă. Cel din sicriu.

– Al doilea deces din istoria școlii. Cel puțin de data asta n-a fost o sinucidere.

– Prin ce-i mai bună o crimă, maior Imbu?

– N-a fost o crimă, domnule colonel. Avem înregistrări video din nouă unghiuri. Nimeni nu-l poate învinui pe Ender.

– Dar poate fi învinuit Graff. Oricum, s-a terminat; civilii pot răscoli arhivele și pot hotărî cum ar fi fost mai bine. Să ne decoreze dacă ei cred că am procedat corect, să ne ia pensiile și să ne bage la-nchisoare dacă vor decide că am greșit. Cel puțin au avut bunul-simț să nu-i spună lui Ender că băiatul a murit...

– Nu-i prima oară...

– Mda, nici despre Stilson nu i-au zis.

– Puștiul mă sperie.

– Ender Wiggin nu-i un ucigaș! Pur și simplu, el învinge... total. Dacă-i vorba de speriat, să se sperie gîndacii!

– Aproape că ți-e milă de ei, cînd știi că-l vor înfrunta.

– Singurul pentru care mi-e milă este chiar Ender. Dar nu îndeajuns ca să le sugerez s-o lase mai moale. Am obținut acces la rapoartele primite de Graff. Chestiile legate de mișcările flotei... pînă acum dormisem fără vise!

– Am intrat în criză de timp?

– N-ar fi trebuit s-aduc vorba despre asta. Sînt date secrete.

– Știu.

– Să zicem doar atît: nu l-au adus deloc devreme la Școala de Comandă. Poate chiar cu doi ani prea tîrziu.

13

VALENTINE

– Copii?

– Frate și soră. S-au ascuns în rețea sub cinci identități succesive... scriind pentru companii care le plăteau timpii de acces, chestii de-astea... A durat al dracului de mult pînă i-am descoperit.

– Ce ascund?

– Pot fi mai multe lucruri. Secretul cel mai important este însă vîrsta lor. Băiatul are paisprezece ani, fata – doisprezece.

– Care este Demostene?

– Fata. Cea de doisprezece ani.

– Scuză-mă! Nu cred că-i amuzant, dar nu m-am putut abține să nu rîd. Cînd mă gîndesc cîte griji ne făceam, cum ne-am chinuit să-i convingem pe ruși să nu-l ia pe Demostene în serios, pentru că-l avem pe Locke drept dovadă că nu toți americanii sînt demenți iubitori de război. Frate și soră, la pubertate...

– Iar numele lor de familie este Wiggin.

– Ah! O coincidență?

– Acel Wiggin e un terț. Ei sînt unu și doi.

– Excelent! Rușii n-o vor crede niciodată...

– Că Demostene și Locke nu se găsesc sub controlul nostru, ca Wiggin.

– Să fie oare o conspirație ? Îi manipulează cineva ?

– N-am reușit să depistăm nici un contact între ei și un adult care să-i dirijeze.

– Asta nu înseamnă că cineva n-ar fi putut inventa o metodă pe care să n-o poți depista. E greu de crezut că doi copii...

– Am discutat și cu colonelul Graff, când a sosit de la Școala de Luptă. El consideră că nimic din ce-au făcut acești copii nu le depășește posibilitățile. Practic, capacitățile lor sînt identice cu ale lui... Wiggin. Numai temperamentele diferă. L-a surprins însă orientarea celor două personaje. În mod clar, Demostene e fata, însă Graff spunea că ea a fost respinsă de la Școala de Luptă pentru că era prea pașnică, prea conciliantă și, mai ales, prea empatică.

– N-aduce deloc cu Demostene...

– Pe când băiatul are sufletul unui șacal.

– Nu cumva tocmai Locke a fost recent apreciat drept „singura minte cu adevărat deschisă a Americii" ?

– E greu de înțeles ce se întîmplă de fapt. Totuși, Graff a recomandat, și sînt de acord cu el, să-i lăsăm în pace. Să nu-i demascăm. Să nu raportăm nimic oficial, doar că s-a constatat că Locke și Demostene nu au legături cu străinătatea și nici cu vreo grupare din interior, exceptîndu-le pe cele recunoscute public în rețele.

– Altfel zis, să-i declarăm curați.

– Știu că Demostene pare periculos, parțial tocmai pentru că el sau ea – are un număr așa mare de admiratori. Mie însă mi se pare semnificativ faptul că cel mai ambițios dintre ei a ales personajul moderat și înțelept. Nu uita că ei nu fac altceva decît să scrie. Au influență, dar n-au putere.

– Experiența mea mă învață că influența înseamnă putere.

– Dacă vreodată vor depăși măsura, îi putem demasca extrem de ușor.

– Numai în următorii cîțiva ani. Cu cît așteptăm mai mult, ei vor înainta în vîrstă și va fi mai puțin șocant cînd se va afla cine sînt de fapt.

– Știi ce au fost manevrele trupelor rusești. Există posibilitatea ca Demostene să aibă dreptate. Și atunci...

– Ar fi bine să-l avem la îndemînă. Bine! Deocamdată îi lăsăm în pace. Dar urmărește-i. Bineînțeles, eu va trebui să găsesc modalități de a-i calma pe ruși.

În ciuda îndoielilor personale, Valentine găsea amuzant să fie Demostene. Acum rubrica ei era preluată de aproape toate rețelele info din țară și era plăcut să vezi cum banii se adunau în conturi. Din cînd în cînd, Demostene dona o sumă, atent calculată, unui candidat sau unei cauze; suficient pentru ca donația să fie remarcată, totuși nu atît de mult încît respectivul să aibă impresia că se încerca influențarea lui. Valentine primea atît de multe scrisori, încît rețeaua îi angajase o secretară să răspundă unor subiecte comune. Scrisorile din partea unor lideri naționali și internaționali, uneori ostili, alteori prietenoși, întotdeauna le citea împreună cu Peter, rîzînd deseori încîntați că *asemenea* oameni le scriau unor copii, fără să aibă habar care era adevărul.

Alteori însă, fata se simțea rușinată. Tatăl ei îl citea cu regularitate pe Demostene; pe Locke nu-l citea niciodată sau, dacă o făcea, nu vorbea nimic despre asta. La cină, obișnuia să repete una dintre argumentațiile făcute de Demostene în articolul din ziua respectivă. Peter era încîntat – „Vezi, se dovedește că oamenii obișnuiți sînt interesați“ –, dar Valentine se simțea rușinată pentru tatăl ei. „Dacă ar afla vreodată că *eu* scriam articolele

despre care ne povestea și că nu credeam nici măcar jumătate din lucrurile pe care le spuneam, ar fi mînios și umilit."

La școală fusese cît pe-aci să-i demaște pe amîndoi, cînd profesorul ei de istorie le dăduse să facă o comparație între două articole mai vechi ale lui Locke și Demostene. Din neatenție, Valentine făcuse o analiză excepțională. După aceea, se străduise din răsputeri s-o convingă pe directoare să nu-i publice eseul în aceeași rețea care avea rubrica lui Demostene. Peter fusese necruțător: „Este prea în stilul lui ca să apară. Dacă nu te poți controla, o să fiu nevoit să anunț moartea lui Demostene".

Cu toată explozia de atunci, Peter o înfricoșa mai mult cînd tăcea. Așa se întîmplase cînd Demostene primise invitația de-a se alătura Comitetului Prezidențial „Educația Viitorului", o organizație de elită care avea scopul de-a nu face nimic, dar în modul cel mai grandios cu putință. Valentine crezuse că Peter avea s-o considere un triumf, însă nu se întîmplase așa.

– Refuză, îi spusese el.

– De ce ? Nu voi avea absolut nimic de făcut și chiar au anunțat că, respectînd bine cunoscuta dorință de anonimat a lui Demostene, toate ședințele se vor desfășura prin rețea. În felul ăsta capătă statutul unei persoane respectabile și...

– Și ești mulțumită că mi-ai luat-o înainte.

– Peter, nu-i vorba de tine și de mine, e vorba de Locke și Demostene. Noi i-am creat. Ei nu sînt reali. În plus, solicitarea asta nu înseamnă că-l apreciază pe Demostene mai mult decît pe Locke, ci doar că el are o bază de susținere mai largă. Știai că așa va fi. Numirea lui mulțumește pe toți șovinii și rusofobii.

– Nu trebuia să se-ntîmple așa ! Locke trebuia să fie cel respectat.

– Păi este! Respectul real se instalează mai încet decît respectul oficial. Peter, nu te supăra pe mine pentru că am făcut bine ceea ce mi-ai zis *tu* să fac!

Însă băiatul rămăsese furios zile întregi și de atunci o lăsase pe ea să-și conceapă singură articolele, în loc să-i spună ce anume să scrie. Crezuse probabil că în felul acesta calitatea textelor lui Demostene avea să scadă, dar, dacă într-adevăr așa se întîmplă, nimeni n-o sesiză. Poate că-l mîniase și mai mult faptul că Valentine nu venise la el plîngînd, să-i ceară ajutorul. Fata fusese prea multă vreme Demostene ca să mai aibă nevoie de cineva care să-i spună ce ar fi crezut acesta despre diferite subiecte.

Și pe măsură ce corespondența ei cu alți cetățeni activi politic crescu, începu să afle lucruri, informații care pur și simplu nu erau accesibile marelui public. Fără să vrea, unii ofițeri cu care corespondа scăpau anumite amănunte, iar ea și Peter le puseră cap la cap, construind un tablou fascinant și înspăimîntător al activităților Tratatului Varșovia. Într-adevăr, se pregătea de război, un război planetar și sîngeros. Demostene nu greșise, suspectînd Tratatul că nu respecta prevederile Ligii.

Treptat, personajul ei începu să capete o viață proprie. Uneori, la sfîrșitul unei ședințe de redactare, Valentine se trezea gîndind ca Demostene, aprobînd idei ce nu trebuiau să fie decît afirmații precis calculate. Iar alteori, citea eseurile lui Locke, scrise de Peter, și se simțea exasperată de evidenta lui orbire față de ceea ce se întîmpla.

Poate că-i imposibil să îmbraci o identitate fără să devii ceea ce pretinzi că ești. Se gîndi la acest lucru, îl întoarse pe toate fețele pentru cîteva zile, apoi scrise un articol pornind chiar de la premisa respectivă, arătînd că politicienii care se prosternau înaintea rușilor în scopul menținerii păcii aveau, în cele din urmă, să ajungă să-i susțină în orice întreprindere. Era un act incisiv la adresa partidului aflat la putere și primi

o sumedenie de scrisori pe tema aceea. În același timp, încetase s-o mai sperie ideea că se transformă, într-o anumită măsură, în Demostene. „El e mai inteligent decît Peter, și chiar mai inteligent decît l-am crezut eu", își spunea.

Graff o așteptă după încheierea orelor de școală. Stătea rezemat de mașină. Purta haine civile și se îngrășase, așa încît fata nu-l recunoscu imediat. Însă el îi făcu semn cu mîna și, chiar înainte de-a se prezenta, Valentine își reaminti cum îl chema.

– Nu mai scriu nici o scrisoare, îi zise. Nici pe aceea n-ar fi trebuit s-o scriu!

– Deci bănuiesc că nu-ți plac medaliile.

– Nu prea.

– Hai să facem o plimbare împreună, Valentine.

– Nu mă plimb cu străinii.

Bărbatul îi întinse o hîrtie. Era un acord semnat de ambii ei părinți.

– Înțeleg că nu ești un străin. Unde mergem?

– Să vizităm un tînăr soldat, venit în permisie în Greensboro.

Fata se urcă în automobil.

– Ender n-are decît zece ani, spuse ea. Mi s-a părut că ne-ai zis că prima lui permisie va fi la doisprezece ani.

– A absolvit mai multe clase într-un an.

– Deci e bine?

– Întreabă-l cînd o să-l vezi.

– De ce tocmai eu? De ce nu toată familia?

Graff suspină:

– Ender vede lumea în felul lui personal. A trebuit să-l convingem să se întîlnească cu tine. Nu l-au interesat nici Peter, nici părinții tăi. Viața din Școala de Luptă a fost... intensă.

– Ce vrei să zici? C-a înnebunit?

– Dimpotrivă, este persoana cea mai întreagă la minte pe care o cunosc. E suficient de lucid ca să înțeleagă că

părinții lui n-ar fi încîntați să redeschidă o casetă afectivă, închisă atît de ermetic cu patru ani în urmă. Iar în privința lui Peter... nici măcar n-am sugerat vreo întîlnire, de aceea n-a avut ocazia să ne dea dracului.

Ieșiră pe Lake Brandt Road și ocoliră lacul, urmînd un drum șerpuitor, pînă ajunseră înaintea unei vile mari din cherestea albă, care acoperea o întreagă colină. De o parte se întindea lacul Brandt, iar de cealaltă un heleșteu cu suprafața de peste două hectare.

– Casa a fost construită de „Medly Mist-E-Rub", explică Graff. FI a cumpărat-o acum vreo douăzeci de ani. Ender a insistat ca discuția voastră să nu fie înregistrată. I-am promis-o și, pentru a vă asigura de asta, veți fi pe o plută construită chiar de el. Te previn totuși că, după ce veți termina, intenționez să te întreb ce s-a petrecut. Nu ești obligată să-mi răspunzi, însă sper c-o vei face.

– Nu mi-am adus un costum de baie.

– Îți putem oferi noi unul?

– Care să n-aibă microfoane?

– Trebuie să existe și un anumit grad de încredere. De pildă, eu cunosc adevărata identitate a lui Demostene.

Valentine se simți străbătută de un fior de teamă, dar nu spuse nimic.

– Am aflat-o după ce am părăsit Școala de Luptă. În toată lumea sîntem poate vreo șase care-i cunoaștem numele adevărat. Fără să-i punem la socoteală pe ruși – numai Dumnezeu știe ce informații au ei. Totuși, Demostene nu trebuie să se teamă. Se poate încrede în discreția noastră. Tot așa cum eu mă încred că el nu-i va spune lui Locke ce s-a petrecut azi, aici. Încredere reciprocă. Ne spunem unii altora anumite lucruri.

Fata nu se putea decide dacă ei erau de acord cu Demostene sau cu Valentine Wiggin. În prima variantă, n-ar fi avut încredere în ei; în a doua, poate că da. Faptul că

nu voiau să-i povestească lui Peter cele întîmplate sugera că erau conștienți de diferența dintre ei. Nu mai pierdu timpul să se întrebe dacă ea însăși mai știa care era diferența aceea.

– Spuneai că el a construit pluta. De cînd e aici ?

– De două luni. Intenționasem ca permisia să dureze doar cîteva zile. Dar, vezi tu, nu mai pare interesat să-și continue instruirea.

– Aha ! Deci voi fi iarăși factorul terapeutic.

– De data asta nu te putem cenzura. Pur și simplu, riscăm. Avem mare nevoie de fratele tău. Omenirea se găsește la răspîntie.

Val crescuse îndeajuns ca să știe exact în ce pericol se afla lumea. Și fusese de suficientă vreme în pielea lui Demostene ca să nu ezite să-și îndeplinească datoria.

– Unde este ?

– Jos, la debarcader.

– Unde-i costumul de baie ?

Ender nu flutură brațul, văzînd-o cum cobora colina, și nici nu zîmbi cînd Valentine păși pe pontonul plutitor. Însă fata știu că se bucura s-o vadă, știu din felul în care ochii lui îi priveau întruna fața.

– Ești mai înalt decît țineam minte, rosti ea prostește.

– Și tu, răspunse băiatul. Eu îmi aminteam că erai frumoasă.

– Memoria îți poate juca feste.

– Nu ! Chipul ți-a rămas la fel, dar eu nu mai țin minte ce înseamnă frumos. Haide ! Hai să ieșim pe lac.

Valentine privi neîncrezătoare pluta micuță.

– Numai să nu stai în picioare pe ea, zise Ender. Urcă pe plută în patru labe : E primul lucru pe care l-am făcut cu mîinile mele, de cînd construiam, folosind cuburile, Clădirile anti-Peter.

Ea rîse. Obișnuiau să construiască clădiri care să rămînă în picioare, chiar și după ce se îndepărtau multe din

suporturile vizibile. La rîndul lui, Peter scotea cîte un cub dintr-un loc sau altul, pentru ca structura să rămînă fragilă și să se năruie la prima atingere întîmplătoare. Era un ticălos, totuși constituia un fel de focar al copilăriei lor.

– Peter s-a schimbat, spuse fata.

– Hai să nu discutăm despre el.

– Bine.

Se sui și ea pe plută, nu cu aceeași dexteritate. Ender luă o vîslă și înaintară încet spre mijlocul apei. Valentine observă cu glas tare că era bronzat și musculos.

– Mușchii se datorează Școlii de Luptă. Bronzul este de aici. Stau mult pe lac. Cînd înot, parcă n-aș mai avea greutate. Duc dorul imponderabilității. Și-n plus, de aici, de pe lac, terenul se ridică de jur împrejur.

– Ca și cum te-ai afla pe fundul unui castron.

– Am trăit patru ani într-un asemenea loc.

– Deci acum sîntem străini?

– Nu-i așa, Valentine?

– Nu, răspunse ea.

Întinse mîna și-l atinse pe picior. Apoi, brusc, îl strînse de genunchi, în locul unde Ender se gîdilase întotdeauna.

Dar aproape în același moment, băiatul îi prinse încheietura mîinii. Strînsoarea lui era foarte puternică, deși palmele îi erau mai mici decît ale ei, iar brațele subțiri. Pentru o clipă, păru amenințător; apoi se relaxă.

– Ah, da, rosti el. Obișnuiai să mă gîdili.

– N-o mai fac, își retrase mîna Valentine.

– Vrei să-noți?

În loc de răspuns, ea se lăsă în apă, peste marginea plutei. Apa era limpede și curată și nu avea clor. Înotă o vreme, după aceea reveni la plută și se întinse sub razele soarelui. O viespe îi dădu tîrcoale, apoi ateriză lîngă capul său. Știa că era acolo și, în mod normal i-ar fi fost frică. Nu însă și azi. „Las-o să se plimbe, las-o să se încălzească la soare la fel ca mine.“

Apoi pluta se legănă și, întorcîndu-se, îl văzu pe Ender strivind calm viespea cu vîrful unui deget.

– Sînt rele, rosti el. Te-nțeapă fără să aștepte să fie mai întîi insultate. Zîmbi: Am învățat despre strategia de prevenire. Sînt foarte bun. Nu m-a bătut nimeni, niciodată. Sînt cel mai bun soldat pe care l-au avut vreodată.

– Cine s-ar fi așteptat la altceva? replică Valentine. Ești un Wiggin.

– Indiferent ce-ar putea însemna asta.

– Înseamnă că vei face o schimbare în lume.

Și-i povesti cu ce se ocupau ei.

– Cîți ani are Peter, paisprezece? Deja plănuiește să cucerească lumea?

– Se crede Alexandru cel Mare. Și de ce n-ar fi? De fapt, de ce n-ai fi *și tu?*

– Nu putem fi *doi* Alexandru.

– Două fețe ale aceleiași monede. Iar eu sînt metalul dintre ele.

În timp ce vorbea, se întreba dacă era adevărat. Împărțise atîtea cu Peter în acești ultimi ani, încît chiar atunci cînd se gîndise că-l disprețuia, ea îl înțelegea. În vreme ce Ender fusese pînă acum doar o amintire. Un băiat micuț și fragil, care avea nevoie de protecția ei. Nu acest bărbat în miniatură, cu ochi reci și piele întunecată, care ucidea viespile cu mîna goală. „Poate că el, și Peter, și eu sîntem la fel și am fost așa de la început. Poate că doar gelozia ne-a făcut să ne credem diferiți."

– Necazul cu monedele este că atunci cînd o față e-n sus, cealaltă e-n jos.

„Iar acum crezi că ești jos."

– Vor să te încurajez să continui studiile.

– Nu sînt studii, ci jocuri. Jocuri de la început pînă la sfîrșit; numai că ei schimbă regulile de cîte ori au chef. Ridică un braț moale: Vezi firele marionetei?

– Dar și tu te poți folosi de ei.

– Numai dacă vor să fie folosiți. Numai dacă cred că *ei* te manipulează. Nu, e prea greu, m-am săturat. În clipa cînd încep să fiu fericit, în clipa cînd cred că mă pot descurca, vîră în mine alt cuțit. Am coșmaruri și aici. Visez că-s în gravitație. Iar ei schimbă permanent direcția gravitației. De aceea, nu pot ateriza pe peretele spre care m-am lansat. N-ajung niciodată acolo unde voiam. Și-i rog mereu să mă lase să plec, dar ei nu vor și mă trag înapoi.

Îi sesiză mînia din voce și bănui că era îndreptată împotriva ei.

– Cred că pentru asta mă aflu aici. Ca să te trag înapoi.

– Eu n-am vrut să te întîlnesc.

– Mi-au spus.

– Mă temeam că te mai iubesc.

– Și eu speram.

– Teama mea și speranța ta... s-au îndeplinit amîndouă.

– Ender, e adevărul adevărat. Poate că sîntem copii, dar nu sîntem lipsiți de putere. Am jucat destul după regulile lor și a devenit jocul nostru. Chicoti: Acum fac parte dintr-o comisie prezidențială. Peter e tare furios.

– Pe mine nu mă lasă să folosesc rețelele. Nu există nici un calculator, exceptînd programele casnice care monitorizează sistemul de securitate și luminile. Chestii vechi, instalate acum o sută de ani, cînd construiau calculatoare care nu se cuplau cu nimic altceva. Mi-au luat armata, mi-au luat pupitrul și știi ceva? Chiar că nu-mi pasă!

– Probabil că ești propriul prieten.

– Eu, nu. Amintirile mele.

– Atunci, asta ești tu — ceea ce-ți amintești.

– Nu. Amintirile mele despre străini. Amintirile mele despre gîndaci.

Valentine se cutremură, parcă străbătută de un neașteptat fior rece.

– Refuz să mă mai uit la filmele cu gîndaci! Sînt întotdeauna la fel.

– Eu le-am studiat ore întregi. Felul cum se mişcă navele lor prin spaţiu... Şi încă ceva, de care mi-am dat seama abia aici, pe lac. Toate imaginile în care gîndacii şi oamenii se înfruntă direct provin din Prima Invazie. În cadrele din A Doua Invazie, unde soldaţii noştri poartă uniforme FI, gîndacii sînt întotdeauna deja morţi. Zac peste tot, prăbuşiţi peste comenzi. Nici un semn de luptă, nimic. Iar din bătălia lui Mazer Rackham... nu mi s-a arătat nici măcar o fotografie.

– Poate că-i vorba de o armă secretă.

– Nu, nu, nu mă interesează felul *cum* au murit. E vorba de gîndacii înşişi. Nu ştiu nimic despre ei, şi totuşi într-o bună zi se pare că va trebui să-i înfrunt. Am disputat multe bătălii în viaţa mea, uneori jocuri, alteori... nu. De fiecare dată am învins pentru că am înţeles felul în care gîndea inamicul meu. L-am înţeles după cum se *comporta*, îmi puteam da seama ce credea c-o să fac eu şi cum ar fi vrut să se desfăşoare lupta. Şi mă adaptam. Mă pricep bine la asta. Să înţeleg cum gîndesc alţii.

– Blestemul copiilor Wiggin...

Valentine glumea; totuşi, o înfricoşa gîndul că Ender ar fi putut s-o cunoască la fel de bine ca pe inamicii lui. Peter o înţelesese dintotdeauna, sau cel puţin aşa credea el; era însă o asemenea lepădătură morală, încît fata nu se simţise niciodată stînjenită cînd îi ghicise chiar şi gîndurile cele mai urîte. Dar Ender... n-ar fi dorit s-o „citească". S-ar fi simţit dezbrăcată în faţa lui. S-ar fi ruşinat.

– Crezi că nu-i poţi bate pe gîndaci dacă nu-i cunoşti.

– Nu-i doar atît. Stînd singur aici şi neavînd ce face, m-am gîndit şi la mine. Am încercat să-nţeleg de ce mă detest atît de mult.

– Nu-i adevărat, Ender...

– Nu-mi spune: „Nu-i adevărat, Ender". Mi-a trebuit mult timp să-mi dau seama de lucrul ăsta, dar, crede-mă,

așa-i! Mă urăsc pe mine însumi. Și am ajuns la următoarea concluzie: În clipa cînd îmi înțeleg cu adevărat inamicul, cînd îl înțeleg îndeajuns de bine ca să-l pot învinge, în acel moment eu îl și iubesc. Cred că-i imposibil să înțelegi cu adevărat pe cineva, ce vrea el, ce crede el și să nu-l iubești așa cum se iubește el pe sine. Și atunci, în clipa aceea, cînd îl *iubesc*...

– Îl înfrîngi.

Pentru o clipă, lui Valentine nu-i mai fu teamă că Ender avea s-o înțeleagă și pe ea.

– Nu, n-ai înțeles. Îl *distrug!* Fac în așa fel încît să-i fie imposibil să-mi mai facă rău vreodată. Îl strivesc și-l zdrobesc, pînă nu mai *există.*

– Ba nu-i adevărat.

Iar acum frica reveni, mai puternică decît înainte. „Peter s-a cumințit, însă tu... pe tine te-au transformat într-un ucigaș. Două fețe ale aceleiași monede, dar ce-nseamnă fiecare?"

– Val, eu am făcut cu adevărat rău unor persoane. Nu inventez nimic.

– Știu, Ender. „Cum îmi vei face mie rău?"

– Vezi în ce mă transform, Val? întrebă el încetișor. Pînă și tu te temi de mine.

Și-i atinse obrazul, atît de ușor, încît fata fu gata să izbucnească în plîns. Așa cum o atingea mînuța lui de prunc. Își amintea gestul acesta, atingerea mîinii moi și nevinovate, pe obrazul ei.

– Nu-i așa, răspunse ea și în clipa aceea era adevărat.

– Ar trebui să te temi.

„Nu, n-ar trebui să mă tem."

– O să ți se umfle pielea, dacă stai atîta în apă. Și s-ar putea să te atace și rechinii.

Ender surîse:

– Rechinii au învățat de mult să mă lase-n pace.

Se cățără totuși pe plută, care se înclină și fu inundată de apă. Valentine o simți rece pe piele.

– Să știi că Peter va reuși. E suficient de inteligent ca să nu grăbească lucrurile, dar va izbuti să-și croiască drum în sînul puterii dacă nu imediat, atunci mai tîrziu. Încă nu sînt sigură dacă asta o să fie bine sau rău. Peter poate fi crud, dar el știe cum poate obține și păstra puterea și există semne că după ce se termină războiul cu gîndacii, sau poate chiar mai devreme, lumea se va prăbuși înapoi în haos. Tratatul Varșovia se îndrepta spre hegemonie încă înainte de Prima Invazie. Dacă o vor face și după...

– Deci pînă și Peter poate reprezenta o alternativă mai bună.

– Ai descoperit în tine semnele unui distrugător, da? Același lucru este valabil și pentru mine. Peter n-are un monopol asupra răului, indiferent ce consideră cei care i-au interpretat testele. Are însă calități de constructor: nu-i blînd, dar nu mai distruge orice lucru bun pe care-l întîlnește. O dată ce-ți dai seama că puterea va ajunge întotdeauna la cei care tînjesc după ea, cred că vei fi de acord că ar putea-o deține oameni mult mai răi decît Peter.

– Cu așa o recomandare, mai că l-aș vota și eu.

– Uneori pare absolut prostesc. Un băiat de paisprezece ani și surioara lui mai mică plănuind să cucerească lumea... Încercă să rîdă. Nu era nimic amuzant. Dar noi nu sîntem copii obișnuiți?

Valentine încercă să se imagineze aidoma celorlalte fete de la școală. Încercă să-și închipuie o viață lipsită de responsabilități pentru viitorul lumii.

– Eu nu cred la fel.

Se întinse pe plută, de parcă putea rămîne veșnic pe loc.

Era adevărat. Indiferent ce-i făcuseră lui Ender în Școala de Luptă, îi distruseseră ambiția. Pur și simplu nu mai dorea să părăsească apele încălzite de soare.

„Nu, înțelese ea, nu, el *crede* că nu vrea să plece de aici, totuși are prea mult din Peter. Sau prea mult din mine. Nici unul dintre noi n-ar putea să fie fericit mult timp fără să facă nimic. Sau poate că, de fapt, noi n-am putea fi fericiți trăind fără altcineva."

Așa încît, începu să iscodească din nou:

– Care-i persoana cea mai cunoscută din întreaga lume?

– Mazer Rackham.

– Și dacă tu vei cîștiga următorul război, așa cum a făcut Mazer?

– Rackham a reprezentat un noroc chior. O baftă... Nimeni nu credea în el. S-a întîmplat să se găsească în locul potrivit, la momentul potrivit.

– Dar să zicem că așa va fi și cu tine. Să zicem că-i înfrîngi pe gîndaci și numele tău va fi cunoscut așa cum e cunoscut al lui.

– Îl las pe altul să fie faimos. Peter vrea să fie faimos. Îl las pe el să salveze lumea.

– Nu vorbesc despre glorie, Ender. Nu vorbesc nici despre putere. Vorbesc despre accidente, așa cum a fost accidentul prin care Mazer Rackham a ajuns să fie acolo, atunci cînd cineva trebuia să-i oprească pe gîndaci.

– Dacă eu sînt aici, spuse Ender, atunci nu voi mai fi *acolo.* Va fi altcineva. Să aibă altcineva accidentul.

Tonul lui de nepăsare plictisită o înfurie pe fată:

– Eu vorbesc despre viața *mea,* egoistul naibii ce ești!

Dacă vorbele ei îl deranjaseră, Ender nu se trădă în nici un fel. Rămase locului, cu ochii închiși.

– Cînd erai mic și Peter te tortura, a fost bine că n-am rămas întinsă în pat, așteptînd ca mama și tata să te salveze. Ei n-au înțeles niciodată cît de periculos era Peter. Știam că ai monitorul, dar n-am stat să-i aștept. Știi ce-mi făcea Peter pentru că-l opream să te chinuiască?

– Taci, șopti Ender.

Şi pentru că Valentine văzu că pieptul îi tremura, pentru că ştia că într-adevăr îi făcuse rău, pentru că, la fel ca Peter, îi găsise punctul vulnerabil şi-l lovise acolo, ea tăcu.

– Nu-i pot bate, rosti încet băiatul... Într-o bună zi, voi fi în spaţiu, ca Mazer Rackham, şi toţi vor depinde de mine, iar eu nu voi putea s-o fac.

– Dacă tu nu poţi, Ender, atunci nimeni nu poate. Dacă tu nu poţi să-i învingi, atunci merită să cîştige, pentru că sînt mai puternici şi mai buni decît noi. Nu va fi vina ta.

– Spune-le asta celor morţi.

– Dacă nu tu, atunci cine?

– Oricine.

– Nimeni, Ender. Vreau să-ţi spun ceva: Dacă încerci şi pierzi, atunci nu-i vina ta. Dar dacă nu-ncerci şi noi pierdem, atunci e numai vina ta. Tu ne-ai omorît pe toţi.

– Indiferent ce-ar fi, nu sînt un ucigaş.

– Dar ce altceva ar trebui să fii? Creierul oamenilor n-a evoluat pentru ca ei să stea tolăniţi lîngă lacuri. Primul lucru pe care l-am învăţat a fost să ucidem. Şi-a fost bine că l-am învăţat, altfel am fi morţi şi tigrii ar stăpîni Pămîntul.

– Niciodată nu l-am putut învinge pe Peter. Indiferent ce am zis sau am făcut. Niciodată!

Deci totul revenea la Peter.

– Era mai mare decît tine. Şi mai puternic.

– Aşa sînt şi gîndacii.

Valentine îi înţelegea logica. Sau, mai degrabă, lipsa de logică. Ender putea învinge oricînd, dar în adîncul inimii sale ştia că întotdeauna exista cineva capabil să-l distrugă. Ştia că nu putea cîştiga cu adevărat, deoarece mai exista şi Peter, invincibilul campion.

– Vrei să-l învingi pe Peter? întrebă fata.

– Nu.

– Învinge-i pe gîndaci! După aceea, revino acasă şi vezi cine-l mai bagă în seamă pe Peter Wiggin. Priveşte-l

în ochi, cînd toată lumea te va iubi și adula. În ochii lui vei citi înfrîngerea, Ender. Așa vei învinge!

– Nu înțelegi, spuse el.

– Ba da.

– Nu, nu-nțelegi. Nu vreau să-l înving pe Peter.

– Atunci ce vrei?

– Vreau ca el să mă iubească.

Valentine nu avea ce să răspundă. Din cîte știa, Peter nu iubise pe nimeni.

Ender nu mai adăugă nimic. Tăcu și rămase întins, fără să se miște.

În cele din urmă, transpirată și ciupită de țînțarii care apăruseră o dată cu amurgul, fata făcu o baie, apoi începu să împingă pluta spre țărm. Ender continua să stea nemișcat, totuși răsuflarea lui neregulată dovedea că nu dormea. Cînd ajunseră la mal, Valentine sui pe ponton și spuse:

– *Eu* te iubesc, Ender. Mai mult ca oricînd. Indiferent ce vei hotărî.

Băiatul nu răspunse. Ea se îndoi că fusese crezută. Urcă dealul, clocotind de mînie împotriva celor care o determinaseră să vină aici. La urma urmei, făcuse exact ce doriseră ei. Îl convinsese pe Ender să revină la școală și el n-avea s-o ierte prea curînd pentru asta.

Băiatul intră pe ușă încă ud după ultima baie. Afară era întuneric, iar în odaia unde-l aștepta Graff lumina era stinsă.

– Plecăm? întrebă Ender.

– Dacă tu vrei...

– Cînd?

– Cînd ești gata.

Ender făcu duș și se îmbrăcă. În cele din urmă se obișnuise cu hainele civile, totuși parcă nu se simțea în largul său fără uniformă sau costum de luptă. „N-o să mai port niciodată un costum“, se gîndi. „Acela era jocul Școlii de

Luptă, și eu am terminat cu el." Auzea greierii cîntînd în pădure; mult mai aproape, pietrișul scrîșni sub roțile unei mașini care se apropia.

Ce altceva să ia cu el? Citise cîteva cărți din bibliotecă, dar nu erau ale lui și nu le putea lua. Singurul obiect ce-i aparținea era pluta, pe care o construise singur, dar ea urma să rămînă aici.

Acum lumina se aprinsese în camera lui Graff. Bărbatul își schimbase hainele. Revenise la uniformă.

Au luat loc amîndoi pe bancheta din spate a mașinii, care merse pe drumuri de țară, apropiindu-se de o poartă secundară a aeroportului.

– Pe vremuri, rosti Graff, cînd populația era în creștere, aici existau ferme și păduri. A fost un ținut al apelor; ploile formau o mulțime de pîraie și există multe ape subterane. Pămîntul este adînc, Ender, și e viu. Noi, oamenii, trăim doar la suprafață, ca insectele de pe gunoaiele care se strîng la malul bălților.

Băiatul nu spuse nimic.

– Îi antrenăm, așa cum o facem, pe viitorii comandanți pentru că așa trebuie – trebuie să gîndească în anumite feluri, să nu se lase distrași de altele; de aceea îi izolăm. Pe ei și pe tine. Vă ținem izolați. Și dă rezultate. Dar cînd nu întîlnești niciodată oameni, cînd nu cunoști Pămîntul în sine, cînd trăiești între pereți de metal care te apără de frigul spațiului, e foarte ușor să uiți de ce merită salvat Pămîntul. De ce lumea oamenilor s-ar putea să merite prețul pe care-l plătești tu.

„Deci de-asta m-ați adus aici!" gîndi Ender. „Deși vă grăbeați atît de tare, de asta ați sacrificat trei luni: ca să mă faceți să iubesc Pămîntul. Ei bine, ați reușit! Toate trucurile au reușit. Și Valentine; ea era alt atu al vostru, care să-mi amintească faptul că nu mă duc la școală pentru binele meu personal. Ei bine, n-o să uit!"

– Poate că m-am folosit de Valentine, continuă Graff, și poți să mă urăști pentru asta, dar nu uita că a venit doar datorită relației dintre voi; ea este adevărată și doar ea contează. Între oameni există miliarde de asemenea legături. Iar tu lupți ca ele să nu fie distruse.

Ender își întoarse chipul spre geam și urmări elicopterele și dirijabilele, ridicîndu-se și coborînd.

Luară un elicopter pînă la spațioportul FI de la Stumpy Point. În mod oficial purta numele unui fost Hegemon, însă toată lumea îi spunea Stumpy Point; așa se numise orășelul care fusese complet acoperit cu asfalt atunci cînd începuseră să construiască insulele uriașe din oțel și beton ce presărau strîmtoarea Pamlico. Existau încă păsări acvatice, pășind agale prin apa sărată, unde copacii acoperiți cu mușchi își plecau ramurile parcă adăpîndu-se. Începuse să plouă ușor, și betonul era negru și lucios; era greu de spus unde anume se termina asfaltul și unde începea strîmtoarea.

Graff îl conduse printr-un labirint de uși. Autoritatea era reprezentată de o sferă micuță din plastic. Colonelul o introducea în fante, ușile se deschideau, oamenii se ridicau în picioare și salutau, iar ei treceau mai departe. Băiatul observă că la început toți îl urmăreau cu privirile pe Graff, însă, pe măsură ce pătrundeau mai adînc în spațioport, oamenii începură să-l privească pe el. Inițial remarcaseră purtătorul autorității, dar apoi, în locurile unde toți dețineau autoritate, îi interesa necunoscutul.

Abia cînd Graff își fixă centurile pe scaunul de lîngă el, Ender înțelese că bărbatul avea să-l însoțească.

– Pînă unde? întrebă el. Pînă unde o să vii cu mine?

Graff surîse scurt:

– Pînă la capăt.

– Te-au făcut directorul Școlii de Comandă?

– Nu.

Deci îl scoseseră de la Școala de Luptă doar pentru a-l însoți pe el la următoarea destinație. „Cît de important sînt?“ se întrebă băiatul. Și, aidoma unei șoapte a lui Peter înăuntrul minții sale, auzi întrebarea: „Cum să mă pot folosi de acest lucru?“

Se înfioră și încercă să se gîndească la altceva. Poate că Peter visa să conducă lumea, dar Ender nu avea asemenea vise. Totuși, revăzîndu-și anii din Școala de Luptă, își dădu seama că, deși nu căutase niciodată puterea, o deținuse mereu. Considera însă că era o putere născută din calități, nu obținută prin manipulare. Nu avea nici un motiv să se rușineze de ea. Niciodată, exceptînd poate cazul lui Bean, n-o folosise ca să facă rău cuiva. Iar cu Bean lucrurile sfîrșiseră bine. În cele din urmă, îi devenise prieten, luînd locul pierdutului Alai, care, la rîndul său, o înlocuise pe Valentine. Valentine, care îl ajuta pe Peter în planurile sale. Valentine, care continua să-l iubească pe Ender, indiferent ce se petrecuse. Și urmînd asociațiile acelea de gînduri, reveni la Pămînt, la ceasurile liniștite petrecute în mijlocul lacului limpede, înconjurat de colinele împădurite. „Acesta e Pămîntul“, își spuse. Nu un glob cu diametrul de mii de kilometri, ci o pădure cu un iaz scînteietor, o căsuță ascunsă printre copaci, sus, pe creasta dealului, o pantă acoperită cu iarbă urcînd de pe mal, pești sărind și păsări plonjînd după insectele care trăiesc la granița dintre apă și cer. Pămîntul era zgomotul permanent al greierilor, al vînturilor și al păsărilor. Și glasul unei fete, care-i vorbea din copilăria sa îndepărtată. Același glas care, odată, îl apărase de teroare. Același glas pentru care ar fi făcut orice să-l păstreze în viață, pentru care s-ar fi întors la școală, pentru care era gata să lase pînă și Pămîntul pentru alți patru, patruzeci sau patru mii de ani. Chiar dacă ea îl iubea pe Peter mai mult.

Ținea ochii strîns închiși și nu scoase nici un sunet; cu toate acestea, Graff se întinse de pe scaunul său și-i atinse mîna.

Ender se încordă surprins și după scurt timp colonelul își retrase brațul; dar pentru o clipă, băiatul se gîndi uluit că, poate, Graff simțea o afecțiune pentru el. Era însă imposibil; nu fusese decît un alt gest bine calculat. Graff crea un comandant dintr-un băiețel. Fără îndoială, în manualul de pedagogie se recomanda un gest de afecțiune din partea profesorului.

Naveta ajunse în numai cîteva ore la satelitul LIP. Lansarea Inter-Planetară era locuită de trei mii de oameni, care respirau oxigenul produs de plantele ce le furnizau și hrana și beau apa care trecuse deja de zece mii de ori prin corpurile lor. Se aflau acolo ca să repare și să întrețină remorcherele ce executau toate operațiunile grele din Sistemul Solar, precum și navetele care-și purtau încărcăturile și pasagerii pe Pămînt sau Lună. Era o lume unde, pentru scurt timp, Ender se simți în largul său, deoarece podelele se curbau în sus, la fel ca în Școala de Luptă.

Remorcherul lor era destul de nou; FI renunța periodic la navele vechi, înlocuindu-le cu cele mai recente modele. Tocmai descărcase oțel laminat provenit de la o navă-uzină ce consuma asteroizii mai mărunți din Centură. Laminatele aveau să fie trimise pe Lună și se formase deja un convoi de paisprezece șlepuri. Colonelul introduse însă bila din plastic în altă fantă și șlepurile fură decuplate. Remorcherul urma să facă o cursă rapidă, spre o destinație ținută în secret de Graff, pînă cînd părăseau LIP.

– Nu-i nici un mister, zise căpitanul remorcherului. Cînd destinația nu se comunică, înseamnă că-i LIS.

Prin analogie cu LIP, Ender bănui că literele însemnau Lansare Inter-Stelară.

– Nu și acum, răspunse Graff.

– Atunci încotro?

– Comandamentul FI.

– N-am nici o autorizație de securitate ca să cunosc destinația asta, domnule!

– O cunoaște nava ta, spuse Graff. Rulează programul acesta și urmează ruta afișată.

Îi întinse bila din plastic.

– Și eu ce-o să fac, o să-nchid ochii în timpul călătoriei, ca să nu-mi dau seama unde sîntem ?

– Ah, nu, bineînțeles că nu ! Comandamentul FI se află pe Eros, care se găsește cam la trei luni de aici, mergînd cu viteză maximă. Desigur, aceasta va fi viteza utilizată de navă.

– Eros ? Crezusem că gîndacii l-au ars cu radiații pînă... ah ! *Cînd* am primit autorizația de securitate ca să știu toate astea ?

– N-ai primit-o. De aceea, la sosirea pe Eros vei căpăta, probabil, o slujbă permanentă acolo.

Căpitanul pricepu imediat și nu-i plăcu cîtuși de puțin.

– Sînt un pilot, blestematule, și n-ai nici un drept să mă legi de-un bolovan !

– Deocamdată ignor limbajul folosit cu un ofițer superior. Îmi pare rău, dar am primit ordin să rechiziționez cel mai rapid remorcher militar disponibil. La momentul sosirii mele, nu exista altul. Fruntea sus ! Războiul se poate termina peste vreo cincisprezece ani, și-atunci poziția Comandamentului FI n-o să mai fie un secret. Apropo, în cazul cînd ești unul dintre tipii care preferă manevrele manuale, ar trebui să știi că Eros a fost întunecat. Albedo-ul lui e doar cu puțin mai strălucitor decît o gaură neagră. N-o să-l vezi.

– Mersi ! zise căpitanul.

Abia după o lună de drum, reuși să i se adreseze politicos lui Graff.

Calculatorul remorcherului avea o bibliotecă limitată – orientată în principal spre destindere, nu spre educație. Așa încît pe durata călătoriei, după micul dejun și exercițiile matinale, Ender și Graff stăteau de vorbă. Despre Școala de Comandă. Despre Pămînt. Despre astronomie

și fizică și despre orice dorea băiatul să afle. Și, în primul rînd, dorea să afle despre gîndaci.

– Nu știm prea multe, îi spuse Graff. Niciodată n-am avut un prizonier viu. Dacă prindeam unul viu și neînarmat, murea în clipa cînd își dădea seama că a fost capturat. Chiar și acel „unul" este nesigur – de fapt, majoritatea gîndacilor soldați sînt femele, dar cu organe sexuale atrofiate sau rudimentare. Nu putem fi siguri. Ție ți-ar fi de cel mai mare folos psihologia lor, însă n-am avut nici o ocazie să-i interogăm.

– Spune-mi ce știți și poate c-o să aflu ceva util.

Și Graff îi spuse. Gîndacii erau ființe care ar fi putut evolua și pe Pămînt, dacă în urmă cu un miliard de ani lucrurile s-ar fi petrecut altfel. La nivel molecular nu existau surprize. Pînă și materialul genetic era același. De aceea nu era de mirare că pentru oameni aduceau cu niște insecte. Deși organele lor interne erau mult mai complexe și specializate decît ale oricărei insecte și dezvoltaseră un schelet intern, exoscheletul dispărînd aproape în totalitate, structura fizică semăna cu a strămoșilor lor, comparabili cu furnicile pămîntene.

– Să nu te lași însă păcălit, spuse Graff. Te ajută în aceeași măsură în care ți-aș spune că strămoșii noștri semănau foarte mult cu veverițele.

– Dacă altceva n-avem, tot e *ceva,* zise Ender.

– Veverițele n-au construit niciodată nave interstelare. De obicei, apar unele transformări pe drumul de la culesul alunelor și semințelor la exploatarea asteroizilor și instalarea de baze științifice permanente pe sateliții lui Saturn.

Se presupunea că gîndacii vedeau cam în același spectru ca oamenii; navele și bazele planetare erau iluminate artificial, totuși antenele lor păreau aproape rudimentare. Autopsiile nu oferiseră date asupra existenței mirosului, gustului sau auzului.

– Bineînțeles, nu putem fi siguri. Dar n-am găsit nici o dovadă că folosesc sunetele pentru comunicații. Mai ciudat este că pe navele lor nu exista nici un fel de aparatură de transmisii. Nici radiouri, nici altceva care ar fi putut emite sau recepționa semnale.

– Navele comunicau între ele. Am văzut filmele; discutau între ele.

– Adevărat. Însă direct, de la minte la minte. Ăsta-i lucrul cel mai important pe care l-am aflat. Comunicațiile dintre ei, indiferent care le-ar fi natura, sînt instantanee. Viteza luminii nu constituie o barieră. Cînd Mazer Rackham i-a învins, au tras obloanele. Instantaneu! N-a existat timp pentru nici un semnal. Totul s-a oprit... pur și simplu.

Ender își aminti imaginile cu gîndaci lipsiți de răni vizibile, morți la posturile lor.

– Atunci s-a înțeles că era posibilă. Mă refer la comunicarea cu viteză superluminică. Asta s-a întîmplat acum șaptezeci de ani și, o dată ce-am știut că se poate, am făcut-o. Nu *eu*, desigur, nici măcar nu mă născusem...

– Cum e posibilă?

– Nu-ți pot explica fizica filotică. De fapt, cred că nimeni nu pricepe nici jumătate din ea. Important e că am construit ansiblul. Numele oficial este Comunicatorul Instantaneu prin Paralaxă Filotică, dar cineva a descoperit numele de *ansiblu* într-o carte veche și denumirea a prins. Majoritatea oamenilor nici nu știu că există un asemenea aparat.

– Deci navele pot comunica între ele chiar dacă se găsesc în capete opuse ale Sistemului Solar, rosti Ender.

– Mai mult, pot comunica între ele din colțuri opuse ale *galaxiei*. Iar gîndacii o fac fără să recurgă la aparate.

– Așadar, au aflat instantaneu că au fost învinși. Pînă acum, crezusem că... de fapt toți spuneau că abia cu douăzeci și cinci de ani în urmă au aflat că au fost înfrînți.

– S-a evitat o panică generală. Apropo, îți spun lucruri pe care n-ar trebui să le știi dacă vei părăsi vreodată Comandamentul FI înainte de sfîrșitul războiului.

Ender se înfurie:

– Dacă m-ai cunoaște cît de cît, ai ști că pot păstra un secret.

– Asta-i regulă. Se consideră că persoanele sub douăzeci și cinci de ani constituie un risc de securitate. Este injust pentru mulți copii responsabili, totuși reduce numărul celor care ar putea scăpa ceva.

– La urma urmei, de ce atîta mister?

– Pentru că ne-am asumat niște riscuri teribile, Ender, și nu vrem ca orice rețea pămînteană să ne ghicească deciziile. Vezi tu, imediat ce am construit ansiblul, l-am instalat pe cele mai bune nave ale noastre și le-am trimis să atace sistemul planetar de origine al gîndacilor.

– Știm unde este?

– Da.

– Deci nu așteptăm A Treia Invazie.

– *Noi* sîntem A Treia Invazie.

– Îi atacăm... Nimeni nu spune asta. Toți cred că avem o flotă uriașă de apărare, așteptînd în norul de comete...

– N-avem nici măcar o navă acolo. Sistemul Solar e aproape complet lipsit de apărare.

– Și dacă ei au trimis o flotă împotriva Pămîntului?

– Atunci sîntem ca morți. Totuși, navele noastre n-au văzut nimic, nici o urmă.

– Poate c-au renunțat și vor să ne lase în pace.

– Poate. Ai văzut filmele. Ai fi în stare să pui zălog omenirea pe șansa ca ei să renunțe și să ne lase în pace?

Ender încercă să calculeze anii scurși:

– Deci navele noastre călătoresc de șaptezeci de ani...

– Unele. Altele de treizeci de ani, iar altele de douăzeci. Acum construim nave mai bune. Descoperim permanent

amănunte noi despre proprietăţile spaţiului. Însă toate navele stelare ieşite din şantiere se îndreaptă către o planetă sau un avanpost al gîndacilor. Absolut toate, transportînd crucişătoare şi bombardiere, se apropie de gîndaci. Sînt foarte aproape; au început deja frînarea. Primele au fost trimise spre obiectivele îndepărtate, iar cele recente către ţinte mai apropiate. Aproximările noastre au fost destul de corecte. Toate vor sosi la destinaţie într-un interval de cîteva luni. Din nefericire, planeta-capitală a gîndacilor va fi atacată de navele noastre cele mai învechite, aproape primitive. Sînt însă bine dotate – avem unele arme pe care gîndacii nu le-au mai văzut.

– Cînd vor ajunge la ţintă ?

– În următorii cinci ani, Ender. Totul e pregătit la Comandamentul FI. Principalul ansiblu se află acolo, în contact cu întreaga flotă; navele sînt în perfectă stare, gata de luptă. Ne lipseşte doar comandantul bătăliilor. Cineva care să ştie ce dracu' să facă cu navele alea cînd ajung acolo.

– Şi dacă nimeni nu ştie ?

– Ne vom strădui să facem tot ce putem, cu cel mai bun comandant pe care-l vom avea.

„Eu", se gîndi Ender. „Vor să fiu gata în cinci ani."

– Colonele, nu există nici măcar unu la sută şanse să pot comanda o flotă în timp util.

– Asta e ! înălţă din umeri Graff. Fă tot ce poţi ! Dacă n-o să fii gata, o să ne descurcăm cu ce avem.

Ender se simţi mai uşurat, însă numai pentru un moment.

– Trebuie să ştii că, deocamdată, n-avem chiar nimic.

Băiatul înţelese că era altă manevră de-ale lui Graff. „Fă-mă să cred că totul depinde de mine, ca să nu mă relaxez, ca să trag de mine cît mai tare."

Manevră sau nu, putea totuşi să fie adevărat. De aceea, n-avea să precupeţească nici un efort. Era ceea ce dorise

Val de la el. „Cinci ani. Doar cinci ani pînă la sosirea flotei, iar eu nu știu aproape nimic."

– Peste cinci ani, voi avea abia cincisprezece ani, spuse Ender.

– Pe cale de-a împlini șaisprezece, adăugă Graff. Totul depinde de ceea ce vei ști.

– Colonele, zise băiatul, aș vrea să mă-ntorc și să înot în lac.

– După ce cîștigăm războiul. Sau după ce-l pierdem... O să mai avem la dispoziție cîteva decenii pînă vor ajunge aici, ca să ne termine. Casa va fi tot acolo, și-ți promit că vei putea înota după pofta inimii.

– Totuși, sînt prea tînăr pentru autorizația de securitate.

– O să te ținem tot timpul sub pază militară... Armata știe cum să procedeze în asemenea cazuri.

Amîndoi rîseră și Ender trebui să-și reamintească faptul că Graff doar se prefăcea prietenos; toate acestea nu erau decît minciuni sau vicleșuguri, menite să-l transforme pe băiat într-o mașină de luptă eficientă. „Voi deveni exact unealta pe care o doriți, se gîndi Ender, dar cel puțin nu mă voi lăsa *păcălit.* O s-o fac pentru că așa vreau eu, nu pentru că m-ai păcălit tu, ticălosule!"

Remorcherul ajunse lîngă Eros fără ca asteroidul să apară pe ecrane și căpitanul trecu scanerul pe infraroșu. Se aflau la numai patru mii de kilometri de ținta călătoriei, dar Eros, lung de douăzeci și patru de kilometri, era invizibil, de parcă n-ar fi reflectat razele soarelui.

Acostară la una dintre cele trei platforme-docuri de pe orbită. Nu puteau asoliza direct, deoarece gravitația asteroidului fusese mărită, iar remorcherul, destinat doar transportului interplanetar, n-ar fi putut evada din fundul puțului gravitațional. Căpitanul își luă rămas-bun pe un ton iritat; Ender și Graff, plini de voioșie. Bărbatul era nemulțumit pentru că avea să-și părăsească nava;

Ender și Graff se simțeau ca niște prizonieri eliberați, în sfîrșit, din temniță. Cînd se suiră la bordul navetei care urma să-i coboare pe Eros, parafrazau replici din filmele urmărite non-stop de căpitan și hohoteau ca niște nebuni. Căpitanul se întunecă la față și se retrase, prefăcîndu-se că merge la culcare. Atunci, aproape ca un gînd ivit în ultima clipă, Ender îl întrebă pe colonel:

– De ce ne războim cu gîndacii?

– Am auzit mai multe motive, răspunse Graff. Că sistemul lor e suprapopulat și trebuie să se extindă. Că ei nu pot suporta ideea altei forme de viață inteligentă în univers. Că nu cred că noi *sîntem* viață inteligentă. Că au cine știe ce religie stranie. Că au urmărit emisiunile noastre TV și au decis că sîntem prea violenți. Tot felul de ipoteze.

– Tu ce crezi?

– Nu contează ce cred eu.

– Oricum vreau să știu.

– Probabil că ei discută direct, de la minte la minte. Ceea ce gîndește unul gîndește și altul; ceea ce-și amintește unul, își poate aminti și altul. De ce să-și fi dezvoltat un limbaj? De ce să fi învățat vreodată să citească și să scrie? De unde să știe ce înseamnă cititul și scrisul, dacă le-ar vedea? Sau semnalele? Sau numerele? Sau orice altceva folosim noi pentru a comunica? Nu-i vorba doar de-a traduce dintr-un grai în altul. Ei n-au nici un fel de grai. Am folosit toate mijloacele de comunicare pe care ni le-am putut imagina, dar n-au nici măcar echipamentele cu care să-și dea seama că le transmitem semnale. Și poate că ei au încercat să ne trimită mesaj și nu înțeleg de ce nu le răspundem.

– Deci întregul război se datorează imposibilității de comunicare între două rase.

– Dacă cel din fața ta nu-ți poate spune istoria lui, niciodată nu poți fi sigur că nu-ncearcă să te omoare.

– Și dacă i-am lăsa-n pace?

– Ender, ei au venit primii. Dacă voiau să ne lase-n pace, ar fi putut s-o facă acum o sută de ani, înainte de Prima Invazie.

– Poate că n-au știut că sîntem forme de viață inteligente. Poate...

– Crede-mă, pe tema asta se discută de un secol. Nimeni nu cunoaște răspunsul. Dar cînd se ajunge la luarea unei decizii, concluzia e aceeași: dacă una din rase trebuie să piară, să fim siguri că noi vom supraviețui. Genele noastre nu ne lasă să hotărîm altfel. Natura nu poate accepta o specie lipsită de instinctul supraviețuirii. Indivizii pot fi convinși să se autosacrifice, însă niciodată o rasă ca un întreg nu poate hotărî să-și înceteze existența. Deci, dacă putem, vom ucide gîndacii pînă la ultimul, iar ei, dacă pot, vor face la fel.

– În privința mea, spuse băiatul, eu sînt pentru supraviețuire.

– Știu, încuviință Graff. De asta te afli aici.

14

PROFESORUL

– Nu te-ai prea grăbit, Graff, așa-i? Nu-i un drum scurt; totuși, o vacanță de trei luni mi se pare exagerată.

– Prefer să nu aduc marfa stricată.

– Există oameni care, pur și simplu, n-au simțul timpului. Eh, asta-i, la urma-urmei nu-i în joc decît soarta lumii! În sfîrșit... Caută să ne înțelegi tensiunea. Ansiblul primește permanent rapoarte despre înaintarea flotei. În fiecare zi poate începe războiul... dacă mai putem vorbi de zile. E un băiat foarte mic.

– Există măreție în el. O dimensiune sufletească.

– Sper că și un instinct de vînător.

– Da.

– I-am stabilit o programă de studii. Bineînțeles, totul trebuie aprobat de tine.

– O să mă uit peste ea. Nu mă pricep la toate materiile acelea, comandore Chamrajnagar. Mă aflu aici doar pentru că-l cunosc pe Ender. Așa că nu te teme că voi încerca să schimb ceva în conținutul programei. Viteza va crește însă.

– Cîte îi putem spune?

– Nu-i irosi timpul cu fizica zborului interstelar.

– Ansiblul?

– I-am pomenit deja despre el și despre flote. I-am spus că vor ajunge la destinație în următorii cinci ani.

– Se pare că nu ne-au mai rămas prea multe de dezvăluit.

– Îi puteți spune despre sistemele de armament. Trebuie să cunoască îndeajuns ca să ia decizii inteligente.

– Aha! Deci putem fi utili; ce drăguț! Am blocat unul dintre cele cinci simulatoare exclusiv pentru el.

– Și restul?

– Celelalte simulatoare?

– Ceilalți copii...

– Ai fost adus aici ca să ai grijă de Ender Wiggin.

– Eram doar curios. Nu uita, toți mi-au fost elevi.

– Iar acum sînt elevii mei. Vor pătrunde în tainele flotei, care dumitale, colonele, nu ți-au fost dezvăluite.

– După cum vorbești, parcă ar fi o frăție mistică.

– Și o zeitate. Și o religie. Pînă și aceia dintre noi care comandă prin ansiblu cunosc măreția zborului interstelar. Văd că nu-ți plac efuziunile mele. Te asigur că disprețul îți dovedește ignoranța. În curînd, Ender Wiggin va ști ceea ce știu eu; va dansa grațiosul balet spectral printre stele și orice putere există în el va fi descătușată, dezvăluită, adusă înaintea universului ca să fie văzută de toți. Ai sufletul de piatră, colonele, însă eu îi cînt unei pietre la fel de ușor ca altui cîntăreț. Te poți retrage în cabina ta, să-ți aranjezi lucrurile.

– N-am de aranjat decît hainele de pe mine.

– N-ai nici un bagaj?

– Salariul mi se depune într-un cont de pe Pămînt. Nu l-am folosit niciodată. Doar ca să-mi cumpăr haine civile, în vacanță.

– Un non-materialist! Totuși, ești neplăcut de gras. Un ascet gurmand? Interesantă contradicție.

– Cînd sînt nervos, mănînc. Tu cînd ești nervos, împroști deșeuri solide.

– Îmi placi, colonele. Cred c-o să ne-nțelegem.

– Nu-mi prea pasă, comandorule. Am venit aici pentru Ender. Și nici unul dintre noi n-a venit pentru tine.

Ender detestă asteroidul din primul moment. Se simțise destul de stînjenit pe Pămînt, unde podelele erau drepte; Eros era *mai* îngrozitor. Semăna cu un cartof, avînd diametrul de numai șase kilometri și jumătate. Deoarece suprafața îi fusese complet modificată pentru a converti lumina soarelui în energie, oamenii trăiau în încăperile legate prin tunele ce dantelau interiorul asteroidului. Spațiile închise nu reprezentau o problemă pentru băiat – mai degrabă îl deranjau podelele coridoarelor, care aveau o pronunțată curbură în jos. De la început, el suferise de amețeli cînd umbla prin tuneluri, mai ales prin cele care înconjurau circumferința mică a lui Eros. Nu-l ajuta cu nimic faptul că atracția gravitațională era de două ori mai mică decît pe Pămînt – senzația unei căderi iminente era extrem de tulburătoare.

În același timp, proporțiile păreau stranii – plafoanele erau prea joase pentru mărimea camerelor, iar coridoarele prea înguste. Pe ansamblu, nu era un loc plăcut.

Lucrul cel mai iritant însă îl constituia prezența celorlalți oameni. Ender n-avea amintiri clare despre orașele Pămîntului. Ideea lui despre un număr acceptabil de persoane îl constituia Școala de Luptă, unde îi cunoscuse din vedere pe toți băieții. Aici trăiau zece mii de persoane. Nu era înghesuială, în ciuda spațiului mare ocupat de instalațiile de supraviețuire; dar Ender nu suporta să fie permanent înconjurat de străini.

Nu-l lăsau niciodată să lege cunoștințe. Zărea deseori alți elevi ai Școlii de Comandă, însă, pentru că el nu urma nici un curs obișnuit, aceștia rămîneau simple chipuri.

Participa doar ocazional la cîte o lecţie comună; de obicei, era singur cu profesorul.

Alteori, în rezolvarea unei anumite teme îl ajuta un elev mai mare, pe care nu-l mai revedea după aceea. Mînca singur sau alături de colonelul Graff. Obişnuia să se recreeze în sala de gimnastică, dar rareori se întîlnea acolo de două ori la rînd cu aceleaşi persoane.

Înţelegea că îl izolau iarăşi, de data aceasta fără să-i ridice pe ceilalţi elevi împotriva lui ca să-l urască, ci limitînd relaţiile între ei. Oricum i-ar fi fost greu să lege prietenii – cu excepţia lui, toţi erau trecuţi de adolescenţă.

De aceea, Ender se retrase în studiile sale şi învăţă repede şi bine. Astronavigaţia şi istoria militară le asimila cu uşurinţă. Matematicile abstracte erau mai dificile; constată însă că dacă primea o problemă ce implica deplasări prin spaţiu şi prin timp, se putea bizui mai degrabă pe intuiţie decît pe calcule – adesea găsea instantaneu o soluţie pe care o putea demonstra abia după minute bune sau chiar după ore de calcule.

Iar pentru destindere exista simulatorul: cel mai bun joc video pe care-l văzuse vreodată. Profesorii şi elevii îl învăţară să-l utilizeze, pas cu pas. La început, necunoscînd uriaşa putere a jocului, îl abordase doar la nivel tactic, cu un singur luptător care manevra continuu pentru a găsi şi a distruge inamicul. Controlat de calculator, inamicul era inteligent şi puternic şi, ori de cîte ori Ender încerca o manevră nouă, adversarul o folosea împotriva lui peste numai cîteva minute.

Jocul era holografic, iar cei doi luptători erau puncte luminoase de culori diferite, care dansau, se roteau şi manevrau în interiorul unui cub cu latura de aproape zece metri. Comenzile erau extrem de delicate.

Spaţiul de joc putea fi rotit în orice direcţie, pentru a fi urmărit din diferite unghiuri. Centrul se putea deplasa aşa încît confruntarea să aibă loc mai aproape sau mai departe de jucător.

Treptat, pe măsură ce Ender deveni expert în controlul vitezei, al direcției, al orientării și al armelor, complexitatea jocului spori. Uneori înfrunta doi adversari simultan; alteori apăreau meteoriți sau sfărîmături de asteroizi; trebuia să ia în considerație consumurile de combustibil și energie și deseori era însărcinat cu executarea anumitor misiuni.

Cînd stăpîni jocul cu o navetă, îi permiseră să treacă la escadrila de patru navete. Comanda piloții simulați și, în loc să execute comenzile calculatorului, trebuia el însuși să determine tactica, hotărînd care obiectiv era cel mai important și conducînd escadrila pentru a-l cuceri. În orice moment putea prelua, pentru scurt timp, comanda personală a unei navete; la început procedă așa în mod frecvent, însă atunci celelalte trei erau distruse rapid. Treptat, jocurile sporiră în dificultate și Ender trebui să rămînă tot mai mult timp la comanda escadrilei. Cînd o făcea, cîștiga din ce în ce mai des.

După un an petrecut în Școala de Comandă, putea juca pe simulator la oricare dintre cele cincisprezece niveluri, de la pilotarea unei navete independente și pînă la comanda unei flote. Înțelesese de mult că rolul sălii din Școala de Luptă îl avea aici simulatorul. Și cursurile erau utile, dar adevărata instruire o constituia jocul. Din cînd în cînd, veneau cîte unii să-l vadă jucînd. Nu vorbeau niciodată – rareori i se adresa cineva, cu excepția cazurilor cînd trebuiau să-l învețe ceva anume. Spectatorii tăceau, privindu-l cum rezolvă o simulare dificilă, apoi plecau. „Ce faceți?" ar fi vrut să-i întrebe. „Mă cîntăriți? Hotărîți dacă aveți curaj să-mi încredințați flota? Nu uitați că eu nu v-o cer."

Descoperi că multe dintre lucrurile învățate în Școala de Luptă se puteau transfera pe simulator. Îl programă să-și modifice orientarea spațială la fiecare cîteva minute, ca să nu se lase prins într-o rutină „sus-jos", și-și revedea permanent poziția din punctul de vedere al inamicului.

Încerca să aibă o senzație extraordinară, un asemenea control asupra bătăliei, să-i poată vedea fiecare detaliu.

În același timp, se simțea frustrat din cauza limitărilor existente; navele conduse de calculator nu depășeau capacitățile acestuia. Nu aveau inițiative. Nu erau inteligente. Începu să tînjească după șefii săi de plutoane, așa încît să se poată bizui pe unele escadrile fără să le supravegheze în mod permanent.

La sfîrșitul primului an, cîștiga toate bătăliile de pe simulator și juca de parcă mașina ar fi reprezentat o prelungire naturală a trupului său. Într-o zi, mîncînd împreună cu Graff, îl întrebă:

– Asta-i tot ce face simulatorul?

– Cum adică?

– Așa cum joacă acum. De o vreme n-a mai crescut deloc în dificultate.

– Aha!

Colonelul păru nepăsător, însă el nu se exterioriza niciodată. În ziua următoare, totul se schimbă. Graff plecă și Ender căpătă un camarad.

Dimineață, cînd băiatul se trezi, în mijlocul podelei stătea un bătrîn, cu picioarele încrucișate. Ender îl privi curios, așteptîndu-l să vorbească. Necunoscutul tăcea. Ender se sculă, își făcu duș și se îmbrăcă, fără să intre în vorbă cu el.

Învățase de mult că atunci cînd se petrecea ceva neobișnuit, ceva ce făcea parte din planul altcuiva, avea să capete mai multe informații așteptînd, nu întrebînd. Aproape întotdeauna, adulții își pierdeau răbdarea înaintea lui.

Bătrînul nu scosese nici un cuvînt, cînd Ender se apropie de ușă ca să iasă din odaie. Ușa nu se deschise. Băiatul se întoarse către necunoscutul așezat pe dușumea. Părea de vreo șaizeci de ani – de departe omul cel mai vîrstnic pe care-l văzuse în Eros. Obrajii îi erau acoperiți de firișoare albe și țepoase, doar cu puțin mai scurte decît părul de

aceeași culoare. Avea chipul relaxat, iar ochii îi erau înconjurați de riduri. Îl fixa pe Ender cu o expresie indiferentă.

Băiatul reveni la ușă și încercă iarăși s-o deschidă.

– Bun, rosti el renunțînd. De ce-i încuiată?

Bătrînul continua să-l privească inexpresiv.

„Deci este un joc", își spuse Ender. „Dacă vor să merg la cursuri, vor deschide ușa. Dacă nu... nu. Nu-mi pasă."

Nu-i plăceau jocurile cu reguli și scop final cunoscute doar de adversar. De aceea, avea să-l ignore pe acesta. De asemenea, nu voia să se enerveze. Rezemat de ușă, făcu un exercițiu de autorelaxare și în curînd redeveni calm. Necunoscutul îl privea impasibil.

Trecură așa ore întregi. Ender refuza să vorbească, iar bătrînul părea mut și fără minte. În cîteva rînduri, Ender se întrebă dacă nu era vreun nebun ce evadase dintr-o clinică, și acum își trăia halucinațiile demente în camera lui. O dată cu scurgerea timpului, cum nimeni nu veni la ușă și nici nu-l căută, băiatul se convinse că era ceva deliberat, cu scopul de a-l deruta. Nu voia să-i ofere bătrînului satisfacția victoriei. Pentru a-și trece timpul, începu să facă exerciții fizice. Unele erau imposibile fără echipamentul de gimnastică, dar altele, mai cu seamă cele de la cursul de autoapărare, puteau fi executate în orice condiții.

Execuțiile îl purtau în jurul camerei. Exersa fandările și loviturile cu piciorul. La un moment dat, trecu pe lîngă bătrîn, așa cum mai trecuse și înainte, dar acum brațul acestuia țîșni fulgerător și-i prinse piciorul stîng în mijlocul unui salt. Îl dezechilibră, și băiatul se prăbuși pe dușumea.

Sări imediat în picioare, furios. Necunoscutul stătea calm, cu picioarele încrucișate, de parcă nici nu s-ar fi clintit. Ender rămase încordat, gata de luptă; totuși imobilitatea celuilalt îl făcea să nu poată ataca. Ce să facă, să-l lovească? Și apoi să-i explice lui Graff: „Știi, el a început primul și n-am vrut să rămîn dator".

Își reluă exercițiile; bătrînul îl urmărea cu privirea.

În cele din urmă, obosit și furios pe ziua irosită, prizonier în propria lui cameră, reveni la pat, ca să-și scoată pupitrul. În clipa cînd se aplecă deasupra noptierei, simți o mînă izbindu-l între coapse și o alta prinzîndu-l de păr. Într-o secundă fu răsturnat. Fața și umerii erau apăsați în podea de genunchiul bătrînului, în vreme ce spatele îi era dureros arcuit și picioarele fuseseră țintuite de un braț ferm. Nu se putea folosi de mîini și nici nu-și putea îndoi spatele ca să aibă sprijin pentru picioare. În mai puțin de două secunde, străinul îl învinsese complet pe Ender Wiggin.

– Bine, icni Ender. Ai învins!

Genunchiul celuilalt apăsă și mai dureros.

– De cînd, șuieră un glas, trebuie să-i spui dușmanului cînd te-a învins?

Ender tăcu.

– Te-am surprins o dată, Ender Wiggin. De ce nu m-ai distrus imediat după aceea? Doar pentru că arătam pașnic? Te-ai întors cu spatele la mine. Stupid! N-ai învățat nimic! N-ai avut niciodată *un profesor*.

Băiatul era furios acum și nu încercă să se prefacă sau să se stăpînească.

– Am avut prea mulți profesori; de unde să fi știut că o să fii...

– Un dușman, Ender Wiggin, șopti bătrînul. Eu sînt dușmanul tău, cel dintîi dușman mai inteligent decît tine. Nu există alt profesor decît dușmanul. Nimeni altul decît dușmanul nu-ți va spune ce va face el. Nimeni altul decît dușmanul nu te va învăța cum să distrugi și să cucerești. Doar el îți arată unde ești slab. Doar el îți spune unde sînt punctele sale puternice. Și singurele reguli ale jocului sînt atacul și apărarea. De-acum încolo sînt dușmanul tău. De-acum încolo sînt profesorul tău.

Apoi îi eliberă picioarele. Deoarece îi apăsa capul de podea, băiatul nu se putu echilibra în brațe, și genunchii lui loviră dușumeaua cu o bufnitură puternică și o durere pătrunzătoare. După aceea, bătrînul se retrase și-l lăsă să se ridice.

Încet, băiatul își adună picioarele sub el, gemînd ușor de durere. Pentru o clipă, rămase în patru labe, ca să-și revină. Apoi brațul său drept țîșni, căutîndu-și dușmanul. Bătrînul se retrase iute și mîna lui Ender apucă doar aerul, iar piciorul profesorului lovi spre bărbia băiatului.

Ender nu mai era acolo. Stătea întins pe spate, după ce se rostogolise pe podea și, în clipa cînd necunoscutul era dezechilibrat după lovitură, amîndouă tălpile băiatului îi izbiră piciorul de sprijin. Bătrînul căzu... totuși îndeajuns de aproape ca să-l atace pe Ender. Acesta nu găsea un braț sau un picior care să rămînă locului atît cît să poată fi apucat, iar între timp loviturile îi învinețeau spatele și brațele. Băiatul era mai mic... nu putea depăși membrele în permanentă mișcare ale bătrînului. În cele din urmă, izbuti să se desprindă și se tîrî spre ușă.

Bătrînul ședea iarăși cu picioarele încrucișate, dar acum apatia dispăruse. Surîdea.

– Ceva mai bine de data asta. Dar lent. Cu o flotă va trebui să fii mai bun decît ești cu trupul tău, altfel nimeni n-o să fie în siguranță cu tine la comandă. Ai învățat lecția?

Ender încuviință încet din cap. Îl durea tot trupul.

– Bun, continuă străinul. Restul, cu simulatorul. De acum, eu îți voi programa bătăliile, nu calculatorul; eu voi pregăti strategia inamicului, iar tu vei învăța să fii iute și să descoperi cu ce vicleșuguri te încearcă dușmanul. Să nu uiți, băiete! De-acum, dușmanul e mai inteligent decît tine. De-acum, dușmanul e mai puternic decît tine. De-acum, să fii gata să pierzi mereu.

Chipul lui redeveni grav.

– Vei fi gata să pierzi, Ender, dar vei cîștiga. Vei învăța să îți înfrîngi dușmanul. El te va învăța cum s-o faci.

Se ridică în picioare:

– În această școală a existat dintotdeauna obiceiul ca un nou-venit să fie ales de un elev mai mare. Cei doi devin camarazi, și cel mai mare îl învață pe celălalt tot ce știe. Ei luptă permanent, se întrec permanent, sînt împreună permanent. Eu te-am ales pe tine.

– Ești prea bătrîn ca să fii un elev, rosti Ender cînd necunoscutul porni spre ușă.

– Nimeni nu-i prea bătrîn ca să învețe de la dușmani. Eu am învățat de la gîndaci. Tu vei învăța de la mine.

În clipa cînd necunoscutul puse palma pe plăcuța identificatoare de deschidere, Ender sări prin aer și-l lovi cu ambele călcîie în mijlocul spatelui. Lovi atît de puternic, încît ricoșă în picioare, iar bătrînul scoase un strigăt și se prăbuși.

Se sculă apoi încet, ținîndu-se de clanță, cu fața schimonosită de durere. Părea scos din luptă, dar Ender nu se încrezu în el. Cu toate acestea, fu luat prin surprindere de viteza atacului. După cîteva secunde, zăcea pe dușumea lîngă peretele opus, sîngerînd din nas și din buză, acolo unde se izbise de pat. Reuși să se întoarcă într-atît încît să-l vadă pe bătrîn în pragul ușii, crispîndu-se de durere și ținîndu-se de spate. Îi zîmbea.

Ender surîse.

– Ai un nume, profesore? întrebă el.

– Mă numesc Mazer Rackham, răspunse străinul. Apoi dispăru.

Din clipa aceea, Ender era fie cu Mazer Rackham, fie singur. Mazer vorbea rareori, însă era alături de el la masă, la cursuri, la simulator, în camera lui, noaptea. Uneori pleca, dar, cînd nu se afla acolo, ușa era încuiată și nimeni

nu intra pînă nu se întorcea. O săptămînă întreagă, Ender îl numi „Temnicerul Rackham". Mazer răspundea imediat, ca și cum ar fi fost chiar numele lui, și nu părea deloc iritat. În scurt timp, băiatul renunță la poreclă.

Existau și compensații. Mazer îi arătă filmele bătăliilor din Prima Invazie și înfrîngerile dezastruoase ale FI în A Doua Invazie. Nu mai erau montaje din imagini cenzurate, ci filme întregi. Deoarece bătăliile importante fuseseră înregistrate de mai multe camere, studiară tacticile și strategiile gîndacilor din diferite unghiuri. Pentru prima dată în viața lui Ender, un profesor îi atrăgea atenția asupra unor detalii pe care băiatul nu le sesizase singur. Pentru prima dată, găsise o minte pe care putea s-o admire.

– De ce nu ești mort? întrebă Ender. Bătălia ta a fost acum șaptezeci de ani, dar tu n-ai nici măcar șaizeci.

– Miracolele relativității, răspunse Mazer. După bătălie, m-au ținut aici douăzeci de ani, deși i-am implorat să mă lase să comand una dintre navele lansate împotriva coloniilor și capitalei gîndacilor. Apoi au... reușit să înțeleagă cîte ceva despre cum se comportă soldații în tensiunea luptei.

– Ce anume?

– N-ai învățat suficientă psihologie ca să pricepi... Și-au dat seama că, deși nu voi mai putea comanda flota – aveam să mor înainte ca navele să ajungă la destinație –, rămîneam singurul capabil să mă descurc cu gîndacii. Și-au dat seama că izbutisem să-i înving nu prin noroc, ci folosindu-mă de inteligență. Aveau nevoie de mine aici, ca să... îl învăț pe viitorul comandant al flotei.

– Deci te-au suit într-o navă, au accelerat pînă la o viteză relativistă...

– Iar după aceea am revenit acasă. O călătorie extrem de plictisitoare. Cincizeci de ani în spațiu. Pentru mine nu s-au scurs decît opt ani, dar mi s-au părut cinci sute. Totul pentru ca să-l pot învăța pe viitorul comandant tot ce știu.

– Eu voi fi comandantul acela?

– Să zicem că în prezent ai cele mai mari șanse.

– Mai sînt pregătiți și alții?

– Nu.

– Atunci reprezint unica alegere, nu?

Mazer ridică din umeri.

– Cu excepția ta... Ești viu, nu? De ce nu comanzi tu flota?

Bătrînul clătină din cap.

– De ce? I-ai învins pe gîndaci...

– Există destule motive pentru care nu pot fi comandant.

– Arată-mi cum i-ai bătut.

Fața lui Mazer deveni impenetrabilă.

– Mi-ai arătat toate bătăliile de cel puțin șapte ori. Cred că acum știu cum să le dejoc tacticile de atunci, însă nu mi-ai arătat niciodată cum i-ai bătut *de fapt*.

– Filmul acela e un secret foarte bine păstrat, Ender.

– Știu. Parțial l-am refăcut mintal. Tu, cu minuscula ta forță de rezervă, și flota lor, navele acelea uriașe lansînd roiuri de navete de luptă. Te-ai năpustit spre o navă, ai tras în ea și a urmat o explozie. În momentul acela se opresc toate cadrele. În continuare, doar imagini cu soldații găsind gîndaci morți.

Mazer surîse:

– S-a zis și cu secretele bine păzite. Haide să-ți arăt!

Erau singuri în sala video și Ender încuie ușa pe dinăuntru.

– Bun, să-l vedem.

Filmul era exact cum spusese băiatul. Plonjonul sinucigaș al lui Mazer în inima formațiunii dușmane, explozia, apoi...

Nimic. Naveta lui Mazer înaintase mai departe, ocolise unda de șoc și se strecurase printre celelalte nave inamice. Acestea nu trăseseră asupra lui. Nu-și modificaseră traiectoriile. Două se ciocniseră între ele și explodaseră – un accident stupid ce putea fi evitat cu ușurință. Nu schițaseră nici măcar o încercare de-a evita coliziunea.

Mazer derulă caseta puţin mai departe.

– Am aşteptat trei ore, spuse el. Nimănui nu-i venea să creadă.

Apoi navetele F1 se apropiară de navele gîndacilor. Soldaţii începură operaţiunile de abordare şi tăiere a blindajelor. Imaginile îi arătau pe agresori morţi la posturile lor.

– După cum vezi, zise Mazer, a fost exact cum ai presupus.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimeni nu ştie. Eu am o ipoteză personală. Sînt însă mulţi savanţi care-mi zic că n-am „calificarea“ necesară ca să-mi expun părerile.

– Tu eşti cel care a cîştigat bătălia.

– Şi eu crezusem că asta conferă o anume „calificare“, dar, după cum vezi... Xenobiologii şi xenopsihologii nu pot accepta ideea că un pilot stelar i-a întrecut prin simplă intuiţie. Bănuiesc că toţi mă urăsc, deoarece, după ce au vizionat filmele astea, au trebuit să rămînă definitiv aici, pe Eros. Din motive de securitate... N-au fost încîntaţi.

– Mai spune!

– Gîndacii nu vorbesc. Ei comunică mintal şi instantaneu, ca efectul filotic. Cum e ansiblul... Însă majoritatea experţilor consideră că este o comunicare controlată, asemănătoare vorbirii – eu îţi transmit un gînd şi tu-mi răspunzi la el. N-am crezut niciodată în ipoteza asta. Timpul lor de reacţie este *prea imediat.* Ai văzut filmele. Nu discută între ei ca să hotărască ce variantă de acţiune să adopte. Navele se comportă ca făcînd parte din acelaşi organism. Ele răspund tot aşa cum diferitele părţi ale trupului tău răspund instinctiv în timpul unei lupte. Nu este vorba de o conversaţie mintală între persoane cu procese de gîndire diferite. *Toate* gîndurile lor sînt prezente, laolaltă, în acelaşi moment.

– Un singur organism, şi fiecare gîndac aidoma unei celule?

– Da. N-am fost primul care a sugerat-o, însă am fost cel dintîi care a crezut în ipoteza asta. Și încă ceva... Ceva atît de banal, de... copilăresc, încît xenobiologii au rîs în hohote cînd le-am spus-o, după bătălie. Gîndacii *sînt* insecte. Asemănătoare furnicilor și albinelor. Cu matcă, lucrători... Acum o sută de milioane de ani așa au început, cu genul acesta de organizare. E absolut sigur că nici unul dintre gîndacii văzuți de noi nu avea aparat reproducător. Deci e posibil să-și păstreze regina după ce și-au dezvoltat capacitatea de a gîndi împreună. Altfel zis, regina să rămînă centrul grupului. De ce s-ar schimba structura socială?

– Asta înseamnă structura socială?

– Am și dovezi. Dar nu dovezi pe care ei să le poată vedea. Prima Invazie a fost o misiune de explorare, însă a doua era de colonizare. De instalare a unui stup nou sau ceva similar.

– De aceea au adus o regină.

– Privește filmele Celei de A Doua Invazii, în care ne distrug flota din norul de comete.

Introduse în aparat caseta respectivă:

– Arată-mi nava reginei!

Nu era deloc ușor. Ender n-o putu identifica multă vreme. Navele gîndacilor se mișcau permanent. Nu purtau însemne exterioare și nici nu se vedea un centru de comandă distinct. Dar treptat, cu Mazer rulînd filmele iarăși și iarăși, băiatul începu să vadă cum toate mișcările se focalizau, radiau dintr-un punct central. Acesta nu menținea o poziție fixă, însă după ce privi îndelung, deveni evident că perspectiva din care se luau toate deciziile nu putea fi decît *o anumită navă.* I-o arăta lui Mazer.

– Tu o vezi. Eu o văd. Pînă acum sîntem numai doi dintre cei mulți care au vizionat filmele. Însă ăsta-i adevărul.

– Își deplasau nava ca pe oricare alta.

– Știau că-i punctul lor slab.

– Ai dreptate. Acolo e regina. Totuși, atunci cînd ai pornit spre ea, ar fi fost normal să încerce toți să te oprească. Te-ar fi putut face fărîme.

– Știu. Asta-i partea pe care n-o înțeleg. Să nu crezi că n-au încercat să mă oprească – au tras în mine. Dar pînă n-a fost prea tîrziu, parcă nu le venea să creadă cu adevărat că *într-adevăr* aveam să ucid regina. Poate că în lumea lor reginele nu sînt niciodată ucise, doar capturate, doar făcute șah mat. Eu am făcut ceva despre care ei nu credeau că poate fi făcut de un inamic.

– Și o dată cu regina, au murit toți gîndacii.

– Nu, pur și simplu au încetat să mai gîndească. La bordul primelor nave abordate, ei mai trăiau. Organic. Însă nu se mișcau și nu răspundeau la nici un stimul; nici chiar atunci cînd i-am vivisecționat pe unii, încercînd să aflăm lucruri noi. După o vreme au murit toți. Cînd regina piere, în trupurile acelea nu mai rămîne nimic.

– De ce nu te-au crezut?

– Pentru că n-am găsit o regină.

– A fost spulberată în explozie.

– Avatarurile războiului. Biologia ocupă al doilea loc după supraviețuire. Există totuși amănunte ce vin în sprijinul ipotezei mele. Nu poți trăi aici fără să-ți sară în ochi.

– Aici, pe Eros?

– Ender, privește în jurul tău! Nu oamenii au sfredelit asteroidul acesta. De pildă, noi preferăm plafoane mai înalte. Aici a fost avanpostul gîndacilor în Prima Invazie. Au pregătit locul înainte ca noi să știm de existența lor. Acum trăim într-un stup de gîndaci. Dar ne-am plătit deja chiria. Ne-a costat o mie de soldați ca să-i curățăm de aici. Gîndacii s-au luptat pentru fiecare palmă de coridor.

Băiatul pricepu atunci de ce încăperile i se păruseră întotdeauna stranii.

– Știam că ceva nu-i în ordine...

– Aici era tezaurul. Dacă ar fi știut că vom învinge în primul război, probabil că nu l-ar fi amenajat niciodată. Am învățat să manipulăm gravitația, pentru că ei au amplificat atracția gravitațională a asteroidului. Am învățat să utilizăm în mod eficient energia stelară, pentru că gîndacii îi micșoraseră albedoul. De fapt, *așa* i-am descoperit. În numai trei zile, Eros a dispărut treptat din telescoape. Am trimis un remorcher să afle motivul. L-a aflat. A transmis permanent imagini, inclusiv ale gîndacilor omorînd echipajul. Imaginile s-au oprit abia cînd aceștia au demontat remorcherul. Cauza era „orbirea" lor – niciodată n-au fost nevoiți să transmită ceva prin intermediul unor aparate și, de aceea, după uciderea echipajului, nu s-au gîndit că-i putea privi cineva.

– De ce au ucis echipajul?

– De ce nu? Pentru ei, dispariția cîtorva indivizi e cam totuna cu tăiatul unghiilor la noi. Nimic anormal. S-au gîndit, probabil, că omorîndu-i ne întrerupeau comunicațiile. Nu ucideau ființe vii, conștiente, cu un viitor genetic individual. Pentru ei, moartea nu înseamnă mare lucru. Doar uciderea reginei e cu adevărat o crimă, pentru că doar așa se sfîrșește un traseu genetic.

– Deci nu știau ce făceau.

– Nu le lua apărarea! Faptul că nu știau că ucid ființe omenești nu înseamnă că *nu au ucis* ființe omenești. Noi avem dreptul să ne apărăm cît de bine putem și singurul mod viabil pe care l-am găsit a fost de a-i omorî pe gîndaci înainte să ne omoare ei. Gîndește-te altfel: în toate războaiele de pînă acum, ei au ucis mii și mii de ființe vii, gînditoare. Noi am ucis una singură.

– Dacă n-ai fi distrus regina, crezi că am fi pierdut războiul?

– Aș zice că șansele erau cam trei la doi împotriva noastră. Continuu să cred că le-aș fi putut provoca pierderi masive înainte de a ne distruge. Răspundeau extrem

de rapid și aveau o putere de foc uriașă, dar și noi aveam cîteva atuuri. Fiecare navetă a noastră avea la bord un om inteligent care gîndea individual. Fiecare dintre noi era capabil să găsească o soluție excepțională la o problemă dată. Gîndacii pot găsi doar o singură soluție excepțională, la un moment anume. Ei gîndesc rapid, dar luați individual nu sînt foarte inteligenți. Chiar atunci cînd niște comandanți incapabili au pierdut principalele bătălii din A Doua Invazie, unii dintre subordonații lor au reușit să producă destule distrugeri în flota inamică.

– Și cînd vom ajunge acolo? O să atacăm din nou matca?

– Gîndacii n-au descoperit întîmplător zborul interstelar. Strategia aceea poate reuși doar o singură dată. Bănuiesc că nu vom mai găsi o regină decît dacă ajungem la planeta-capitală. La urma urmei, regina nu trebuie să fie cu ei ca să conducă o bătălie. Ea procreează alți gîndaci. A Doua Invazie era o colonie; regina sosea ca să populeze Pămîntul, însă acum... nu, n-o să mai meargă. Va trebui să-i învingem, flotă după flotă. Și, pentru că au la îndemînă resursele unei duzini de sisteme planetare, bănuiesc că ne vor întrece ca număr în fiecare luptă.

Ender își aminti bătălia în care înfruntase două armate reunite. „Și eu crezusem că trișau... Cînd va începe adevăratul război, așa va fi mereu. Iar acolo n-o să existe o poartă prin care să pot scăpa."

– Noi avem numai două atuuri, Ender. Nu trebuie să ochim cu prea multă atenție. Armamentul are o rază mare de acțiune.

– Deci nu mai folosim proiectilele nucleare din Prima și A Doua Invazie?

– *Doctorașul* e mult mai puternic. La urma urmei, armele nucleare erau cîndva atît de slabe, încît puteau fi utilizate pe Pămînt. Doctorașul nu poate fi folosit pe o planetă. Îmi pare rău că nu l-am avut în A Doua Invazie.

– Cum funcționează?

– Nu știu, cel puțin nu atît de bine încît să pot construi unul. În punctul de intersecție a două raze, creează un cîmp în care moleculele nu mai pot rămîne legate laolaltă. Electronii nu mai sînt comuni. Cam cîtă fizică știi tu la nivelul ăsta?

– N-am fost la majoritatea cursurilor de astrofizică, totuși știu îndeajuns ca să înțeleg.

– Cîmpul se propagă sub formă de sferă; intensitatea scade cu distanța.

Însă atunci cînd găsește o aglomerare moleculară, se autoîntreține. Cu cît aglomerarea respectivă e mai mare, cu atît noul cîmp este mai puternic.

– Deci de fiecare dată cînd cîmpul lovește o navă, produce o sferă nouă...

– Și dacă navele lor sînt prea apropiate, inițiază o reacție în lanț care le distruge pe toate. Cînd cîmpul dispare, moleculele revin laolaltă și în locul unei nave ai un maldăr de elemente cu multe molecule de fier. Fără radioactivitate, fără sfărîmături. Doar un bolovan. În prima bătălie s-ar putea să-i prindem apropiați, însă învață rapid. Se vor distanța.

– Deci Doctorașul nu-i un proiectil... nu pot trage din adăpost.

– Exact. În momentul de față, proiectilele nu mai sînt bune de nimic. Am învățat multe de la gîndaci în Prima Invazie, dar au învățat și ei de la noi... de pildă, să construiască Scutul.

– Doctorașul trece prin Scut?

– Ca și cînd n-ar exista. Nu poți *vedea* prin Scut, ca să țintești și să intersectezi razele, dar, deoarece generatorul Scutului este întotdeauna exact în centrul lui, nu-i greu de manevrat.

– Eu de ce n-am fost învățat să lupt cu așa ceva?

– Ai fost. Tot timpul. Numai că am lăsat calculatorul s-o facă în locul tău. Misiunea ta este să ajungi într-o

poziție superioară tactic și să alegi o țintă. Calculatoarele de bord sînt mult mai pricepute decît tine în ochirea cu Doctorașul.

– De ce i se spune așa ?

– Cînd a fost inventat, l-au numit Dispozitiv de Dezagregare Moleculară. Dispozitivul D.M.

Ender tot nu pricepea.

– D.M. Inițialele mai înseamnă și Doctor în Medicină. Dispozitivul D.M., deci „Doctorașul". E o glumă.

Băiatul nu înțelese ce era amuzant.

Simulatorul fusese schimbat. Ender putea controla în continuare perspectiva și detaliile, însă nu mai existau comenzi individuale. Fuseseră înlocuite cu un nou panou de control și două căști audio cu laringofon.

Tehnicianul care îi aștepta îi arătă băiatului modul de fixare a căștilor.

– Cum dirijez navele ? întrebă Ender.

Mazer îi explică. Se terminase cu navele.

– Ai ajuns la următoarea etapă de instruire. Deții experiență la toate nivelurile strategice, dar acum e momentul să te concentrezi asupra comenzii unei flote întregi. Așa cum ai lucrat cu șefii de pluton în Școala de Luptă, acum vei lucra cu șefii de escadrilă. Vei avea trei duzini de asemenea șefi pe care să-i antrenezi. Trebuie să-i înveți tactici inteligente; trebuie să le afli punctele tari și pe cele slabe; trebuie să-i transformi într-un tot.

– Cînd vor sosi ?

– Sînt deja în fața propriilor simulatoare. Poți vorbi cu ei prin intermediul căștilor și al microfonului. Tastele de pe panoul de control îți permit să vezi din perspectiva oricăruia dintre ei. În felul acesta se reproduc mai exact condițiile unei bătălii adevărate, unde vei ști doar ceea ce văd navele din subordine.

– Cum pot lucra cu niște șefi de escadrile pe care nu-i văd niciodată ?

– De ce trebuie să-i vezi ?

– Ca să știu cine sînt, cum gîndesc...

– Vei afla cine sînt și cum gîndesc din felul cum lucrează cu simulatorul. Chiar așa însă, cred că n-o să ai probleme. Ei te ascultă chiar acum. Pune-ți căștile ca să-i poți auzi.

Ender își puse căștile.

– *Salaam*, se auzi o șoaptă.

– Alai, rosti Ender.

– Și eu, piticul.

– Bean!

Și Petra, și Dink; Tom Nebunu', Shen, Supă Fierbinte, Molo Musca, cei mai buni elevi cu care sau împotriva cărora luptase, toți cei în care avusese încredere în Școala de Luptă.

– Nu știam că erați aici, zise el. Nu știam că veniți.

– De trei luni ne omoară cu simulatorul, spuse Dink.

– O să vezi că sînt de departe cel mai bun tactician, chicoti Petra. Dink încearcă, dar are minte de copil.

Astfel începură să lucreze împreună, fiecare șef de escadrilă comandînd piloții individuali, iar Ender comandîndu-i pe șefii de escadrilă. Învățară multe pe măsură ce simulatorul îi obliga să încerce situații diferite. Uneori, le punea la dispoziție o flotă alcătuită din trei-patru escadrile. Alteori, simulatorul le dădea o singură navă stelară cu cele douăsprezece navete de luptă ale ei, și băiatul numea trei șefi de escadrilă, cu cîte patru navete fiecare.

Era plăcut; o joacă. Inamicul dirijat de calculator nu era prea grozav și învingeau întotdeauna, în ciuda greșelilor lor și în ciuda unor dificultăți de comunicare. Însă în cele trei săptămîni de antrenament împreună, Ender ajunse să-i cunoască foarte bine. Dink îndeplinea cu precizie instrucțiunile, dar nu strălucea prin originalitate; Bean, prea puțin eficient în a comanda o escadrilă, acționa ca un

bisturiu cu numai două-trei navete, contracarînd prompt orice încercare a calculatorului; Alai era un strateg aproape la fel de bun ca Ender și avea încredere să-i dea pe mînă jumătate din flotă, însoțită doar de un plan general.

Cu cît îi cunoștea mai bine, cu atît Ender îi putea desfășura mai rapid și-i putea folosi optim. Simulatorul afișa situația pe ecran și atunci Ender afla pentru prima dată componența flotei lui și dispunerea inamicului. În numai cîteva minute, îi chema pe șefii de escadrilă de care avea nevoie, le repartiza nave sau grupuri de nave și le comunica misiunile. Apoi, în decursul bătăliei, trecea pe rînd prin unghiurile lor de vedere, făcea sugestii și, ocazional, dădea comenzi atunci cînd era nevoie. Din cauză că ceilalți nu vedeau decît propriul sector de acțiune, uneori ordinele lui păreau lipsite de sens; însă și ei învățară să se încreadă în Ender. Dacă le spunea să se retragă, se retrăgeau, știind fie că erau într-o poziție expusă, fie că manevra lor putea atrage inamicul într-o poziție vulnerabilă. Mai știau, de asemenea, că Ender îi lăsa să procedeze așa cum credeau de cuviință atunci cînd nu le dădea ordine. Dacă stilul lor de luptă n-ar fi fost potrivit situației în care se aflau, nu ar fi fost aleși pentru misiunea respectivă.

Încrederea era completă și reciprocă, acțiunile flotei – rapide și exacte. După trei săptămîni, Mazer îi arătă o reluare a celei mai recente bătălii a lor, făcută din punctul de vedere al inamicului.

– Asta a văzut adversarul cînd l-ai atacat. Ce anume îți sugerează? De pildă, rapiditatea răspunsului?

– Seamănă cu flota gîndacilor.

– Ești de forța lor, Ender. Ești tot atît de iute cît ei. Și aici... fii atent!

Ender privi cum toate escadrilele sale se mișcau... simultan, rezolvîndu-și fiecare propria situație, toate dirijate de ordinele lui generale, însă îndrăznețe, improvizînd,

fentînd, atacînd cu o independență nicicînd dovedită de flota gîndacilor.

– Mintea lor colectivă e foarte bună, dar nu se poate concentra decît asupra cîtorva probleme în același timp. Escadrilele tale abordează fiecare luptă cu inteligența proprie, iar misiunile lor sînt supervizate de inteligența ta. Vezi deci că ai unele atuuri. Armament superior, deși nu perfect; viteză comparabilă și disponibilități nebănuite de inteligență. Astea sînt atuurile tale. Dezavantajul e că întotdeauna, absolut întotdeauna, vei fi depășit numericește și, după fiecare bătălie, dușmanul va afla mai multe despre tine, despre cum să lupte împotriva ta și-și va modifica strategia instantaneu.

Băiatul așteptă concluziile.

– De acum, vom începe lucrul propriu-zis. Am programat calculatorul să simuleze genul de situații care ne-ar putea aștepta în întîlnirile cu gîndacii. Folosim mișcările pe care le-ai văzut în A Doua Invazie. Dar simularea inamicului va fi comandată de mine, ca să nu se repete aceleași scheme. La început vei avea bătălii simple, pe care mă aștept să le cîștigi fără probleme. Învață din ele, deoarece eu o să fiu mereu acolo, cu un pas înaintea ta, programînd scheme tot mai dificile, așa încît următoarea bătălie va fi mai grea și vei fi împins pînă la limita capacităților tale.

– Și după aceea?

– Timpul rămas e scurt. Trebuie să înveți cît poți de repede. Am acceptat să plec în călătorie relativistă, numai pentru ca să fiu viu atunci cînd vei apărea tu; cînd m-am înapoiat, soția și copiii muriseră, iar nepoții aveau vîrsta mea. Nu aveam nimic să le spun. Fusesem despărțit de toți cei pe care îi iubisem, de tot ceea ce cunoșteam; trăiam în catacomba asta construită de extratereștri și eram obligat să instruiesc elev după elev,

fiecare dătător de speranțe, dar, în cele din urmă, dezamăgitor. Predau, predau, însă nimeni nu învață. Și tu ești extrem de promițător, ca mulți alții înainte, totuși semințele eșecului pot exista și în tine. Datoria mea este să le găsesc; să te distrug pe tine, dacă poți fi distrus, și, crede-mă, eu o pot face.

– Deci nu sînt primul.

– Bineînțeles că nu. Ești însă ultimul. Dacă nu înveți, nu mai avem timp să găsim pe altcineva. Cred în tine numai pentru că ești singurul în care se mai poate crede.

– Și ceilalți ? Șefii mei de escadrile ?

– Care dintre ei ți-ar putea lua locul ?

– Alai.

– Fii cinstit.

Băiatul tăcu.

– Nu sînt un om fericit, Ender. Omenirea nu așteaptă de la noi să fim fericiți. Ne cere doar să fim excepționali, în numele ei. Mai întîi supraviețuirea, apoi fericirea, așa cum o putem găsi. De aceea, sper că n-o să mă sîcîi în timpul antrenamentelor, plîngîndu-te că te plictisești. Bucură-te cît poți în orele libere, dar pe primul loc vine munca, adică învățătura, și ea aduce victoria care reprezintă totul, deoarece fără ea nu există nimic. Cînd o să mi-o poți aduce înapoi pe soția mea, Ender, atunci să te plîngi de cîte sacrificii presupune munca.

– Nu încercam să mă eschivez.

– Dar o vei face. Pentru că, dacă pot, o să te fac praf. O să mă străduiesc din răsputeri să te surprind și voi fi nemilos, pentru că, atunci cînd te vei lupta cu gîndacii, vor veni cu lucruri pe care eu *nu mi le pot* închipui, iar pentru ei mila față de oameni este imposibilă.

– Nu mă poți face praf, Mazer.

– De ce ?

– Pentru că sînt mai puternic decît tine.

Bătrînul surîse:

– Asta o să mai vedem.

Îl trezi cu noaptea-n cap; ceasul arăta 3.40, și băiatul se simțea amețit urmîndu-l prin tuneluri.

– La culcare devreme, la sculare la fel, intonă Mazer, mintea toropește și-ochii-mpăienjenește.

Băiatul visase că gîndacii îl vivisecționau. Atît doar că în loc să-i deschidă trupul, îi sfîrtecau amintirile și le etalau ca pe niște fotografii, încercînd să le găsească un înțeles. Era un vis ciudat, și Ender nu-l putea izgoni în vreme ce se îndrepta către sala simulatorului. Gîndacii îl chinuiau în timpul somnului, iar Mazer nu-l lăsa în pace cînd era treaz. Nu mai avea timp să se odihnească. Se sili să-și alunge somnul. Se părea că Mazer nu glumise, spunînd că era decis să-l desființeze; a-l obliga să joace cînd era obosit și somnoros era exact genul de șiretlic murdar la care ar fi trebuit să se aștepte.

Cînd ajunse la simulator, constată că șefii de escadrile erau deja la posturi, așteptîndu-i comenzile. Inamicul nu apăruse pe ecran, de aceea începu o bătălie de antrenament, împărțindu-și efectivele în două armate, ca să poată verifica starea băieților. Începură mai lent, dar în scurt timp ajunseră iuți și preciși.

Apoi ecranul se întunecă, navele dispărură și totul se schimbă. La marginea simulatorului, văzu trei nave terestre. Fiecare avea douăsprezece navete de luptă. Inamicul, evident conștient de prezența lor, formase o sferă cu o singură navă în centru. Ender nu se lăsă păcălit – nu putea fi o navă-regină. Gîndacii erau de două ori mai numeroși, dar stăteau mult prea grupați. Doctorașul avea să-i lovească mai rău decît s-ar fi așteptat.

Alese o navă, o făcu să clipească pe ecran și rosti:

– Alai, e a ta; îi ai pe Petra și Vlad la comanda navetelor.

Distribui și celelalte două nave, oprind din fiecare cîte o navetă; pe acestea le trecu sub comanda lui Bean.

– Strecoară-te pe lîngă perete și cazi în spatele lor, Bean. Dacă ești urmărit, te-ntorci imediat. Dacă nu, rămîi acolo unde te pot mobiliza repede. Alai, grupează-ți forțele într-un atac asupra sferei. Nu deschideți focul pînă nu vă ordon. Toate astea sînt numai manevre.

– Mi se pare o bătălie ușoară, zise Alai.

– Tocmai pentru că-i ușoară, vreau să fiți atenți. Nu vreau să pierd nici măcar o navetă.

Rămase cu cele două nave de rezervă, la o distanță sigură în spatele lui Alai; Bean dispăruse deja de pe ecranul simulatorului, însă, la răstimpuri, Ender trecea în punctul lui de vedere, ca să știe unde ajunsese.

Alai însă era cel care urma să controleze jocul delicat cu dușmanul. Alcătuise o formațiune în formă de glonț și cerceta sfera inamică. Ori de cîte ori se apropia, gîndacii se retrăgeau, atrăgîndu-i către nava din centru. Cînd se îndepărta, sfera se refăcea, iar la orice apropiere se deschidea spre interior.

Fentă, retragere, ocol spre alt punct, iarăși retragere, iarăși simulare de atac; apoi Ender spuse:

– Intră, Alai!

Glonțul porni, iar băiatul îi vorbi lui Ender:

– O să mă lase înăuntru, o să mă-nconjoare și-o să mă desființeze.

– Ignoră nava din centru!

– Cum zici, șefule!

Bineînțeles, sfera începu să se strîngă. Ender avansă cu rezervele; navele inamice se concentrară în partea respectivă a sferei.

– Atacă unde-s mai multe, zise Ender.

– Asta sfidează patru mii de ani de istorie militară, comentă Alai, deplasîndu-și navetele într-acolo. În mod normal, ar trebui să atacăm unde avem superioritate numerică.

– În simularea asta, e clar că ei nu știu ce pot face armele noastre. Manevra n-o să mai țină și altă dată, dar acum s-o facem cît mai spectaculoasă. Deschizi focul cînd crezi de cuviință.

Alai deschise focul. Simulatorul reproduse efectele foarte verosimil; mai întîi una sau două, apoi o duzină, după aceea majoritatea navelor dușmane explodară cu o lumină orbitoare, pe măsură ce cîmpul trecea de la una la cealaltă.

– Feriți-vă! ordonă Ender.

Navele aflate de partea opusă a sferei n-au fost afectate de reacția în lanț, dar urmărirea și distrugerea lor a fost o joacă de copii. Bean se ocupă de cele care încercau să fugă în direcția lui. Bătălia luase sfîrșit. Fusese mai simplă decît multe dintre antrenamentele anterioare.

Cînd Ender i-o spuse, Mazer ridică din umeri:

– Am căutat să mă apropii cît mai mult de realitate. Mai mult ca sigur că în prima bătălie, ei n-o să știe ce putem face. De-acum începe greul. Încearcă să nu te culci pe laurii victoriei ăsteia. În curînd o să-ți programez simulări mult mai diferite.

Ender se antrena zece ore pe zi cu șefii de escadrile, dar nu neîntrerupt; după-amiaza aveau o pauză de cîteva ore. Bătăliile simulate sub supravegherea lui Mazer aveau loc la două-trei zile și, așa cum îi promisese bătrînul, nu mai erau la fel de ușoare. Niciodată gîndacii nu-și mai grupară forțele atît de aproape încît să permită o reacție în lanț. De fiecare dată exista ceva nou, ceva mai dificil. Uneori, Ender avea o singură navă și opt navete de luptă; la un moment dat, inamicul se ascunse într-o centură de asteroizi; alteori lăsa capcane staționare – niște instalații de proporții care explodau dacă o escadrilă se apropia prea mult de ele, distrugînd sau avariind unele nave.

– Nu-ți poți permite pierderi! răcnise Mazer la el după o bătălie. Cînd o să intri în luptă *adevărată*, n-o să

mai ai luxul unei rezerve infinite de nave create de calculator. O să ai ceea ce ai adus cu tine și *nimic mai mult.* Obișnuiește-te să lupți fără pierderi inutile.

– N-au fost inutile, replica Ender. Nu pot cîștiga bătălii, dacă sînt atît de obsedat de pierderea unei nave încît să nu risc niciodată.

– Excelent, zîmbise Mazer. Ai început să-nveți. Totuși, într-o bătălie adevărată, o să ai pe cap ofițeri superiori, ba și mai rău, civili care o să zbiere tot ce ți-am spus eu. Acum, dacă programul inamic ar fi fost cu adevărat inteligent, te-ar fi prins *aici* și ar fi distrus escadrila lui Tom.

Examinau laolaltă fiecare bătălie; la următorul antrenament, Ender le demonstra băieților ce-i arătase Mazer, astfel că știau cum să reacționeze înaintea unei situații similare.

Pînă atunci crezuseră că erau pregătiți, că acționau perfect în echipă. Acum însă, luptînd în condiții cu adevărat dificile, începură să aibă tot mai multă încredere unul în celălalt, și bătăliile deveniră o plăcere. Îl rugară pe Ender să-i cheme pe cei care nu jucau să le facă galerie. Băiatul își imagină ce ar fi însemnat să-și aibă prietenii aici cu el, ovaționînd, sau rîzînd, sau ținîndu-și răsuflarea de emoție; uneori i se părea că i-ar fi distras atenția, dar alteori ar fi dorit-o din toată inima. Nici chiar atunci cînd petrecuse zile întregi bronzîndu-se pe o plută în mijlocul unui lac nu fusese atît de singur. Mazer Rackham era tovarășul lui, era profesorul lui, dar nu și prietenul lui.

Cu toate acestea, nu spuse nimic. Mazer îl avertizase că nu avea să existe compătimire, iar nefericirea lui personală nu însemna nimic, pentru nimeni. În cea mai mare parte nu însemna nimic nici chiar pentru Ender. Se concentra asupra jocului, încercînd să învețe din bătălii. Nu doar învățămintele unei anumite înfruntări, ci și ce ar fi putut face gîndacii dacă ar fi fost mai inteligenți sau cum

ar fi reacționat el în situația respectivă. Trăia atît în vechile, cît și în viitoarele bătălii, treaz și adormit, și-și cravașa șefii de escadrile cu o furie care, uneori, trezea nemulțumire.

– Ne tratezi cu prea multă blîndețe, spuse Alai într-o zi. De ce nu te enervezi pe noi pentru că nu sîntem sclipitori în *fiecare* secundă a *fiecărui* antrenament? Dacă tot ne răsfeți așa, o să credem că-ți place de noi.

Unii chicotiră. Desigur, Ender înțelese ironia și răspunse printr-o tăcere prelungă. Cînd, în cele din urmă, vorbi, ignoră observația lui Alai.

– Din nou, rosti el, și de data asta fără rețineri.

Repetară și izbutiră perfect.

Însă pe măsură ce încrederea lor în *comandantul* Ender crescu, prietenia din zilele Școlii de Luptă dispăru. Băieții deveniseră apropiați între ei; își făceau confidențe. Ender era profesorul și comandantul lor, tot atît de îndepărtat de grupul lor pe cît era Mazer de el și la fel de exigent.

Dar în felul acesta luptară mai bine. Iar Ender nu era distras de la munca lui.

Cel puțin nu cît timp era treaz. În fiecare seară, cînd se cufunda în somn, gîndurile despre simulator îi alergau prin minte. Dar în timpul nopții îl obsedau alte lucruri. Adesea își amintea Leșul Uriașului, descompunîndu-se treptat. Însă nu și-l amintea imobilizat în capcana imaginii de pe pupitru. Acum era real, înconjurat de duhoarea morții. În visele sale, lucrurile se schimbaseră. Sătucul ridicat între coastele Uriașului era populat de gîndaci, care-l salutau cu gravitate, precum gladiatorii înainte de-a muri pentru desfătarea cezarului. În visul său nu-i ura; și, deși știa că ascunseseră regina, nu încerca s-o caute. Întotdeauna pleca repede de lîngă corpul Uriașului, iar cînd ajungea la terenul de joacă, copiii erau mereu acolo, sălbatici și batjocoritori; aveau chipuri care-i erau cunoscute. Uneori Peter, alteori Bonzo, uneori Stilson și Bernard;

însă tot atît de frecvent, creaturile acelea erau Alai și Shen, Dink și Petra; alteori apărea fața lui Valentine și, în visul lui, Ender o scufunda sub apă și aștepta să se înece.

Ea i se zbătea în mîini, zvîrcolindu-se să iasă la suprafață, dar în cele din urmă rămînea nemișcată. O scotea din lac și o tîra pe plută, unde zăcea cu chipul schimonosit în chinurile morții. Ender țipa și plîngea deasupra ei, strigînd, iarăși și iarăși, că era un joc, doar un joc, că el se jucase...

Apoi Mazer Rackham îl trezea, scuturîndu-i umărul.

– Strigai prin somn, spunea el.

– Iartă-mă, răspundea băiatul.

– Nu contează. Te-așteaptă o bătălie.

Treptat, frecvența acestora crescu. Acum avea cîte două bătălii zilnic și Ender reduse antrenamentele la minimum. Cînd ceilalți se odihneau, el revedea ultimele lupte, încercînd să descopere propriile puncte slabe, încercînd să ghicească ce avea să se întîmple în continuare. Uneori era pregătit în fața surprizelor inamicului, alteori nu.

– Cred că trișezi, îi spuse într-o zi lui Mazer.

– De ce?

– Îmi urmărești ședințele de antrenament. Poți vedea ce plănuiesc. Ești pregătit în permanență pentru orice aș face.

– Ceea ce vezi tu, răspunse bătrînul, sînt simulări pe calculator. Calculatorul e programat să răspundă la inovațiile tale, numai *după* ce le utilizezi tu.

– Atunci calculatorul trișează.

– Ar trebui să te odihnești mai mult...

Dar băiatul nu putea dormi. În fiecare noapte, rămînea tot mai mult timp fără să închidă ochii, iar somnul nu era deloc odihnitor.

Se deștepta des în cursul nopții. Nu era sigur dacă se trezea ca să se gîndească la joc sau ca să scape din vise. Avea senzația că în timpul somnului cineva îl silea să-și parcurgă cele mai urîte amintiri, să le retrăiască la fel ca prima dată. Nopțile

erau atît de reale, încît zilele începură să i se pară vise. Începu să se teamă că n-avea să mai poată gîndi destul de limpede, că avea să fie prea obosit în timpul jocului. Întotdeauna cînd jocul începea, intensitatea lui îl trezea, dar, se întrebase el, „ar fi sesizat o scădere a capacităților sale mintale ?"

Şi într-adevăr se părea că-i scădeau. Nu existase bătălie în care să nu piardă măcar două-trei navete. În cîteva rînduri, inamicul reuși să-l facă să-și dezvăluie mai multe slăbiciuni decît era admisibil; în alte ocazii, izbutise să-l atragă în bătălii de uzură, din care ieșise victorios cu destul noroc.

După joc, Mazer îl analiza disprețuitor. „Ia uită-te aici!" îi spunea. „Nu trebuia să faci așa!" Iar Ender revenea la antrenamentele cu șefii de escadrile, străduindu-se să le ridice moralul, dar cîteodată lăsînd să se simtă dezamăgirea pentru slăbiciunile lor, pentru faptul că dăduseră greș.

– Mai și greșim uneori, îi șopti Petra odată.

Fusese un țipăt de ajutor.

– Şi alteori nu, replicase Ender.

De la el n-avea să obțină ajutor. El era dascălul; prietenii trebuia să și-i caute în altă parte.

Apoi urmă o bătălie care fu cît pe aici să se încheie printr-un dezastru. Petra își conduse escadrila prea departe; era expusă și o descoperi într-un moment cînd Ender urmărea alt sector. În numai cîteva clipe, rămase doar cu două navete. Atunci o găsi Ender și-i ordonă să se deplaseze într-o anumită direcție; fata nu răspunse. Nu făcu nici o mișcare. Încă o clipă și celelalte navete urmau să fie pierdute.

Ender pricepu numaidecît că o solicitase prea mult; datorită calităților ei excepționale, apelase la ea deseori în situații dificile. Deocamdată însă n-avea timp să se simtă vinovat sau s-o compătimească pe fată. Îi ceru lui Tom Nebunu' să preia comanda celor două navete, apoi continuă, încercînd să salveze bătălia; Petra ocupase o poziție-cheie și acum

toată strategia lui se năruia. Dacă inamicul n-ar fi fost prea grăbit în a-și exploata avantajul, Ender ar fi pierdut.

Dar Shen reuși să prindă un grup de nave dușmane într-o formațiune prea strînsă și le distruse cu o singură reacție în lanț. Tom Nebunu' își conduse navetele prin breșa ivită și provocă panică printre adversari. Cu toate că navetele lui și cele ale lui Shen au fost distruse, Molo Musca izbuti să aducă victoria.

La sfîrșitul bătăliei, Ender o putu auzi pe Petra strigînd și încercînd s-ajungă la un microfon:

– Spuneți-i că-mi pare rău... eram atît de obosită... nu m-am putut concentra... de-asta... spuneți-i lui Ender să mă ierte!

Lipsi la următoarele antrenamente, iar cînd reveni, nu mai era la fel de rapidă ca înainte și nici la fel de cutezătoare.

Pierduse multe dintre calitățile ce făceau din ea un lider capabil. Ender n-o mai putea folosi decît în misiuni de rutină, sub supraveghere. Fata nu era lipsită de inteligență. Știa ce se întîmplase. În același timp, știa că Ender n-avea de ales și i-o spuse.

Realitatea era că ea cedase, deși nu avea psihicul mai labil decît alt șef de escadrilă. Fusese un avertisment: nu-i putea solicita dincolo de anumite limite. Acum, în loc să-i folosească ori de cîte ori avea nevoie de aptitudinile lor, trebuia să-și amintească la cîte lupte participaseră. Era nevoit să-i cruțe, ceea ce însemna că uneori intra în bătălie cu comandanți pe care se bizuia ceva mai puțin. Slăbind presiunea asupra lor, o sporea asupra lui. În toiul unei nopți, se trezi fulgerat de o durere intensă. Perna îi era umedă, iar în gură simțea gustul sîngelui. Degetele îi pulsau. Văzu că în timpul somnului își mușcase mîna. Sîngele continua să curgă.

– Mazer! strigă el.

Rackham se trezi și chemă imediat un medic.

Pe cînd acesta îl pansa, Mazer spuse:

– Să știi că automutilarea n-o să te scape de aici.

– Dormeam, răspunse Ender. N-am făcut-o ca să părăsesc Școala de Comandă.

– Bun.

– Ceilalți... Cei care n-au reușit...

– Ce vrei să spui?

– Înaintea mea... Ceilalți elevi ai tăi, care n-au mai terminat... Ce s-a întîmplat cu ei?

– N-au reușit. Asta-i tot! Nu-i pedepsim pe cei care nu izbutesc. Pur și simplu... nu mai continuă.

– Ca Bonzo.

– Cine-i Bonzo?

– A plecat acasă.

– Nu, nu ca Bonzo.

– Atunci, cum? Ce s-a întîmplat cu ei? Cînd am dat greș?

– De ce e important?

Băiatul nu răspunse.

– Nici unul dintre ei n-a dat greș în *acest* moment al instruirii, Ender. Tu ai făcut o eroare cu Petra. O să-și revină. Însă Petra e Petra, iar tu ești tu.

– O parte din mine este ea. E ceea ce mi-a dat ea.

– Tu n-o să dai greș. Nu așa devreme. Ai avut cîteva bătălii grele, dar ai cîștigat întotdeauna. Nu-ți cunoști încă limitele, dar, dacă ți le-ai atins, deja ești mult mai slab decît am crezut.

– Ei mor?

– Cine?

– Cei care nu reușesc.

– Nu, nu mor. Dumnezeule, băiete, sînt doar jocuri!

– Cred că Bonzo a murit. L-am visat noaptea trecută. Mi-am amintit cum arăta după ce l-am lovit cu capul. Probabil că i-am spart nasul și un os i-a perforat creierul. Din ochi îi curgea sînge. Cred că-n clipa aceea era mort.

– A fost doar un vis.

– Mazer, nu vreau să tot visez asemenea lucruri. Mi-e frică să mai dorm. Mă gîndesc întruna la întîmplările pe care nu vreau să mi le reamintesc. Prin fața ochilor mi se derulează toată viața, de parcă aș fi un aparat de înregistrare și cineva dorește să vizioneze episoadele cele mai teribile.

– Nu-ți putem da tranchilizante, dacă asta speri. Îmi pare rău că ai coșmaruri. Vrei să lăsăm lumina aprinsă noaptea ?

– Nu rîde de mine ! Mi-e teamă că înnebunesc.

Doctorul terminase bandajul și Mazer îi făcu semn să plece.

– Asta-i motivul adevărat al fricii tale ? întrebă el.

Băiatul se gîndi, însă nu era sigur.

– În visele mele, îi răspunse, niciodată nu sînt sigur dacă eu sînt cu adevărat eu.

– Visele stranii reprezintă un fel de supapă de siguranță, Ender. Pentru prima dată în viață, ai fost supus unor presiuni. Corpul tău caută modalități de compensare, asta-i tot. Ești băiat mare acum. E timpul să nu-ți mai fie teamă că vine noaptea.

– Bine, încuviință Ender.

Hotărî că n-avea să-i mai spună niciodată lui Mazer despre visele sale.

Zilele trecură cu bătălii permanente și Ender intră pe făgașul autodistrugerii. Începuse să-l doară stomacul. Îl trecură pe o dietă de cruțare, dar în curînd nu mai avea deloc poftă de mîncare.

– Mănîncă ! îi spunea Mazer și, mecanic, Ender îl asculta.

Dar dacă nimeni nu-i spunea să se hrănească, nu mînca nimic.

Încă doi șefi de escadrile cedară aidoma Petrei ; presiunea spori asupra celorlalți. Acum inamicii erau de trei-patru ori mai numeroși în fiecare bătălie ; de asemenea, se retrăgeau imediat ce situația se complica, regrupîndu-se

pentru a prelungi cît mai mult bătălia. Uneòri dura ore întregi pînă cînd distrugeau și ultima navă dușmană. Ender începu să-i schimbe pe șefii de escadrile în decursul aceleiași bătălii, aducînd alții odihniți în locul celor care reacționau cu întîrziere.

– Știi, spuse Bean odată, cînd preluă de la Supă Fierbinte comanda ultimelor patru navete, jocul ăsta nu mai e așa distractiv ca la început.

Apoi, într-o zi, la antrenamente, pe cînd Ender își instruia băieții, odaia se întunecă și el se trezi pe podea cu chipul însîngerat. Se lovise cu capul de panoul de comenzi.

Îl puseră atunci în pat și trei zile fu foarte bolnav. Își amintea că în visele sale văzuse chipuri, dar nu erau reale și știu asta chiar în clipa cînd le zări. Uneori i se părea că o vede pe Valentine, iar alteori pe Peter; uneori pe prietenii lui din Școala de Luptă și alteori pe gîndaci, vivisecționîndu-l. Cel mai real i se păru cînd colonelul Graff se aplecă deasupra lui și-i vorbi blînd, ca un tată grijuliu. Dar apoi se deșteptă și-l văzu doar pe dușmanul său: Mazer Rackham.

– M-am trezit, spuse băiatul.

– Văd, răspunse Mazer. Ți-a luat destul de mult. Azi ai programată o bătălie.

Așa încît Ender se sculă, luptă și cîștigă bătălia. Totuși, în ziua aceea nu avu alt joc, și-l lăsară să se culce mai devreme. Cînd se dezbrăcă, mîinile îi tremurau.

În timpul nopții i se păru că simte niște degete atingîndu-l ușor. Degete grijulii și blînde. Visă că auzea glasuri.

– Nu l-ai cruțat.

– Nu asta mi-e misiunea.

– Cît mai poate continua ? Se autodistruge.

– Suficient. Nu mai e mult.

– Așa repede ?

– Cîteva zile și-a scăpat.

– Cum o să se descurce, cînd e-n halul ăsta?

– Perfect. Chiar azi a luptat mai bine decît oricînd.

În visul lui, vocile erau ale lui Graff și Mazer.

Dar așa erau visele, se puteau întîmpla lucrurile cele mai incredibile, așa cum, de pildă, auzi una dintre voci spunînd:

– Mi se face rău cînd văd cum îl nenorocește.

Iar cealaltă răspunse:

– Știu. Și eu îl iubesc.

Apoi cei doi se transformară în Valentine și Alai, și în visul său îl înmormîntau, dar atunci cînd o făcură, deasupra lui se ridică o colină, iar el deveni un sălaș al gîndacilor, așa cum era Uriașul.

Toate, numai vise. Dacă pentru el exista iubire sau milă, nu putea fi decît în vise.

Se trezi, primi o altă bătălie și cîștigă. Apoi se duse în pat, adormi și visă. Se trezi din nou, și cîștigă din nou, și dormi din nou. De-abia își mai dădea seama cînd se trezea și cînd dormea. De altfel, nici nu-i păsa.

Următoarea zi avea să fie ultima lui zi în Școala de Comandă, deși el nu știa acest lucru. Cînd se deșteptă, Mazer Rackham nu era în odaie. Își făcu duș, se îmbrăcă și-l așteptă să vină și să descuie ușa. Bătrînul nu veni și Ender apăsă pe clanță. Ușa se deschise.

Era oare o întîmplare faptul că Mazer îl lăsase liber în dimineața aceea? Nu-l însoțea nimeni care să-i spună că trebuie să mănînce, că trebuie să se ducă la antrenamente, că trebuie să doarmă. Era liber. Necazul era că nu știa ce să facă. Pentru o clipă se gîndi să încerce să-i caute pe șefii săi de escadrile, ca să vorbească cu ei, însă nu știa unde se aflau. Se puteau găsi și la douăzeci de kilometri de el. Așa încît, după ce hoinări o vreme prin tuneluri, se duse la sala de mese. Mîncă micul dejun lîngă cîțiva soldați care spuneau bancuri porcoase, pe care el nici măcar nu-și propunea să le înțeleagă. Apoi merse în camera simulatorului,

ca să se antreneze. Deşi era liber, nu se putea gîndi ce altceva să facă.

Mazer îl aştepta. Ender pătrunse încet în odaie. Îşi tîrşîia picioarele şi se simţea obosit şi fără chef.

– Eşti adormit? se încruntă bătrînul.

În încăpere se găseau şi alţi oameni. Ender se întrebă ce căutau acolo, dar nu se obosi să afle. Nu merita să pună întrebări; oricum nu i-ar fi răspuns nimeni. Se îndreptă către comenzile simulatorului şi se aşeză, gata să înceapă.

– Ender Wiggin, rosti Mazer. Te rog să fii atent. Jocul de azi necesită nişte explicaţii.

Băiatul se întoarse spre el. Privi bărbaţii strînşi în capătul opus al camerei. Pe cei mai mulţi nu-i mai văzuse niciodată. Unii erau îmbrăcaţi în haine civile. Îl zări pe Anderson şi se întrebă ce făcea aici, cine conducea Şcoala de Luptă în timpul absenţei lui. Îl văzu pe Graff şi îşi aminti lacul din pădurile de lîngă Greensboro şi dori să plece acasă. „Du-mă acasă", îi spuse în gînd lui Graff. „În visul meu ai spus că mă iubeşti. Du-mă acasă!"

Însă Graff doar aplecă puţin capul; un salut, nu o promisiune, iar Anderson se comportă de parcă nici nu-l cunoştea.

– Te rog să fii atent, Ender. Azi este examenul tău final în Şcoala de Comandă. Observatorii aceştia vor evalua ce ai învăţat. Dacă preferi să nu stea aici, pot trece la un simulator din altă cameră.

– Pot să rămînă.

Examenul final. După aceea, poate că se va odihni...

– Pentru a fi cu adevărat un examen total al capacităţilor tale, să nu repeţi doar ceea ce ai făcut şi ai exersat de multe ori, ci să înfrunţi şi situaţii inedite, bătălia de astăzi introduce un element nou. Ea se desfăşoară lîngă o planetă. Acest amănunt va afecta strategia inamicului şi te va obliga să improvizezi. Te rog să te concentrezi asupra jocului de azi.

Ender îi făcu semn să se apropie şi-l întrebă în şoaptă:

– Eu sînt primul elev care a ajuns așa departe?

– Dacă învingi astăzi, da, vei fi primul care a reușit. Mai multe nu pot să-ți spun.

– Dar să știi că eu pot s-aud.

– Mîine poți să fii cît de rebel dorești. Azi însă, aș aprecia dacă te-ai concentra asupra examenului. Să nu ne batem joc de ceea ce-ai făcut deja. Deci, cum ai de gînd să procedezi cu planeta?

– Và trebui să am pe cineva și în spatele ei; altfel, acolo va fi un con de umbră.

– Corect!

– Iar gravitația va afecta consumul de combustibil – e mai avantajos să cobori spre planetă, decît să te ridici dinspre ea.

– Da.

– Doctorașul are efect împotriva unei planete?

Chipul lui Mazer împietri.

– Ender, gîndacii n-au atacat populația civilă în nici una din invazii. Trebuie să decizi dacă e înțelept să adopți o strategie care poate atrage represalii.

– Planeta e singurul element nou?

– Cînd ți-am programat o bătălie cu un singur element nou? Te asigur că azi nu voi fi tolerant față de tine. Față de flotă, am responsabilitatea de-a nu permite absolvirea unui elev de mîna a doua. Voi face tot ce pot împotriva ta și nu intenționez să te menajez. Amintește-ți tot ce știi despre tine și tot ce știi despre gîndaci și poate că vei avea o șansă.

Mazer părăsi încăperea.

– Sînteți aici? rosti Ender în microfon.

– Toți, răspunse Bean. Ai cam întîrziat la antrenamentele de dimineață, nu?

Deci nu-i anunțaseră și pe șefii de escadrile că era ultimul examen. Ender se întrebă dacă să le spună cît de

important era pentru el acest joc, dar hotărî că o grijă suplimentară nu avea să-i ajute cu nimic.

– Scuze, vorbi el. Am dormit prea mult.

Ei chicotiră. Nu-l crezuseră.

Executară o serie de manevre, încălzindu-se pentru bătălie. Ender avu nevoie de mai mult timp ca de obicei ca să-și limpezească mintea și să se concentreze asupra comenzilor, dar după o vreme își reveni; răspunzînd iute și gîndind bine. „Sau, cel puțin, își spuse, crezînd că gîndesc bine."

Ecranul simulatorului se întunecă. Băiatul așteptă să apară jocul. „Ce o să se întîmple dacă azi trec examenul? Mai există și altă școală? Încă un an sau doi de antrenamente dure, alt an de izolare, alt an de indivizi împingîndu-mă într-o direcție sau alta, alt an fără să-mi pot orienta propria viață?" Încercă să-și amintească ce vîrstă avea. Unsprezece ani. Cu cîți ani în urmă împlinise unsprezece ani? Cu cîte zile în urmă? Trebuie să se fi întîmplat aici, la Școala de Comandă, dar nu-și putea aminti ziua. Poate că nici măcar n-o remarcase atunci cînd fusese. Nimeni n-o remarcase, cu excepția lui Valentine.

Așteptînd apariția jocului, își dori să poată pur și simplu să-l piardă, să fie înfrînt rău de tot și complet, așa încît să-i întrerupă instrucția, ca lui Bonzo, și să-l trimită acasă. Bonzo plecase către Cartagena. Voia să vadă ordinul de drum în direcția Greensboro. Succesul însemna că trebuia să continue. Eșecul însemna întoarcerea acasă.

„Nu, își spuse, nu-i adevărat! Au nevoie de mine și, dacă dau greș, s-ar putea să nu am unde mă întoarce."

N-o credea însă. Mintea sa conștientă știa că era adevărat, dar în alte locuri, mai tainice, se îndoia că aveau nevoie de el. Insistența lui Mazer nu era decît un alt vicleșug. „Tot o metodă de-a mă împinge să fac ceea ce doresc ei." O metodă de a-l împiedica să se odihnească. De a nu face nimic timp îndelungat.

Apoi apărură inamicii și oboseala lui Ender se transformă în disperare.

Adversarii erau de o mie de ori mai numeroși decît forțele sale; simulatorul era, practic, acoperit de luminițele verzi care-i reprezentau. Erau grupați într-o duzină de formațiuni diferite, schimbîndu-și pozițiile, modificîndu-și structura, deplasîndu-se în traiectorii aparent aleatoare prin cîmpul simulatorului. Nu putea găsi un drum printre ele; un spațiu ce păruse deschis se închidea brusc și apărea un altul, iar o formațiune aparent penetrabilă se transforma brusc, devenind amenințătoare. Planeta se afla tocmai la celălalt capăt al cîmpului. Ender bănui că și dincolo de ea, în afara limitelor simulatorului, existau la fel de multe nave dușmane.

În privința propriei flote, erau numai douăzeci de nave interstelare, fiecare cu cîte patru navete. Cunoștea tipul acela de nave – erau vechi și greoaie, iar puterea *Doctorașului* nu atingea decît jumătate din cea a navelor noi. Optzeci de navete împotriva a cel puțin cinci mii, poate chiar zece mii de adversari.

Îi auzi pe șefii de escadrile trăgîndu-și răsuflarea; de asemenea, auzi o înjurătură scăpată printre dinți de observatorii din spatele lui. Era plăcut să știe că unul dintre adulți remarcase că examenul nu era cinstit. Desigur, faptul avea puțină importanță. Cinstea nu făcea parte din joc, asta era clar. Nu încercau să-i lase nici cea mai măruntă posibilitate de succes. „Prin cîte am trecut și, de fapt, nu intenționau deloc să-mi permită să absolv."

Îl văzu cu ochii minții pe Bonzo și gașca lui, înfruntîndu-l și amenințîndu-l; izbutise să-l determine pe Bonzo să se lupte singur, dar acum n-o mai putea face. Și nici nu putea surprinde inamicul cu aptitudinile personale, așa cum făcuse cu băieții cei mari în sala de luptă. Mazer îl cunoștea ca pe propriul buzunar.

Bărbații din spatele lui începură să tușească și să se foiască nervoși. Își dădeau seama că Ender nu știa ce să facă.

„Nici nu-mi pasă", se gîndi băiatul. „Vă puteți păstra jocul. Dacă nu-mi dați nici măcar o șansă, de ce să mai joc?"

La fel ca ultimul său joc din Școala de Luptă, cînd îi opuseseră două armate.

Și tocmai cînd își aduse aminte de jocul acela, probabil că Bean și-l aminti și el, deoarece glasul îi răsună în căști:

– Nu uita, poarta inamică e *jos!*

Molo, Supă, Vlad, Basculă și Tom Nebunu' izbucniră în rîs. Și ei își aduseseră aminte.

Ender rîse și el. Era *într-adevăr* amuzant. Oamenii mari priveau totul cu gravitate, iar copiii jucau, jucau întruna, crezîndu-i și ei, pînă cînd, deodată, adulții întindeau prea mult coarda, împingeau lucrurile prea departe și copiii puteau vedea dincolo de joc. „Las-o baltă, Mazer! Nu-mi pasă dacă-ți trec examenul. Nu-mi pasă dacă-ți respect regulile. Dacă tu poți trișa, pot și eu. N-o să te las să mă bați în mod necinstit – te voi bate *eu* în mod necinstit!"

În ultima bătălie din Școala de Luptă cîștigase deoarece ignorase adversarul și-și ignorase propriile pierderi; atacase direct poarta inamică.

Iar poarta inamică era jos.

„Dacă încalc și regula asta, n-o să mă mai lase niciodată să ajung comandant. Ar fi prea periculos. Nu va mai trebui niciodată să joc un joc. Și asta înseamnă victorie!"

Începu să șoptească iute în laringofon. Șefii de escadrile își luară părțile lor din flotă și formară un cilindru gros, ca un proiectil ațintit spre cea mai apropiată formațiune inamică. Aceasta nu-l respinse, ci, dimpotrivă, se deschise în fața lui, așa încît să poată fi perfect încercuit înainte de a-l distruge. „Cel puțin, Mazer ia în considerație faptul că, de-acum, au ajuns să mă respecte", gîndi Ender. „Iar asta îmi oferă timp."

Se deplasă în jos, spre nord, spre est și iarăși în jos, aparent fără nici un plan, dar apropiindu-se pe nesimțite de planeta inamică. După o vreme, navele dușmane începură să se strîngă tot mai mult în jurul său. Atunci, brusc, formațiunea lui Ender explodă. Flota lui se destrămă într-un haos. Cele optzeci de navete păreau lipsite de un plan anume, trăgînd la întîmplare în adversar, strecurîndu-se pe traiectorii individuale lipsite de speranță printre navele gîndacilor.

Însă după cîteva minute de bătălie, Ender șopti din nou în laringofon și o duzină dintre navetele rămase întregi se regrupară într-o formație. Traversaseră unul dintre barajele cele mai formidabile ale inamicilor; îl străbătuseră cu pierderi teribile, dar parcurseseră mai mult de jumătate din distanța pînă la planetă.

„Acum o să-și dea seama", se gîndi Ender. „În mod clar, Mazer își dă seama ce vreau să fac."

„Sau poate că nu-i vine să creadă c-o s-o fac. Cu-atît mai bine pentru mine!"

Micuța flotă a lui Ender țîșnea într-o parte și-n alta, trimițînd două-trei navete parcă gata de atac, apoi retrăgîndu-le. Gîndacii se apropiau, adunînd nave și formații risipite pînă atunci, strîngîndu-le pentru atacul final. În cea mai mare parte erau concentrați în spatele lui Ender, astfel încît să nu poată fugi înapoi în spațiu, tăindu-i orice retragere. „Excelent", gîndi băiatul. „Mai aproape! Veniți mai aproape!"

Apoi șopti o comandă și flota căzu ca o piatră către suprafața planetei. Erau nave interstelare și navete, neechipate pentru a rezista frecării cu atmosfera. Dar Ender nu intenționa ca ele să ajungă așa departe. Chiar în clipa cînd începură picajul, își concentrară Doctorașii asupra unui singur lucru. Asupra planetei.

Una, două, patru, șapte navete fură distruse. Acum totul se bizuia pe șansa ca una dintre ele să supraviețuiască

pînă să poată declanșa Doctorașul. O dată ce se putea focaliza pe suprafața planetei, n-avea să mai dureze mult. „O clipă cu Doctorașul, asta-i tot ce doresc." După aceea Ender se gîndi că poate calculatorul nu era nici măcar programat să arate ce s-ar întîmpla cu o planetă atacată de Doctoraș. „Ce-o să fac atunci, o să strig: «Pac! Ești mort!»"

Își luă mîinile de pe comenzi și se lăsă pe spate, privind. Perspectiva era mult apropiată de planeta inamică, cu naveta năpustindu-se în puțul gravitațional. „În mod sigur a intrat în raza de acțiune", își spuse băiatul. „E acolo, și calculatorul nu-i programat să arate ce se poate întîmpla."

Dar apoi, suprafața planetei care acum acoperea jumătate din ecranul simulatorului începu să fiarbă; urmă o erupție, azvîrlind bucăți de materie spre navete. Ender încercă să-și imagineze ce se petrecea în interiorul planetei. Cîmpul crescînd și dilatîndu-se mereu; moleculele care se rupeau și atomii care nu mai aveau unde se duce.

În trei secunde, întreaga planetă explodă, deveni o sferă de pulbere strălucitoare, azvîrlită spre exterior. Navetele lui Ender pieriră printre primele, perspectiva lor dispăru brusc, iar acum simulatorul arăta numai stelele ce așteptau dincolo de marginile bătăliei. Era atît de aproape pe cît dorise Ender să fie. Sfera planetei explodate se dilată mai repede decît puteau fugi navele dușmane. Și purta acum cu ea Doctorașul, care crescuse, cîmpul spulberînd totul în cale, transformînd navele în puncte luminoase și gonind mai departe.

Intensitatea cîmpului distructiv se reduse abia cînd ajunse la marginea simulatorului. Două sau trei nave inamice pluteau inerte. Navele interstelare ale lui Ender erau nevătămate. Dar, acolo unde existase uriașa flotă dușmană și planeta pe care o apăra, nu mai rămăsese nimic. Un bulgăre de materie se forma din sfărîmăturile adunate de gravitație. Strălucea fierbinte și se rotea; era mult mai mic

decît corpul ceresc dinainte. O mare parte a masei sale forma un nor ce continua să se extindă.

Ender își scoase căștile, în care vuiau țipetele și fluierăturile șefilor de escadrile și abia atunci constată că în cameră se auzea același vacarm. Bărbații în uniformă se îmbrățișau rîzînd și răcnind; alții plîngeau; unii îngenuncheaseră ori stăteau încremeniți și băiatul își dădu seama că se rugau. Nu înțelegea. Ceva era în neregulă. Ar fi trebuit să fie furioși...

Colonelul Graff se desprinse dintre necunoscuți și veni spre el. Lacrimile îi brăzdau chipul, dar zîmbea. Se aplecă, întinse brațele și, spre uimirea băiatului, îl îmbrățișă, îl strînse puternic și-i șopti:

– Mulțumesc, mulțumesc, Ender. Doamne, mulțumescu-Ți pentru Ender!

Apoi veniră și ceilalți, scuturîndu-i mîna, felicitîndu-l. Încercă să priceapă. Absolvise totuși examenul? Fusese victoria *lui*, nu a lor, și în plus una găunoasă, prin încălcarea regulilor; de ce se purtau de parcă învinsese cu onoare?

Mulțimea se dădu în lături și apăru Mazer Rackham. Bătrînul se îndreptă către Ender și-i întinse mîna:

– Ai avut de făcut o alegere grea, băiete. Totul sau nimic. Sfîrșitul lor sau sfîrșitul nostru. Dumnezeu însă știe că altfel nu se putea. Felicitări! I-ai bătut și s-a terminat!

„S-a terminat.“ „I-ai bătut.“ Ender nu înțelegea.

– Te-am bătut *pe tine.*

Mazer hohoti sonor:

– Ender, niciodată nu te-ai luptat cu *mine.* De cînd am devenit inamicul tău, n-ai jucat nici *un singur joc!*

Băiatul nu pricepu gluma. Jucase foarte multe jocuri, care-l costaseră extrem de mult. Începu să se înfurie.

Mazer îi puse mîna pe umăr. Ender și-l scutură. Atunci bătrînul deveni serios și zise:

– Ender, în ultimele luni tu ai fost comandantul militar al flotei noastre. Aceasta a fost A Treia Invazie. N-au fost jocuri, ci bătălii reale, și singurii inamici au fost gîndacii. I-ai învins în toate luptele, iar azi ai luptat lîngă planeta-capitală, unde erau toate reginele din coloniile lor; toate erau acolo, iar tu le-ai distrus complet. Nu ne vor mai ataca niciodată. Tu ai făcut-o! Tu!

„Reale." „N-au fost jocuri." Mintea lui Ender era prea încețoșată ca să poată înțelege totul. Nu fuseseră simple puncte luminoase, ci nave adevărate cu care el se luptase, nave adevărate pe care le învinsese. Și o planetă adevărată, pe care o făcuse praf, ștergînd-o din univers. Trecu prin mulțime, fără să audă felicitările, ignorîndu-le mîinile, cuvintele, bucuria. Cînd ajunse în camera lui, se dezbrăcă, se puse în pat și dormi.

Se deșteptă cînd îl scuturară. Avu nevoie de cîteva secunde ca să-i recunoască. Graff și Rackham. Le întoarse spatele. „Lăsați-mă să dorm."

– Ender, trebuie să dicutăm, rosti Graff.

Băiatul reveni cu fața la ei.

– Pe Pămînt se transmit încontinuu, zi și noapte, filmele bătăliei de ieri.

– De ieri?

Dormise o zi întreagă.

– Ești un erou. Toată lumea a văzut ce ați făcut, tu și ceilalți. Nu cred că există vreun guvern care să nu-ți fi acordat medalia lui cea mai importantă.

– I-am ucis pe toți, așa-i? întrebă Ender.

– Pe cine? făcu Graff. Pe gîndaci? Asta și trebuia să faci.

– De asta era război, interveni Mazer.

– Și pe regine... Și copiii...

– Ei au declanșat totul cînd ne-au atacat. N-a fost vina ta. Ăsta-i rezultatul acțiunilor lor.

Ender prinse pieptul uniformei lui Mazer și-l trase în jos, astfel încît chipurile lor aproape se atinseră.

– Eu n-am vrut să-i ucid! N-am vrut să ucid pe nimeni! Nu sînt un criminal! Voi nu mă voiați pe mine, ticăloșilor, îl voiați pe Peter, dar m-ați împins s-o fac, m-ați păcălit!

Plîngea, își pierduse stăpînirea de sine.

– Bineînțeles că te-am păcălit, spuse Graff. Altfel n-ai fi făcut-o. Situația era clară. Ne trebuia un comandant cu atît de multă empatie, încît să poată să judece ca gîndacii, să-i înțeleagă și să le anticipeze acțiunile. Cu atît de multă compasiune, încît să cîștige dragostea subordonaților lui și să lucreze împreună cu ei ca o mașinărie perfectă. Totuși, cineva dotat cu prea multă înțelegere n-ar fi putut să fie distrugătorul de care aveam nevoie. N-ar fi putut intra într-o bătălie animat de voința de-a învinge indiferent de preț. Dacă știai adevărul, n-o puteai face. Iar dacă ai fi fost genul de individ care s-o facă chiar dacă știe adevărul, atunci probabil că nu-i înțelegeai prea bine pe gîndaci.

– Trebuia neapărat să fie un copil, vorbi Mazer. Erai mai rapid decît mine. Mai bun decît mine. Eu sînt bătrîn și precaut. Orice om normal care știe ce înseamnă un război nu poate intra în luptă cu toată inima, însă tu nu știai. Ne-am asigurat că nu știai. Erai nepăsător, sclipitor și tînăr. Născut pentru asta.

– În navele noastre erau piloți.

– Da.

– Le-am ordonat să meargă la moarte, fără să știu.

– *Ei* știau, Ender, și te-au ascultat. Știau pentru ce o făceau.

– Nu m-ați întrebat niciodată! Niciodată nu mi-ați spus adevărul! Despre nimic!

– Trebuia să fii o armă, Ender. Ca un pistol, ca Doctorașul, funcționînd perfect, dar fără să știe împotriva cui e ațintit. *Noi* te-am îndreptat către țintă. Noi sîntem responsabili. Dacă ceva a fost rău, noi sîntem vinovați.

– Discutăm mai tîrziu, zise Ender și închise ochii.

Mazer îl scutură:

– Nu te culca! Mai e ceva la fel de important.

– Cu mine v-ați terminat treaba, zise băiatul. Acum lăsați-mă în pace!

– De-asta sîntem aici, replică Mazer. Încercăm să-ți spunem. N-am terminat cu tine; n-am terminat deloc. Jos, pe Pămînt, e nebunie. Va izbucni un război. Americanii pretind că Tratatul Varșovia îi va ataca, iar Tratatul spune același lucru despre Hegemon. N-au trecut nici douăzeci și patru de ore de la încheierea războiului cu gîndacii și cei de pe planetă sînt gata să se lupte iarăși între ei, mai rău ca niciodată. Toți sînt îngrijorați în privința ta și toți te vor. Cel mai mare conducător militar din istorie; te vor să le conduci armatele. Americanii... Hegemonul... Toți, cu excepția Tratatului, care te vrea mort.

– E-n regulă din partea mea, spuse Ender.

– Trebuie să te scoatem de aici. Eros e plin de soldați ruși, iar Amiralul e rus. În orice clipă poate începe vărsarea de sînge.

Băiatul le întoarse iarăși spatele. De data aceasta, îl lăsară în pace. El însă nu adormi. Îi ascultă.

– Mi-a fost teamă de asta, Rackham. L-ai forțat prea tare. Unele avanposturi minore puteau aștepta și pentru mai tîrziu. L-ai fi putut lăsa să se odihnească cîteva zile.

– Și tu-mi dai lecții cum s-o fi făcut mai bine? Habar n-ai ce se putea întîmpla dacă nu l-aș fi forțat! Nimeni n-o știe. Am făcut-o așa cum am făcut-o; și a reușit. Asta-i principalul, a reușit! Ține minte justificarea asta, Graff. S-ar putea să ai și tu nevoie de ea.

– Scuză-mă.

– Văd și eu cum l-a afectat. Colonelul Liki afirmă că există posibilitatea unor efecte permanente, dar eu

n-o cred. E prea puternic. Victoriile însemnau mult pentru el și a cîștigat.

– Nu-mi mai povesti despre putere. Puștiul are unsprezece ani. Lasă-l să se odihnească! Situația n-a explodat încă. Îi putem pune o gardă la ușă.

– Sau s-o punem la altă ușă, ca și cum acolo ar fi camera lui.

– De acord.

Plecară, și băiatul adormi.

Timpul trecu, atingîndu-l pe Ender doar din întîmplare. O dată se deșteptă pentru cîteva minute, simțind în braț o durere surdă, insistentă. Întinse cealaltă mînă și pipăi locul; era un ac ce-i pătrundea în venă. Încercă să-l scoată, dar era fixat de piele cu bandă adezivă, iar el era prea slăbit. Altă dată se trezise în beznă și auzise glasuri, murmurînd și blestemînd. Urechile îi țiuiau din cauza zgomotului puternic care-l trezise; totuși, nu-și amintea ce fusese.

– Aprindeți luminile! strigase o voce.

Iar altă dată i se păruse că aude pe cineva plîngînd încetișor în apropierea lui.

Poate că totul se petrecuse într-o singură zi; sau poate într-o săptămînă; după visele lui ar fi putut trece cîteva luni. În vise i se părea că trăiește vieți întregi. Din nou prin Pocalul Uriașului, pe lîngă copiii-lup, retrăind morțile teribile, permanente. Auzi o voce șoptind în pădure: „Ca să ajungi la Capătul Lumii, trebuie să-i ucizi pe copii". Și el încercă să răspundă: „Niciodată n-am vrut să ucid pe nimeni. Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau să ucid pe cineva". Însă pădurea rîse de el. Iar cînd sărea de pe promontoriul de la Capătul Lumii, uneori nu-l prindeau norii, ci o navetă de luptă care-l purta undeva deasupra planetei gîndacilor, ca să urmărească întruna erupția morții declanșate de Doctoraș; după aceea tot mai aproape, încît îi putea vedea chiar pe gîndaci explodînd,

transformîndu-se în lumină și un pumn de elemente chimice. Apoi zărea regina, înconjurată de copii; numai că regina era mama lui, iar copiii erau Valentine și toți cei pe care-i cunoscuse în Școala de Luptă. Unul dintre ei purta chipul lui Bonzo, care zăcea, sîngerînd prin ochi și prin nas, spunînd: „N-ai onoare!" Și întotdeauna visul se încheia cu o oglindă, sau suprafața unei ape, sau metalul unui blindaj de navă, ceva care-i reflecta fața. La început fusese mereu fața lui Peter, cu sînge și coada unui șarpe ieșindu-i printre buze. După o vreme însă, începu să fie propriul chip, îmbătrînit și trist, cu ochi ce plîngeau pentru un miliard de miliard de crime... dar erau ochii lui, și pentru asta era mulțumit.

Aceasta era lumea în care Ender trăi multe vieți în decursul celor cinci zile ale Războiului Ligii.

Cînd se trezi iarăși, era întuneric. În depărtare putea distinge bubuituri și explozii. Ascultă o vreme. După aceea auzi niște pași ușori.

Se răsuci și întinse un braț, ca să-l prindă pe cel care se furișa spre el. Apucă poala unei haine și o smuci, gata să ucidă la nevoie.

– Ender, eu sînt, eu sînt!

Cunoștea vocea. Și-o aminti de la o distanță de un milion de ani.

– *Salaam,* puștiule. Ce făceai, voiai să m-omori?

– Da. Am crezut că *tu* încerci să mă omori.

– Încercam să nu te trezesc. Cel puțin văd că ți-au mai rămas niște instincte. După cum relata Mazer, deveneai un fel de legumă.

– Mă străduiam. Ce-s bubuiturile alea?

– E război. Sectorul nostru e decuplat, ca să ne camufleze.

Ender își coborî picioarele peste marginea patului, încercînd să se ridice în capul oaselor. Nu reuși. Capul îl durea prea tare. Se strîmbă de durere.

– Nu te scula. E-n regulă, se pare c-am putea învinge. Nu toți cei din Tratat l-au urmat pe Amiral. Mulți au trecut de partea noastră, cînd Strategul le-a spus că ești loial FI.

– Eu dormeam.

– Bun, deci a mințit. Cred că nu urzeai gînduri de trădare în vise, nu ? O parte din rușii care au venit ne-au spus că atunci cînd Amiralul le-a ordonat să te găsească și să te ucidă, au fost gata să-l ucidă *pe el.* Habar n-am ce cred ei despre alții, Ender, dar pe tine te iubesc, întreaga lume ne-a urmărit bătăliile. Filme, zi și noapte. Am văzut și eu cîteva. Complete, cu vocea ta comandînd. Totu-i acolo, nimic cenzurat. Excelente ! O să faci carieră în filme.

– Nu cred.

– Glumeam. Hei, îți vine să crezi ? Noi am cîștigat războiul ! Eram atît de nerăbdători să creștem odată, ca să putem lupta, iar noi luptam deja. Adică, noi sîntem, totuși, niște puști, Ender. Dar am învins. Alai rîse. De fapt, tu ai învins. Ai fost bun, pe cinstea mea ! Habar n-aveam cum o să ne scoți din ultima chestie. Dar ai făcut-o. Ai fost tare.

Ender observă că vorbea numai la trecut. *„Am fost* tare."

– Și *acum* cum sînt, Alai ?

– Tot bun.

– La ce ?

– La... orice. Un milion de soldați te-ar urma pînă la capătul universului.

– Nu vreau să merg la capătul universului.

– Atunci unde vrei să mergi ? Te-ar urma oriunde.

„Eu vreau acasă, se gîndi Ender, dar nu știu unde e."

Bubuiturile încetară.

– Fii atent, spuse Alai.

Ascultară tăcuți. Ușa se deschise. În prag apăru cineva. O siluetă micuță.

– S-a terminat, vorbi necunoscutul.

Era Bean.

Parcă întărindu-i vorbele, luminile se aprinseră.

– Salut, Bean! spuse Ender.

– Salut, Ender!

Îl urmară Petra și Dink, ținîndu-se de mînă. Se apropiară de pat.

– Hei, s-a trezit eroul, făcu Dink.

– Cine-a învins? întrebă Ender.

– Noi, răspunse Bean. Ai fost și tu acolo.

– Nu-i chiar atît de țăcănit, Bean. Vrea să știe cine a învins *acum*.

Petra luă mîna lui Ender:

– E armistițiu pe Pămînt. Se negocia de mai multe zile. Acum au căzut de acord să accepte Planul Locke.

– El nu știe de Planul Locke...

– E foarte complicat... Una dintre prevederi este că FI va continua să existe, dar fără Tratat în componența ei. Deci soldații din Tratat pleacă acasă. Eu bănuiesc că rușii au fost de acord pentru că au pe cap răscoalele sclavilor. Fiecare cu necazurile lui... Vreo cinci sute au murit aici, dar pe Pămînt a fost mult mai rău.

– Hegemonul și-a prezentat demisia, spuse Dink. E o nebunie acolo jos. Cui îi pasă?

– Ești sănătos? îl întrebă Petra atingîndu-i fruntea. Ne-ai speriat. Ziceau c-ai înnebunit, și noi am zis că *ei* sînt nebuni.

– Am înnebunit, încuviință Ender. Totuși, cred că-s sănătos.

– Cînd ai decis asta? întrebă Alai.

– Cînd am crezut că vrei să mă omori și am hotărît să ți-o iau înainte. Bănuiesc că-s pur și simplu ucigaș pînă-n măduva oaselor. Dar mai bine să fiu viu decît mort.

Toți rîseră și încuviințară. Apoi Ender începu să plîngă și-i îmbrățișă pe Bean și pe Petra, care se aflau cel mai aproape de el.

– V-am dus dorul, le spuse. Voiam atît de mult să vă văd...

– Ne-ai văzut destul de rău, răspunse Petra și-l sărută pe obraz.

– V-am văzut minunați, spuse Ender. Pe cei de care aveam cea mai multă nevoie i-am epuizat primii. N-am gîndit prea bine lucrurile.

– Toată lumea e bine acum, vorbi Dink. Nici unul dintre noi n-a fost atît de rău atins, încît să nu-l vindece cinci zile de tremurat în camere neluminate, în mijlocul unui război.

– Nu mai trebuie să fiu comandantul vostru, nu-i așa ? întrebă Ender. Nu mai vreau să comand pe nimeni, niciodată.

– Nu mai trebuie să comanzi pe nimeni, răspunse Dink, dar tu rămîi mereu comandantul nostru.

Apoi tăcură cu toții o vreme.

– Și-acum ce-o să facem ? întrebă Alai. Războiul cu gîndacii s-a terminat, s-a terminat și războiul de jos, de pe Pămînt, ba chiar și cel de aici. Acum ce facem ?

– Sîntem copii, spuse Petra. Probabil c-o să ne oblige să mergem la școală. E o lege. Trebuie să faci școală pînă la șaptesprezece ani.

Cu toții începură să rîdă, cînd auziră asta. Rîseră pînă cînd lacrimile le șiroiră pe obraji.

15

VORBITOR ÎN NUMELE MORŢILOR

Lacul era nemişcat; briza nu adia. Cei doi bărbaţi stăteau în scaunele instalate pe pontonul plutitor. De unul dintre piloni era acostată o plută mică din lemn; Graff agăţase parîma plutei cu piciorul şi o trăgea înainte şi înapoi pe apă.

– Ai mai slăbit...

– Un anume stres mă îngraşă, altul mă slăbeşte. Sînt o fiinţă supusă proceselor chimice.

– Trebuie să fi fost greu.

– Nu tocmai, strînse din umeri Graff. Ştiam că voi fi achitat.

– Unii dintre noi n-au fost chiar aşa siguri. O vreme, parcă înnebuniseră cu toţii. Tratament necorespunzător al copiilor, omoruri din imprudenţă... imaginile acelea cu morţile lui Bonzo şi Stilson erau groaznice. Să vezi cum un copil îl omoară pe altul...

– Din punctul ăsta de vedere, cred că tocmai înregistrările video m-au salvat. Acuzarea le-a ciuntit, însă noi le-am prezentat integral. A fost clar că nu Ender era provocatorul. După aceea, a fost floare la ureche. Am declarat că am făcut ceea ce-am considerat necesar pentru

protejarea rasei umane – și-a ținut; judecătorii au admis că acuzarea trebuie să dovedească că Ender putea cîștiga războiul *fără* instrucția primită de la noi. Mai departe, am jucat pe aceeași carte. Exigențele războiului!

– Oricum, a însemnat o mare ușurare pentru noi. Știu că am avut destule discuții și mai știu că acuzarea s-a folosit de înregistrările conversațiilor noastre. Însă îmi dădusem deja seama că aveai dreptate și m-am oferit să depun mărturie în sprijinul tău.

– Știu, Anderson. Mi-au spus-o avocații.

– Și-acum ce-o să faci?

– Nu știu. Încă mă odihnesc. Mi s-au strîns cîțiva ani de concedii și permisii. Suficient ca să ajung la pensie, și am destule salarii care zac în bănci. Aș putea trăi numai din dobînzi. Poate că n-o să fac nimic.

– Sună interesant. Eu însă n-aș putea rezista. Mi s-a oferit conducerea a trei universități diferite, plecînd de la ipoteza că sînt pedagog. Nu mă cred cînd le spun că singurul lucru care mă interesa în Școala de Luptă era jocul. Cred c-o să accept cealaltă ofertă.

– Antrenor?

– Acum, că războaiele s-au terminat, e timpul să mă-ntorc la jocurile clasice. Va fi aproape ca un concediu. În divizie sînt numai douăzeci și opt de echipe. Deși, după atîția ani de urmărit copiii ăia zburdînd, fotbalul mi se pare o întrecere a melcilor.

Rîseră amîndoi. Graff oftă și mișcă parîma cu piciorul.

– Ce plută... Cred că nici nu te poți ține pe ea.

Colonelul clătină din cap:

– Ender a construit-o.

– Așa-i! Aici l-ai adus...

– I s-a dăruit tot locul ăsta. Am avut grijă să fie răsplătit împărătește. O să aibă oricîți bani dorește.

– Dacă-l vor mai lăsa să se-ntoarcă și să-i folosească.

– N-o să-l lase.

– Chiar dacă Demostene face propagandă pentru revenirea lui acasă ?

– Demostene nu mai apare în rețele.

– Cum adică ? se încruntă Anderson.

– Demostene s-a retras. Definitiv.

– Ia ascultă, moș bășinos ! Tu știi cine-i Demostene ?

– Cine a fost.

– Zi-mi și mie !

– Nu.

– Nu ești deloc prietenos.

– Nici n-am fost vreodată.

– Măcar spune-mi care-i *motivul*. Mulți dintre noi credeau că Demostene va ajunge Hegemon într-o bună zi.

– N-avea nici cea mai mică șansă. Nu ; nici măcar cretinii politici care-l susțin pe Demostene nu l-ar putea convinge pe Hegemon să-l readucă pe Ender pe Pămînt. Ender e mult prea periculos.

– N-are decît unsprezece ani. Ba a împlinit doisprezece.

– Cu atît mai periculos, pentru că poate fi ușor manipulat. În toată lumea, numele lui este cel mai cunoscut. Copilul-zeu, generalul-minune, ținînd în mîinile lui viața și moartea. Orice viitor dictator și-ar dori să-l aibă, să-l pună în fruntea unei armate și să privească restul lumii fie trecînd de partea lui, fie tremurînd de spaimă. Dacă Ender ar coborî pe Pămînt, ar dori să vină aici, să se odihnească, să mai salveze ce se poate din copilăria lui. Însă ei nu-l vor lăsa niciodată s-o facă.

– Am înțeles. I-a explicat cineva asta lui Demostene ?

Graff surîse :

– Dimpotrivă, *Demostene* a explicat-o cuiva. Cuiva care s-ar fi putut folosi de Ender așa cum nimeni n-ar mai fi putut, pentru a conduce și manipula întreaga lume.

– Cui ?

– Lui Locke.

– Nu cumva Locke a susţinut rămînerea lui pe Eros?

– Nu totul este aşa cum pare a fi.

– E prea subtil pentru mine. Mie dă-mi jocul. Elegant, cu reguli clare. Cu arbitri. Cu început şi sfîrşit. Unii cîştigă, alţii pierd şi toată lumea pleacă acasă la neveste.

– Mai trimite-mi şi mie scrisori din cînd în cînd, de acord?

– De fapt, n-ai de gînd să rămîi aici şi să aştepţi pensia, nu?

– Nu.

– Intri în Hegemonie, aşa-i?

– Sînt noul Ministru al Colonizării.

– Deci, au de gînd s-o facă!?!

– Imediat ce primim rapoartele asupra coloniilor gîndacilor. Ce naiba, sînt planete fertile, au industrii, locuinţe şi toţi gîndacii morţi. Extrem de convenabil. Vom abroga legile de limitare a populaţiei...

– Pe care toţi le detestă...

– Iar terţii, cvarţii şi cvinţii se vor urca în nave şi vor pleca spre lumi cunoscute şi necunoscute.

– Chiar crezi că aşa va fi?

– Oamenii pleacă întotdeauna, întotdeauna! Continuă să creadă că pot duce o viaţă mai bună decît în locurile vechi.

– La naiba, poate că aşa-i!

La început, Ender crezu că aveau să-l readucă pe Pămînt imediat ce urmau să se potolească lucrurile. Dar lucrurile se liniştiseră de un an şi acum îi era limpede că nu avea să mai revină pe planetă; era mult mai util ca nume şi legendă decît putea fi ca persoană în carne şi oase.

Mai exista şi problema tribunalului militar care ancheta delictele colonelului Graff. Comandorul Chamrajnagar încercase să-l oprească pe băiat să urmărească procesul,

însă nu reușise; Ender căpătase rangul de amiral și aceasta fusese una dintre puținele ocazii cînd recursese la privilegiile gradului său. Așa încît văzu înregistrările bătăilor cu Stilson și Bonzo, văzu fotografiile cadavrelor și-i ascultă pe psihologi și avocați contrazicîndu-se dacă fuseseră crime, sau exista circumstanța autoapărării. Ender avea o părere proprie, însă nu i-o ceru nimeni. De fapt, el era principalul acuzat al procesului. Procurorul era prea inteligent pentru a-l învinui în mod direct, dar se strădui să-l facă să apară dement, pervers și criminal.

– Nu contează, spusese Mazer. Politicienii se tem de tine, dar încă nu-ți pot distruge reputația. Abia peste vreo treizeci de ani te vor putea ataca istoricii.

Băiatului nu-i păsa de reputația lui. Privise filmele impasibil, dar, de fapt, se amuzase. „În război am omorît zece miliarde de gîndaci, vii și inteligenți ca oamenii, care nici măcar nu lansaseră un al treilea atac împotriva noastră, și nimeni nu se gîndește să mă acuze de genocid."

Toate crimele lui îl apăsau; moartea lui Stilson și Bonzo nu erau nici mai grele și nici mai ușoare decît restul.

Așa împovărat, așteptă luni de zile pînă cînd lumea pe care o salvase avea să decidă că el se putea întoarce acasă.

Unul cîte unul, și fără tragere de inimă, prietenii îl părăsiră, chemați de familiile lor, pentru a fi primiți cu onorurile cuvenite unor eroi. Ender văzu transmisiile ceremoniilor respective și se simți mișcat cînd în discursurile lor îl lăudară pe Ender Wiggin, care-i învățase totul și-i condusese spre victorie. Însă dacă cereau revenirea lui pe Pămînt, cuvintele erau cenzurate și nimeni nu-i putea auzi.

Pentru un timp, cei de pe Eros au fost ocupați doar cu reparații după sîngerosul Război al Ligii și cu recepționarea de rapoarte din partea navelor stelare ce explorau fostele colonii ale gîndacilor.

Acum însă activitatea era mai intensă ca oricînd și asteroidul devenise mai aglomerat decît în timpul războiului, datorită coloniștilor aduși să se pregătească pentru călătoria interplanetară. Ender participa și el, în măsura în care era lăsat, totuși nimeni nu se gîndise că acest băiat de doisprezece ani putea fi la fel de capabil în vreme de pace, ca în război. El era însă răbdător și învățase să propună și să sugereze planuri prin cei cîțiva adulți care îi ascultau ideile, lăsîndu-i să le prezinte, ca și cînd ar fi fost ale lor. Nu-l preocupa recunoașterea meritelor personale, ci rezolvarea problemelor.

Singurul lucru pe care nu-l putea suporta era adorația coloniștilor. Obișnuia să ocolească tunelurile unde locuiau aceștia, pentru că-l recunoșteau întotdeauna și începeau să ovaționeze și să aplaude, să-l îmbrățișeze și să-l felicite, să-i arate copiii botezați cu numele lui și să-i spună că era atît de tînăr, încît le frîngea inimile și că *ei* nu-l învinuiau pentru nici un omor, pentru că nu fusese vina lui, fusese doar un *copil*...

Îi evita cît putea.

Exista însă un colonist de care nu se putu ascunde.

În ziua aceea nu stătuse în Eros. Plecase cu naveta la noul LIS, unde lucra pe puntea navelor stelare; Chamrajnagar îi atrăsese atenția că pentru un ofițer era nedemn să execute munci necalificate, însă Ender replicase că, deoarece meseria în care se pregătise nu mai avea mare căutare, era timpul să învețe ceva nou.

Prin receptorul căștii îl anunțară că era așteptat.

Băiatul nu cunoștea pe nimeni cu care să dorească să discute, așa încît nu se grăbi. După ce montă protecția unui ansiblu, intră în ecluză.

Îl aștepta lîngă vestiar. Pentru o clipă, Ender se înfurie că lăsaseră un colonist să vină acolo și să-l sîcîie, apoi privi încă o dată și-și dădu seama că dacă tînăra femeie ar fi fost o fetiță, ar fi cunoscut-o.

– Valentine.

– Bună, Ender.

– Ce cauți aici?

– Demostene s-a retras. Plec cu primii coloniști.

– Durează cincizeci de ani pînă ajungi acolo...

– Numai doi ani după timpul navei.

– Dacă o să te mai întorci vreodată, toți cunoscuții tăi de pe Pămînt vor fi murit...

– Asta îmi și doresc. Speram totuși că m-ar putea însoți un cunoscut de-ai mei de pe Eros.

– Nu doresc să merg pe o planetă furată de la gîndaci. Vreau doar să ajung acasă.

– Ender, n-o să te mai întorci niciodată pe Pămînt! Am avut eu grijă înainte de plecare.

O privi tăcut.

– Ți-am spus-o pentru ca, dacă vrei să mă urăști, să poți începe de acum.

Intrară în micuța lui cabină din LIS și fata îi explică. Peter dorea ca Ender să revină pe Pămînt, sub protecția Consiliului Hegemonului.

– După cum se prezintă situația acum, ai ajunge efectiv sub controlul lui Peter, deoarece jumătate din consiliu face numai ce vrea el. Iar pe restul membrilor îi are la mînă în alte feluri.

– Ei știu cine este în realitate?

– Da. Nu s-a dat nimic publicității, însă cei din vîrf îl cunosc. Acum nu mai contează. Are prea multă putere ca să-și facă griji legate de vîrsta lui. A realizat niște lucruri incredibile.

– Am văzut că Tratatul purta numele lui Locke.

– El a reprezentat atuul decisiv. L-a propus prin intermediul prietenilor săi din rețelele publice, apoi a primit și sprijinul lui Demostene. Acela a fost momentul pe care-l aștepta: să folosească influența lui Demostene în rîndul

populației și pe cea a lui Locke printre intelectuali, pentru a reuși ceva demn de luat în seamă. A pus capăt unui război cu adevărat teribil, care ar fi putut dura decenii.

– A decis să fie om de stat?

– Așa cred. Însă în momentele lui de cinism, care sînt destule, mi-a atras atenția că, dacă ar fi permis destrămarea Ligii, ar fi fost nevoit să cucerească Pămîntul palmă cu palmă. Atît timp cît există Hegemonia, o poate face dintr-o înghițitură.

– Ăsta-i Peter pe care-l cunosc, încuviință Ender.

– Amuzant, nu? Tocmai el să salveze milioane de vieți...

– Iar eu să ucid miliarde...

– N-aveam de gînd să spun asta.

– Deci voia să se folosească de mine?

– Își făcuse un plan amănunțit. Cînd ar fi fost să sosești, el urma să se deconspire și să te întîmpine în fața camerelor TV. Fratele mai mare al lui Ender Wiggin este, absolut întîmplător, marele Locke, arhitectul păcii. Alături de tine, ar fi părut destul de matur. Iar asemănarea fizică dintre voi este mai pronunțată ca oricînd. Atunci ar fi fost destul de ușor să preia totul.

– De ce l-ai oprit?

– N-ai fi fost fericit să-ți petreci restul vieții ca marioneta lui Peter.

– De ce nu? Toată viața am fost marioneta cuiva.

– Și eu. I-am arătat lui Peter dovezile pe care le-am adunat, suficiente ca să demonstrez că este un criminal psihopat. Inclusiv imagini ale veverițelor torturate și filmele monitor ale felului cum te-a terorizat. Nu mi-a fost ușor să le strîng, dar, cînd le-a văzut, a fost de acord să-mi dea ceea ce doream. Adică libertatea noastră.

– Ideea mea asupra libertății nu este să trăiesc în casa celor pe care i-am ucis.

– Trecutul e deja istorie. Acum planetele gîndacilor sînt pustii, iar Pămîntul este suprapopulat. Şi putem lua cu noi ceea ce lumile lor n-au cunoscut niciodată: oraşe pline de oameni, care duc vieţi individuale, care se iubesc şi se urăsc pentru motive personale. Pe toate planetele gîndacilor, n-a existat niciodată mai mult de o singură istorie ce putea fi povestită; cînd vom ajunge acolo, vor fi nenumărate poveşti, cu alte şi alte finaluri, în fiecare zi. Ender, Pămîntul îi aparţine lui Peter. Şi, dacă nu pleci cu mine acum, te va aduce acolo şi te va manipula pînă o să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată. Acum este unica ta şansă de evadare.

Băiatul tăcu.

– Ştiu ce gîndeşti. Crezi că încerc să te conduc, la fel ca Peter, sau Graff, sau oricare altul.

– Mi-a trecut prin minte...

– Bun sosit în rîndul oamenilor! Nimeni nu-şi conduce propria viaţă, Ender. Lucrul cel mai bun pe care-l poţi face este să alegi să fii condus de oameni buni, de oameni care te iubesc. Eu n-am venit aici pentru că vreau să devin colonistă. Am venit pentru că mi-am petrecut întreaga viaţă cu fratele pe care l-am urît. Acum îmi doresc să-l cunosc pe fratele pe care l-am iubit, cît nu este prea tîrziu, cît încă mai sîntem copii.

– Pentru asta e deja prea tîrziu.

– Greşeşti! Te crezi matur şi blazat, trecut prin toate, dar în adîncul inimii eşti la fel de copil ca mine. Putem păstra secretul ăsta. Cînd tu vei administra colonia, iar eu voi scrie filozofic politică, nimeni nu va ghici că la adăpostul nopţii, ne furişăm unul în camera celuilalt, ca să ne jucăm şi să ne batem cu pernele.

Ender rîse, însă reţinuse cîteva lucruri pe care Valentine le pomenise cam prea nepăsătoare.

– Administrator?

– Ender, eu sînt Demostene. Am părăsit Pămîntul cu tam-tam, declarînd public că am atîta încredere în mișcarea de colonizare, încît voi pleca în prima navă. În același timp, Ministrul Colonizării, un fost colonel pe nume Graff, a anunțat că pilotul navei va fi faimosul Mazer Rackham, iar guvernatorul coloniei... Ender Wiggin!

– Puteau să mă fi întrebat și pe mine...

– Am dorit să te întreb chiar eu.

– Ziceai că s-a anunțat deja.

– Nu. Vor anunța mîine... dacă ești de acord. Mazer a acceptat acum cîteva ore.

– Le-ai spus că tu ești Demostene? O fată de paisprezece ani?

– Se știe doar că Demostene va însoți coloniștii. Lasă-i să-și petreacă următorii cincizeci de ani studiind lista pasagerilor și încercînd să ghicească care dintre ei este marele demagog al Erei Locke.

Ender rîse și clătină din cap:

– Dar știu că te distrezi, Val!

– Nu văd de ce n-aș face-o.

– Bine, încuviință băiatul, o să merg. Poate chiar ca guvernator, dacă tu și Mazer sînteți acolo, să mă ajutați. Deocamdată, talentele mele sînt cam nefolosite.

Fata țipă și-l îmbrățișă, așa cum ar fi făcut orice adolescentă care tocmai a primit cadoul dorit de la fratele drag.

– Val, spuse el, vreau să lămurim un lucru. Nu merg pentru tine. Nu merg nici pentru că voi fi guvernator sau pentru că mă plictisesc aici. Merg pentru că-i cunosc pe gîndaci mai bine decît oricare alt om în viață. Poate, dacă ajung acolo, îi voi înțelege și mai bine. Le-am răpit viitorul; pot începe plata datoriei încercînd să învăț din trecutul lor.

Călătoria a fost lungă. Spre sfîrșitul ei, Val terminase primul volum al istoriei războaielor gîndacilor și-l

expediase prin ansiblu, sub numele lui Demostene, pe Pămînt, în vreme ce Ender cîștigase ceva mai important decît adulația pasagerilor; acum îl iubeau și-l respectau.

Munci din răsputeri pe noua planetă, conducînd mai mult prin putere de convingere decît decretînd și dedicîndu-se acțiunilor necesare pentru instaurarea unei economii autonome. Însă munca lui cea mai importantă, recunoscută de toți, era de a explora ceea ce rămăsese de la gîndaci; se străduia să găsească prin clădiri și ogoare de mult părăginite orice putea fi folosit de oameni și din care putea învăța. Nu existau cărți – gîndacii nu avuseseră nevoie de așa ceva. Avînd absolut totul în memorie, orice gînd fiind transmis instantaneu, moartea lor însemnase și dispariția cunoștințelor deținute.

Și totuși... Din robustețea acoperișurilor ce acopereau adăposturile pentru animale și silozurile, Ender înțelese că iarna avea să fie grea, cu căderi masive de zăpadă. Gardurile cu țepușe îndreptate către exterior îi spuseră că existau animale sălbatice ce reprezentau un pericol pentru recolte sau cirezi. La moară își dădu seama că fructele prelungi și amărui din livezile neîngrijite puteau fi uscate și măcinate. Iar chingile, utilizate probabil ca să-i transporte pe copii, îi dădură să înțeleagă că, deși gîndacii nu aveau o existență individuală conturată, își iubeau odraslele.

Anii trecură. Coloniștii trăiau în case din lemn și foloseau tunelele gîndacilor drept depozite și fabrici. Acum erau conduși de un consiliu, iar administratorii erau aleși prin vot, așa încît Ender, deși continuau să-i spună „guvernator“, era, de fapt, doar judecător. Alături de blîndețe și cooperare existau, de asemenea, crime și conflicte, indivizi care se iubeau și alții care se urau; era o planetă a oamenilor. Nu mai așteptau cu nerăbdare orice transmisiune a ansiblului; numele faimoase de pe Pămînt însemnau acum prea puțin pentru ei. Singurul nume pe care-l cunoșteau era al lui Peter

Wiggin, Hegemonul Pămîntului; singurele vești primite vorbeau despre pace și prosperitate, despre nave uriașe ce părăseau granițele Sistemului Solar, depășind norul de comete și populînd lumile gîndacilor. În curînd aveau să apară și alte colonii pe această planetă, Lumea lui Ender; în curînd urmau să aibă vecini, care acum se aflau la jumătatea drumului spre ei, însă nimeni nu era prea interesat. Aveau să-i ajute pe cei nou-veniți, să le arate tot ce învățaseră, dar în viața lor acum era important cine se căsătorea, cine era bolnav, cînd era vremea însămînțărilor și „de ce să-i plătesc, cînd vițelul a murit la trei săptămîni după ce l-am luat?"

– Au devenit atașați de pămînt, spuse Valentine. Nici unuia nu-i mai pasă că Demostene își expediază azi al șaptelea volum al istoriei lui. Nu-l va citi nici unul dintre cei de aici.

Ender apăsă o tastă și pupitrul îi arătă următoarea pagină.

– Foarte profund, Valentine. Cîte volume mai ai pînă la sfîrșit?

– Unul singur. Povestea lui Ender Wiggin.

– Și ce-o să faci, aștepți să mor și după aceea o scrii?

– Nu. Pur și simplu mă apuc de scris și cînd ajung la prezent, mă opresc.

– Am o idee mai bună. Scrie-o pînă la ultima victorie. Oprește-te acolo. Nimic din ce-am făcut de atunci nu merită să rămînă scris.

– Poate că nu, zise Valentine. Sau poate că da.

Ansiblul navei coloniștilor îi anunță că se aflau la un an depărtare. Îi cereau lui Ender să le găsească un loc unde să se stabilească, destul de aproape de prima colonie, pentru inițierea de relații comerciale, totuși suficient de departe ca să poată fi guvernată separat. Ender luă elicopterul și începu să exploreze. Luă cu el un copil, un

băiețel de unsprezece ani pe nume Abra; avusese numai trei ani cînd ajunseseră aici și nu-și amintea altă lume. Zburară cu elicopterul o zi întreagă, poposiră să se odihnească peste noapte, și în dimineața următoare plecară pe jos.

În cea de-a treia zi, Ender avu brusc senzația că mai fusese în locurile acelea. Privi în jur; era un ținut nou, pe care nu-l mai văzuse în viața lui. Îl strigă pe Abra.

– Hei, Ender! răspunse copilul. Vino-aici!

Se afla în vîrful unei coline abrupte.

Ender începu să urce, lăsînd urme adînci în solul moale. Abra arătă în jos și-l întrebă:

– Îți vine să crezi?

Colina era scobită. Avea în mijloc o depresiune adîncă, parțial umplută cu apă, înconjurată de pante concave ce se curbau deasupra heleșteului. Într-o direcție, colina se despărțea în două creste lungi, adăpostind o vale în formă de V; în cealaltă direcție se înălța, terminîndu-se printr-o stîncă albă, ca un craniu rînjind cu un copac ce-i creștea din gură.

– Parc-ar fi murit un uriaș, spuse Abra, și pămîntul i-a acoperit trupul.

Atunci Ender pricepu de ce i se păruse familiar. Leșul Uriașului! Copil fiind, se jucase aici de prea multe ori ca să nu recunoască locul. Dar era imposibil! Calculatorul din Școala de Luptă n-avea de unde să cunoască locul acesta. Ridică binoclul într-o direcție bine cunoscută și privi, temîndu-se și sperînd că avea să vadă ceea ce existase acolo, în joc.

Leagăne și tobogane. Bare de gimnastică. Acum acoperite de sol și vegetație, totuși inconfundabile.

– Cineva trebuie să fi construit toate astea, zise Abra. Uite, craniul ăsta nu-i piatră, fii atent! E beton.

– Știu, spuse Ender. L-au construit pentru mine.

– Ce?

– Cunosc locul ăsta, Abra. Gîndacii l-au construit pentru mine.

– Gîndacii au murit cu cincizeci de ani înainte să ajungem noi aici.

– Ai dreptate, e imposibil, dar eu știu mai multe. N-ar trebui să te iau cu mine. Poate fi periculos. Dacă ei m-au cunoscut într-atît de bine încît să construiască locul ăsta, poate c-au plănuit să...

– Să se răzbune.

– Pentru că i-am ucis.

– Atunci, nu te duce, Ender. Nu face ceea ce vor ei să faci.

– Abra, nu mi-ar păsa dacă doresc să se răzbune. Dar poate că vor altceva. Poate că în felul acesta au încercat să comunice. Să-mi lase un bilet.

– Nu știau să citească și să scrie.

– Poate că învățau... cînd au murit.

– Ei bine, eu nu te las să te duci singur. Vin cu tine.

– Nu. Ești prea tînăr ca să riști.

– Haide! Tu ești Ender *Wiggin*. Nu-mi spune ce poate să facă un puști de unsprezece ani!

Împreună, zburară cu elicopterul peste terenul de joacă, peste păduri, peste fîntîna din poiană. Apoi mai departe, către locul unde, într-adevăr, exista o stîncă în care se deschidea o peșteră și un promontoriu, acolo unde trebuia să fie Capătul Lumii. Iar în depărtare, exact ca în jocul calculatorului, se zărea turnul castelului.

Îl lăsă pe Abra lîngă elicopter.

– Dacă nu mă-ntorc peste o oră, pleci imediat acasă.

– Rahat, Ender! Vin cu tine.

– Gura, că, de nu, ți-o umplu cu noroi.

În ciuda tonului său glumeț, băiețelul simți că spusese adevărul și nu mai insistă.

Pereţii turnului erau găuriţi pe alocuri, oferind reazeme pentru mîini şi picioare. Fusese construit ca să permită o escaladare uşoară.

Odaia era aşa cum fusese întotdeauna. Ender şi-o amintea suficient de bine ca să caute un şarpe pe podea, însă exista doar un covor, cu un cap de şarpe brodat într-un colţ. O imitaţie, nu o reproducere; pentru un popor ce nu avusese nici un fel de artă, se descurcaseră bine. Probabil că extrăseseră imaginile chiar din mintea lui Ender, aflîndu-i cele mai întunecate vise de la distanţe de mulţi ani-lumină. Dar de ce o făcuseră? Pentru a-l aduce în această cameră, desigur. Ca să-i lase un mesaj. Însă unde era mesajul şi cum avea să-l înţeleagă?

Oglinda îl aştepta pe perete. Era o placă din metal pe care fusese zgîriată forma aproximativă a unei feţe omeneşti. „Au încercat să deseneze imaginea pe care ar trebui s-o văd."

Privind oglinda, îşi amintea cum o spărsese, cum o smulsese de la locul ei şi cum şerpii se revărsaseră din tainiţă, atacîndu-l, înfigîndu-şi în el colţii lor veninoşi.

„Cît de bine mă cunosc?" se întrebă Ender. „Îndeajuns de bine ca să ştie cît de des m-am gîndit la moarte, ca să ştie că nu mă tem de ea. Îndeajuns de bine ca să ştie că, chiar dacă m-aş teme de ea, asta nu m-ar opri să caut în ascunzătoare?"

Se apropie de oglindă şi o trase către el. Nimic nu-l atacă din golul ascuns de placa metalică. Acolo se afla o sferă albă, făcută parcă din mătase, cu cîteva fire scămoşate, ici şi colo. Un ou? Nu. Pupa unei regine a gîndacilor, deja fecundată de masculi, pregătită să zămislească o sută de mii de gîndaci, cu masculi şi regine. Putea vedea masculii, aidoma unor limacşi, agăţaţi de pereţii unui tunel întunecat, şi adulţii voluminoşi şi purtînd regina-copilă spre sala de împerechere; pe rînd, fiecare mascul

penetra regina-larvă, se înfiora de extaz și murea, căzînd pe podeaua tunelului și chircindu-se. Apoi regina nouă fu adusă înaintea celei bătrîne, o creatură minunată, învăluită în aripi moi, scînteietoare, care pierduse de mult puterea zborului, dar își păstra încă măreția. Regina bătrînă o sărută, adormind-o, cu otrava blîndă de pe buze, apoi o înfășură în firele secretate de pîntecele ei și-i porunci să devină ea însăși, să devină un nou oraș, o nouă lume, să dea naștere la multe regine și la multe lumi...

„De unde știu toate astea?" se întrebă Ender. „Cum pot vedea lucrurile acestea, ca niște amintiri în mintea mea?"

Și parcă, drept răspuns, văzu prima lui bătălie cu flota gîndacilor. O mai văzuse și înainte, pe simulator; acum o privea din punctul de vedere al reginei, prin mulți ochi diferiți. Gîndacii formară sfera lor de nave, apoi navetele se iviră din beznă și Doctorașul distruse totul într-o explozie de lumină. Simți atunci tot ceea ce simțise regina stupului, privind prin ochii supușilor ei cum moartea îi lovise, prea fulgerător ca să poată fi anticipată. Nu exista totuși nici o amintire de durere sau teamă. Matca simțise doar tristețe și o anume resemnare. Nu gîndise aceste cuvinte cînd îi văzuse pe oameni apropiindu-se să ucidă, dar Ender o înțelese sub formă de cuvinte: „Nu ne-au iertat", gîndise ea. „Vom muri cu siguranță."

– Cum poți trăi iarăși? o întrebă.

Matca aflată în gogoașa ei de mătase nu putea să-i răspundă prin vorbe; dar cînd închise ochii și încercă să-și amintească, în locul amintirilor apărură imagini noi. Gogoașa trebuia ținută într-un loc întunecos și rece, dar umed, ca să nu se usuce; iar vaporii de apă trebuiau să fie ușor călduți și saturați cu seva unui anumit arbore, pentru ca în gogoașă să se poată desfășura reacții chimice. Apoi aștepta zile și săptămîni, pînă cînd pupa din interior se transforma. După aceea, cînd gogoașa căpătase o culoare cafenie, Ender se văzu spărgînd-o și extrăgînd micuța și fragila regină. Se

văzu apucînd-o de membrul anterior și ajutînd-o să umble pînă într-un cuib moale, făcut din frunze uscate așezate pe nisip. „Atunci voi fi vie“, sosi gîndul în mintea lui. „Atunci voi fi trează. Atunci îmi voi naște cei zece mii de copii.“

– Nu, rosti Ender. Nu pot.

Durere.

– Copiii tăi sînt monștrii coșmarurilor noastre de-acum. Dacă te trezesc, te vom ucide iarăși.

Prin mintea lui fulgerară o duzină de imagini de oameni uciși de gîndaci, însă însoțite de o milă atît de profundă, încît nu se mai putu stăpîni și plînse pentru ei.

– Dacă îi poți face să simtă așa cum m-ai făcut pe mine, atunci poate că te-ar ierta.

„Sînt singurul“, își dădu seama. „M-au găsit prin ansiblu; l-au urmărit și s-au cuibărit în mintea mea. În agonia coșmarurilor mele, au ajuns să mă cunoască, deși ziua îi distrugeam; au găsit teama mea față de ei și au mai aflat că nu știam că-i ucideam. În puținele săptămîni care le rămăseseră, au construit locul acesta special pentru mine, leșul Uriașului, terenul de joacă și platforma de la Capătul Lumii, ca să-l pot găsi văzîndu-l cu ochii mei. Eu sînt singurul pe care-l cunosc ei și de aceea pot vorbi numai cu mine și prin mine.“ „Sîntem aidoma vouă“, răsună gîndul în mintea lui. „N-am vrut să ucidem, iar cînd am înțeles, n-am mai venit. Pînă să vă întîlnim pe voi, crezusem că sîntem singurele ființe gînditoare din univers, însă nu ne închipuisem că gîndurile pot apărea la creaturi individuale care nu pot visa visele altuia. De unde să fi știut? Am fi putut trăi în pace cu voi. Crede-ne, crede-ne!“

Ender întinse mîna și luă gogoașa dinăuntru. Era incredibil de ușoară, deși păstra în ea toate speranțele și viitorul unei rase mărețe.

– O să te iau cu mine, zise el. O să merg de la o planetă la alta, pînă voi găsi un timp și un loc unde te poți

deştepta în siguranţă. Şi le voi spune oamenilor povestea ta, astfel încît, poate, o dată cu trecerea timpului, să vă ierte şi ei. Aşa cum voi m-aţi iertat pe mine.

Înveli gogoaşa reginei în haina lui şi părăsi turnul.

– Ce era înăuntru ? întrebă Abra.

– Răspunsul.

– La ce anume ?

– La întrebarea mea.

Asta a fost tot ce-a spus despre cele întîmplate; explorară încă cinci zile şi aleseră un loc pentru viitoarea colonie, mult în sud-estul turnului.

După cîteva săptămîni, Ender veni la Valentine şi o rugă să citească ceea ce scrisese; ea deschise fişierul indicat şi citi.

Era scris în numele reginei stupului, povestind tot ce intenţionaseră ei să facă şi tot ce făcuseră. „Acestea sînt greşelile noastre şi acestea sînt reuşitele noastre; n-am dorit să vă facem rău şi vă iertăm pentru că ne-aţi ucis." De la primele scînteieri ale conştiinţei lor şi pînă la lungile războaie care le bîntuiseră planeta natală, Ender povestea concis, ca pe o legendă sau ca pe o amintire străveche. Cînd ajunse la istoria marii mame, regina absolută, cea dintîi care decise s-o educe pe noua regină, în loc s-o ucidă sau s-o alunge, acolo întîrzie, descriind de cîte ori fusese nevoită să-şi omoare propria copilă, pînă ce născuse una care să-i înţeleagă visul de a găsi armonie. Era ceva nou în lumea lor; două regine care nu se luptau între ele, ci se iubeau şi se ajutau şi, laolaltă, erau mai puternice decît oricare alt stup. Prosperaseră; avură mai multe fiice care li se alăturară în pace; era începutul înţelepciunii.

„Dacă am fi izbutit să vă vorbim...", spunea regina stupului prin cuvintele lui Ender. „Dar, pentru că n-am reuşit, vă rugăm doar atît: să ne ţineţi minte nu ca pe duşmani, ci ca pe fraţi tragici, pe care Soarta, sau Dumnezeu, sau

Evoluția i-a modelat în forme neplăcute vouă. Dacă v-am fi sărutat, ar fi fost miracolul care să ne facă umani, unii în ochii celorlalți. Dar ne-am ucis între noi. Cu toate acestea, vă salutăm acum ca pe niște prieteni veniți în ospeție. Veniți în casa noastră, fii ai Pămîntului! Locuiți în tunelurile noastre, culegeți recoltele de pe ogoarele noastre! Acum voi sînteți mîinile noastre. Înfloriți, copaci; pîrguiți-vă, recolte; fiți calzi pentru ei, sori; fiți fertile pentru ei, plante; ei sînt fiii noștri adoptivi, care s-au întors acasă."

Cartea scrisă de Ender nu era lungă, însă conținea tot binele și tot răul cunoscut de regina stupului. O semnă, dar nu cu numele său, ci cu un pseudonim:

„VORBITOR ÎN NUMELE MORȚILOR".

Pe Pămînt, cartea fu publicată fără multă vîlvă și, discret, trecu dintr-o mînă în alta, pînă cînd nu mai rămase nici un pămîntean care să n-o fi citit. Majoritatea o găsiră interesantă; unii refuzară s-o uite. Pe cît puteau mai bine, încercară să trăiască după învățăturile ei; la înmormîntări, cineva era Vorbitor în Numele Morților și povestea despre defunct, în modul cel mai onest, fără să ascundă relele și fără să afirme virtuți. Participanții la asemenea ceremonii le găseau tulburătoare, chiar dureroase; existau totuși destui care apreciau că viața lor, în ciuda unor momente mai proaste, fusese destul de merituoasă pentru ca un Vorbitor să rostească adevărul în numele lor.

Pe Pămînt era doar un cult printre altele multe. Însă pentru cei care traversau hăurile spațiului, și trăiau în tunelurile stupului, și culegeau ogoarele gîndacilor reprezenta singura religie. Nu exista nici o colonie care să nu aibă un Vorbitor în Numele Morților.

Nimeni nu știa și nimeni nu dorea să afle cine fusese primul Vorbitor. Ender nu intenționa să o spună.

Cînd împlini douăzeci și cinci de ani, Valentine termină ultimul volum al istoriei războaielor cu gîndacii. La sfîrșitul acestuia anexă textul integral al cărțuliei lui Ender, dar nu deconspiră autorul.

Bătrînul Hegemon, Peter Wiggin, acum în vîrstă de șaptezeci și șapte de ani și bolnav de inimă, îi expedie un mesaj:

„Eu știu cine-a scris-o. Dacă poate vorbi în numele gîndacilor, atunci cu siguranță poate vorbi și pentru mine."

Ender și Peter discutară mult prin intermediul ansiblului, și Peter își povesti zilele și anii vieții, relele lui și faptele bune. Iar cînd muri, Ender scrise un alt volum, semnat tot de Vorbitor în Numele Morților. Laolaltă, cele două cărți au fost denumite „Matca și Hegemonul" și au fost considerate cărți sfinte.

– Haide, spuse Ender către Valentine într-o bună zi. Hai să plecăm cu o navă și să trăim veșnic.

– Nu putem, zise ea. Există miracole pe care nici chiar relativitatea nu le poate înfăptui.

– Trebuie să plecăm. Aici sînt aproape fericit.

– Atunci să rămînem.

– Am trăit prea mult timp în prezența suferinței. Fără ea, nu voi ști cine sînt.

Așa încît se îmbarcară pe o navă interstelară și rătăciră de la o planetă la alta. Oriunde s-ar fi oprit, el era întotdeauna Andrew Wiggin, pelerin Vorbitor în Numele Morților, iar ea era întotdeauna Valentine, istoric călător, înregistrînd poveștile celor vii, în vreme ce Ender rostea poveștile celor morți. Și, ca întotdeauna, Ender purta cu el o gogoașă albă, uscată, căutînd planeta unde regina stupului se putea deștepta și trăi în pace. Căută mult timp.

Cuprins

Grupul Editorial Nemira
B-dul Ion Mihalache nr. 125, sector 1, București
tel.: 224.10.08; 224.14.28; 224.18.50
tel./fax: 224.16.00
e-mail: difuzare@nemira.ro
www.nemira.ro

Editor: Cristina POPA
Lector: Mihaela SIPOȘ
Tehnoredactor: Emanuel BOTEZATU

Tipărit la tipografia Editurii Paralela 45

„În acest roman Orson Scott Card confirmă speranţele puse în el... ba chiar mai mult decât atât."

BEN BOVA

„*Jocul*... este uimitor, personajele sunt memorabile, iar extratereştrii – o adevărată provocare pentru umanitate."

LOCUS

Premiul Nebula 1985, Premiul Hugo 1986

Extratereştrii au atacat Pământul şi aproape au distrus specia umană. Pentru a se asigura că oamenii vor câştiga următoarea înfruntare, cea decisivă, guvernul terestru a creat in vitro genii pe care le antrenează intensiv în arta militară. Instrucţia constă, nici o surpriză, din „jocuri" de război. Ender Wiggin, un geniu printre genii, câştigă într-un timp record toate „jocurile" şi pare a fi eroul care va salva planeta. Dar va reuşi să stabilească graniţa dintre real şi virtual şi să înţeleagă importanţa ei crucială?

ISBN 973-569-739-4
9789735697396
www.nemira.ro
nemira